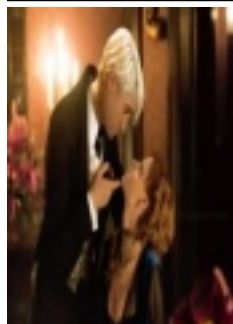

A Thousand Words - Một Nghìn Từ

Contents

A Thousand Words - Một Nghìn Từ	2
1. Chương 1: Gửi Bạn Tâm Thư Của Tôi	2
2. Chương 2: Thế Giới Của Anh, Của Những Đêm Bất Tận.	8
3. Chương 3: Starlight Và Shadow	12
4. Chương 4: Những Vết Sẹo Quá Khứ	15
5. Chương 5: Nghệ Thuật Hắc Ám Và Độc Dược	20
6. Chương 6: Bóng Tối Sâu Thẳm Tựa Địa Ngục	24
7. Chương 7: Ảnh Hưởng Của Bạn Đến Tôi Ngày Một Mạnh Mẽ	29
8. Chương 8: Vẻ Đẹp Của Những Mơ Ước Bí Mật	33
9. Chương 9: Nơi Không Thể Quay Đầu Lại	37
10. Chương 10: Nhà	42
11. Chương 11: Ai Có Thể Gọi Tên Khuôn Mặt Ấy?	46
12. Chương 12: Trong Những Giấc Mơ	51
13. Chương 13: Nhìn Về Phía Sau	55
14. Chương 14: Nữ Hoàng Và Giáo Sĩ	59
15. Chương 15: Khuôn Mặt Của Quái Thú	63
16. Chương 16: Để Tâm Hồn Vút Bay	68
17. Chương 17: Những Hồi Ức Gọi Mở	75
18. Chương 18: Máu Nóng Bốc Lên	82
19. Chương 19: Chỉ Là Một Người Đàn Ông	88
20. Chương 20: Những Câu Nói Bí Ẩn	92
21. Chương 21: Nói Từ Ấy	96
22. Chương 22: Một Minh Anh	101
23. Chương 23: Thiên Tài Giấu Mặt	106
24. Chương 24: Sương Mù Cuộn Xoáy	112
25. Chương 25: Ném Trái Tim Xúc Cầm	117
26. Chương 26: Một Tình Yêu, Một Đời Người	123
27. Chương 27: Ngục Tù Tâm Trí Anh	127
28. Chương 28: Nước Mắt Thầm Lặng	132
29. Chương 29: Ranh Giới Cuối Cùng	138
30. Chương 30: Nghẹn Lời	143
31. Chương 31: Dáng Hình Trong Bóng Tối	148
32. Chương 32: Lời Nói Dối Bại Lộ	155
33. Chương 32: Lời Nói Dối Bại Lộ	158
34. Chương 33: Một Câu Hỏi Cuối Cùng	160
35. Chương Kết Thúc 1: Thế Giới Không Còn Bóng Đêm	169
36. Chương Kết Thúc 2: Hồi Chuông Kết Thúc Và Tượng Thiên Thần	171
37. Chương Kết Thúc Thay Thế	173

A Thousand Words - Một Nghìn Từ

Giới thiệu

Bối cảnh sau cuộc chiến. Fred không chết và George vẫn còn đủ hai tai. Lấy cảm hứng từ “Bóng ma

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-thousand-words-mot-nghin-tu>

1. Chương 1: Gửi Bạn Tâm Thư Của Tôi

Chương 1: Gửi bạn tâm thư của tôi

‘... sẽ viết thư cho họ ít nhất là 1 lần 1 tháng, và họ sẽ phải hồi đáp trong vòng 1 tuần. Không một ai có thể đọc những lá thư này trừ người nó gửi tới, vì vậy không phải lo lắng rằng những suy nghĩ thầm kín của bạn sẽ lọt vào tay người khác.’ Giám đốc Sở Thần Sáng, Garwain Robards kết thúc với một nụ cười miễn cưỡng trước những người phụ nữ và đàn ông đang im lặng ngồi trước mặt mình. ‘Và bây giờ, mảnh giấy chứa số của người các bạn bắt cặp cùng sẽ xuất hiện trên bàn làm việc của các bạn. Nhớ rằng không ai biết con số mà họ được gán cho là bao nhiêu nên người nào tò mò muốn dò la xung quanh cũng vô dụng thôi.’

Một bàn tay gơ lên đúng lúc Robards đang định kết thúc bài diễn văn của mình.

‘Gì vậy Benjamin?’ Robards nói, mắt ông ta nhắm lại như thể đang cầu nguyện để được ban thêm sự kiên nhẫn.

‘Xin hỏi mục đích của việc này là gì ạ?’ cậu Thần-Sáng-thực-tập John Benjamin hỏi, giọng thể hiện rõ sự ái ngại của mình với ý tưởng này. Cậu ta đang ngồi tựa lưng vào ghế, lơ đãng xoay xoay đưa phép giữa những ngón tay, lông mày nhíu lại đầy khó hiểu trên khuôn mặt tròn vo.

Robards thở dài, sự sốt ruột thể hiện rõ hơn bao giờ hết. ‘Như tôi đã nói nhiều lần trước, Bộ cảm thấy sau cuộc chiến, sự tin tưởng và tình bạn đã đổ vỡ giữa các nhân viên cần phải được cải thiện. Vì vậy, họ đề xuất ý tưởng này với nỗ lực nhằm cứu vãn những mối quan hệ trong Bộ.’

‘Những mối quan hệ?’ Ginny Weasley nhắc lại, lông mày cô nhướn lên hoài nghi.

‘Không có cách nào khác để thiết lập sự đoàn kết trong Bộ sao? Cách mà không tốn nhiều thời gian, sức lực và giấy da ấy.’

Một vài tiếng khúc khích nổi lên từ những Thần Sáng ngồi quanh Ginny nhưng chúng ngay lập tức chìm xuống khi nhận được cái trừng mắt đầy chết chóc từ Robards.

‘Mấy nhóc,’ Robards nói, giọng ông ta đột nhiên nài nỉ, ‘có thể xin các người tán thành việc này được không? Chỉ 1 lần thôi? Tôi không đòi hỏi quá đáng đúng chứ?’

‘Tất nhiên là không rồi, thưa ngài,’ anh của Ginny, Ron Weasley, đáp lại đầy kiêu cạo. Đôi mắt xanh không biểu lộ bất cứ điều gì ngoài sự chân thành tuyệt đối, nhưng khóe miệng anh lại cong lên thấp thoáng một nụ cười mỉa.

‘Ron!’ Hermione Granger, người đang ngồi kế bên Ron, rít lên. Cô thúc cùi chỏ vào mạng sườn bạn trai và giờ ngón tay lên môi, ra hiệu anh nên im lặng.

‘Cô muốn bổ sung gì sao, cô Granger?’ Robards nói gay gắt, thính giác nhạy bén của ông ta ngay lập tức bắt được tiếng thì thầm vừa-đủ-nghe của Hermione.

‘Không, thưa ngài,’ Hermione đáp nhanh, má cô ửng đỏ. ‘Tôi nghĩ đó là một ý tưởng tuyệt vời.’

‘Thật mừng là có người thấy vậy,’ Robards nói, nhẹ nhõm thấy rõ. ‘Dù sao, trừ khi có ai phản đối thêm điều gì, những mảnh giấy chứa số của người các bạn bắt cặp cùng giờ đã có trên bàn làm việc của các bạn.’

Tất nhiên, chưa đầy 1 giây sau khi Robards dứt lời, 45 mảnh giấy da với những con số in đậm màu đen xuất hiện trên 45 cái bàn với 45 tiếng “bộp” nho nhỏ.

Một sự náo loạn ngay lập tức nổ ra giữa những Thần Sáng trước còn tỏ vẻ thờ ơ khi họ cố chộp lấy mảnh giấy và đọc to số của mình đầu tiên.

‘187!’ Ginny hô lên vui sướng, vẫy cao số của cô nàng một cách đầy chiến thắng.

Tiếng la của Ginny được theo sau bởi một loạt những giọng nói khác.

‘165!’

‘420!’

‘76!’

Cuối cùng, người duy nhất chưa đọc số của mình là Hermione. Thay vì hòa vào sự náo nhiệt, cô đang cúi xuống mảnh giấy da và vội vàng viết nguệch ngoạc gì đó.

‘Hermione! Em số mấy vậy?’ Ron hỏi một cách hào hứng, nhào người qua bức tường ngăn cách giữa chỗ làm việc cá nhân của họ và cố gắng ngó qua mảnh giấy của Hermione.

‘217,’ Hermione đáp mà chẳng buồn nhìn lên.

‘Chị có vẻ không thích thú lắm thì phải,’ một giọng nói vang lên phía sau Hermione.

Cả Hermione và Ron cùng quay lại, Ginny đang đứng sau lưng bọn họ, tay chống hông và nhe răng cười.

Hermione nhún vai. ‘Em nghe Robards nói rồi đó; đọc số của mình lên cũng chẳng ích gì.’

Ginny đảo tròn mắt. ‘Cho vui thôi mà Hermione. Coi nào, có tinh thần vui chơi chút đi chứ!’

‘Chị có tinh thần đấy chứ,’ Hermione cau gắt nói. Cô đã quay lại với bản ghi nhớ đang viết dở, điên cuồng cắn cây bút lông khi mãi lục lọi trí nhớ để tìm kiếm từ ngữ mình cần.

‘Làm gì với chị ấy đi,’ Ginny chế giễu thì thầm với Ron trước khi hồi hã ghé thăm bạn trai mình, Harry Potter, trong văn phòng riêng.

‘Ginny đúng đó,’ Ron nói nghiêm túc ngay khi cô em gái biến mất đằng sau cánh cửa gắn biển tên ‘Harry Potter’. ‘Kì nghỉ lễ sắp đến rồi, em nên vui vẻ thay vì gồng mình lên.’

‘Em đâu có gồng mình!’ Hermione cao giọng, đập cây viết lông ngỗng xuống bàn, thể hiện rõ sự căng thẳng của mình. ‘Em chỉ ước mọi người đừng làm phiền em để ít nhất em còn hoàn thành được một việc gì đó!’

Ron trợn tròn mắt lên, rồi nheo lại. ‘Được thôi,’ anh nói ngắn gọn rồi ngồi xuống để Hermione không còn nhìn thấy mình nữa.

Hermione thở dài buồn bực. Cô không định nổi nóng với Ron như vậy. Anh ấy đúng, gần đây cô thường xuyên căng thẳng. Hermione cũng không biết lí do vì sao. Những âm thanh và cử động dù khê khàng nhất cũng khiến cô khó chịu.

‘Em xin lỗi, Ron,’ cô nhẹ nhàng nói với bức tường ngăn cách nơi làm việc của họ.

Ron không đáp lại.

Nghiến răng thất vọng, Hermione buộc sự chú ý của mình trở về với bản ghi nhớ đang dờ dỗi trước mặt. Cuối cùng... Ron sẽ trở lại thôi.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Chiều hôm đó, Hermione hồi hải giữa lối đi ngăn cách những khoang làm việc của văn phòng Thần Sáng. 1:15 và cô chỉ có 45 phút tạt qua văn phòng Pháp sư Thủ Tiêu* lấy hồ sơ mình cần, mua đồ ăn cho cô và Ron, độn thổ về Hang Sóc để chép vài số điện thoại trước khi trở về Sở Thần Sáng tham dự cuộc họp bắt buộc mà Robards đã lên lịch. Cô chẳng còn để trong óc cái thử thách đoàn kết liên bộ ban sáng nữa.

Mãi sắp xếp suy nghĩ về những việc cần làm buổi chiều khiến Hermion không chú ý khi cô bước vào thang máy của Bộ – cho đến khi cô va phải một người.

‘Ồi!’ Hermione kêu lên khi cô trượt chân, suýt làm rơi cả chồng giấy trên tay. May thay, thang máy chật ních người cũng đồng nghĩa với việc chẳng còn đủ chỗ cho cô ngã nữa, đám phù thủy và pháp sư đứng sau đã giúp cô khỏi bị vồ ếch rồi.

Một vài người cầu nhàu và tránh xa khỏi Hermione nhưng cô chẳng để tâm. Thay vào đó cô còn đang bận nhặt cây đũa phép dưới sàn và nói với người lạ mặt cô vừa đụng phải, ‘Tôi xin lỗi, anh không sao chứ?’

‘Chưa bao giờ tuyệt hơn,’ một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Vai Hermione cứng lại, lòng đầy chán nản. Cô có thể nhận ra cái giọng đó ở bất cứ đâu.

Người kia dường như không quan tâm đến sự khó chịu của cô, bình tĩnh nói, ‘Có thể cô muốn đứng lên đây; đám người ở trong thang máy này không có thói quen chú ý nơi họ đang đi đâu.’

Tức điên, Hermione đứng phắt dậy trừng mắt nhìn Draco Malfoy. ‘Là tôi vô ý; Tôi không cố tình đụng phải anh.’

‘Tất nhiên rồi’, Draco đáp trơn tru. Đôi mắt xám lạnh của anh nhìn chăm chăm về phía trước, tuyệt không biểu lộ một tia cảm xúc khi anh nhếch môi nói chuyện với Hermione.

Cảm thấy vô vọng để tiếp tục câu chuyện với Draco, Hermione thở dài quay đi rồi tự hỏi, tại sao sau bao nhiêu năm làm việc cùng nhau, họ không thể thu hẹp – chứ đừng nói là cải thiện – mối quan hệ của họ. Và thật ra, có rất nhiều điều về Draco mà Hermione không biết.

Anh ta chắc chắn đã trở thành người tốt, điều này Hermione khẳng định, khi tận mắt chứng kiến Draco năm 17 tuổi mạo hiểm cả tính mạng vì sự an toàn của Harry.

Nhưng sau buổi đêm ở sân trường Hogwarts, mọi chuyện hết sức mù mịt. Draco dường như biến mất khỏi thế giới pháp thuật. Không ai biết anh ta đi đâu, cũng không ai biết chuyện gì đã xảy đến với anh ta khi Chúa tể Hắc ám bị đánh bại.

4 năm sau sự mất tích đó, Draco tái xuất hiện trước cửa Bộ Pháp thuật, hốc hác, xanh xao, bầm dập nhiều đến khó nhận ra. Giờ đây, một năm sau sự việc đó, Draco trông vẫn hốc hác và nhợt nhạt, dù có hai vết sẹo dài chạy dọc hai gò má và những đường nét quý tộc đã bị hao mòn tổn hại nhưng đó vẫn là một bước tiến vượt bậc so với vẻ ngoài của anh ta khi đột ngột xuất hiện 1 năm trước.

Cuối cùng thì thang máy cũng xuống đến tầng trệt và khi tấm lưới vàng trượt mở, cả Draco và Hermione đều bước ra phía cửa. Thấy vậy, Hermione khựng lại, biết rằng tốt nhất không nên cản đường của Draco.

Tuy nhiên, sau vài giây, Hermione ngạc nhiên khi thấy Draco cũng dừng lại và đợi

cho cô bước ra cửa trước. Miệng của Hermione hơi há ra, nhưng cô chớp ngay lấy cớ chỉ lịch sự khó hiểu này của Draco và ra khỏi thang máy.

Bước ra, Hermione không đi tiếp. Thay vào đó cô đợi ở cửa thang máy, quyết tâm hỏi cho bằng được lí do đằng sau hành động tốt bụng vừa rồi của Draco.

Phải một lúc lâu sau Draco mới đi ra. Anh ta không ngạc nhiên gì khi thấy Hermione đang đợi.

‘Sao anh lâu vậy?’ Hermione hỏi, bỗng chốc quên mất mục đích chính của việc đợi chờ này.

‘Cô làm rơi thứ này,’ Draco đáp gọn lỏn. Anh chìa tay ra. Trong bàn tay anh là một mẫu giấy nhỏ nhàu nát.

Mất một lúc để Hermione nhìn chăm chăm đầy bối rối vào tay của Draco. Và phải mất một lúc nữa để cô nhớ ra – vì tâm trạng cô đang rất tệ – thử thách tâm thư.

‘Ồ, cảm ơn,’ cô nói, cười ngập ngừng khi trí nhớ quay trở lại. Cô vớ tay ra để lấy mảnh giấy da trong tay Draco. Và khi làm vậy, lòng bàn tay cô khẽ chạm vào Draco.

Trong nửa giây, Hermione thấy những ngón tay của Draco cử động như thể sắp nắm chặt lại; nhưng rồi, chúng vẫn giữ nguyên.

‘Có lẽ lần tới cô nên cẩn thận hơn với đồ đạc của mình,’ Draco nói bình thản trước khi thả tay xuống. Gật đầu cụt lủn với Hermione, anh lướt qua cô và sải bước thật nhanh đến chỗ lò sưởi, nơi các nhân viên đang tập nập dùng bột Floo ra vào.

‘Đợi đã!’ Hermione nói với theo, vươn tay nắm lấy cánh tay của Draco. Anh dừng lại và chậm chậm quay đầu, nhướn một bên lông mày nhợt nhạt lên trước cánh tay bị Hermione ghì lấy.

Hermione ngay lập tức buông tay, mặt đỏ bừng. ‘Tôi – à – cảm ơn vì đã nhặt mảnh giấy dùm nhé,’ cô lắp bắp. Cô đã quên sạch những điều cô định hỏi.

Draco nhún vai, đáp thờ ơ, ‘Đó là tất cả những gì cô muốn nói với tôi à?’

‘Không,’ Hermione nói, điên cuồng suy nghĩ một lí do hợp lý vì đã gọi Draco lại. Và rồi một suy nghĩ chợt đến. ‘Anh là Pháp sư Thủ tiêu đúng không?’

‘Đúng.’

‘Vậy hôm nay cục trưởng có đi làm không? Tôi cần lấy lại hồ sơ Bulstrode; Hôm trước tôi để nó ở đó để ông ấy xem xét.’

‘Tôi đang giữ nó.’

‘Thật sao?’ Hermione ngạc nhiên nói. ‘Tôi lấy nó được chứ?’

Draco dò xét Hermione một cách lạnh lùng như thể dò tìm một tia không trung thực trên mặt cô. Cuối cùng anh thò tay vào trong túi áo chùng và rút ra một con hạc giấy be bé. ‘Tất cả đều ở trong này.’

‘Một con hạc?’ Hermione thốt lên, không giấu nổi sự kinh ngạc trong giọng nói. ‘Tôi không bao giờ tưởng tượng nổi là anh – ‘

‘Cô còn cần gì ở tôi nữa không,’ Draco cắt lời, giọng lạnh lùng, ‘hay chỉ có vậy?’

Hermione cắn môi. ‘Không,’ cô đáp yếu ớt, ‘chỉ vậy thôi. Một ngày tốt lành.’

‘Cô cũng vậy.’

Sau đó Draco lướt qua Hermione lần thứ hai và đi đến chỗ lò sưởi, lần này không bị Hermione quấy rầy.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Khi Hermione, Ron, Ginny và Harry từ Bộ trở về Hang Sốc vào tối hôm đó, cả bọn được chào đón bởi hai bất ngờ: Fred và George trở về, nhưng kinh ngạc hơn nữa là hai cô vợ mới trong vòng tay họ: Angelina Johnson và Alicia Spinnet.

‘Angelina, Alicia!’ Ginny ré lên, rút tay mình khỏi tay Harry và chạy đến để ôm hai người vợ của anh trai.

‘Em không hề biết đấy!’

‘Bọn chị cũng vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra,’ hai tuyển thủ Quidditch đồng thanh nói, cười ngoác miệng. ‘Thật vui vì được gặp lại mọi người, Angelina nói thêm.

‘Quidditch thế nào rồi Harry?’

‘Em không có nhiều thời gian để chơi lắm,’ Harry giải thích, bước đến trước bắt tay hai đồng đội cũ, ‘Công việc chiếm hết thời gian mất rồi.’

‘Đừng ngớ ngẩn thế Harry!’ Alicia đáp, đảo tròn mắt. Cô thụi nhẹ vào tay Fred và nói, ‘Anh ấy và George chẳng có mấy thời gian rảnh ngoài công việc, nhưng cả hai vẫn đến luyện tập với bọn chị mỗi buổi tối.’

‘Ồ, họ phải làm thế mà đúng không?’ Ron nói to, buông tay Hermione (hiển nhiên anh ấy đã quên sạch trận cãi vã sáng nay khi Hermione trở về với một tay đầy những súp và sandwich), tham gia vào cuộc nói chuyện. ‘Ý em là, kết hôn với hai tuyển thủ Quidditch nổi tiếng... Mèn đét ời, các anh trai mình chắc đang hứng chí lắm đây.’

‘Bọn này vẫn ở đây, Ronniekins,’ George nói, vò tung tóc em mình. Ron rít một tiếng tức tối và né xa tầm với của anh. Fred và George cười nhảu nhở với nhau trước cảnh ấy.

Những giờ tiếp theo tràn đầy những màn tranh luận khòì hài về việc kinh doanh của cặp sinh đôi, Tiệm Phù Thủy Quỷ Quái nhà Weasley.

‘Công việc rất phát đạt kể từ khi cuộc chiến kết thúc,’ Fred hăng hái nói. ‘George và anh đã nghĩ ra hàng đống đồ giớì mới với sự giúp sức của Alicia và Angelina. Tất nhiên, Harry, em có thể lấy bao nhiêu em muốn. Dù bọn anh mới đang trong giai đoạn thử nghiệm...’

‘Thế còn em thì sao?’ Ron tức giận cắt ngang.

‘À, bọn này sẽ cân nhắc, em trai bé bỏng, bọn này sẽ cân nhắc...’

Trong lúc mọi người con đang xao nhãng bởi cuộc nói chuyện, Hermione lặng lẽ lấy lí do, nói rằng cô còn có việc phải hoàn thành, và trốn đến sự im lặng dễ chịu của căn phòng ngủ gác mái bé nhỏ.

Ngay khi Hermione ở trong cái bóng tối lạnh lẽo nơi phòng ngủ, cô thở dài nhẹ nhõm và đổ sụp xuống chiếc giường nhỏ. Cô chưa bao giờ ủng hộ tiệm giớì của Fred và George, và tiếng nói chuyện âm ỉ dưới lầu khiến cô khó có thể chịu đựng vào lúc này. Cô muốn được ở một mình, và phòng cô là nơi duy nhất trong nhà mà cô có thể nghĩ đến.

Không có gì để làm, Hermione thấp ngọn đèn duy nhất lơ lửng trên trần nhà bằng một động tác phẩy đũa phép và lấy từ trong túi ra hồ sơ vụ Bulstrode. Trong một lúc, cô nghiền ngẫm hình con hạc mà Draco phù phép biến thành với sự thích thú đáng kể.

Đây không phải chuyện lạ khi nhân viên của Bộ biến hồ sơ và thư từ thành các hình dáng khác nhau. Đó là một câu thần chú đơn giản và được sử dụng thường xuyên bởi nó giúp phân biệt các loại hồ sơ và khiến chúng thuận tiện hơn khi mang theo. Mỗi pháp sư hoặc phù thủy đều có kiểu dáng riêng biệt của mình. Hermione chưa từng nghĩ của Draco sẽ là hình con hạc.

Hermione day mắt đầy mệt mỏi trước khi mở con hạc giấy ra và trải nó lên chồng giấy da đã được phù phép nén lại thành hình con chim. Cô lấy tờ giấy trên cùng và cố gắng tập trung vào dòng chữ bé tẹo, nhưng thay vào đó cô thấy trí óc mình trôi đến vài thứ khác: cuộc nói chuyện dưới lầu, trận cãi vã với Ron, cuộc gặp gỡ với Draco...

Khi suy nghĩ của cô bắt đầu đi lang thang đến điều cuối cùng kia, Hermione nhớ đến mảnh giấy Draco nhật giúp cô. Giật mình, cô nhận thấy mình có thể bắt đầu lá thư cho qua thời gian.

Ý nghĩ này khá hấp dẫn Hermione, nên cô đặt hồ sơ đang cầm xuống, ghi nhớ trong đầu sẽ quay lại với nó sau, và lấy ra một mảnh giấy da mới, một lọ mực, và một chiếc bút lông trong ngăn kéo bàn cạnh giường.

Hermione ngồi trong tư thế thoải mái nhất có thể trước khi trải tấm giấy da ra trước mặt. Mất vài phút, cô ngắm nhìn vào khoảng không trong khi cố tìm cách mở đầu lá thư đầu tiên.

Cuối cùng, Hermione quyết định cô sẽ viết về bản thân mình. Nếu cô và người này sẽ trở thành bạn tâm thư trong suốt mấy tháng tới, tốt nhất là anh ta nên biết mọi điều về cô trước lá thư thứ hai. Hải lòng với quyết định này, Hermione cầm lấy bút lông, nhúng nó vào lọ mực, và bắt đầu viết.

Gửi bạn tâm thư của tôi (ừm, được rồi, chúng ta không hẳn là bạn tâm thư nhưng đó là từ tốt nhất mà tôi có thể nghĩ ra),

Tôi không rõ chính xác cách để xưng hô với bạn, mọi điều tôi biết chỉ là số của bạn mà thôi. Không may là tôi không thể viết nó ra, dù việc đó khá hấp dẫn. Nhưng theo một cách nào đó, không biết những lời này được gửi đến ai thật hồi hộp và bí ẩn, bạn có nghĩ vậy không? Để dễ dàng cho cả hai chúng ta, có lẽ chúng ta nên đặt biệt danh cho chính mình, và chúng ta có thể dùng chúng để gọi tên nhau. Nếu bạn thích ý tưởng này, cứ thoải mái nghĩ tên của mình và gửi tôi trong lá thư tiếp theo.

Tôi mất khá nhiều thời gian để quyết định sẽ viết gì. Ý tôi là, có rất nhiều điều tôi muốn kể với bạn. Tôi chưa bao giờ có một ai để có thể kể những bí mật của mình. Tôi có nhật kí và sổ nhật trình, nhưng đây là chuyện khác khi kể nó ột người sống thực sự. Khác theo nghĩa tốt, đúng vậy. Nhưng sau khi suy nghĩ rất lâu, tôi quyết định sẽ kể bạn nghe một chút về bản thân tôi, để bạn đại khái biết tôi là người như thế nào.

Tôi có thể viết về những điều tôi yêu thích, nhưng sẽ chán lắm, nên tôi bỏ qua kĩ thuật mở đầu và đi luôn vào vấn đề. Bạn đã bao giờ cảm thấy mình đang giấu đi một phần của bản thân khỏi thế giới này vì bạn sợ sẽ không ai chấp nhận bạn nếu bạn để lộ mặt tính cách đó? Đó đại loại là cái mà tôi đang cảm nhận. Thật nực cười; những người tôi biết trong suốt 11 năm nghĩ rằng họ có thể đọc thấu tôi như đọc một cuốn sách, nhưng họ thậm chí còn chưa đọc xong trang bìa. Đôi lúc tôi tự hỏi tại sao tôi lại sợ để bản thân tỏa sáng. Chẳng có gì để tôi phải sợ hãi. Nói tôi tự mãn, nhưng tôi không có mắng tôi, không có bất cứ điều gì phải giấu giếm cả. Không có gì ở tôi khiến mọi người khó chịu, vậy tại sao tôi lại nhấn chìm bản thân trong công việc thay vì dành thời gian đi ăn uống với bạn bè như bao người bình thường khác?

Phải chăng bởi tôi luôn cảm thấy dễ chịu hơn với giấy, giấy da, những cuốn sách và bút viết, nhưng hiện giờ, tôi không sợ phải để lộ một phần của mặt bị che giấu đó. Ví dụ, tôi là người lí tưởng để bạn tâm sự mỗi khi bạn có vấn đề cần giải quyết với cuộc sống hoặc các mối quan hệ. Tôi nghĩ một phần bởi khả năng nhìn nhận vấn đề một cách logic của mình, nhưng cũng bởi tôi có cách để cảm thông mà không ai có. Tôi không giống người khác, luôn đòi hỏi câu trả lời. Tôi quan sát đến khi chắc chắn mọi điều về những tình huống cũng như con người ta.

Một lần nữa, nghe có vẻ tự cao tự đại, tôi hòa hợp với tất cả mọi người. Hừm, hầu như tất cả. Có một người... Tôi không biết anh ta rõ lắm, mặc dù tôi quen anh ta từ khi tôi theo học Hogwarts. Tôi nhớ lần đầu tiên thấy anh ta, tôi đã lập tức không ưa bởi thấy anh ta bắt nạt vài học sinh khác chỉ vì dòng máu của họ. Tôi là phù thủy gốc Muggle, bạn thấy đấy, nên điều đó thật sự đánh tôi một đòn đau và làm tôi sợ rằng sẽ có những người ngoài kia công kích tôi vì nguồn gốc của mình. Khi tôi bắt đầu biết nhiều hơn một chút về anh ta thì tôi lại thấy thương hại. Dù luôn hành động như một thằng ngốc trước tôi và bạn tôi, nhưng đó không phải lỗi của anh ta; bởi lẽ, cha mẹ đã nuôi dạy anh ta trở nên như vậy. Tôi gần như có thể hiểu tại sao anh ta lại thô lỗ với mọi người đến thế, kể cả khi tôi không thích điều đó. Tuy nhiên, anh ta cảm ghét giọng nói của tôi, nên tôi không bao giờ thử kết bạn với anh ta kể từ ngày đầu tiên gặp gỡ.

Khi tôi nhìn lại vài đoạn văn trước, tôi thậm chí còn ngạc nhiên rằng mình đã viết chúng. Từ sau, thử thách này sẽ dễ dàng hơn những gì ban đầu tôi tưởng. Tôi nghĩ thật khó khăn để kể với người không quen những bí mật mà tôi thậm chí không thể kể với những người thân thiết, nhưng có vẻ lời lẽ cứ tự động tuôn trào khỏi ngòi bút theo ý chúng. Có lẽ Bộ đúng... có lẽ việc này sẽ giúp hàn gắn tình bạn bị sút mẻ giữa mọi người. Tôi chỉ có thể hi vọng là thế.

Ôi trời, thời gian đã dần trôi kể từ lúc tôi ngồi xuống và bắt đầu lá thư này. Đã hơn một giờ rồi. Tôi nghĩ bạn trai đang gọi tôi xuống ăn tối, nên tôi sẽ kể bạn một điều ngẫu nhiên về bản thân trước khi kết thúc lá thư này. Khi trời đổ tuyết, tôi thích ngồi bên bậu cửa sổ và nhìn ra ngoài. Ngắm những bông tuyết trôi theo làn gió tuyết đẹp đến độ tôi không thể nói thành lời. Nó cho tôi sự thanh thản mà tôi khó có thể tìm kiếm ở bất cứ đâu trong cuộc sống bận rộn của mình. Chưa kể tuyết có gì đó thật lãng mạn và mơ mộng, và tôi là người rất lãng mạn đấy.

Bây giờ thì tôi phải dừng đây, bởi tôi nghĩ là ai đó đang lên lầu. Tôi rất tiếc vì bức thư đầu ngắn quá. Hãy hồi âm sớm nhất khi bạn có thời gian nhé. Tôi rất mong được đọc bức thư của bạn.

Chân thành, bạn tâm thư (tôi vẫn đang nghĩ tên).

(*) Hit Wizard: Bác Lý Lan đã dịch là Pháp sư Thủ tiêu

2. Chương 2: Thế Giới Của Anh, Của Những Đêm Bất Tận.

Chương 2: Thế giới của anh, của những đêm bất tận.

Điều đầu tiên Draco chú ý khi anh bước ra khỏi lò sưởi là gia tinh của anh, một lần nữa, đã quên không dọn dẹp phòng khách.

‘Lydig!’ anh gầm lên khi phủi sạch tro khỏi chiếc áo chùng đen mỏng.

Có tiếng bước chân hối hả và rồi một con gia tinh già nhỏ thó, mặc một miếng giẻ rách màu đen xuất hiện trước cửa phòng khách của Draco.

‘Chủ Nhân đã về!’ giọng con gia tinh(*) the thé đầy lo lắng, nó cố tỏ ra vui vẻ nhưng thất bại ngay khi bước chân vào phòng.

‘Đúng, ta đã về,’ Draco càu nhàu, cởi chiếc áo chùng ra và ném cho sinh vật nhỏ kia. ‘Bây giờ lí do không dọn phòng lần này của người là gì?’

‘Lydig – Lydig nghĩ rằng Chủ Nhân không muốn Lydig đụng vào hồ – hồ sơ ở Bộ của Chủ Nhân một lần nữa...’

‘Ta đã nói với người nhiều lần rồi, đồ quái vật ngu ngốc, rằng ta sẽ nói nếu không muốn người đụng vào một căn phòng nào đó trong nhà. Ta không nhớ có nhắc rằng người để căn phòng khách này yên khi ta rời nhà sáng nay.’

‘Lydig xin lỗi, nó là một con yêu tinh hư,’ con gia tinh ré lên, run rẩy nâng cánh tay dài nhăn nheo lên che đầu như thể chờ đợi một cơn thịnh nộ. ‘Lần sau Lydig sẽ vâng lời Chủ Nhân.’

‘Tốt nhất là người nên như vậy,’ Draco cằn nhằn. Ghế sofa của anh bị bày bừa bởi những mảnh giấy da nhàu nát, những chai rỗng rượu Đế Lửa và bút lông ngỗng hỏng, nhưng anh vẫn đổ ập người lên đó và duỗi thẳng chân. ‘Bữa tối của ta xong chưa?’ anh lẩm bẩm.

‘Lydig đã chuẩn bị xong và để trong lò nướng thừa ngài; bữa tối sẽ được dọn ra trong vài phút tới ạ.’

‘Vậy nhanh lên và mang nó đến đây,’ Draco cau kinh đáp mà không thèm quay đầu nhìn con gia tinh.

Có tiếng bước chân nhỏ vội vàng rời đi, rồi yên lặng. Mất một lúc, Draco nằm im trong bóng tối, lắng nghe tiếng thở nhẹ nhàng của chính mình.

Một ngày một mỗi, như thường lệ. Những cái nhìn nghi hoặc giận dữ, những ánh mắt nhanh chóng lảng đi mỗi khi anh bước qua, những nhiệm vụ khó đến bất khả thi... và một cuộc gặp gỡ bất ngờ với Hermione Granger.

Tâm trí Draco nán lại ở suy nghĩ cuối cùng. Tất nhiên anh đã nhìn thấy cô vài lần trong văn phòng mà anh chia sẻ cùng các Pháp sư Thủ tiêu khác khi cô thường xuyên ghé qua nói chuyện và trao đổi hồ sơ với cục trưởng. Tuy nhiên, những lần hiếm hoi cô và Draco nói chuyện với nhau khó có thể coi là những cuộc trò chuyện. Họ luôn lạnh nhạt và xa cách, có lẽ cả hai không bao giờ thực sự có thể lãng quên quá khứ.

Hoặc đó là cái mà Draco nghĩ là quan điểm của Hermione.

Bản thân anh, trái lại, cố gắng không mệt mỏi đẩy quá khứ ra khỏi tâm trí mình. Anh không ưa nhớ lại những ngày đen tối đó, những ngày anh phải trải qua dưới trướng một người hoặc quyền lực của một người khác – không kể đó là cha anh, Dumbledore, hay Chúa tể Hắc ám – bởi họ gợi nhớ anh đến sự yếu đuối của mình. Đó là những ngày mà anh đã nghĩ rằng cả thế giới chỉ là việc khinh thường những người có dòng máu thấp kém, đánh bại cậu bé nổi tiếng Potter trong trường và ngoài sân Quidditch, phấn đấu để trở thành một trong số họ – những pháp sư can đảm và hùng mạnh mà thế giới gọi là Tử thần Thực tử.

Ngày mà Draco khám phá ra rằng còn nhiều điều mà anh chưa từng được biết cũng chính là ngày thế giới của anh sụp đổ.

Ngày đó, anh đã giúp Potter – kẻ thù của anh, đối thủ của anh – được an toàn. Anh làm vậy bởi anh không còn chôn để quay đầu và không ai bên mình. Và sau những phút khổ sở dài đằng đẳng Draco để Harry tựa vào vai mình, giúp cậu ta đi khắp khiêng qua cánh đồng, đến sự an toàn của bìa rừng, Draco nhận ra anh đã không còn đường quay lại. Anh đã giải phóng mặt hi vọng, trắc ẩn của mình vốn bị dệp lại trong suốt cuộc đời anh, và nó đã ngay lập tức mạnh mẽ lần át mặt tăm tối hơn trong anh, nhiều đến nỗi sự tối tăm đó không bao giờ trở lại.

Sau đó, bốn năm... suốt bốn năm anh ở nơi rừng sâu, sống bằng hi vọng mong manh rằng ngày nào đó anh có thể liệu mình quay lại với thế giới. Đa phần, bốn năm đó anh sống một mình. Mặc dù đôi lúc anh tình cờ gặp các Tử thần Thực tử chạy trốn – những người đồng hành và đồng minh cũ của anh, nhưng chưa bao giờ là bạn bè – chúng sẽ cầu xin và van nài anh tụ hợp chúng lại, thiết lập chúng và bắt đầu một kỉ nguyên bóng tối mới. ‘Con trai của Lucius,’ chúng bắt đầu nài nỉ, ‘giờ đây anh có thể cứu chúng tôi. Anh là người duy nhất.’

Draco bỏ đi và trở về với bóng đêm, không thể đáp ứng lời cầu xin của chúng.

Chúng không nhìn thấy hành động chuộc lỗi của anh; chúng không biết rằng anh không còn muốn có chúng là đồng bọn. Lúc ấy, anh chỉ sống vì bản thân chứ không vì ai khác. Anh không phải là con trai Lucius. Lucius đã chết, Dumbledore đã chết, Chúa tể Hắc ám đã chết... lần đầu tiên trong đời, Draco tự chịu trách nhiệm cho tương lai của mình.

‘Lydig mang bữa tối của Chủ Nhân đến ạ!’

Draco đột ngột thoát ra khỏi những suy nghĩ của mình bởi giọng nói cao-chói-lói của con gia tinh. Nó lê bước vào khi anh không chú ý, và đang bê một khay bạc chất đầy thức ăn cao quá đầu.

‘Cảm ơn,’ Draco cứng nhắc nói. ‘Đặt lên trên bàn.’

‘Vâng thưa ngài.’ Khay thức ăn được đặt xuống chiếc bàn cà phê trước mặt Draco.

‘Đi ra,’ Draco thản nhiên nói khi ngồi lên và nhìn xuống đồng thức ăn với vẻ vô vị.

Với một cái gật đầu sợ hãi, con gia tinh lao ra khỏi phòng, bỏ lại Draco một mình trong bóng tối.

Uể oải, Draco lấy cây đũa phép trên bàn cà phê và phẩy nhẹ không theo hướng nhất định nào. Vài cây nến quanh phòng được phù phép tự động thấp sáng, và ngọn lửa trong lò sưởi bùng lên, bao trùm thứ ánh sáng đỏ cam bình yên khắp căn phòng.

Sau vài phút chần chừ, Draco cầm chiếc nĩa xiên qua miếng bắp cải. Anh đưa chúng lên môi, bỏ vào miệng, nhai kĩ thật lâu trước khi nuốt xuống. Sau đó, anh thả chiếc nĩa lại vào trong khay bạc và nhắm mắt nằm xuống lần nữa.

Thức ăn không làm anh thấy hứng thú. Rốt cục, mục đích của ăn uống là thực hiện nó cùng người khác, và nếu không một ai dùng bữa tối với anh thì có ích gì khi làm việc đó? Với Draco, không gì tệ hơn là phải ăn một mình.

Vì vậy, thay vì dùng bữa tối, Draco nhắm mắt lại và để tâm trí mình bắt đầu hồi tưởng một lần nữa.

Sau bốn năm cô độc khủng khiếp trong rừng rậm, Draco đã gom đủ sức mạnh và long can đảm để thoát ra khỏi bóng đêm và bóng tối của nó để bước ra thế giới ánh sáng. Lúc ấy anh chỉ gần như còn sống; chỉ một lượng nhỏ thức ăn và ánh mặt trời cộng với sự căng thẳng và nỗi sợ hãi không thể chịu đựng nổi hành hạ tâm trí anh mỗi ngày đã làm Draco suy yếu trầm trọng. Tuy nhiên, anh đã quyết định, và sự kiên quyết đưa anh đến trước cửa Bộ.

Không may cho Draco, sự chấp thuận không đến lập tức như anh từng tưởng tượng. Thế giới biết anh là một Tử thần Thực tử, và anh gần như sắp bị tống vào ngục Azkaban, kì tích của kì tích, Harry đứng ra và yêu cầu Bộ cho anh một cơ hội nữa.

Chỉ là công bằng mà thôi, Harry sau đó đã nói vậy khi Draco hỏi cậu ta về động cơ cho những hành động kia. Và sau sự việc ấy, sự thù địch Draco dành cho Harry Potter biến mất và ngược lại. Cả hai vẫn còn cách một bước để trở thành bạn, nhưng họ đã tạo ra một mức độ tôn trọng nhất định với đối phương, và điều đó còn hơn cả những gì cả hai có thể tưởng tượng vài năm trước.

Draco lăn người nằm sấp xuống và vùi mặt vào tay vịn chiếc sofa. Chiếc ghế có mùi mốc không mấy dễ chịu mà Draco không thể gọi tên. Với một tiếng rên nghèn nghẹt, anh lật người trở lại và nhìn vô định lên trần nhà.

Draco không biết bao lâu đã trôi qua kể từ lúc đó, nhưng khi anh kiểm tra đồng hồ thì đã là 1 giờ sáng. Trí óc mụ mẫm của anh thúc giục anh phải đi ngủ, nhưng anh có những vấn đề khác phải giải quyết trước khi cho phép mình đi tìm sự thoải mái của chiếc giường: độc dược.

Một cơn chóng mặt tràn đến khi Draco đứng dậy, nhưng anh xua chúng đi bằng cách lắc lắc đầu và bắt đầu đi đến cầu thang dẫn xuống tầng hầm.

Khi Draco đến căn hầm, anh dừng lại, hít lấy mùi thơm mát lành quen thuộc của đất phát ra từ thứ độc dược anh luôn giữ sôi ở chân cầu thang: Tình Dược, thứ thuốc tình yêu mạnh nhất thế giới.

Bước qua vạc thuốc Tình Dược, Draco đi qua hàng loạt chất lỏng sôi sùng sục khác đến cuối căn hầm nơi có chiếc vạc lớn nhất.

Đến nơi, Draco cẩn thận quan sát thứ bên trong. Đỏ thẫm. Hoàn hảo.

Đặt đĩa phép bên cạnh chiếc vạc, Draco với một chiếc áo khoác thí nghiệm từ móc treo trên tường cách đó vài bước và choàng lên. Sau đó, anh khuấy thứ đặc sệt trong chiếc vạc lớn hai lần trước khi lấy quyển sách đã rách nằm trên bàn kế cây đĩa phép và liếc trang sách đang mở.

Đó là một trong vài trang ở phần mở đầu và kết thúc mỗi cuốn sách mà nhà xuất bản thường để trống vì vài lí do không rõ. Tuy nhiên, ai đó đã nguệch ngoạc rất nhiều câu chữ ngay ngắn nhưng chen chúc trên trang giấy, và đặt tên là ‘Độc dược Bả Sói II.’

Độc dược Bả Sói II là thứ Draco đã nghiên cứu trong suốt mấy năm qua, kể từ khi anh có được ngôi nhà của chính mình. Đó là thứ độc dược có thể trị khỏi hoàn toàn bệnh nhân bị hóa sói, một phiên bản cải thiện của độc dược Bả Sói đầu tiên, thứ chỉ làm giảm bớt một phần cơn đau của những lần biến hình. Người thầy của Draco, Severus Snape, đã bí mật làm việc không mệt mỏi, cố gắng hoàn thiện độc dược này trong những năm ông theo học Hogwarts nhưng buộc phải bỏ cuộc khi ông tốt nghiệp. Dù vậy, ngay trước cái chết của mình, Severus đã bắt Draco – người gần giống con trai nhất mà Severus có – phải thề rằng anh sẽ tiếp tục công việc hoàn thành Độc dược Bả Sói II khi Severus chết.

Lời hứa này, cộng với hi vọng tìm ra phương thức chữa trị thực sự cho bệnh hóa sói và sự đam mê vốn có với pha chế độc dược là cách Draco giữ mình bận rộn khi anh không làm việc ở Bộ. Dù anh thỉnh thoảng điều chế vài độc dược khó tìm khác và bán cho những gia đình pháp sư cần chúng, không ai biết về loại độc dược này, bởi anh thích giữ nó làm bí mật của riêng mình.

Giờ đây, Draco thở dài khi nghiền ngẫm những chỉ dẫn dang dở mà Severus viết ra khi còn là học sinh. Anh vội vàng ghi lại vài dòng của mình và gạch đi một dòng của Severus rồi quay lại nhìn chăm chăm vào thứ thuốc kia một lần nữa.

‘Thêm một nhúm phụ tử...’ anh lầm bầm, gõ nhẹ môi dưới về trầm ngâm, ‘một giọt nọc Khổng Nhện sẽ giảm đáng kể ảnh hưởng lên hệ thần kinh, nhưng cũng có thể dẫn đến phản ứng phụ chết người...’

Draco tiếp tục lầm nhảm rồi rạc từng câu trong khi chăm chú quan sát thứ thuốc xoáy tít trong vạc. Cuối cùng, anh lấy một trong hàng trăm chiếc lọ nhỏ ở cái kệ trên đầu mình và đổ thứ chứa ở trong vào vạc.

Trong nửa giây, không gì xảy ra; và rồi, một vòng khói đen bắt đầu tỏa ra từ độc dược này với một loạt tiếng bùng bùng bực lớn.

Draco bật kêu to và nhanh chóng ghi vội mấy từ dưới những dòng mà anh vừa thêm vào. Khuôn mặt anh bừng lên sự phấn khích, chiếc bút lông vội vã vạch những lời chỉ dẫn lộn xộn vào trang sách.

Giờ đây, được khích lệ bởi sự tiến triển anh vừa có, Draco lấy thêm vài lọ nhỏ nữa, đổ tất cả chất lỏng vào trong một bình lớn hơn và lắc nhẹ. Những tia sáng lóe lên từ thứ hỗn hợp mới trước khi tắt để lộ ra chất màu xanh dương nhạt.

Từ dưới bàn, Draco lôi ra một lồng chuột. Anh mở chốt, lấy một con rồi cài chốt lại.

Đặt con chuột anh vừa lấy lên mặt bàn, Draco hít một hơi thật sâu, nhỏ một giọt chất dịch anh vừa chế trong bình vào miệng con chuột.

Cặp mắt nó lờ ra và cả thân người bắt đầu run rẩy. Nó rít điên cuồng, lặn lộn trên mặt bàn gỗ. Sau đó, móng vuốt nó bắt đầu dài ra, lông bắt đầu ngắn lại. Sau một hồi, cơn đau mà con vật cảm thấy dường như giảm đi, và Draco thấy một con chuột run rẩy, trụi lông với móng vuốt dài bất thường.

Đây không phải là kết quả Draco hướng tới, anh động nắm đấm xuống bàn trong thất vọng và nóng nảy lùa tay vào mái tóc vàng hơi rối. Con chuột kêu the thé kinh hãi trước cảnh ấy và cố bò đi nơi khác, một nỗ lực khá vô vọng khi bộ vuốt không cho phép nó di chuyển quá xa.

‘Chủ Nhân?’ một giọng nói run run đột nhiên truyền đến từ ngoài cửa.

Draco giận dữ quay lại nhìn con gia tinh. ‘Người muốn gì, Lydig?’ anh gằn giọng đầy độc địa.

‘Lydig nghĩ có lẽ Chủ Nhân nên đi ngủ,’ Con gia tinh đáp bằng giọng hiện rõ sự quyết tâm, dù sự khiếp sợ và kinh hãi đọng đầy trong đôi mắt nâu lớn. ‘Đã muộn rồi và Chủ Nhân còn phải dậy sau 3 tiếng nữa để đi làm.’

Draco mở miệng để ra lệnh cho con gia tinh biến khỏi căn hầm, nhưng rồi lại khép vào khi anh nhận ra những lời đó đúng đến thế nào. Anh thực sự cần nghỉ ngơi, và cũng không có vẻ anh sẽ đạt được gì đó vào đêm nay. Vì vậy, Draco gật đầu chấp thuận rồi cái vạc.

Con gia tinh ngạc nhiên cùng cực khi ông chủ không ra lệnh bắt nó biến đi, lật đặt tiến đến giúp đỡ. ‘Ngài có muốn Lydig dọn dẹp chỗ này không ạ?’

‘Không, Lydig, người có thể đi được rồi. Ta sẽ dọn dẹp. Ta không muốn ai đụng vào độc dược của mình.’

‘Thưa rõ ạ,’ con gia tinh the thé, cúi thấp đầu lùi ra khỏi căn hầm. Và rồi, nó khựng lại, như thể đột nhiên nhớ ra điều gì. ‘Lydig quên mất... Chủ Nhân có bưu cú.’

‘Bưu cú?’ Draco nhắc lại, quay mặt qua khi đang cởi chiếc áo khoác thí nghiệm và nhíu mày với con gia tinh. ‘Từ ai?’

‘Thưa Lydig không biết,’ Lydig đáp, lắc đầu nhanh đến nỗi đôi tai to của nó quất cả vào đầu. ‘Lydig để con cú ở trên bàn bếp rồi cho nó uống nước nên chắc nó vẫn còn đó thưa ngài.’

‘Tốt lắm,’ Draco cộc lốc nói. ‘Giờ người có thể đi.’

Draco nhìn con gia tinh lướt ra khỏi phòng trước khi anh treo chiếc áo khoác thí nghiệm lên móc và nhặt cây đũa phép trên bàn. Con chuột đã chuồn mất, nhưng Draco cũng chẳng tốn sức mà tìm nó. Thay vào đó, anh bước đến đầu kia của căn phòng độc dược, lên cầu thang và đi vào bếp.

Tất nhiên, con cú vẫn ở đúng nơi mà Lydig đã nói. Draco không nhận ra nó; đó là một con cú nhỏ đeo vòng cổ có dấu của Bộ Pháp Thuật nên anh đoán rằng tin nhắn mà nó mang tới liên quan đến công việc.

Tuy nhiên khi gỡ lá thư khỏi chân con cú, Draco nhận ra ngay lập tức đó không phải kiểu thư chính thức của Bộ. Một là không viết tên và địa chỉ, thêm nữa giấy da không phải loại Bộ sử dụng.

Tò mò không biết là thư từ ai, Draco mở ra. Hơi thở của anh tắc lại nơi cổ họng ngay khi anh nhìn thấy dòng chữ ngay ngắn trên đầu bức thư: ‘Gửi bạn tâm thư của tôi.’

Thử thách đoàn kết liên bộ. Draco hoàn toàn quên bém nó. Anh rên rỉ khó chịu khi nhận ra mình còn phải viết hồi âm cho người này. Tuy vậy, liếc qua lần nữa thì sự tò mò trong anh dâng lên, và thôi thúc đọc bức thư trở nên mạnh mẽ hơn.

Vì thế, Draco lui về phòng ngủ, mọi suy nghĩ về giấc ngủ biến mất khỏi tâm trí.

(*) Gia tinh: là nhóm sinh vật làm việc cho gia đình phù thủy giàu có. Nó chỉ được giải thoát khi người chủ nó ban cho nó một trang phục (áo, quần, tất...)

Các gia tinh thường bị đối xử không công bằng trong nhà chủ, ăn mặc rách nát. Tuy nhiên phần lớn gia tinh thường hay tôn thờ nhà chủ. Chúng có thể phản đối mọi ý tưởng đào thoát gia đình đó.

Ngoại hình của mỗi gia đình thường là xấu xí, mỗi con một vẻ riêng, nhưng đều thấp bé, có tai như tai dơi và mắt to.

3. Chương 3: Starlight Và Shadow

Chương 3: Shadow và Starlight

‘Hermione!’

‘Chuyện gì vậy bác Weasley?’ Hermione nói vọng ra từ phòng ngủ.

‘Xuống dưới lầu đi cưng, cháu có thư...’

Lông mày Hermione nhướn lên và cô chứng lại một chút, mỗi tay một chiếc tất. Ai lại gửi thư cho cô cơ chứ? Đa số thư từ của Bộ luôn đến khi cô làm việc, không phải sáng sớm và qua bưu cú thông thường.

Hồi hộp muốn xem ai đã viết thư ỉn, Hermione lập tức đi tất, xỏ chân vào đôi dép bông và vội vã chạy xuống lầu vào phòng ăn ở Hang Sốc.

Harry, Ginny, Angelina và Alicia đã ngồi sẵn ở đó. Bà Weasley đang khẳng khăng rằng không có bất cứ vấn đề gì trong khi chất một đồng trứng bác vào đĩa của Angelina và khi Hermione đi vào, bà dừng lại nở nụ cười ấm áp với bạn gái của đứa con trai út trước khi tiếp tục rầy la.

‘Ron đâu?’ Hermione hỏi, lê bước về phía chỗ đám bạn đang ngồi.

‘Đang ngủ trên lầu,’ Harry nhanh chóng đáp. Cánh tay cậu vô thức choàng qua vai Ginny còn tay kia đang cầm miếng bánh mì nướng phết bơ, cậu đang đọc tờ Nhật báo Tiên tri dựa hờ hững vào cốc socola nóng.

‘Thằng bé thức cả đêm nghiên cứu vụ Lestrage,’ Bà Weasley âu yếm giải thích.

‘Tội nghiệp thằng bé; chắc bây giờ mới được ngủ.’

Hermione tặc lưỡi bất mãn. ‘Cháu đã bảo anh ấy không cần làm nữa vì cháu đã giải quyết xong cả rồi mà,’ cô thở dài, ngồi xuống cạnh Alicia và rót sữa ỉn.

‘Lestrage có phải là người phụ nữ đã giết Sirius Black không?’ Alicia hỏi về quan tâm, ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách cô đang đọc.

Hermione liếc mắt thấy Harry cứng người lại, vội vàng nói, ‘Đúng, nhưng chuyện xảy ra lâu rồi, không nhất thiết phải nhắc lại.’

Alicia ném cho Hermione một cái nhìn tò mò nhưng không hỏi thêm về hành động kì lạ của Hermione, rồi trở lại với cuốn sách của mình.

‘Dù sao thì,’ Hermione nói to, cho cả Angelina, người cũng đang nhìn Hermione dò hỏi, ‘Bác Weasley ơi, bác nói cháu có bưu cú đúng không ạ?’

‘Ừ đúng rồi!’ bà Weasley nói, có vẻ đã quên bằng niềm đam mê trút thức ăn cho các vợ mới của con trai mình càng nhiều càng tốt. ‘Trên bàn bếp đó cưng.’

‘Cháu cảm ơn,’ Hermione nói với một nụ cười nhỏ trước khi đẩy ghế ra và tiến đến bàn bếp lấy thư. Cô không nhìn lá thư đến khi cô trở về chỗ ngồi.

‘Từ ai vậy?’ Ginny nói, đôi mắt nâu tròn ánh lên vẻ tò mò, lơ đãng nghịch mái tóc của Harry.

Hermione nhún vai và mở thư. Trái tim cô lỡ một nhịp khi cô đọc dòng chữ viết tay ‘Gửi bạn tâm thư của tôi’ trên đầu trang giấy.

‘M – Mình lên lầu một chút để – ờ – đọc cái này,’ Hermione lấp bắp, đột nhiên đứng dậy. ‘Mình sẽ gặp mọi người sau.’

Năm người còn lại trong phòng nói tạm-biệt với Hermione và cô trở lên chiếc cầu thang ngoằn ngoèo đến phòng mình. Lên lầu, Hermione không ngăn được nụ cười nở trên khuôn mặt.

Trái tim cô đang đập điên cuồng trong lồng ngực với ý nghĩ cuối cùng thì cô cũng sắp khám phá ra chút gì đó về người bạn cô được chỉ định bắt cặp này. Cô cảm thấy mình lại là một cô gái nhỏ, ngồi dưới cái Nón Phân loại và nín thở chờ đợi số phận của mình cất tiếng.

Khi Hermione đến phòng, cô ngồi xuống giường và mở lá thư lần nữa, suýt làm rách nó vì sự hấp tấp của mình. Ngay khi lá thư mở rộng trước mặt, cô bắt đầu đọc.

Gửi bạn tâm thư của tôi, tôi ngạc nhiên vì nhận được thư của bạn sớm như vậy.

Nhưng tôi thấy khá vui, bởi viết hồi âm gửi bạn cho tôi một lí do để giữ tâm trí mình khỏi những điều khác. Tôi thích ý tưởng biệt danh của bạn, và sau khi suy nghĩ khá lâu, tôi quyết định ‘Shadow’ sẽ là tên của mình. Có một câu chuyện khá dài đằng sau nó, nhưng bởi tôi thấy bây giờ mình cũng không có gì để kể với bạn (có lẽ ta sẽ có nhiều thứ để bàn hơn trong các lá thư sau), tôi quyết định sẽ nói về nó.

Cái tên không được đặt theo bất cứ sự kiện cụ thể nào. Cơ bản thì cả cuộc đời, tôi sống như một cái bóng. Bắt đầu từ ngày tôi được sinh ra. Cha tôi truyền cho tôi những phẩm chất tệ nhất của ông, mẹ tôi cũng vậy. Trưởng thành, tôi hiếm khi cảm thấy mình là một con người trọn vẹn – chỉ là cái bóng của cha mẹ mà thôi. Bởi thế, dường như mọi việc tôi có thể làm là trốn tránh ánh mặt trời càng xa càng tốt. Nơi nào ánh sáng đi tới, tôi sẽ đi về hướng ngược lại. Giống như chạy trốn khỏi mặt trời đẹp của thế giới, bởi chốn tối tăm là nơi duy nhất mà tôi thuộc về. Tôi đi tìm sự an ủi và yên ổn ở nơi tôi lớn lên. Phức tạp đúng không? Ngắn gọn thì bạn có thể xếp tôi vào những người được nuôi lớn trong một gia đình thuần chủng hẻm hẻm nhưng quyết định đó không phải cuộc sống dành cho anh ta.

Không giống bạn, tôi gặp khó khăn với thử thách này. Tôi không phải loại người để lộ cảm xúc của mình ra ngoài. Tôi đoán đó là một phần lí do tôi chưa một lần trong đời chia sẻ suy nghĩ của mình với bất cứ ai, kể cả ột quyển nhật kí. Tôi luôn nghĩ rằng mình có thể tự giải quyết tất cả mọi chuyện, và thành thật mà nói thì đúng là như vậy. Biết rằng mình là người duy nhất hiểu được bản thân là ai khiến tôi thấy an toàn. Nhưng giờ đây khi viết lá thư này, tôi gần như thấy vui khi được trút hết lên giấy và biết rằng ai đó sẽ đọc nó mà không phán xét tôi vì những gì họ thấy.

Người mà bạn nói đến rất giống với một người mà tôi thân thuộc. Chúng tôi không phải bạn, nhưng tôi rất hiểu anh ta. Sự suy đoán của bạn khá chính xác – có lẽ do bố mẹ mà anh ta trở thành hoặc đã từng là con người như vậy. Nếu chúng ta đang nghĩ đến cùng một người thì xin đừng thương hại anh ta. Tôi chắc chắn anh ta sẽ thấy sự cảm thông của bạn là một lời sỉ nhục, dù nó có chân thành thế nào chăng nữa. Nhưng cũng đừng tin anh ta chỉ là con người như vậy. Sau khi quen biết anh ta được nhiều năm, tôi có thể khẳng định rằng anh ta, cũng giống bạn, có những mặt mà bản thân hiếm khi bày tỏ.

Ừm, vì bạn đã kể cho tôi một chút về mình, sẽ công bằng nếu tôi làm điều giống vậy nhỉ. Đương nhiên bạn đã biết một điều rồi – câu chuyện về biệt danh của tôi.

Điều thứ hai ư? À, việc bạn thích ngắm tuyết làm tôi nhớ đến một điều tương tự mà tôi thích làm: Tôi thích ngắm mưa. Đứng cạnh cửa sổ nhìn mưa rơi, tưới ướt mọi thứ trên mặt đất... Khó tin, nhưng đó là một trong những thú vui giết thời gian của tôi. Có một điều rất mạnh mẽ trong việc dù một giọt mưa nhỏ bé chẳng thể lay động đến một bông hoa nhưng hàng ngàn giọt mưa lại có thể chìm chết bông hoa đó. Tôi thấy điều ấy khá lãng mạn nếu bạn dành đủ lâu để nghĩ về nó.

Trời đất Merlin ơi, đã 4 giờ sáng rồi. Vì bạn cũng làm việc ở Bộ nên tôi mong bạn hiểu tại sao tôi phải cất ngăn lá thư này. Đã mấy ngày nay tôi không ngủ bởi vài dự án làm tôi phải thức thâu đêm, có lẽ đêm nay tôi nên nghỉ ngơi một chút. Tôi sẽ gửi cú luôn cho bạn nên mong rằng bạn sẽ nhận được nó vào sáng nay.

Chân thành, Shadow.

Sự phấn khích chạy dọc sống lưng Hermione, làm cô dựng tóc gáy khi cô đọc lại bức thư một lần nữa. Chưa bao giờ cô đọc một câu chuyện đáng thương hoặc bí ẩn đến thế, và cô thực sự thấy thương thay cho người đàn ông phải trải qua thời thơ ấu buồn bã đến vậy.

Rồi một suy nghĩ khác ập đến với cô: Anh ta là một pháp sư thuần-chủng. Nhưng... anh ta không biểu lộ

bất cứ dấu hiệu thể hiện sự chán ghét nào về việc bạn qua thư của anh là một phù thủy gốc Muggle. Thật ra, anh ta còn nói rằng bản thân đã quay lưng lại với cách sống ấy.

Sốt ruột muốn trả lời ngay lập tức, Hermione mở ngăn kéo bàn gần giường ngủ.

Tuy nhiên trước khi cô kịp lấy mảnh giấy da, cô nghe tiếng Ron gọi tên mình.

‘Hermione, xuống đây, chúng ta phải đi làm rồi!’

Hermione thở hắt ra. Cô đã quên bằng hôm nay mình phải đi làm. Vội vàng, cô nhét lá thư vào túi áo chùng và đứng dậy. Ý nghĩ phải viết thư hồi âm biến mất khỏi tâm trí, cô nhanh chóng thay sang đôi giày lịch sự hơn và lao xuống cầu thang.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~‘Đừng quên – ‘

‘Dán nhãn tất cả, mình biết rồi...’

‘Phải, và nhớ là bồ chỉ có – ‘

‘Bốn giờ... Mình không quên, Harry, nên bồ có thể bình tĩnh lại rồi đây...’

Harry nhe răng cười ngượng ngập. ‘Xin lỗi, mình chỉ muốn – ‘

‘Có một đêm bình yên với Ginny?’ Hermione gợi ý, cười một cách thấu hiểu.

‘Bồ hiểu mình quá rõ mà,’ Harry nói, hơi lắc đầu. ‘Nhưng dù sao mọi thứ đều ở trên bàn mình. Cứ làm việc trong văn phòng của mình; yên tĩnh hơn nhiều so với văn phòng chính.’

Hermione gật. ‘Chúc vui vẻ với Ginny tối nay Harry.’

‘Ừ,’ Harry đáp, với lấy chiếc áo choàng khoác lên. Ngay khi vừa định rời đi, anh quay lại nói, ‘À... cảm ơn bồ Hermione. Mình thật sự nợ bồ lần này đây.’

‘Đừng ngốc thế, mình vui vì được giúp đỡ bồ mà,’ Hermione dịu dàng nói và xua Harry ra cửa. ‘Cứ vui vẻ đi.’

Ngay khi cánh cửa vừa đóng sau lưng Harry, Hermione thở dài nhẹ nhõm và đi đến văn phòng của anh. Tốt nhất nên bắt đầu sắp xếp đồng hồ sơ, cô tự nhủ, ngồi xuống ghế của Harry, lướt mắt nhìn đồng giấy tờ rải rác trên bàn.

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong óc Hermione là bàn làm việc của Harry cực kì lộn xộn theo một cách có tổ chức. Giấy nhớ, thư từ và các văn bản chính thức được phân loại theo từng chồng riêng biệt, nhưng được sắp xếp theo cách mà chỉ Harry có thể giải mã dễ dàng. Những bức ảnh của Ginny, Ron, Hermione, nhà Weasley và các đội Quidditch khác nhau được đặt xung quanh hai tấm hình đặc biệt lớn: Hội Phượng Hoàng gốc và Hội Phượng Hoàng(*) kế nhiệm.

Không thể chịu đựng ý nghĩ phải làm việc trên cái bàn bừa bộn như vậy, Hermione bắt đầu dọn dẹp và sắp xếp mọi thứ theo một cách ngăn nắp hơn. Quá tập trung vào việc đang làm nên cô không chú ý khi cánh cửa sau lưng mở ra rồi đóng lại.

Vài phút sau khi vị khách kia vào phòng, Hermione cuối cùng cũng quay lại và trước sự kinh ngạc của cô, Draco Malfoy đang đứng đằng sau lưng lẽ quan sát cô. Bàn tay cô đột nhiên đưa lên cổ họng và sự ngạc nhiên phát ra thành tiếng.

‘Anh làm tôi sợ!’ cô buột tội, vẫn thở hổn hển sau cơn hoảng hốt khi nhìn thấy Draco.

‘Tôi xin lỗi,’ anh nói cứng nhắc. ‘Tôi tưởng sẽ thấy Potter ở đây, nhưng hình như anh ta không có mặt. Có phiền nhắc lại là tôi ghé qua không?’

‘K – không,’ Hermione lắp bắp, chột dạ bởi thái độ gọn lỏn của Draco. Cô liếc nhìn anh đề phòng. Anh ta trông kiệt sức; quần thâm dưới mắt, nước da xanh xao hơn bao giờ hết làm những vết sẹo càng nổi bật. ‘Tối nay Harry sẽ trở về.’

‘Tốt, vài giờ nữa tôi sẽ quay lại.’

‘Anh cần gì vậy?’ Hermione hỏi nhanh khi Draco chuẩn bị rời đi.

Draco chậm chậm quay lại, dài giọng, ‘Tôi muốn lấy lại lọ mực của mình.’

‘Lọ mực của anh?’

‘Đúng, tôi vừa nói thế đấy,’ Draco đáp, đảo tròn mắt. ‘Nó được chạm bằng pha lê và có một – ‘

‘Tôi có nó đây,’ Hermione ngắt lời, chìa tay ra. Tình cờ cô vừa xếp lọ mực nhỏ, tròn, khắc ngôi sao bốn cánh ra chỗ khác.

‘Cảm ơn,’ Draco nói nhanh. Anh nhận lọ mực từ tay Hermione và cất nó vào túi áo chùng. Trong một giây, đôi mắt xám của anh dừng lại nhìn vào mắt Hermione; và rồi, anh lập tức quay đi rời khỏi văn phòng.

Hermione nhú mào nhìn bóng lưng Draco biến mất. Kì quặc.

Tuy nhiên Hermione không suy nghĩ thêm về những việc vừa xảy ra, hình ngôi sao trên lọ mực đã cho cô một ý tưởng tuyệt vời về biệt danh mà cô có thể dùng với bạn qua thư của mình: Starlight.

(*)Hội Phượng Hoàng: (tên tiếng Anh là Order of the Phoenix) là một tổ chức hư cấu trong bộ truyện Harry Potter của nhà văn J. K. Rowling. Hội do giáo sư Albus Dumbledore thành lập với mục đích chống lại Chúa tể Voldemort và những Tử thần Thực tử. Hội Phượng Hoàng cũng là một phần trong tiêu đề của phần năm bộ truyện này.

4. Chương 4: Những Vết Sẹo Quá Khứ

Chương 4: Những vết sẹo quá khứ

Draco lướt qua các dãy cubin, không thể gạt đi vẻ giận dữ trên khuôn mặt. Anh gần như không để tâm đến những ánh nhìn tò mò hướng về phía mình khi băng qua văn phòng Thần Sáng và đằng nào thì chúng cũng không cải thiện được tâm trạng của anh lúc này.

Ngay khi Draco đóng sập cánh cửa đằng sau, bước chân anh mới dần chậm lại. Vẻ cau kính bết dần lúc anh xoay tay nắm cửa dẫn đến trụ sở tù túng của đội Pháp sư Thủ tiêu, và lúc ấy anh mới nhận ra mình không chắc tại sao bản thân lại thấy khó chịu đến vậy.

Là Hermione Granger, anh tự nhủ với một cái gật đầu chắc chắn khi anh ở trong văn phòng riêng đặt ngay sau văn phòng chung lớn hơn. Chỉ nhìn mặt cô ta cũng đủ chọc mình phát điên.

Và đó là sự thực. Cô ta luôn nhìn anh với vẻ đăm chiêu tựa hồ muốn giải mã anh. Không gì làm Draco khó chịu hơn việc người ta cố nhìn thấu mình như thể đọc một cuốn tiểu thuyết vậy.

‘Không thể giải mã nổi tôi đâu,’ anh tự lầm bầm giận dữ với chính mình, ngồi sụp xuống bàn làm việc và bắt đầu lật qua đồng thư từ. Anh không mong sẽ nhận được gì thú vị bởi cũng không một ai dành thời gian viết thư cho anh, và anh đúng. Tất cả phong bì đều chứa thông tin liên quan đến công việc của Bộ hoặc lời nhấn cảm ơn từ các gia đình pháp sư mà anh đã từng cung cấp những độc-dược-khó-điều-chế.

Chẳng có gì từ người bạn qua thư bí ẩn.

Draco thầm trách bản thân vì cảm thấy thất vọng khi không nhận được hồi âm.

Không có lí do gì để anh thấy thất vọng chỉ vì một thứ không đâu như một lá thư.

Hơn nữa, anh tự thuyết phục, cô ấy có lẽ vẫn chưa nhận được thư trả lời. Và... và cô ấy là phù thủy gốc Muggle...

Draco làm vẻ mặt khó chịu, nhận ra ý nghĩ cuối cùng đã vô thức lên vào tâm trí mình. Anh đã thể là sẽ không suy nghĩ như vậy nữa; anh bị sao vậy?

Không biết làm gì khác, Draco thò tay vào túi áo và lấy ra bức thư mà anh đã đọc đêm qua. Ngón tay anh lướt qua dấu sáp niêm phong. Tất nhiên anh đã làm vỡ nó, nhưng vẫn có thể nhìn rõ hình con rái cá say ngủ in trên sáp trắng.

Vài phút sau, Draco tự tiêu khiển bằng cách cố đoán xem người nào trong Bộ có thể dùng dấu hình rái cá. Sau đó anh nhún vai, nhét lá thư trở vào trong túi và kiểm tra đồng hồ. Đúng giữa trưa, tức là anh có thừa thời gian ra ngoài ăn trưa trước khi trở về sở.

Draco đứng dậy, chỉ vừa quay lại khi cánh cửa văn phòng bật mở và hai Pháp sư Thủ tiêu thực tập xộc vào, cả hai đều thở dốc.

‘Có chuyện gì vậy?’ Draco hỏi, cặp lông mày đan lại vào nhau.

‘Kingsley – anh – Carrow nhìn thấy – ‘

Câu nói rồi rầm nhưng Draco hiểu ngay lập tức. Nét mặt rần lại, anh gật đầu, lướt qua hai pháp sư trẻ, đôi mắt kiên định và sải bước dài cùng sự chuyên nghiệp mà ở vị trí của anh cần phải có.

Bên ngoài, Draco được chào đón tức thì bởi đám đông nhốn nháo những thành viên của Đội Pháp sư Thủ tiêu và một vài Thần Sáng, tất cả vội vàng lấy dĩa phép, áo khoác tàng hình và kiểm tra lần cuối cùng bản đồ của mình để chắc chắn nơi họ sắp tiến đến.

‘Malfoy!’

‘Ở đâu?’ Draco nói sắc gọn, quay lại nhìn Cục trưởng của sở, Kingsley Shacklebolt.

‘Dưới chân Thung Lũng Đen, trốn gần bìa Rừng Thảm Thì,’ Kingsley đáp nhanh.

‘Nghe đây, tôi cần cậu thay tôi đảm nhận vị trí này, Malfoy; Tôi sắp tóm được Sawbridge và tôi không muốn sống mất hân. Cậu biết phải làm gì chứ?’

Draco nhướn một bên lông mày. ‘Tôi có thể chỉ huy họ, nếu đó là điều ông muốn nói,’ Draco lặng lẽ đáp. ‘Nhưng cũng được một thời gian rồi kể từ khi tôi chính thức đi...’

‘Cứ đi đi,’ Kingsley thúc giục trước khi quay lại thét vào đám Pháp sư Thủ tiêu đang hỗn loạn, ‘Nghe lệnh Malfoy; cậu ta chịu trách nhiệm vụ này!’

Sự hoang mang dấy lên trong Draco khi anh bắt lực nhìn Kingsley gấp gấp tiến về phía cửa nối giữa Sở Thần Sáng và văn phòng Pháp sư Thủ Tiêu. Anh cẩn thận đưa mắt nhìn gần hai mươi phù thủy và pháp sư đang đợi lệnh trước mặt mình và nuốt khan.

‘Braveheart, Jamison, Styron, đi với tôi! Wang, Ledger, tôi không muốn hai người đi – không, ở lại phía sau, không tranh luận – thôi nào, những người còn lại, đi thôi – ‘

Draco dẫn đầu đội Pháp Sư Thủ Tiêu đến những buồng nhỏ giống tủ quần áo họ dùng để Độn Thổ. Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại phía sau, Draco quan sát để chắc rằng tất cả mọi người đã đi hết trước khi anh nhắm mắt lại, tập trung ý nghĩ vào một khoảng rừng nhỏ ở bìa Rừng Thảm Thì và biến mất khỏi căn phòng cùng một tiếng pop nho nhỏ.

~~*~*~*~*oOo~*~*~*~*

~‘Braveheart, dẫn những người này xuống lối phải; Styron cùng năm người kia sang lối trái... còn lại tản ra... hai tên đó sẽ phải chia nhau ra một khi chúng nghe thấy ta... Jamison, đi với tôi!’

Không một ai dám cãi lệnh chỉ huy mới và lập tức chạy về hướng họ được chỉ định. Draco đi cùng với một trong số nữ Pháp sư Thủ tiêu trẻ, Kay Jamison, và kéo cô vào bóng tối của khu rừng.

‘Nghe này Jamison,’ Draco thì thầm ngay khi họ ẩn nấp an toàn, ‘Tôi muốn cô theo sau tôi... Tôi chắc chắn tên anh trai Amycus đã đi lối này.’

Kay gật đầu sợ hãi, ngược đôi mắt tròn nhìn Draco. ‘Sao ngài lại chọn tôi? Đây là lần đầu tiên tôi làm nhiệm vụ...’

‘Vì tôi biết cô có não nhiều hơn cả lũ kia cộng lại,’ Draco nói dứt khoát, quay lại và ra hiệu cho Kay bám theo sau. ‘Nếu chúng ta gặp hắc, đừng lên tiếng. Nếu thấy tôi gặp rắc rối, bắn tín hiệu – nó sẽ làm hắc xao nhãng – sau đó đánh choáng hắc. Rõ chứ?’

Dù trông có vẻ kinh hãi, nữ Pháp sư Thủ tiêu gạt đầu và bắt đầu lặng lẽ trườn theo sau Draco.

‘Lumos,’ Draco thì thầm khi khoảng rừng xung quanh họ tối dần. Một tia sáng yếu ớt tỏa ra từ đầu cây đũa phép. Draco hướng nó xuống dưới nền đất rừng và dùng nó để dẫn đường quanh những hố và cành khô, anh lặng lẽ đi tiếp, đôi mắt cảnh giác bất cứ chuyển động nào.

Sau nhiều phút tìm kiếm, Draco không thể ngăn những suy nghĩ rằng có lẽ họ đã nhầm đường. Có lẽ cái bóng mà anh nhìn thấy trước đó không phải Amycus mà chỉ là trí tưởng tượng của anh...

Thực ra Kay có vẻ cũng đồng ý với ý nghĩ của anh. Một lúc sau, cô lấy can đảm, ngập ngừng nói nhỏ, ‘Ngài có cho rằng có lẽ thật ra ngài không nhìn thấy Amycus không ạ?’

‘Yên lặng Jamison, hắc có thể –’

Lời thì thầm gay gắt của Draco bị cắt ngang bởi tiếng ré của Kay. Nửa giây sau đó

Draco gần như không đủ thời gian để thụp xuống khi một bóng đen xò ra đằng sau thân cây ngay trước mặt anh.

Tính toán nhanh, Draco xô Kay vào bóng tối phía sau mình và nhanh nhẹn giơ cây đũa phép chiếu sáng kẻ vừa tấn công: một tên pháp sư lùn xùn, to bè không chút cân đối với mái tóc mỏng rối tung và đôi mắt điên dại.

‘Amycus,’ Draco nói, giọng nói giấu được nỗi sợ khiến trái tim anh đập điên cuồng trong lồng ngực nhưng không thể kìm lại sự khinh bỉ trước vẻ ngoài của người đồng hành cũ.

Khuôn mặt méo mó của Amycus biểu lộ sự kinh ngạc toàn tập. ‘Draco?’ hắc thốt lên, giọng vỡ ra khô khè.

‘Lâu rồi không gặp,’ Draco chế nhạo. Tay phải anh vững vàng giơ cao cây đũa phép đúng tầm mắt Amycus trong khi tay trái dò dẫm trong bóng tối phía sau, cố đảm bảo rằng Kay không ở trong tầm ngắm của bất cứ lời nguyền nào mà tên cự Tử thần Thực Tử(*) có thể bắn ra.

‘Làm gì ở đây vậy nhóc? Mèn đét ơi, mi làm ta sợ chết khiếp; Ta tưởng mi là một trong số những tên ở Bộ tìm cách bắt ta!’

Draco nheo mắt lại nhưng không trả lời. Thay vào đó, anh tiếp tục chìa đũa phép vào vị trí ngay giữa đôi mắt nhỏ tròn của Amycus nhưng trong đầu thì điên cuồng cố quyết định xem mình nên làm gì. Anh có nên gọi các Pháp sư Thủ tiêu khác hỗ trợ? Không, việc đó chắc chắn sẽ cho Amycus thời gian trốn thoát.

‘Mi có thể tắt cái ánh sáng chết tiệt đó đi không? Và mi đi cùng ai thế, mang theo Narcissa à?’

Từ ánh sáng của đũa phép, Draco có thể thấy Amycus hăng hái nhìn xung quanh như thể cố tìm ra chỗ mà người mẹ đã chết của Draco có thể trốn. Draco nghiêng rằng, ‘Không ai đi cùng ta hết. Mình ta thôi.’

‘Ồi, thôi nào Draco, đừng bỡn cợt với ta. Ta nghe thấy ai đó vừa hét, ta biết...’

‘Đừng ngu ngốc thế Amycus,’ Draco rít, nhưng anh bỗng nhiên bị lấn át bởi nỗi kinh hoàng. Nhờ Amycus tìm thấy Kay thì sao? Không... không, anh phải tiếp tục nói. ‘Ta nghĩ mấy năm trốn chui lủi trong rừng đã ảnh hưởng đến thính giác của ngươi đấy.’

Amycus đột nhiên giận dữ. ‘À há, đúng rồi, suốt mấy năm trốn chui lủi trong rừng,’ hắc đáp lại. ‘Sao mi không trốn với ta và Alecko, hắc, tại sao? Mi chạy đâu thế nhóc?’

‘Ta chạy trốn ở đâu không liên quan đến ngươi,’ Draco nói qua hàm răng nghiến chặt, gắng giữ giọng bình thản không đổi. Không may, bàn tay cầm đũa phép bắt đầu run nhẹ đã làm lộ cơn thịnh nộ của anh và nó không thoát khỏi con mắt của Amycus.

‘Mi gia nhập bọn người tốt rồi ư?’ Amycus chế giễu, đưa mặt lại gần Draco. ‘Lần cuối ta nghe được thì mi đã từ chối giúp Fenrir tụ họp bọn ta lại để bắt đầu một khởi đầu mới. Mi thực sự khước từ sao Draco? Với người thầy cũ của mi?’

‘Greyback chưa bao giờ là thầy của ta,’ Draco đáp, sự ghê tởm lộ rõ trong giọng nói, ‘cũng như người và Alecto. Mà mục ta đâu rồi?’

‘Không biết,’ Amycus móm mém nhăn nhó. Và rồi, nụ cười trượt đi, và những từ tiếp theo của hắn làm Draco lạnh thấu xương. ‘Ta cũng không biết con bạn bé nhỏ ở Bộ của mi ở đâu, nhưng có vẻ đứa bạn dễ thương đó đang bị thương nặng kia thì phải.’

Không nghĩ ngợi, Draco quay phắt ra sau, ngỡ rằng nỗi sợ tồi tệ nhất của mình đã thành hiện thực và Kay đã bị thương. Chỉ đến khi không thấy gì đằng sau mình anh mới nhận ra không đời nào Amycus lại biết được điều đó, và anh đã bị lừa. Nhưng lúc ấy đã quá muộn – đứa phép của anh bị giật ra khỏi tay và ấn vào cổ Draco.

‘Ta thông minh hơn mi tưởng hả?’ Amycus nhạo báng, ấn đầu đứa phép của chính

Draco vào họng anh. ‘Không bao giờ nghĩ Amycus già này sẽ lừa mi một vỏ đúng không?’

‘Bỏ bàn tay... bắn thủ của người... khỏi đứa phép ta...’ Draco rít lên khi anh thấy mình bị đẩy va vào thân cây Amycus vừa nhảy ra từ đằng sau. ‘Bỏ ta ra Amycus!’

‘Mi cùng phe với chúng đúng không!’ Amycus nói đắc thắng, tựa như hắn không thể mong thứ gì tuyệt diệu hơn kể cả trong những giấc mơ cuồng dại nhất. ‘Mi đang cố bắt bọ ta, mi đang cố tống các bạn cũ của mi vào tù! À, nhưng Draco này, mi vẫn không thay đổi... mi vẫn làm việc dưới trướng của Bộ... Đừng nghĩ rằng mi tự đứng dậy bằng chính sức mình...’

Draco thấy từng giọt mồ hôi bắt đầu chảy dọc trước trán. Anh bị dồn vào chân tường, không đứa phép, và đơn độc. Đơn độc... trừ Kay.

Một tia hi vọng bùng lên trong ngực anh khi anh nhớ lại những gì anh đã dặn cô. Cô ấy vẫn theo sát anh chứ? Cô ấy sẽ nhớ lời anh chứ?

‘... và rồi bọn ta sẽ nướng mi trên đồng lửa, xẻ thân thể mi ra cho bốn bọn ta... Cũng lâu rồi bọn ta chưa được ăn thịt ngon, mi biết không, Draco, mi biết không? Ở phải, thịt đó còn ngon hơn thịt của bọn chính phủ...’

Chết tiệt, Jamison, chú ý đi, chú ý đi! Draco điên tiết nghĩ khi tiếng khúc khích khò khè của Amycus dội vào tai anh.

Kì diệu thay, đúng lúc ấy, lời cầu nguyện của Draco đã được trả lời. Một chùm tia sáng vàng rực bắn ra từ phía sau anh, vụt rọi sáng khoảng rừng trống tối tăm.

Amycus kinh ngạc đánh rơi đứa phép, Draco nhanh chóng chụp lấy trước khi nó rơi xuống đất. Không một giây suy nghĩ, anh hét, ‘Stupefy!’

Đúng lúc cơ thể Amycus ngã xuống đất với một tiếng thụp nhỏ, các Pháp sư Thủ tiêu còn lại ủa vào khoảng đất xung quanh cánh rừng. Một trong số đó đang dùng đứa phép để giữ thân hình bị đánh choáng bất tỉnh của Alecto lơ lửng trên mặt đất, hai người khác đang giúp Kay (người trông như sắp xỉu đến nơi) kẹp giữa họ.

‘Tốt lắm,’ Draco nói ngắn gọn cùng một cái gật đầu cụt lủn với cả đội. ‘Đi thôi, trở về nào. Và Jamison – tôi cần gặp cô trong văn phòng tôi khi chúng ta trở về.’

~~*~*~*~o0o~*~*~*~*

~‘Đảm bảo rằng cô chú ý lần sau được chứ?’

Kay co rúm người lại và rụt rè gật đầu. Draco lập tức liên tưởng đến một đứa trẻ đang bị cha trách phạt, và anh không thể không nhẹ giọng nói, ‘Nhưng cô đã làm rất tốt. Chúng ta có thể trông đợi những điều tốt hơn từ cô sớm thôi.’

Kay há hốc miệng và cô lắp bắp, ‘G – gì cơ ạ?’

Draco gật. ‘Cô nghe rồi đó.’ Anh chần chừ và sau đó quyết định không cười với cô gái. ‘Cô có thể đi.’

Với thứ gần giống một cái gật đầu vô cùng nhẹ nhõm, Kay quay đi và chạy ra khỏi văn phòng Draco.

Cuối cùng cũng ở một mình, Draco thở dài mệt mỏi và nặng nề ngồi xuống ghế.

Đầu anh vẫn đang quay cuồng với mọi chuyện vừa xảy ra.

Khi Draco đã ngồi lặng yên trong văn phòng của mình, giọng nói châm chọc của Amycus miễn cưỡng lơ lửng trong tâm trí anh. ‘À, nhưng Draco này, mi vẫn không thay đổi... mi vẫn làm việc dưới trướng của Bộ... Đừng nghĩ rằng mi tự đứng dậy bằng chính sức mình...’

Với một tiếng cầu nhàu khó chịu bị nén lại, Draco chống cằm và găng đẩy những ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Đó đơn giản chỉ là một nỗ lực độc ác để khiêu khích anh.

Đơn giản là một nỗ lực khiêu khích anh...

Lúc ấy, ánh mắt lơ đãng của Draco hướng về đồng thư mà anh đã gửi qua sáng nay. Dù anh cảm thấy đã vài tháng trôi qua kể từ khi anh ngồi trong văn phòng này kiểm tra thư từ nhưng thật ra chuyện mới chỉ xảy ra cách đây vài giờ trước, nên Draco khá ngạc nhiên khi thấy mình nhận được một lá thư mới.

Chần chừ, anh cầm lấy lá thư và kéo về phía mình. Nó được niêm kín bằng một con dấu quen thuộc: con rái cá say ngủ. Một con rái cá say ngủ...

Rồi anh đột ngột nhận ra, đến mức anh suýt đánh vào đầu mình vì đã không nhớ ra sớm hơn. Đó là con dấu mà bạn qua thư của anh dùng.

Lần đầu tiên trong ngày, Draco mỉm cười. Những kí ức vừa quá nhiều anh nay tan biến khi anh phá dấu sáp trắng niêm phong, mở lá thư và bắt đầu đọc.

Shadow thân mến,

Cảm ơn bạn vì đã hồi âm sớm. Tôi rất vui khi thấy bạn gửi thư cho tôi; tôi đã nghĩ rằng không ai bỏ nhiều thời gian và công sức vào việc này, nhưng đúng là một bất ngờ dễ chịu khi biết bạn là một trong số ngoại lệ.

Đầu tiên, tôi đã quyết định tên của mình: Starlight. Tôi có ý tưởng từ một vật tôi nhìn thấy sáng này. Tình cờ, ‘Starlight’ khá hợp với cái tên của bạn. Tôi đoán là nếu nghĩ kĩ thì nó cũng khá hợp với tôi. Tôi thực sự rất lạc quan, và tôi thích tập trung vào bất cứ điểm sáng nào tôi thấy ở đường chân trời mỗi khi trời tối. Nên, đặt tất cả vào, và bạn có một cái tên hoàn hảo cho tôi.

Thứ hai, tôi... ừm, thứ hai, tôi không biết tại sao tôi lại viết dưới dạng liệt kê nữa. Tôi xin lỗi; tôi có xu hướng đặt mọi thứ theo trật tự, dù là đồ dùng học tập hay thư từ gửi bạn. Đó cũng là một thói quen cá nhân của tôi mà có thể bạn muốn ghi nhớ.

Dù sao thì tôi không chắc nên viết cái gì cho bạn. Tôi cảm thấy dường như tôi đã kể gần hết toàn bộ về tôi rồi, dù tôi mới chỉ gửi bạn một lá thư. Nhưng luôn có những thứ mới mẻ cần biết về mọi người, không kể hoàn cảnh ra sao.

Bây giờ tôi không suy nghĩ được rõ ràng lắm. Tôi chỉ... ừm, tôi không biết bạn có quan tâm không, nhưng tôi thấy mình đang dần xa cách người mà tôi yêu thương nhất. Bạn biết đấy, ban đầu thì có vẻ mọi khác biệt về sở thích và quan điểm có thể được gạt sang một bên, nhưng bây giờ thì tôi không biết nữa. Tôi yêu anh ấy rất nhiều, nhưng anh ấy luôn quanh quẩn xung quanh và theo dõi nhất cử nhất động của tôi, hoặc không chút cảm nhận được sự hết lòng của tôi với công việc. Tôi thấy dường như mình không thể tự quyết định được điều gì mà anh ấy không phàn nàn và làm ầm lên về chúng! Tôi trân trọng sự nỗ lực của anh ấy, tôi thực sự trân trọng, nhưng đến mức này thì tôi thấy anh ấy nghĩ rằng tôi không đủ khả năng tự sống cuộc đời của mình mà không cần sự chỉ dẫn của anh ấy.

Ôi trời, tôi xin lỗi; Tôi không định giận dữ kêu ca như thế đâu. Cứ như thể đoạn văn trên tự mình viết ra vậy. Xem dễ dàng chưa này? Tựa như chỉ cần đặt bút lông xuống trang giấy là nó tự có ý chí của mình. Tất cả những gì tôi phải làm là để suy nghĩ tuôn trào và từ ngữ cứ xuất hiện một cách thần kì. Tôi chắc rằng một khi bạn đã nhập tâm thì việc viết cho tôi cũng dễ dàng thôi. Tôi nghĩ lời khuyên tốt nhất mà tôi có thể dành cho bạn là hãy quên đi đây là một nhiệm vụ mà thay vào đó, vờ như bạn đang viết cho chính bản thân mình.

Tôi thực sự rất tiếc cho cả bạn và cậu bé mà bạn biết. Từ những gì tôi đọc trong thư, dường như cả hai đều không hạnh phúc với cuộc sống của mình. Tôi sẽ nghe theo lời khuyên của bạn. Từ giờ tôi sẽ thay đổi

để không cư xử quá tệ với anh ta. Tuy nhiên... Tôi ước mình có thể nói rằng tôi hiểu những gì mà anh ta đã trải qua. Nhưng tôi không thể, bởi cha mẹ tôi chưa bao giờ hà khắc với tôi. Tôi luôn có mọi thứ và mọi người xung quanh, tôi không thể tưởng tượng cuộc sống cô độc sẽ ra sao. Từ quan điểm cá nhân, tôi không hiểu cha mẹ nào có thể đối xử với con cái mình như vậy. Tôi thực sự rất tiếc vì những gì bạn phải chịu đựng mỗi ngày.

Càng viết tôi càng nhận ra sự khác biệt rõ rệt giữa hai chúng ta. Từ những gì ít ỏi mà tôi biết về bạn, tôi có cảm tưởng rõ ràng rằng chúng ta là hai cực đối lập. Thậm chí cả cái tên của chúng ta – Shadow và Starlight – cũng đối nghịch nhau. Nhưng chẳng phải người ta luôn nói ‘Trái cực thì hút nhau’ sao? Nếu bạn chưa từng nghe thì đừng lo, đó là câu nói của Muggle ấy mà.

À, Cục trưởng đang gọi tôi tham gia ‘cuộc họp bắt buộc’ (chúng tôi có 4 cuộc họp trong vòng 3 ngày vừa rồi) nên tôi phải kết thúc ở đây. Tôi vừa nghĩ ra một điều bạn nên nhớ đến nếu cần sự an ủi: Kể cả khi cái bóng có trở nên tối tăm, tôi sẽ luôn ở đây tỏa sáng cho bạn. Nói cách khác (nếu bạn không phải loại người văn thơ lãng mạn), khi nào bạn cần, cứ viết thư cho tôi.

Chân thành, Starlight.

Kể cả khi đã đọc xong bức thư, anh thấy mình không muốn đặt nó xuống. Anh đọc lần thứ hai, rồi lần thứ ba. Mỗi lần đôi mắt anh lướt qua những dòng chữ dần trở nên quen thuộc, sự ấm áp bùng lên trong anh càng lan tỏa rộng hơn so với lần đầu đọc thư.

“‘Trái cực hút nhau,’” Draco nói thành tiếng. Ngượng ngùng, anh thấy má mình nóng lên khi lẩm bẩm những từ đó.

Hút? Mong rằng ý cô ấy không phải là...

Draco lắc mạnh đầu. Tất nhiên cô ấy không có ý nói thu hút theo nghĩa đó.

Thở dài, Draco lần theo bề mặt nhẵn nhụi gợn lên của một trong những vết sẹo dài chạy dọc khuôn mặt anh. Kí ức về việc bản thân phải gánh những vết sẹo ấy làm anh hoảng sợ, nhưng Draco kìm cảm giác ấy xuống và buồn bã lẩm bẩm với chính mình, ‘Không ai bình thường lại bị thu hút bởi thứ này...’

Rồi anh nhặt cây đũa phép, gõ vào bức thư lẩm nhẩm, ‘Mutatio’.

Với một tiếng sột soạt khe khẽ, mảnh giấy da tự gấp lại thành hình con hạc nhỏ. Nó đập cánh hai lần trước khi hạ xuống bàn Draco.

Nhét con hạc vào cùng túi áo chùng với bức thư còn lại, Draco đứng dậy, lùa tay vào tóc và rời văn phòng, ý định đi ăn trưa ghim chặt trong tâm trí.

(*)Tử Thần Thực Tử là gì thì các bạn cứ vào Wikipedia tra là ra nhé!! :))

5. Chương 5: Nghệ Thuật Hắc Ám Và Độc Dược

A/N: Cuối cùng hai anh chị cũng gặp mặt nhau lần hai. Khổ đợi mãi.

Chương 5: Nghệ Thuật Hắc Ám và Độc Dược

Những ngày tiếp theo bình bình trôi qua với Hermione. Shadow dường như quên băng cô, và sau một tuần, cô vẫn chưa nhận được hồi âm của lá thư trước.

Việc này khiến Hermione lo lắng. Từ lúc gửi thư, cô đã phân vân rằng liệu mình có quá sốt sắng không. Có lẽ việc nhắc đến câu nói ‘Trái cực thì hút nhau’ là hơi quá. Có lẽ cô không nên nói rằng cô sẽ luôn ở bên anh... dù sao thì họ cũng đâu quen biết nhau...

‘Hermione, em không sao chứ?’

Hermione ho sặc sụa, ngồi thẳng dậy. ‘Vâng, Ron, em ỏn,’ cô lo lắng nói, mỉm cười với bạn trai đang ngồi đối diện bên kia bàn ăn.

Ron ném cho Hermione một cái nhìn ngờ vực. ‘Em chắc chứ? Đạo này em có vẻ lơ đãng lắm.’

‘Em –’

‘Anh ấy đúng đấy,’ Ginny ngắt lời. Cô đặt bát đậu mình vừa cầm xuống và cười hời hợt với Hermione. ‘Em xin lỗi, đúng là vậy thật. Gần đây chị đang lo nghĩ gì thế?’

‘Không... không có gì cả...’

‘Đừng vớ vẩn thế Hermione, em hiểu chị rõ hơn bất cứ ai mà,’ Ginny nói vẻ trách móc. ‘Liệu có liên quan đến anh chàng nào không?’

‘Không!’ Hermione hét cùng lúc Ron đỏ mặt gào lên, ‘Cái gì?!’

Ginny nhún vai. ‘Nhưng em lại thấy thế,’ cô lăm bắm, xúc một thìa đầy khoai tây nghiền vào miệng.

‘Em nghĩ về một thằng khác sao?’ Ron gặng hỏi. Anh nhìn chăm chăm vào Hermione như muốn tìm ra xem đây có phải là Hermione mà anh từng quen biết không.

‘Tất nhiên là không!’ Hermione áp úng. Cô hít một hơi thật sâu, thư giãn và nói với giọng bớt phần nộ hơn, ‘Chỉ là những thứ liên quan đến thử thách qua thư thôi.’

‘Ồ...’ Giọng Ginny nhỏ dần khi cô ăn thêm một miếng khoai tây nghiền. Và rồi, mắt cô sáng lên, cô nói (sau khi nuốt xuống một cách khó khăn), ‘Bạn qua thư của chị là một anh chàng đúng không?’

‘Tại sao, đúng, nhưng –’

‘VẬY ĐÚNG LÀ CÓ MỘT THẲNG KHÁC!’ Ron gầm lên khiến Hermione nhảy dựng khỏi ghế vì kinh hãi. Anh điên tiết, và ngay cả Harry cũng ngẩn người trước phản ứng của anh.

‘Đừng nực cười thế Ron!’ Hermione gào, đặt cốc nước xuống, khoanh tay và trừng mắt nhìn Ron. ‘Bọn em không hề có bất cứ mối quan hệ thân mật nào hết! Nếu anh để em nói hết câu...’

‘Đúng đó... để chị ấy nói hết đi đã!’ Ginny nói. Cô hăng hái ngả về phía trước. ‘VẬY Hermione, kể đi. Điều gì khiến người bạn qua thư đó đặc biệt thế?’

‘Không có gì,’ Hermione đáp chắc chắn, ‘không có gì cả. Chỉ là đã một tuần mà chị chưa nhận được hồi âm của anh ta, và chị băn khoăn không biết chuyện gì đã xảy ra với anh ấy.’

Rõ ràng là, sự nghi ngờ của Ron không được thỏa mãn bởi lời giải thích này, mắt nheo lại, anh gay gắt, ‘VẬY là em và gã đó đã liên lạc qua thư, đúng không?’

‘Tất nhiên là thế rồi Ron,’ Hermione đáp với sự kiên nhẫn không tương ứng với cơn giận sôi sục bên trong, ‘đó là mục đích của việc có bạn qua thư. Hai người viết thư cho nhau.’

‘Lần cuối cùng em có bạn qua thư, đó là Vikky,’ Ron buồn rầu lăm bắm. Anh liếc Harry như tìm sự giúp đỡ, nhưng Harry đang nhìn thẳng vào một điểm đâu đó trên đầu Ginny.

‘Em không biết phải nói với anh bao nhiêu lần để nó xuyên qua được cái sọ dày của anh nữa,’ Hermione nói qua hàm răng nghiền chặt, ‘nhưng em và Viktor chỉ là bạn thôi.’

‘Ồ đúng...’

‘Được rồi!’ Hermione bật dậy giận dữ, bàn tay siết lại. Cử động đột ngột của cô làm cốc nước đổ lênh láng ướt sũng khăn trải bàn, nhưng cô không định dọn nó. ‘Nếu anh thấy tin lời em khó thể thì không ích gì nói chuyện với anh tối nay! Nếu anh quyết định ghé qua, thì em ở trong phòng riêng.’

Harry và Ginny cùng há hốc miệng lúc Hermione đẩy ghế ra sau và lao ra khỏi phòng ăn. Cô dừng lại ở chân cầu thang và lạnh lùng nói thêm, ‘Tiện thể, khi những người khác trở về, Harry, bảo bác Weasley là mình đã giặt và gấp đồ cho bác rồi.’

Và chỉ như vậy, Hermion quay phắt lại chạy lên lầu, chỉ dừng lại để rút chân ra khỏi cái lỗ của bậc cầu thang bị thiếu mà cô quên bém mắt trong cơn giận.

~~*~*~*~o0o~*~*~*~*

~Shadow thân mến,

Tôi mong là mình không quá sốt sắng khi viết cho bạn một lá thư nữa mà không đợi bạn trả lời. Tôi phải thừa nhận, tôi khá lo khi không nhận được hồi âm của bạn ngay. Tôi đã hi vọng mình sẽ nhận được nó và... ừm, thôi dừng bạn tâm.

Hermione dừng lại, đầu bút lông vẫn ấn trên giấy da, nhăn mặt. Ba dòng đầu tiên nghe đã quá tha thiết và lúng túng rồi. Dù còn chần chừ, nhưng Hermione thấy giọng nói khe khẽ trong đầu thúc giục cô viết tiếp sẽ không chịu lùi bước. Nên cô tiếp tục.

Đúng là tôi đang có vài vấn đề đè nén trong đầu. Mới vài phút trước, tôi có một trận cãi vã khá nảy lửa với bạn trai, và bây giờ tôi không biết mình sẽ làm gì nữa. Anh ấy buộc tôi - điều này nói ra khá xấu hổ - ngoại tình với... ờ, với bạn.

Tôi biết, nghe thật nực cười, nhưng đó là một chứng cứ của việc anh ấy bảo vệ tôi quá mức. Đến độ không thể tin tưởng tôi! Nếu anh ấy tức giận vì tôi tham gia vào thử thách Bộ yêu cầu chúng ta, tôi không thể không cảm thấy thất vọng. Chúng tôi luôn vượt qua những thử thách phát sinh trong mối quan hệ; nhưng tôi không chắc lần này giống với những lần trước. Tôi đã quen với việc chúng tôi cãi nhau về một vấn đề cụ thể, nhưng giờ đây, dường như tất cả những bất đồng của chúng tôi chẳng đến từ thứ gì rõ ràng. Có lẽ là đòi hỏi quá đáng, nhưng có khi bạn cho tôi được lời khuyên nào chăng?

Dù sao tôi rất xin lỗi vì đã làm phiền bạn. Chỉ là những suy nghĩ cứ quấy nhiễu tôi và còn ai thích hợp hơn để tôi giải bày nỗi lòng ngoài bạn, bạn tâm thư của tôi? Dù gì thì đó cũng là mục đích của thử thách này - hiểu rõ hơn về người mà bạn thường không nói chuyện cùng.

Tôi vừa nhận ra là mình vẫn còn phải kiểm tra vài hồ sơ nữa. Tôi mong sớm nhận được hồi âm của bạn.

Chân thành, Starlight.

Hermione đặt bút lông xuống và đọc qua bức thư của mình. Ngắn gọn và không quá nài nỉ.

Tốt, cô rầu rĩ trầm nghĩ, gấp lá thư lại, nhỏ vài giọt sáp nóng rồi đóng con dấu lên. Mình cũng không muốn dọa anh ấy sợ chết khiếp.

Ngay khi Hermione nhét lá thư vào túi áo và ghi nhớ trong đầu sẽ gửi nó cùng một trong số những con cú của Bộ vào hôm sau, cô rút ra một tập giấy đầy những đặc điểm nhận dạng, hiện trường vụ án và những báo cáo mới nhất về các Pháp sư Hắc ám mà cô được chỉ định theo dõi và bắt đầu đọc chúng.

~~*~*~*~o0o~*~*~*~*

~'Ít ra thì em có thể không nói gì mà!'

Ginny gơ tay đầu hàng. 'Em xin lỗi, Hermione, nhưng em tò mò quá! Em không nghĩ tên gốc đó lại phản ứng như vậy!'

Thở dài, Hermione dừng bước để nhìn tấm poster dính trên cánh cửa cầu thang của cửa hiệu quần áo. Cô đọc dòng quảng cáo in trên đó ('Mặc áo chùng để có mọi dáng người mong muốn!') và nhăn mũi chán ghét trước khi quay lại Ginny.

'Mà anh ấy làm sao vậy?' Hermione phàn nàn khi hai người họ tiếp tục thong thả chậm rãi bước đi. 'Sao một người có thể ngu ngốc đến độ nghĩ rằng bạn gái mình sẽ yêu người mà cô ta chỉ cùng trao đổi thư từ chứ?'

'Ồ, Ron mà lại,' Ginny cẩn thận đáp. Cô liếc vào cửa sổ một cửa hàng kế mình rồi nói thêm, 'Chị nghĩ ở đây có gì?'

‘Một lô đất trống không,’ Hermione đáp mà chả buồn nhìn. ‘Harry bảo chị rằng Seamus đang cân nhắc mua nó và biến nó thành một chi nhánh của hàng Quidditch Quickly ở Hẻm Xéo. Nhưng đó không phải chuyện chính nên dừng việc đổi chủ đề đi.’

‘Không tin được là Harry chưa bao giờ kể với em điều đó,’ Ginny lầm bầm giận dữ.

‘Và em không đổi chủ đề,’ cô nhanh chóng nói thêm khi nhận được cái nhìn trách móc của Hermione. ‘Em chỉ tò mò thôi.’

Một luồng gió lạnh thổi qua lúc ấy, cắt ngang câu đáp trả của Hermione. Hai người bạn đều rùng mình và lấy tay giữ rịt lấy quần áo bao quanh mình.

‘Sao chúng ta không vào tiệm Flourish và Blotts rồi đợi đến khi hết tuyết nhỉ?’

Hermione gợi ý, da diết ngó vào bên trong vui vẻ rộn ràng của hiệu sách, mọi suy nghĩ về Ron được thay thế bởi mong muốn thoát khỏi cái lạnh.

‘Ý hay đấy,’ Ginny đồng ý qua hàm răng đánh lập cập.

Ngay khi bước vào cửa hàng sáng sủa, sự ập ập ngay lập tức quét qua Hermione. Cô thở ra một hơi nhẹ nhõm, hạ mũ trùm của chiếc áo choàng dày mùa đông xuống, và lắc cho những bông tuyết rơi khỏi tóc. Rồi cô tiếp tục tháo găng tay, trêu mếu nhìn những giá sách xung quanh.

‘Này, nhìn xem ai kìa,’ Ginny đột nhiên rít lên bên cạnh Hermione.

Hermione nhìn quanh, không nhận ra người nào hết. ‘Ai cơ?’ cô hỏi to.

‘Shh! Đằng này!’ Ginny thúc cùi chỏ vào Hermione và nghiêng đầu sang trái.

Hermione hướng mắt theo cử chỉ của Ginny, và với một cái hăng không mấy dễ chịu trong dạ dày, cô nhìn thấy Draco Malfoy đứng cạnh một giá sách, quay lưng về phía cô và Ginny.

‘Anh ta đang làm gì ở đây thế?’ Hermione thăm thì tức giận như thể Draco đã vi phạm pháp luật vì ở trong cùng một cửa hiệu với cô.

‘Tìm sách, em nghĩ thế,’ Ginny hứng thú đáp. ‘Sao chị không ra đó và chào anh ta?’

Hermione ném cho Ginny một cái nhìn đầy nghi ngờ tựa như cô vừa gợi ý

Hermione thử cười lên lưng rỗng vầy. ‘Không đời nào chị tự nguyện đến gần anh ta!’

Ginny nhún vai. ‘Tùy chị thôi,’ cô thờ ơ nói.

Tuy nhiên, Hermione quá thông minh để bị lừa bởi sự lãnh đạm của cô bạn. Đôi mắt sắc sảo không bỏ qua tia tinh quái lấp lánh trong mắt Ginny cũng như không quên chú ý nụ cười giật giật nơi khóe miệng cô.

‘Em đang nghĩ gì thế?’ Hermione đề phòng hỏi, ánh mắt phóng qua thân hình của Draco trước khi trở lại khuôn mặt Ginny.

‘Không có gì,’ Ginny ngây thơ nói. Cô ngó qua vai. ‘Harry nhờ em mua giùm cuốn Tự Truyện của Oliver Wood; em thấy nó đằng kia thì phải. Gặp lại chị sau nhé Hermione!’

Rồi cô hấp tấp rời đi, bỏ Hermione lại một mình, bối rối.

Một lúc sau, khi thấy có vẻ Ginny sẽ không quay trở lại (cô đang nói chuyện với một người đàn ông cao, và khá – Hermione không thể không để ý – đẹp trai), Hermione thở dài, lừa tay vào mớ tóc rối.

Mình cũng nên mua quyển sách đọc được mà mình tìm hôm trước, cô thầm nghĩ, nhìn quanh tìm kiếm người bán hàng có thể chỉ giúp cô vị trí cuốn sách. Chẳng có một ai, Hermione bắt đầu đi dọc cửa hàng, nhìn lướt các giá sách để tìm phần ‘Đọc Được’.

Sau vài phút, Hermione chắc chắn khu vực mà cô tránh – nơi Draco đang đứng – là nơi có cuốn sách mà cô cần. Cau có, cô dừng lại đằng sau kệ sách điều chế để thận trọng quan sát Draco.

Tất nhiên, hàng chữ đậm trên đầu giá sách trước mặt Draco ghi ‘Đọc Được’.

Nghiến răng, Hermione khoanh tay, cân nhắc xem mình nên làm gì.

Cô không muốn có thêm một cuộc gặp gỡ lúng túng nữa với anh ta, đó là điều chắc chắn. Hơn nữa, nếu cô đến thẳng chỗ đó, anh ta có thể nghĩ rằng cô đang bám đuôi anh ta. Dù sao thì số lần đụng mặt nhau của hai người họ trong tuần qua còn nhiều hơn số lần họ gặp nhau suốt năm năm vừa rồi.

Nhưng... nhưng Draco dường như vẫn vô cùng chăm chú vào cuốn sách đang mở trên tay mình. Có lẽ nếu Hermione nhẹ nhàng lén đến bên cạnh, chớp lấy quyển sách của cô và nhanh chóng chuồn đi, cô sẽ không bị phát hiện.

Quyết định bám lấy lựa chọn sau cùng, Hermione lặng lẽ rút ngắn khoảng cách giữa cô và Draco. Cô đứng ngay đằng sau anh, vội vàng lướt mắt qua giá tìm tiêu đề cuốn sách cô cần. K... M... N... Đây rồi: Nghệ Thuật Hắc Ám và Độc Dược.

Chậm chậm, cẩn thận, Hermione vươn một cánh tay ra... thêm vài centimet nữa thôi...

‘Cô có thể bảo tôi lấy nó giúp cô,’ giọng nói bình tĩnh lạnh lùng của Draco vang lên.

Hermione giật nảy người sợ hãi. Trái tim đập điên cuồng, cô rút cánh tay lại và thâm rửa đôi mắt sau gáy của Draco.

‘Cuốn Nghệ Thuật Hắc Ám và Độc Dược đúng chứ?’

‘Đúng,’ Hermione lắp bắp. Cô nhìn Draco chậm rãi lấy cuốn sách kẹp giữa hai cuốn khác, đưa nó ra sau vai mà không buồn quay đầu lại.

‘Vậy tại sao cô phải lén lút đến gần tôi như thế?’ anh hỏi, đôi mắt vẫn tập trung vào quyển sách.

Trần tĩnh lại, Hermione đáp, ‘Tôi không muốn làm phiền anh.’

Draco cuối cùng cũng ngược mắt nhìn Hermione. Lông mày anh hơi nhướn lên, nhưng ngoài việc đó ra, khuôn mặt sọc của anh không để lộ bất kì cảm xúc gì. Sau một hồi không nói lời nào; anh lầm bầm nhỏ ‘Tôi hiểu rồi’ và trở lại đọc sách.

‘Dù sao thì tôi cũng đi bây giờ đây,’ Hermione nói lớn. Cô hắng giọng, rồi miễn cưỡng thêm vào, ‘Cảm ơn vì đã lấy sách giúp tôi.’

‘Chờ đã.’ Thong thả, Draco gấp sách vào và đặt nó lại lên giá. Sau đó, anh quay hẳn người đối mặt với Hermione. ‘Hai sở của chúng ta sẽ họp mặt vào thứ ba này.’

Hermione chớp chớp mắt. ‘Tôi biết.’ Cô dừng lại, nhưng có vẻ Draco không nói thêm gì vì anh đã lại lấy cuốn sách và tiếp tục đọc.

‘Ngày lành,’ Draco mĩa mai, dường như nhận ra Hermione đang đợi câu nói của mình.

Hermione đảo mắt. ‘Gặp lại anh vào thứ ba.’

Và sau đó, cô quay lại, bắt đầu đi tìm Ginny.

6. Chương 6: Bóng Tối Sâu Thẳm Tựa Địa Ngục

T/N: Hừm, Draco trong này k giàu nứt đổ đổ vách nữa à? Làm gì có chuyện bố mẹ tiêu pha kinh khủng đến nỗi khuyên gia bại sản tiền của mười mấy đời như thế? Đã thế phụ nữ nhìn thấy còn tránh xa nữa. Lần sau mình sẽ tìm thêm fic Draco kinh điển mới được, haizz...!!! À, đến chap 8 thấy anh vẫn sát gái lắm *tinh thần fangirl dâng trào*

Chương 6: Bóng tối sâu thẳm tựa Địa ngục

Draco không thể ngăn mình hướng nụ cười chế nhạo về phía lưng Hermione lúc cô quay đi. Anh không biết tại sao cô lại đến gần anh, nhưng chắc chắn anh đã làm cô ta khó chịu, và điều đó khiến anh cảm thấy khá hơn một chút – dù không quá nhiều.

Anh đã nhận được một lá thư nữa từ người bạn tâm thư, ngắn gọn hỏi anh tại sao không hồi âm cho cô. Vấn đề là Draco cũng không chắc tại sao. Tuần trước anh rảnh rỗi một cách khác thường nhưng vẫn tránh việc ngồi xuống viết thư trả lời.

Có lẽ bởi cô đã xin anh lời khuyên. Thẳng thắn mà nói, Draco không biết phải làm thế nào. Anh không phải người bị mắc kẹt trong một mối quan hệ rắc rối, mà theo anh chẳng ích lợi gì, và không thể nghĩ ra điều gì hữu ích. Nên thay vì thừa nhận, anh đơn giản đẩy cái thử thách ấy ra khỏi đầu.

Qua đuôi mắt, Draco thấy Hermione đang ngáp ngừng nhìn ngó xung quanh, rõ ràng là tìm kiếm một người bạn nào đó. Anh thầm mỉm cười khi thấy cô chần chừ quay lại liếc nhìn mình. Anh không phản ứng gì rằng bản thân chú ý điều đó và tiếp tục màn giả vờ chìm đắm vào cuốn sách trong tay. Thật ra anh không đọc nổi bất cứ chữ nào kể từ khi Hermione đến gần anh.

Một lúc sau, khi Hermione có vẻ không định rời đi, Draco gấp sách vào và quay lại lần nữa.

‘Tôi không biết bạn cô ở đâu, nếu đó là lí do cô đợi tôi,’ anh nói, thỏa mãn khi thấy gò má Hermione đỏ lên.

‘Tôi không đợi anh,’ cô nóng nảy đáp. ‘Tôi chỉ... đợi thôi.’

‘Cô có thể đợi ở chỗ khác,’ Draco gợi ý, phảng phất một nụ cười mỉa.

‘Nhưng tôi chọn đợi ở đây,’ Hermione đốp chát. Draco hững hờ khi thấy cô có vẻ lúng túng và lo lắng hơn tính cách điềm tĩnh bình thường.

‘Ồn thôi,’ anh nói, cẩn thận giữ giọng nói đều đều để quái vật tóc xù kia không nghĩ rằng cô ta ảnh hưởng đến anh cũng nhiều như anh tác động đến cô. ‘VẬY thử thách liên bộ của cô thế nào?’

Hermione trừng mắt nghi ngờ nhìn Draco. ‘Anh có khỏe không đấy?’

‘Tuyệt vời, cảm ơn,’ Draco nói nhẹ tênh, ‘nhưng sẽ tốt hơn nếu cô cố bắt chuyện với tôi trong khi đứng đây nhìn tôi đấy.’

‘Tôi thà nói chuyện với sàn nhà còn hơn,’ cô bật lại.

Câu nói đập vào Draco như một chiếc roi bông rầy quất ngang mặt anh. Trước đây anh đã từng nghe chúng nhiều lần – thậm chí dần quen với chúng – nhưng lần này anh đột nhiên cảm thấy cơn giận sục sôi. Cố gắng né tránh sự cáu kỉnh bất ngờ không lí giải nổi, Draco mím môi, lạnh lùng nói, ‘Tốt thôi.’

Mắt Hermione mở lớn. Cô ta, cũng như anh, ngạc nhiên vì sự trả đũa của mình đã thực sự xuyên qua lớp mặt nạ lãnh đạm và thờ ơ của Draco. Cụp mắt xuống, cô bồn chồn cầm cuốn sách Draco đã lấy giúp. Và rồi, sau nhiều phút im lặng khó chịu, cô lầm bầm nho nhỏ, ‘Xin lỗi.’

Trái tim Draco chững lại. Anh không nhớ lần cuối có người nói câu đó với anh là khi nào; thực ra, anh không biết liệu có ai đã từng xin lỗi anh chưa. Tuy nhiên thay vì để lộ phản ứng cảm xúc không-giống-mình này, Draco chỉ quay đi, cứng nhắc nói, ‘Tôi nghĩ bạn cô đến đón rồi đó.’

Đương nhiên Weasley nữ đang đến gần họ. Không muốn kẹt trong tình huống phải chào hỏi cô ta, Draco nhanh chóng chớp lấy cuốn sách trên giá, lướt qua Hermione và đến quầy thanh toán trả tiền.

Draco gõ đầu ngón tay lên bìa cuốn sách trong lúc chờ cô phù thủy trước mặt anh thanh toán một tay đầy những tiểu thuyết lãng mạn. Anh không thể ngăn bản thân liếc về hướng mình vừa đứng xem Hermione và Ginny đang làm gì. Họ nói chuyện rất nhanh, hai cái trán gần đến nỗi dường như sắp đụng vào nhau, và thỉnh thoảng Hermione lại điên cuồng khua tay làm Ginny cười khúc khích.

Draco nheo mắt. Họ đang nói về mình, anh nhận ra, cau có tiến về trước và đưa cuốn sách cho người bán hàng.

‘Hai Galleon mười lăm Sickles thưa ngài,’ giọng nói hoạt bát tươi vui vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Draco.

Draco thò tay vào túi và rút ra một nắm xu. Thấy xuống mặt bàn, anh nói cụt lủn với người bán hàng trẻ tuổi, ‘Giữ lấy tiền thừa,’ rồi cầm lấy sách và sải bước đến cửa.

Ngay khi vừa ra ngoài, anh nhét tay vào túi áo chùng, khom vai lại vì cơn gió buốt. Đi ngang cửa hàng lớn bán áo khoác cho pháp sư, anh thêm muốn nhìn vào chiếc áo choàng mùa đông dày sặc sỡ họ đang trưng bày. Lắc đầu, anh tiếp tục bước qua nó.

Không phải Draco nghèo, vì anh chắc chắn không nghèo. Tuy nhiên, anh cũng còn xa mới giàu. Cha mẹ anh là người tiêu xài hoang phí, và sau khi họ chết trong chiến tranh, họ gần như không để lại cho Draco bất cứ thứ gì. Đó là một phần lí do anh nhận công việc ở Bộ, vì anh không đủ tiền bắt đầu kinh doanh cũng như không có ham muốn làm điều đó. Tuy nhiên dù Draco nhận được tiền lương đáng kể từ công việc của mình, làm Pháp sư Thủ tiêu cũng không được trả hậu bằng, để xem, công việc bàn giấy ở Gringotts. Điều này dẫn đến sự cực tuyệt với vài thứ đắt đỏ nhất định – như áo choàng mùa đông – và buộc Draco phải kiểm soát chi tiêu của mình.

Cũng không phải là anh chưa từng làm điều đó; không giống cha mẹ mình, anh đã trải nghiệm sự thiếu thốn khi không có gì ngoài bữa phếp và vài mảnh quần áo. Vì Draco không mong ước phải trải qua thử thách đó một lần nữa, anh không gặp khó khăn trong việc kiểm soát bản thân chuyện tiền bạc. Và vì anh đã có một chiếc áo choàng rồi (chiếc áo mà không may anh đã quên mặc vào buổi sáng), không cần thiết phải mua cái thứ hai.

Khi Draco thông thả đi qua một đám người mua sắm Giáng Sinh tùm tùm vào nhau tránh cái rét, tâm trí anh vẫn vơ nghĩ đến câu nói của Hermione. Đôi tay anh vô thức siết chặt, nhớ lại câu đáp trả nhức nhối của cô.

Mình không phải một người kinh khủng để trò chuyện cùng, anh cay đắng nghĩ. Cô ta chưa bao giờ inh cơ hội; cô ta không hiểu mình; cô ta không có quyền đánh giá nhân cách mình khi tất cả cô ta làm là –

Suy nghĩ của Draco khựng lại. Cô ta đã làm gì anh?

Không gì cả, một giọng nói hồi hận vang lên nho nhỏ trong đầu anh. Cô ấy chưa bao giờ làm gì mày cả. Mày là người luôn luôn khiêu khích cô ấy; mày là người gọi cô ấy là –

‘Im đi,’ Draco nói lớn, lắc nhẹ đầu để đuổi giọng nói ra khỏi tâm trí. Một cặp đôi lớn tuổi đi qua, bước chậm lại nhìn anh như thể anh mọc ra cái đầu thứ ba. Draco trừng mắt nhìn bóng lưng xa dần của họ.

Lúc đó Draco mới nhận ra mình đang dừng trước Viện Cú. Thường thường, cùng lắm là anh chỉ đi qua và liếc mắt nhìn nó; tuy nhiên hôm nay, khi anh uể oải nhìn lướt những chiếc lồng, sự chú ý của anh bị thu hút ngay bởi con cú trắng tuyết trong cái lồng bằng đồng treo gần cửa. Cảm thấy bị con cú lôi cuốn một cách kì lạ, Draco đẩy cánh cửa của cửa tiệm tối om và bước vào không chút suy nghĩ.

Ngay phút cánh cửa đóng sầm lại đằng sau Draco, một mùi ẩm mốc không mấy dễ chịu lập tức xộc vào mũi anh. Nhấn mũi lại, anh tiến đến quầy hàng đầy bụi và hăng giọng.

Một pháp sư già gù lưng với bộ râu rối dài ngược lên. ‘Muốn gì hả nhóc?’ lão hỏi giọng trầm đục.

‘ Bao nhiêu tiền con này?’ Draco hỏi to, chỉ vào con cú tuyết.

‘Mười bốn Galleon và một Sickle,’ lão pháp sư già khò khè nói, không thêm nhìn theo ngón tay Draco. ‘Thích nó hả?’

Draco chần chừ. Anh muốn con cú này sao? Anh thận trọng liếc nhìn con vật lần nữa. Đôi mắt hổ phách của nó bám chặt lấy anh, và khi anh nhìn hẳn về phía nó, con cú kêu lên buồn thảm như thể van nài anh mang nó về nhà.

‘Đúng.’ Lời lẽ thoát ra khỏi miệng Draco trước khi anh kịp ngăn cản chúng.

‘Vậy trả tiền đi, rồi nhóc có thể mang nó về.’

Nhấn mặt, Draco thò tay vào túi và lấy ra vài đồng Galleon nặng nặng cùng một đồng Sickle bạc. Anh đếm chúng để chắc rằng mình có đủ rồi đưa nó cho lão bán hàng.

Lão cầm mấy đồng tiền, mắt sáng ngời trước khi cúi đầu nửa vời với Draco. ‘Tên nó là Latera,’ lão nói, móm mém nhăn nhó.

‘Được rồi,’ Draco ảm đạm đáp.

Anh quay lại bước về phía khu trưng bày. Anh khó khăn gỡ móc cái lồng bằng đồng khỏi trần nhà. Con cú bồng chồn xù bộ lông trắng khi Draco hạ cái lồng xuống ngang tầm mắt, quan sát nó.

Trông cũng khỏe mạnh đấy, anh nghĩ, vẫn bắn khoản cái gì đã ám mình khiến anh hấp tấp tiêu tốn tiền bạc vào con chim ngu ngốc này.

‘Cảm ơn,’ Draco nói với ra sau vai, cầm chắc cái lồng trong tay, lấy chân đẩy cửa và bước ra con phố ngập tuyết.

Giờ đây không chắc mình có thể đi đâu với cái chuồng chim – và một con cú – trong tay, Draco nhìn quanh. Mắt anh đập ngay vào một nhà nghỉ nhỏ khá mới ven đường. Biển hiệu gỗ với dòng chữ ‘Con Rồng Đỏ’ treo trước cửa, lắc lư dữ dội trong gió. Từ chỗ Draco thấy, quầy bar be bé của nó chật ních những người tìm sự che chở khỏi cái lạnh.

Dù bản năng lẩn tránh đám đông thúc giục Draco quay đi, nhưng ý thức của anh từ chối phải lánh xa bất kì sự ám áp nào. Vì vậy, anh băng qua phố và đi vào quán trọ kia.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại sau lưng, Draco lập tức nhận được nhiều ánh nhìn tò mò và nhanh chóng chuyển sang sợ sệt khi họ thấy khuôn mặt xấu xí của anh.

Cá là họ chưa bao giờ thấy cặp nào quái đản hơn, anh mĩa mai nghĩ, xuyên qua đám đông và tìm một bàn để mình ngồi xuống. Anh gật đầu cụt lủn với một phù thủy xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi khi anh đi qua, rồi cười chua chát khi thấy cô ta sợ hãi lùi lại.

Cuối cùng Draco cũng tìm được một chỗ trống ở quầy bar, anh thở một hơi dài nhẹ nhõm. Cánh tay anh nhức mỏi vì phải mang cái lồng nặng bằng đồng và anh thấy mừng khi có một cái nền vững chắc để đặt tạm nó xuống.

Ngồi thoải mái trên chiếc ghế đầu nơi quầy bar, Draco chống cằm mệt mỏi và nhắm mắt lại. Anh cảm thấy như bị ai đó chơi đùa và bị giật dây như một con rối suốt mấy giờ qua. Đầu tiên anh không thể kiểm soát cơn nóng giận của mình, rồi quyết định thiếu suy nghĩ mua một con cú... một con cú cơ đấy, vì Chúa!

‘E hèm.’

Draco mở một mắt, nhìn người phục vụ một cách mệt mỏi. ‘Gì vậy?’

‘Cậu định gọi gì không con trai?’

Draco hơi ngồi thẳng dậy. ‘Xin lỗi. Cho tôi một ly Ogden.’

Người phục vụ thận trọng nhìn Draco qua bộ râu muối tiêu trước khi cộc cằn nói,

‘Sẽ xong ngay.’

Ngay khi ông già gắt gỏng quay đi để rót đồ uống, một cơn thúc giục nên thử gì đó mạnh hơn thành linh ập đến Draco. Không nghĩ ngợi, anh gọi to, ‘Đội đã, đổi thành một chai Cơn Phẫn Nộ Cửa Địa Ngục.’

Ông lão phục vụ trừng mắt liếc Draco. Sự hoài nghi và vẻ khó tin hiện rõ ràng trên nét mặt khi đôi mắt tối nhìn vào vẻ ngoài xộc xệch của người khách hàng. Draco không trách ông ta – Cơn Phẫn Nộ Cửa Địa Ngục không những là loại rượu mạnh nhất được mua bán công khai mà còn là loại xa xỉ nhất.

Một lúc lâu sau, ông lão có vẻ quyết định rằng Draco đủ đáng tin cậy. Với tay xuống gầm quầy, ông ta lần mò trước khi lôi ra một chai nhỏ đầy ắp đến miệng chất lỏng màu xám nhàn nhạt. Ông ta liếc nhanh nhìn nó trước khi đưa qua quầy cho Draco.

‘Hai Galleon đấy,’ ông ta nói như sữa, chìa ra bàn tay xương xẩu già nua.

Draco gật, vốc nốt mấy đồng xu cuối trong túi. Anh đếm chúng trước khi ném vào bàn tay lão phục vụ. ‘Đủ rồi đó.’

Lão phục vụ gật. ‘Chúc may mắn,’ lão cười khùng khục.

Draco chế giễu nâng chai kiếu ăn mừng trước khi đặt nó xuống bàn và bật nắp.

Trong một phần giây, sự nghi ngờ lướt qua khuôn mặt anh; rồi anh ngửa đầu ra sau, nốc hết nửa chai.

Vài giây, chưa có gì xảy ra. Cảm thấy tự tin hơn một chút, Draco uống thêm một hớp nữa. Và ngay giữa ngụm thứ hai đó, cổ họng anh thắt lại làm anh phải nhổ phần chất lỏng còn lại trong miệng ra. Đặt mạnh cái chai chỉ còn một phần tư xuống bàn, Draco dùng cả hai tay ép miệng, anh thấy đau quặn và sục sôi, bỏng rát và lạnh cảm cùng một lúc. Lửa như chảy tràn qua các tĩnh mạch khiến cả người anh rục rịch.

Thở hổn hển, Draco bóp trán, bấm móng tay vào da mình. Đôi vai anh run rẩy dữ dội khi tác động của rượu tấn công thân hình mảnh khảnh, nhưng anh không mấy để tâm, bởi tầm nhìn của anh mờ mịt, đầu anh choáng váng và những giọng nói dội lại sống động trong tâm trí anh: ‘Thà nói chuyện với sàn nhà’... ‘vẫn làm việc dưới trướng của Bộ’... ‘chào mừng đến cuộc sống của quyền lực vượt xa cả sự hiểu biết, Draco Malfoy...’

Rùng mình, Draco hít sâu. Ngọn lửa lạnh leo trong máu anh bắt đầu rút đi, dù họng anh vẫn bỏng rát. Tâm trí anh bỗng nhiên tỉnh táo hơn bao giờ hết và anh biết bản thân phải làm gì để xua tan bóng đêm đã ngự trị quá lâu trong mình.

Draco thò bàn tay run run vào túi áo và rút ra một cây bút lông, vài mảnh giấy da và một lọ mực pha lê. Nhắm chặt mắt, anh đếm đến mười, buộc sự mờ mịt đang quấy nhiễu thị giác anh biến đi.

Khi Draco mở mắt, anh thấy tầm nhìn của mình đã rõ ràng hơn nhiều. Tận dụng điều đó, anh kéo một tấm giấy da về phía mình, nhúng đầu bút lông vào lọ mực và bắt đầu viết thư một cách lộn xộn.

Starlight thân mến,

Tôi xin lỗi vì tuần qua không viết gì cho bạn. Tôi bị mắc kẹt trong công việc và, phải thú nhận, không sẵn lòng viết hồi âm.

Tôi ghét phải tỏ ra vô dụng, nhưng tôi không có mấy lời khuyên dành cho bạn. Tôi sẽ nói rằng bạn nên tách khỏi anh ta một thời gian hoặc thậm chí nên đường ai nấy đi, nhưng tôi không muốn bạn phá vỡ mối quan hệ với anh ta nếu bạn yêu anh ta nhiều như bạn đã khẳng định. Nhưng có lẽ một chút khoảng cách sẽ giúp cho hai người. Hãy đi chơi với bạn bè thay vì đi với anh ta. Hơn nữa, đừng bực bội về sự bảo bọc quá mức ấy. Thay vào đó, cố nhìn nhận từ quan điểm của bạn trai mình.

Nghe thì rập khuôn quá chừng, nhưng đa số đàn ông đều thấy đó là bổn phận của họ khi bảo vệ người mình yêu.

Nếu chuyện này vẫn làm phiền bạn, hãy cho anh ta biết. Nói rõ cảm nhận của bạn.

Việc ấy có thể dẫn đến một cuộc cãi vã khác, nhưng ít ra nó cũng khiến anh ta phải suy nghĩ.

Draco gạt giọt mồ hôi khỏi lông mày, ngón tay vẫn run rẩy không kiểm soát nổi. Anh có thể cảm thấy hậu quả của việc uống Cơn Phẫn Nộ Của Địa Ngục bắt đầu làm mụ mị tâm trí và xáo trộn suy nghĩ của anh, nhưng anh vẫn lăm bầm, ‘Granger nhầm rồi...’

Draco bắt lực liếc phần còn dư của Cơn Phẫn Nộ Của Địa Ngục. Dù biết hệ quả của việc nốc hết cả chai, trí óc mờ mịt lộn xộn của anh vẫn cầu xin được trải nghiệm lại sự minh mẫn mà nó lập tức có được ngay sau hớp rượu đầu tiên. Vì vậy, Draco cầm cái chai, nâng lên môi và đổ phần chất lỏng màu xám nhàn nhạt còn lại xuống họng.

Lần này, cảm giác bỏng rát không kéo dài cũng không mạnh mẽ bằng lần đầu tiên.

Ngay khi ngọn lửa tàn đi, Draco được tưởng thưởng bằng sự sáng suốt mà anh hằng mong muốn. Giây phút đầu anh sáng rõ, anh cầm bút lông, nhúng vào lọ mực và bắt đầu viết một lần nữa.

Giờ đến lượt tôi xin sự giúp đỡ. Lúc này, cuộc sống của tôi – nói nhẹ đi – hỗn loạn và rối rắm hơn những gì tôi muốn. Tôi cảm thấy mình đánh mất sự kiểm soát mà bản thân buồn chán xây nên kể từ lúc tôi hiểu ý nghĩa của từ ‘quyền lực’. Quá khứ ám ảnh tôi hơn bao giờ hết, những lời lẽ sắc nhọn của đồng bạn bắt đầu

làm đau tôi. Tôi cảm thấy bản thân như bị một sức mạnh nào đó thao túng mỗi ngày, sống thay cuộc sống của mình.

Tôi... ừm, tôi bị nói rằng tôi là người khó trò chuyện cùng. Tôi không phải kẻ ngốc luôn để lộ cảm xúc ra ngoài; tôi tin rằng điều yếu đuối nhất con người có thể làm là để cảm xúc điều khiển mình. Tuy nhiên, tôi thấy bản thân đôi lúc bị ảnh hưởng bởi sự cáu giận, đặc biệt khi những lời nhận xét đó chạm vào phần nhạy cảm nhất: quá khứ của tôi, bạn cũng có thể đoán được đấy. Thật ra, điều này khiến tôi cư xử khá độc ác với một số người – hoặc ít nhất là đã từng như vậy.

Nhưng tôi mệt mỏi phải làm người mà tất cả xa lánh và ngờ vực. Tôi mệt mỏi mỗi lúc mọi người quay đi khi thấy tôi và trừng mắt nhìn khi họ nói chuyện với tôi.

Starlight, nói tôi biết... làm thế nào để khiến một trái tim băng giá tan chảy?

Chân thành, Shadow.

Không thể viết mạch lạc nữa, Draco nhét lá thư và đóng đồ dùng viết lách vào túi.

Đôi mắt anh mệt mỏi tìm kiếm người phục vụ, anh định mở miệng gọi thêm đồ uống nhưng rồi nhận ra mình đã không còn tiền và buộc cái miệng phải ngậm lại lần nữa.

Thở dài chán nản, Draco bỏ chai Cơn Phẫn Nộ Cửa Địa Ngục rỗng xuống khỏi mặt bàn, xách chuồng chim – bên trong có con cú say ngủ – và lê bước ra khỏi quán trọ.

Bên ngoài, cơn gió lạnh buốt quất vào áo chùng Draco, cắt vào nơi gò má anh. Con cú rít to, tỉnh dậy khỏi giấc ngủ bởi thời tiết gió lốc này.

‘Ta cũng lạnh,’ Draco lẩm bẩm, ghét sự lú lút và khó hiểu trong câu nói của mình. Rồi với một tiếng pốp nho nhỏ, anh Độn Thổ về nhà.

7. Chương 7: Ảnh Hưởng Của Bạn Đến Tôi Ngày Một Mạnh Mẽ

Chương 7: Ảnh hưởng của bạn đến tôi ngày một mạnh mẽ

‘Buồn quá!’

Hermione không thể không đồng ý với câu nói của Ginny. Ginny cũng không thể không cảm thông với Shadow. Anh ấy dường như rất... mất phương hướng.

“ ‘Làm thế nào để khiến một trái tim băng giá tan chảy?’... lãng mạn quá, Hermione! Em nghĩ ai đó – ‘

Hermione vội vàng lấy tay che miệng Ginny trước khi cô nói hết câu. ‘Shh!’

Ginny gỡ bàn tay Hermione, dò hỏi, ‘Sao thế?’

‘Ron có thể nghe thấy đấy,’ Hermione bứt rứt đáp. Cô liếc cánh cửa đang đóng như tin chắc bạn trai mình đang đứng đó. ‘Em biết anh ấy sẽ thế nào nếu nghe nhắc đến Shadow mà...’

‘Ồ, và chị cũng bắt đầu gọi anh ta là Shadow rồi đó,’ Ginny trêu chọc nói, lờ đi lời nhắc nhở của Hermione. ‘Không phải “bạn qua thư của chị” nữa à?’

Hermione đảo mắt dù cô cảm thấy má mình bắt đầu nóng lên. ‘Ginny, chị bảo em rồi, anh ấy là bạn. Hơn nữa, cũng không có chuyện chị rời xa Ron vì một người đàn ông chị chỉ biết qua những gì anh ta viết trong thư – chuyện yêu đương, nói chung, không phát triển trên cuộn giấy da.’

Về mặt Ginny đột nhiên trở nên nghiêm túc hơn, cô nói khẽ, ‘Nhưng Hermione... chị và Ron đang có vấn đề đúng không?’

Hermione quay đi, không thể trả lời câu hỏi của Ginny. Thay vào đó, cô lẩm bẩm,

‘Đừng kể với anh ấy về bức thư này được chứ?’

‘Đừng lo, em không kể đâu,’ Ginny trấn an. ‘Em muốn chị sống sót, còn tham dự đám cưới em nữa chứ.’

Hermione cười to. ‘Nói đến đám cưới,’ cô mĩa mai, kéo dài từ cuối, ‘bao giờ thì nó được tổ chức vậy?’

‘Chúng em thậm chí còn chưa đính hôn,’ Ginny cười nói, ‘nên đừng cầm đèn chạy trước ô tô về vụ đám cưới nữa. Đẳng nào mẹ em cũng không muốn cô bé của mình lấy chồng ở tuổi 21 đâu.’

‘Rõ ràng đám cưới của Fred và George – ?’

‘Ồ, nhưng theo mẹ thì họ đã có “nền tảng tài chính” rồi,’ Ginny đáp, mặt cau kỉnh.

‘Hình như mẹ không nghĩ Harry với vị trí cao thứ hai trong sở Thần Sáng có thể nuôi sống cả hai chúng em.’

‘Chị nghĩ bác gái muốn em sống với mình mà,’ Hermione ngạc nhiên nói.

‘Đúng là vậy,’ Ginny nói, ‘nhưng kể cả sống chung với mẹ cũng không khiến mọi thứ khá hơn... Ý em là, khi bố không còn...’ Giọng cô nhỏ dần, dường như không chắc phải nói gì tiếp theo.

Hermione khẽ gật đầu, cô biết nhà Weasley đã có một giai đoạn khó khăn để tự vực dậy sau Cuộc Chiến Thứ Hai và sau khi ông Weasley bị giết. Trong nhà hiếm khi nào nói đến cái chết của ông, bởi bà Weasley luôn khóc nức nở mỗi khi có người nhắc tên chồng, nhưng tuy vậy, không thể giấu nổi thực tế là gia đình đã mất đi nguồn thu nhập duy nhất khi ông Weasley mất.

May thay, công việc kinh doanh của cặp sinh đôi đã phát đạt trở lại trong khoảng thời gian rất ngắn. Họ đã cùng các anh trai lớn hơn, Charlie và Bill, chống đỡ tài chính cho gia đình cho đến khi bà Weasley nhận công việc nấu nướng ở quán Ba Cây Chổi, cùng với việc Harry và Hermione chuyển đến Hang Sốc giúp đỡ vài việc vặt trong nhà.

Bây giờ, Ginny đã trở lại bình thường và giải thích với Hermione cuộc truy bắt một pháp sư hắc ám mới nổi tên Nocabsichten diễn ra thuận lợi như thế nào. Hermione lắng nghe Ginny hào hứng kể về việc họ đã bắt hụt hấn hôm trước ra sao, mỉm cười và gật đầu vào những lúc thích hợp để tỏ ra là mình đang chú ý.

Khi Ginny cuối cùng cũng dừng lại lấy hơi, Hermione nhanh chóng chen vào, ‘Vây thử thách liên Bộ của em thế nào rồi?’

‘Bạn qua thư của em là một phù thủy,’ Ginny phân trần. Mắt cô lấp lánh lúc cô nói thêm, ‘Cô ta còn chẳng thú vị bằng một phần Shadow của chị.’

Hermione nhăn mũi phản đối, ‘Anh ấy không phải Shadow của chị!’ Quyết tâm chuyển chủ đề ra khỏi bạn qua thư của mình, cô hỏi, ‘Cô ấy viết cho em mấy lần rồi?’

‘Cả hai bọn em viết cho nhau được một lần.’

‘Chỉ một lần thôi sao?’

‘Thì cả hai chúng em đều bận mà!’

‘Ginny, em không nghĩ rằng điều này có chút quan trọng hơn công việc sao?’

Ginny há hốc mồm trước Hermione. ‘Quan trọng hơn công việc? Em tưởng không gì quan trọng hơn công việc chứ!’

‘Tất nhiên có những thứ quan trọng hơn công việc rồi,’ Hermione tròng mắt nói. ‘Và đừng có cười, Ginny; Chị nghiêm túc đấy! Bộ đúng; chúng ta nên cố gắng hòa hợp với mọi người. Chị không thể chịu nổi sự ngột ngạt giữa các đồng nghiệp.’

Trước khi Hermione có thể trả lời, có tiếng gõ cửa.

‘Mời vào.’

Tay nắm cửa xoay nhẹ và Harry bước vào. Anh ngoác miệng cười, một tay cầm tấm bàn đồ đã được gấp lại.

‘Ginny, họ tìm thấy hấn rồi!’

Ginny lấy tay che miệng, nhảy xuống giường để chạy lại phía Harry. ‘Ở đâu?’ cô hỏi không kịp thở ngay khi cô đứng trước mặt anh.

‘Biển Bắc. Đi nào, chúng ta phải tập trung các Pháp sư Thủ Tiêu,’ Harry hăng hái nói. Đôi mắt xanh lá sáng rực đằng sau cặp kính, anh nắm lấy tay Ginny và dẫn cô ra cửa. ‘Hermione, Ron muốn nói chuyện với bồ,’ anh nói thêm và nở nụ cười về phía Hermione.

‘Được rồi, mình xuống ngay đây,’ Hermione nói. Cô cười đáp lại. ‘Chúc may mắn, cả hai người. Cả hai sẽ không gặp khó khăn gì khi truy bắt hắc đầu.’

Một mình, Hermione thở dài đọc lại lá thư của Shadow một lần nữa. Trái tim cô đau đớn nhức nhối; cô gần như có thể cảm nhận sự cô độc qua những dòng chữ của anh. Cô không thể không nhanh chóng tự hỏi, tại sao chữ viết anh ấy lại không thẳng hàng và lộn xộn đến vậy, bởi những lá thư trước của anh được lấp đầy bằng những dòng chữ ngay ngắn, gọn gàng đã được rèn luyện nhiều năm.

Dù ngón tay cô ngứa ngáy muốn được cầm bút lông và viết hồi âm, Hermione buộc mình xuống khỏi giường. Harry đã nói rằng Ron đang tìm cô, và Hermione không muốn chen ép thêm mối quan hệ vốn đã bấp bênh của họ bằng việc không đi kiếm anh.

Cũng không mất quá nhiều thời gian để Hermione tìm thấy Ron. Anh đang ở dưới lầu, ngồi cạnh bàn bếp và nói chuyện một cách nghiêm trọng với Fred. Khi Hermione đến gần họ, Fred lập tức bật dậy, thốt ra một lí do không mấy thuyết phục về việc anh cần ỉnh và em bé của Alicia ăn (Hermione lưu ý rằng em bé ở đây, giờ phút này, chưa hề tồn tại), và lao ra khỏi phòng.

Ron bối rối ho và ra hiệu về phía chỗ trống của Fred. Kiên quyết buộc Ron lần này phải xin lỗi trước, Hermione không nói gì, ngoan ngoãn ngồi xuống.

‘Ồ...’

Hermione lạnh lùng im lặng quan sát Ron, khoanh tay lại, vẻ cau có gấn chặt trên mặt.

‘Nghe này, anh xin lỗi, Hermione.’ Câu nói dường như tự bật ra khỏi miệng Ron.

Hermione kìm lại nụ cười suýt hiện ra bằng cách lãnh đạm nói, ‘Sẽ tốt hơn nếu anh có thể giải thích nguyên nhân của sự thay đổi thái độ đột ngột này đây.’

Màu đỏ từ tai Ron có vẻ sắp lan đến gò má, anh nóng nảy nói, ‘Không phải anh xin lỗi là đủ rồi sao?’

‘Không,’ Hermione đáp thẳng thừng. ‘Theo như em thấy, Fred đã ép anh, vậy nên nếu anh không thể giải thích lí do tại sao anh nói câu đó với em thì anh đã lãng phí lời xin lỗi đấy.’

Ron lấp bắp giận dữ; rồi sau vài phút, anh có vẻ quyết định rằng phản kháng cũng không ích gì, sưng sía nói, ‘Anh ghen vì em viết thư cho người lạ trong khi chúng ta bây giờ hiếm khi dành thời gian cho nhau. Anh đã không suy nghĩ trước khi nói.’

‘Và?’ Hermione nhắc.

‘Và từ giờ anh sẽ để em viết cho bạn qua thư mà không phản đối gì nữa,’ Ron nói hết, cấu kính rõ ràng.

Hermione thấy quyết tâm ra vẻ lạnh nhạt của mình nứt vỡ khi cô hiểu nỗ lực tự sửa đổi với Ron khó khăn đến mức nào, người mà lòng tự trọng không cho phép anh nói xin lỗi quá thường xuyên. Vì vậy, cô ngáp ngừng mỉm cười và nhẹ nhàng nói, ‘Ồn mà Ron. Đừng lo lắng về điều đó.’

Vẻ nhẹ nhõm tuyệt đối hiện ra trên khuôn mặt tàn nhang của Ron. Anh nhả nở cười với Hermione, vui vẻ nói, ‘Em muốn ăn trưa với anh không?’

Hermione mở miệng để chấp nhận lời mời, nhưng rồi cô nhớ tới lời khuyên của Shadow. Có lẽ một chút khoảng cách sẽ giúp cho hai người... Hermione lập tức ngậm miệng lại và cắn môi trầm ngâm.

Liệu Shadow có đúng không? Liệu cô và Ron có nên tách xa nhau trong vài ngày không? Anh ấy cũng cảnh báo Hermione rằng lời khuyên của anh có thể không ổn, nhưng đó là lời khuyên duy nhất mà cô có...

‘Hermione?’

Hermione nhắm chặt mắt lúc cô thả chiếc bút lông ngỗng xuống. Cô thực sự viết ra điều đó sao? Đúng là cô đã ngẫm suy nghĩ về khả năng gặp mặt Shadow. Nhưng... cô không định gợi ý nó sớm thế này.

Còn lúc nào thích hợp hơn bây giờ nữa? Trí óc cô động viên. Anh ấy có vẻ đang rất buồn; mình chắc chắn anh ấy sẽ đón nhận cơ hội được nói chuyện mặt đối mặt thôi...

Cầu rằng lời đề nghị của mình không quá khác người, Hermione nuốt khan và gấp lá thư lại. Cô sẽ niêm phong nó khi trở về phòng ngủ và sau đó gửi đi ngay lập tức.

Bây giờ thì Hermione có một nhiệm vụ hoàn toàn khác trong tâm trí: tìm bạn trai mình và xin lỗi.

8. Chương 8: Vẻ Đẹp Của Những Mơ Ước Bí Mật

A/N: Rút lại lời nói ở chap 1 là Draco không có em nào theo.

Chương 8: Vẻ đẹp của những mơ ước bí mật

Sáng hôm sau Draco tỉnh dậy nhờ ánh mặt trời chói lọi rơi vào mắt. Điều đầu tiên thôi thúc Draco là ôm lấy đầu, lăn sang cạnh giường và nôn thốc ra; tuy nhiên, cơn đau đầu như búa bổ không cho phép anh làm bất cứ điều gì ngoài than vãn khổ sở.

‘Lydig,’ anh rên rỉ, không thể cất giọng hơn một tiếng thì thào.

May mắn thay phép thuật trói buộc con gia tinh vào Draco đảm bảo rằng nó sẽ nghe thấy Draco bất kể xa gần; và tất nhiên, Lydig xuất hiện tức thì cạnh giường Draco với một tiếng tách.

‘Chủ Nhân cho gọi ạ?’ Lydig the thé, cẩn thận liếc nhìn Draco cau bẳn.

‘Tìm gì đó làm cơn đau đầu của ta biến mất,’ Draco lầm bầm vào gối, ‘và kéo cái rèm chết tiệt lại; chỗ này sáng đến nỗi làm cả một thị trấn tỉnh ngủ đấy.’

Draco nghe tiếng bước chân gấp gáp của Lydig chạy đi làm việc ông chủ sai bảo.

Khi cái rèm cuối cùng đã khép lại, Draco mở một mắt chờ đợi, chỉ vào trán và lầm bầm, ‘Giờ làm gì đó với cái này đi.’

‘Lydig – Lydig sợ là mình không biết làm thế nào thưa ngài –’ Draco trừng mắt nhìn Lydig. Đôi tai quá khổ của con gia tinh rũ xuống, vẻ kinh hãi tội đồ hiện lên trong đôi mắt lớn.

Draco cũng không có tâm trạng để trách mắng nó, nên thay vào đó, anh nói về cam chịu, ‘Vậy đi làm bữa sáng cho ta, sau đó ta sẽ cố điều chế gì đó để làm cơn đau đầu này chấm dứt.’

‘Vâng thưa Chủ Nhân,’ Lydig nhanh nhẩu đáp, nghe nhẹ nhõm thấy rõ. Cúi thấp đầu, nó vội vàng ra khỏi phòng ngủ Draco.

Trong khi Draco chờ Lydig quay lại, anh ngây người nhìn chăm chú trần nhà đầy bụi. Anh cố gắng nhớ lại cái gì đã ám mình mua – và uống – một chai Cơn Phẫn Nộ Của Địa Ngục, nhưng anh không thể nghĩ ra bất cứ lí do gì để bào chữa cho hành động bốc đồng và ngu xuẩn ấy.

Một lúc sau, Draco bị xao nhãng bởi tiếng sột soạt cuối phòng ngủ. Nhấc đầu khỏi gối tầm ¼ inch (*), anh nhìn quanh và thấy, trong sự bối rối tội đồ của bản thân, một con cú tuyết đang ngồi trong chiếc lồng bằng đồng trên nóc tủ quần áo.

‘Cái quái –?’

Kí ức về cuộc ghé thăm Viện Cú hôm trước ủa về trong óc Draco, cắt ngang câu nói. Anh kiềm lại tiếng kêu bực bội khi nhận ra giờ đây anh bị mắc kẹt với con cú anh không hề muốn.

Con cú – tên nó là gì nhỉ? Latera, lão bán hàng nói vậy đúng không? – chớp chớp mắt với Draco. Draco trừng mắt nhìn lại.

‘Được rồi!’ anh nói to. Với tay đến bàn gần giường ngủ, các ngón tay nắm hờ tay cầm đũa phép, hướng về cái lồng chim (anh còn chẳng đủ sức mà nâng nó lên), và nghĩ, Alohomora!

Cánh cửa lồng bật mở cùng một tiếng lạnh lạnh làm Draco áp chặt hai tay vào tai và rên rỉ đau đớn. Tuy nhiên, tiếng ồn không làm phiền anh nhiều bằng việc, sau khi cuối cùng đã được thả ra khỏi lồng, Latera lập tức bay đến ông chủ của mình, đập lên đầu anh, ấn những móng vuốt sắc nhọn vào má anh để đứng vững hơn.

‘A!’ Draco thét, khua tay loạn xạ đuổi con cú ra khỏi mặt. ‘Cút đi, con quái vật chết tiệt!’

Latera chỉ nhìn chăm chăm vào Draco, đôi mắt tròn màu hổ phách không đổi.

Sau một hồi, Draco ngừng chống cự. Anh mệt mỏi, đau đầu hơn bao giờ hết và đói bụng, Lydig vẫn chưa mang bữa sáng lên. Thở dài, anh vùi mặt vào gối, cúi kính lằm bằm, ‘Tốt nhất ngày hôm nay nên tuyệt hảo để bù đắp những chuyện này...’

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Và hóa ra hôm đó quả thật trôi qua yên bình đến độ mọi suy nghĩ về buổi sáng khó chịu đều bay biến khỏi đầu Draco khi tới đến. Chỉ có một lí do cho việc này: thư của Starlight.

Đó là thứ đầu tiên Draco thấy khi bước vào văn phòng mình. Ai đó đã để nó trên bàn khi anh ra ngoài.

Draco băng qua căn phòng trong hai bước dài, hăm hở cầm lấy lá thư. Anh lật nó lên và nhìn vào dòng địa chỉ: không có gì ngoài chữ ‘Shadow’ giản dị viết bằng mực xanh lá. Anh bèn lật lại và phá dấu sáp niêm phong, háo hức muốn xem Starlight viết gì.

Sâu thẳm bên trong có gì đó nhức nhối khó chịu khi Draco mở tờ giấy da và vuốt phẳng nó. Anh biết sự bất an này đến từ những gì anh viết cho cô hôm trước; điều này làm anh lo lắng từ lúc thức dậy. Đáng tiếc là anh không nhớ nổi mình đã viết những thứ tồi tệ gì, và vì thế, anh lo sợ đọc hồi âm của Starlight.

Mất vài lần đọc thư trước khi Draco có thể hiểu đoạn cuối: Cô ấy muốn gặp anh.

Trực tiếp.

Dạ dày anh hẫng xuống trước ý nghĩ này. Cô gợi ý anh cải trang để cả hai không biết nhau, nhưng vẫn... anh nôn nao chỉ với việc cô ấy sẽ nghĩ gì khi tìm ra anh là ai.

Sợ hãi chạy trốn? Nhìn anh với ánh mắt kính tởm?

‘Mình phải nói không,’ anh lẩm bẩm dữ dội với chính mình, bật đứng dậy và bắt đầu đi tới lui dọc văn phòng. ‘Mình không thể gặp cô ấy. Không sớm thế này. Không, mình không làm được...’

Và dù anh lằm bằm những câu từ chối, Draco không thể không tưởng tượng sẽ thế nào nếu họ đơn giản ngồi xuống trò chuyện... trò chuyện với ai đó sẽ lắng nghe...

Chống lại mong muốn đó, Draco trở về bàn làm việc, nặng nề ngồi xuống ghế. Anh chăm chăm nhìn vào lá thư của Starlight vài phút, cố gắng trong vô vọng xem mình sẽ làm gì. Anh có nên đồng ý với yêu cầu của cô, đồng ý gặp cô và mạo hiểm tình bạn mong manh giữa họ? Hay anh nên chọn con đường anh toàn hơn, cô độc hơn và từ chối, một lựa chọn giúp anh trốn tránh đằng sau những trang giấy mãi mãi?

Mày có thể đánh liều yêu một ai đó, giọng nói quỷ quyết trong đầu Draco nhắc.

‘Đừng nực cười như vậy!’ Draco nói to thành tiếng. Anh trừng mắt giận dữ nhìn dấu sáp hình rái cá. ‘Cô ấy có thể là một cụ phù thủy già 40 tuổi, lưng cong, da dễ nhăn nheo!’

Sao lại nông cạn như vậy? giọng nói quả trách. Tự nhìn khuôn mặt mình đi...

‘Để ta yên,’ Draco gầm gừ. Anh day day thái dương, cố tránh cơn đau đầu đang dần trở lại.

Tốt thôi... nếu không phải tình yêu, thì ít nhất tình bạn sâu sắc cũng làm mày không thể chịu đựng việc cô ta không biết thân phận mình...

‘Tôi biết cô vừa nói gì,’ Draco cúi kính, cắt ngang câu trả lời của Kay. Anh thấy vẻ tổn thương lướt qua khuôn mặt cô, và anh hối hận vì giọng nói gắt gỏng của mình; tuy nhiên, anh đang quá bận rộn với tin tức đột ngột kia để để tâm xin lỗi cô.

Anh xin một trợ lý từ bao giờ vậy? Draco tức giận nghĩ. Anh cẩn thận liếc nhìn Kay.

Anh không ghét bỏ gì cô phù thủy trẻ; cô ấy, anh phải nói, sáng dạ hơn nửa số đồng nghiệp trong sở của anh. Tuy nhiên, Kingsley biết là Draco thích làm việc một mình. Bên cạnh đó, vị trí của anh hầu như không phải làm gì: ngồi trong văn phòng và ra lệnh cho các Pháp sư Thủ tiêu cấp dưới không phải công việc cần hơn một người thực hiện.

‘Ừm...’ Draco cuối cùng cũng cất tiếng. Anh vẫn không chắc mình phải nói gì.

‘Ừm... để tôi trao đổi với Shacklebolt về điều này được chứ Jamison?’

Kay trông hơi ỉu xiu trước câu trả lời của Draco, nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh lại và đáp chắc chắn. ‘Vâng thưa ngài. Tôi không cản đường ngài nữa.’

‘Cảm ơn,’ Draco khuôn sáo nói. Anh nhìn Kay biến mất sau những dãy cubin trước khi quay lại và rời văn phòng.

Shacklebolt đang nghĩ gì vậy, giao mình một trợ lý mà không nói với mình một tiếng, Draco giận dữ nghĩ khi bước đến thang máy của Bộ. Minh thậm chí còn không có việc cho cô ấy làm...

Draco tiếp tục tức tối về sự bổ nhiệm này khi anh ra khỏi cửa thang máy ở tầng một, rời Bộ, băng qua con phố đến một tiệm trà nhỏ tên ‘Brown’s’.

Bước vào tòa nhà be bé, bàn chân anh tự động hướng tới bàn của mình: cái bàn ở góc xa nhất của tiệm; nơi anh ngồi ăn trưa mỗi ngày. Ngồi xuống, Draco không phải đợi quá vài giây trước khi nữ phục vụ hốt hải chạy về phía anh.

‘Vẫn như thường lệ chứ, ngài Malfoy?’ cô bồi bàn hăng hái hỏi.

Draco gật và người phục vụ lại chạy đi.

Trong khi Draco đợi bữa ăn của mình, anh hồ hững nhìn các khách hàng trong tiệm trà. Anh để ý vài phù thủy và pháp sư thường xuyên ăn trưa ở đây, cùng giờ với anh, hôm nay không có mặt. Điều này khá khó chịu bởi Draco đã quen nhìn họ ở những chiếc bàn quen thuộc.

Tuy nhiên điều khiến Draco ngạc nhiên hơn nữa là sự hiện diện của hai khách hàng mới: Hermione Granger và Ron Weasley. Họ đang ngồi cách không xa anh lắm, trò chuyện nghiêm túc trong khi ăn bữa trưa của mình.

Sự tò mò nổi lên, Draco nheo mắt quan sát họ. Ron vô thức cầm tay Hermione, hào hứng kể lể gì đó, bàn tay còn lại khua khoắng để mô tả lời nói của mình. Hermione ngả người về phía trước, lắng nghe Ron nói, vẻ mê mết hiện trên khuôn mặt.

Draco không thể không thấy chút bất mãn rằng Ron Weasley đang ngồi đối diện Hermione mà không phải người nào xứng đáng hơn. Hermione – người có trí thông minh mà anh đã học cách chấp nhận khi bản thân nhận ra cuộc đời không chỉ xoay quanh điểm số – luôn để lại ấn tượng với anh là một người chọn lựa những người quan trọng của mình với cùng sự cẩn trọng và suy xét cô có khi cân đo các nguyên liệu của một độc dược phức tạp hoặc nghiên cứu tài liệu ột bài luận. Theo ý kiến của Draco thì Ron không phải gã đàn ông thông minh thành đạt đáng ra phải ở chỗ ấy.

‘Xin lỗi, ngài Malfoy. Tôi mang đồ uống cho ngài.’

Draco thoát ra khỏi suy nghĩ của mình bởi sự trở lại của cô bồi bàn.

Cô đang cầm cái khay có tách trà mâm xôi dại đầy đến miệng và miếng bánh trái cây lớn. Draco sẵn lòng nhận ly trà nhưng anh không gọi bánh trái cây, anh chọn cách không động vào nó mà nhìn đầy nghi ngờ.

‘Quà tặng của bà Brown,’ cô bồi bàn tươi cười giải thích. Cô một lần nữa chìa khay ra trước mặt Draco.

Nhún vai, Draco lấy miếng bánh trái cây và cảm ơn cô bồi bàn. Nhưng ngay khi cô lại biến mất sau quầy hàng, anh đẩy đĩa bánh trái cây ra xa.

Chế thêm đường và sữa vào trà, Draco nâng tách trà lên, nhấp thử một ngụm.

Hoàn hảo. Anh mỉm cười, thích thú khi chất lỏng nóng rẫy làm ấm mình.

Nhấp thêm một ngụm, anh lại quan sát Hermione và Ron. Hermione dường như đã quên mất bữa trưa của mình trong khi ngược lại, Ron đang ngấu nghiến thức ăn xuống cái dạ dày không đầy của hắn. Draco cong môi về kinh tởm trước cảnh đó, và một lần nữa, anh không thể không nghĩ thoáng qua rằng Hermione phải là một người phụ nữ cực kì dũng cảm và tốt bụng mới hẹn hò với một tên đàn độn như Ron.

Càng quan sát cặp đôi, sự cô đơn trong Draco càng nhức nhối hơn. Dù anh chán ghét cả Hermione và Ron, nhưng anh ghen tị cách đôi mắt của họ sáng lên khi trò chuyện với nhau, cách họ cười âu yếm với nhau. Sự vui vẻ và nồng nhiệt ấy xa lạ với Draco; anh chưa bao giờ cảm thấy hay nhận được nó. Tất nhiên anh không hề để lộ ra điều đó, bởi trước đây rất lâu anh đã học được từ cha mình rằng tình yêu là một điểm yếu mà cha anh chưa bao giờ hoàn toàn giải thích lí do. Bất chấp điều này, Draco thầm mong muốn có cơ hội yêu và được yêu; và có lẽ sự khao khát này đã thu hút anh đến Starlight.

Ngay khi uống hết tách trà của mình, anh đặt nó xuống miếng lót ly và đứng dậy.

Anh ném vài đồng Sickle bạc xuống bàn, nhanh chóng ra cửa tiệm trà. Ngang qua bàn Hermione và Ron, anh kiên quyết tránh nhìn hướng họ, thầm mong họ không chú ý mình.

Bước ra bên ngoài, anh liếc qua vai nhìn tiệm trà lần cuối cùng. Ánh mắt anh đọng phải đôi mắt nâu tò mò. Cau có, Draco lại quay đi. Tuy nhiên, khi anh rời vỉa hè băng qua con phố, anh vẫn cảm thấy cái nhìn chăm chú của Hermione dõi theo anh.

(*) Nửa centimet ==”

9. Chương 9: Nơi Không Thể Quay Đầu Lại

Chương 9: Nơi không thể quay đầu lại

Hermione hít thật sâu. Cảm giác mềm mượt như lụa của chiếc Áo khoác Tàng hình đưa cô trở lại với thực tế về việc mình sắp làm.

Không biết mình có thể làm điều này không, cô thoáng nghĩ. Đôi mắt to của cô phản chiếu trong gương đồng đầy sự sợ hãi không chắc chắn.

‘Sao mình lại đề nghị điều đó nhỉ?’ Hermione lầm bầm với chính mình, liếc nhìn lá thư của Shadow một lần nữa: lá thư có thời gian và địa điểm của cuộc gặp. Nó được dính trên tấm gương và cô đã nhìn nó suốt hai tiếng dù thuộc lòng từng từ trong đó.

Tiếng gõ cửa đột ngột kéo Hermione ra khỏi suy nghĩ của mình. Hermione vội vàng nhét Áo khoác Tàng hình dưới tấm chăn trước khi nói to, ‘Mời vào.’

Là Ginny. Hermione thở dài nhẹ nhõm, ngồi xuống giường, cẩn thận để không xê dịch tấm ra trải giường khiến Ginny nhìn thấy tấm áo choàng.

‘Ngồi đi,’ Hermione nói, ra hiệu phía bên cạnh mình. Cô cười lo lắng, thầm mong Ginny không nhận ra sự hoang mang của cô.

Và như mọi lần, Ginny nhận ra. Điều đầu tiên cô nói khi ngồi xuống cạnh Hermione là ‘Chị đang định làm gì vậy?’

‘Không gì cả,’ Hermione đáp, có lẽ hơi hấp tấp quá. ‘Chị tưởng em là Ron.’

‘Và tại sao chị lại không muốn gặp Ron?’ Ginny nói, đôi mắt nâu lấp lánh sự hoài nghi và thích thú. ‘Thôi nào Hermione, chị đang giấu giếm chuyện gì đó. Kể em nghe chuyện chị không muốn em biết đi!’

‘Đừng ngớ ngẩn thế Ginny,’ Hermione đáp lời cùng một nụ cười căng thẳng, ‘Chị chẳng giấu giếm gì cả.’ Cô kiểm tra đồng hồ khi nói câu ấy. 6.50 tối. Cô có 5 phút để giải quyết với Ginny và Độn Thổ đến công viên.

Ginny đang nói gì đó và Hermione vừa kịp quay lại để nghe câu ‘.... khác anh ấy sẽ kể với Harry và chị không muốn Harry dính dáng đến chuyện này.’

‘Ừ,’ Hermione lơ đãng đáp. Cô nhìn đồng hồ lần nữa. 6.51. ‘Nghe này Ginny,’ cô nói, giọng hơi cao hơn bình thường, ‘Chị xin lỗi nhưng chị có việc phải đi ra đây bây giờ.’

‘Đi ra đây?’ Ginny nhắc lại. Cô nhướn một bên lông mày. ‘Ở đâu?’

‘Gặp mặt’, Hermione nói nhanh. ‘Chị phải thay quần áo, gặp em sau nhé.’

Ginny từ từ đứng dậy. ‘Sau là khi nào?’ cô hỏi. Rõ ràng cô không có ý định rời phòng Hermione ngay.

‘Một hoặc hai tiếng nữa,’ Hermione đáp. Cô đẩy nhẹ vai Ginny. ‘Xin em đẩy Ginny, chị thực sự phải đi mà!’

Ginny cho phép mình bị dẫn ra khỏi phòng. Ngay trước khi Hermione đóng sập cửa, cô nói với vào, ‘Tốt nhất chị nên kể cho em chị đi đâu sau khi về nhà, hoặc Ron sẽ biết điều này đấy!’

Cuối cùng cũng được ở một mình, Hermione vội vã đi vào phòng kiểm tra đồng hồ. 6.54.

Không chậm trễ, cô vội lấy chiếc Áo khoác Tàng hình dưới chân và khoác lên mình.

Hermione hít sâu lần cuối, thầm cầu nguyện rồi nhắm mắt lại, trong chớp mắt biến mất khỏi gác mái của Hang Sóc với một tiếng pop bé xíu. Cô không hề biết rằng giây phút phòng ngủ của cô hóa thành màn đêm cũng là lúc cô lao vào vô vàn những sự kiện khiến cô không thể quay đầu.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Hermione run rẩy khi đến gần công viên Sherwood. Tấm Áo khoác Tàng hình cô cuộn chặt quanh mình không giúp ích được gì trong việc bảo vệ cô khỏi cơn gió mùa đông lạnh lẽo.

Không mất quá lâu để Hermione nhận ra mình đang ở đâu. May thay cô đã Độn Thổ đến một điểm không quá xa cái hồ và đi bộ đến đó cũng không quá 5 phút.

Khi đã quen dần với cái lạnh, Hermione nhìn quanh, cố lấy lại phương hướng.

Shadow nói gặp anh ở cạnh hồ, tức là ở phía bắc công viên.

Hermione đi qua cánh cổng, dọc theo con đường rải sỏi uốn quanh những hàng cây bụi cỏ. Vội vàng sỏi bước, cô cố gắng hết sức lờ đi cảm giác nặng trĩu trong dạ dày.

Đây rồi. Nơi không thể quay đầu lại. Sau khi gặp mặt Shadow, anh ấy sẽ không chỉ là một cái tên, một lá thư, những lời nói an ủi. Anh ấy có thực.

Càng đến gần hồ, sự lo lắng trong Hermione càng thắt chặt lại. Điều gì sẽ xảy ra khi hai người họ gặp nhau? Và anh ấy cải trang như thế nào? Nhờ anh ấy không ở đó thì sao?

Cố xóa bỏ những ý nghĩ lo âu khỏi tâm trí, Hermione đi tiếp, bước chân không hề nao núng. Đường như chưa đầy một phút sau, cô đến hồ.

Không có chút khó khăn nào để tìm ra Shadow. Trong công viên không còn ai khác – người có một nửa trí não cũng không dám lang thang trong thời tiết gió rét này – sự chú ý của Hermione ngay lập tức bị thu hút bởi dáng người cô độc đứng dưới cây liễu. Anh xoay lưng về phía cô vậy nên tất cả những gì cô có thể thấy là chiếc áo choàng đen.

Trái tim Hermione đập điên cuồng trong lồng ngực. Một lúc lâu sau cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chăm chăm vào anh. Đầu cô nhẹ bẫng hơn những gì cô nhớ.

Cô có dám đến gần anh ấy không?

‘Bạn ổn chứ?’

Draco lạnh lùng gật đầu, cảm thấy gò má nóng lên trước sự quan tâm trong giọng nói Starlight. ‘Tôi xin lỗi, tôi đã ngủ gật. Tôi – đó không phải những gì tôi định viết, thế thôi.’

Một sự im lặng kéo dài. Draco thấy cơn gió mùa đông lạnh buốt vờn xung quanh mình, nhưng anh không để ý tới nhiệt độ ngoài trời dần tụt xuống; thay vào đó, anh đang nát óc nghĩ chủ đề để tiếp tục cuộc trò chuyện. Starlight có càng ít thời gian nhìn chăm chăm anh càng tốt.

‘Bạn làm việc trong sở nào vậy?’ cuối cùng anh cũng hỏi, câu nói lúng túng thoát ra khỏi đôi môi lạnh giá.

‘Tôi không nói cho bạn được đúng không?’ Starlight trêu chọc đáp. Draco ngạc nhiên trước sự khác biệt của một thoáng đùa vui trong giọng nói ngọt ngào nhưng không-hề-nghiêm-nghị của cô.

‘Có lí,’ anh đồng ý cùng một nụ cười nhẹ. ‘Vậy bạn muốn nói về chuyện gì?’

Starlight thở dài thành tiếng. ‘Tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên nói về... bạn.’

Draco nhăn mặt. Anh biết điều này sẽ xảy ra, nhưng vẫn không thể ngăn mình cảm thấy như có một cục đá trôi xuống họng khi cô cuối cùng cũng thốt lên điều đó. ‘Còn gì để kể chứ?’

‘Tôi...’ Giọng cô hơi ngập ngừng. ‘Tôi đoán tất cả những gì tôi có thể nói là tôi ở đây vì bạn, đúng chứ?’

‘Đúng.’

‘Nhưng bạn hỏi tôi làm thế nào để trở thành một người dễ chịu hơn. Tôi nghĩ có lẽ... có lẽ nếu chúng ta gặp nhau thường xuyên, bạn có thể thoải mái hơn khi nói chuyện với những người khác.’

Draco cau mày, ghét tình trạng bản thân bị miêu tả thảm hại như vậy. ‘Có lẽ,’ anh nói ngờ vực.

‘Chỉ là một gợi ý thôi; Xin lỗi, tôi diễn đạt tệ quá.’

‘Không sao,’ Draco đáp, ước gì anh có thể vươn tay chạm vào vai cô. Điều đó làm anh biết có gì đó hữu hình trước mặt mình.

‘Tôi làm lành với anh ấy rồi,’ Starlight đột nhiên lẩm bẩm.

‘Gì cơ?’

‘Bạn trai tôi.’

‘Ồ... vậy sao?’ Draco ép mình tỏ ra vui mừng cho cô.

‘Ừm,’ cô đáp bằng giọng Draco không thể đọc ra. ‘Xin lỗi, tôi đã thử điều bạn nói nhưng nó không hiệu quả. Tôi không thể tránh xa anh ấy, và cũng gần Giáng Sinh...’

‘Tất nhiên,’ Draco nói nhanh, không muốn Starlight biết anh hơi thất vọng vì cô không làm theo lời khuyên của mình. ‘Tôi mừng vì bạn đã làm theo những gì bạn cho là tốt nhất.’

‘Tôi không biết nữa.’ Cô thở dài. ‘Tôi không nên quá bức dọc vì chuyện như vậy; vẫn còn nhiều thứ đáng lo hơn. Có lẽ bạn cũng biết rồi, nhưng Edna Malkin, chủ cửa hàng Madam Malkin’s, được phát hiện chết trong tiệm mình tối qua. Không ai biết ai giết bà ấy hoặc tại sao, nhưng gã pháp sư để lại Dấu Hiệu Hắc Ám lơ lửng trên xác bà ấy, và... ừm, nhiều năm rồi Dấu Hiệu đó không xuất hiện...’

Draco lo lắng kéo tay áo trái xuống thấp hơn một chút, điều này đã trở thành thói quen vô thức của anh. Anh thoáng băn khoăn không biết Starlight sẽ nghĩ gì khi thấy hình đầu lâu lưỡi rắn được tìm thấy lơ lửng trên xác của Edna Malkin in dấu trên cánh tay trái anh.

‘... giao nhiệm vụ, đương nhiên bởi cuộc tìm kiếm tôi đang đảm nhận chẳng dẫn đến đâu,’ Starlight đang nói khi Draco tập trung trở lại. ‘Tôi phải đến đó điều tra vào sáng sớm mai trước khi Nhật báo Tiên tri đánh hơi được tin này.’

Draco cười thầm trong bụng, quyết định không chỉ ra Starlight vừa tự phá quy tắc bản thân bằng cách gián tiếp nói anh biết cô làm trong Sở Thi hành Luật Pháp thuật, sở duy nhất ở Bộ giải quyết các vụ bắt bớ

Pháp sư Hắc ám và điều tra vụ án. Thay vào đó, anh khẽ nói, ‘Tôi rất tiếc công việc của bạn lại chiếm nhiều thời gian đến vậy. Bạn có thể rời đi bất cứ lúc nào nếu bạn cần ngủ thêm để tỉnh táo vào sáng mai.’

‘Cảm ơn,’ Starlight nói giọng biết ơn, ‘nhưng không cần đâu. Tôi bắt đầu quen ngủ ít buổi đêm rồi. Tôi thường ngủ bù vào buổi sáng, thỉnh thoảng còn trong giờ làm việc của những ngày chán nản ấy.’ Cô khẽ cười, Draco nhanh chóng quyết định cô nên làm vậy thường xuyên hơn bởi cô có tiếng cười rất hay, không quá khàn đục hay không quá khúc khích.

‘Công việc của bạn chắc phải vất vả lắm,’ Draco nhận xét, ước rằng đôi găng tay có thể bảo vệ những ngón tay dần cứng lại vì lạnh của anh.

‘Đôi lúc đúng là vậy,’ cô thừa nhận, ‘nhưng tôi không muốn nó thay đổi. Kì lạ là tôi thích lịch trình bận rộn và sự căng thẳng chất chồng lên mình. Đó là việc tôi muốn, làm việc không ngừng nghỉ. Vấn đề duy nhất là vị trí trong sở của tôi phải hoạt động khá nhiều, mà tôi thì thích ngồi sau bàn làm việc giấy tờ hơn.’

‘Ra vậy.’

‘Tôi làm bạn thấy chán đúng không?’

‘Không một chút nào. Chuyện về tôi chẳng có gì khiến bạn hứng thú được lâu cả, tôi thích nghe bạn nói hơn.’

Có tiếng sột soạt nho nhỏ mà Draco đoán là do Starlight lắc đầu. ‘Không đâu,’ cô nói, ‘Hãy kể về bản thân bạn đi.’

‘Thật ra tôi đã giải thích tất cả trong lá thư đầu tiên rồi,’ Draco nhún vai nói. Anh không thêm vào anh là một cựu Tử thần Thực tử hay nói niềm đam mê bí mật của mình là điều chế độc được.

‘Không thể là tất cả về bạn được.’

Draco mím môi, không trả lời câu hỏi của cô. Anh biết mình đang tỏ ra thô lỗ nhưng anh cũng không cố xin lỗi mà thay vào đó, chuyển chủ đề. ‘Tôi ngạc nhiên cuộc trò chuyện lại diễn ra suôn sẻ như thế. Tôi cứ nghĩ việc chúng ta biết quá ít về nhau sẽ cản trở việc chuyện trò tự nhiên cơ đấy.’

‘Tôi cũng nghĩ thế,’ Starlight khẽ đáp.

Một khoảng lặng dài, trong lúc đó Draco kinh ngạc khi thấy bông hoa héo tự nâng mình lên khỏi nền đất đóng băng lơ lửng trước mũi mình. Rồi anh nhớ ra Starlight đang mặc Áo khoác Tầng Hình – anh gần như quên bém điều đó và tự trách vì để bản thân chấp nhận thực tế anh đang nói chuyện với không khí – và ngầm hiểu có lẽ cô ấy đang nhắc nó lên.

Draco cau mày trước những cánh hoa tàn rũ xuống. ‘Thật buồn khi mọi thứ đều chết khi sương giá tràn đến.’

‘Nhưng tất cả đều tiếp tục sinh sôi phát triển khi xuân về mà đúng không?’

‘Không phải tất cả mọi thứ.’

Lại một khoảng lặng nữa, lần này dài hơn lần trước. Rồi Starlight lên tiếng, ‘Và mầm sống mới lại vươn lên từ những gì còn sót lại của những thứ đã chết đi, như lá khô ấy. Việc ấy làm mọi thứ đáng giá hơn rất nhiều, bạn có nghĩ thế không?’

Draco nhún vai, điều chỉnh chiếc mặt nạ lần nữa. ‘Còn tùy thuộc vào cách nhìn nhận của bạn. Bạn có nghĩ cuộc sống mới tốt đẹp hơn cuộc đời cũ không?’

‘Đương nhiên tốt hơn rồi. Tiến hóa đòi hỏi sự cải thiện giữa các thế hệ mà.’

‘Tiến hóa? Tôi sợ rằng mình không đủ tập trung trong lớp Lịch sử Pháp thuật khi nó được nhắc đến...’

Starlight lại cười, sự ấm áp dịu dàng chạy dọc sống lưng Draco. ‘Đừng ngốc thế,’ cô trách, ‘tiến hóa không phải lịch sử; nó là lí do – logic – khoa học.’

‘Ra thế,’ Draco đáp, mặc dù anh không hiểu lắm. Đoán rằng đó là thứ Starlight được học khi lớn lên trong thế giới Muggle, anh đổi chủ đề lần nữa. ‘Có lẽ bạn nên về... Gần 9 giờ rồi và tôi nghĩ gia đình đang đợi bạn đấy.’

‘Ồ!’ Starlight nói to, bật dậy. Bàn tay cô trượt qua vai Draco, sự tiếp xúc đầu tiên kể từ khi họ gặp nhau.

Draco cũng đứng dậy, nhưng chỉ sau khi nhặt bông hoa Starlight vội vàng làm rơi.

Anh nhét nó vào túi áo rồi nói, ‘Tôi sẽ sớm viết thư cho bạn.’

‘Hi vọng thế,’ giọng Starlight vang lên đầu đó bên trái anh. Cô có vẻ chán chường khi nói câu tiếp theo. ‘Tôi – tôi trước khi đi còn một câu hỏi nữa.’

‘Là gì vậy?’

‘Bạn bao nhiêu tuổi?’

Draco nhướn một bên lông mày, hành động mà Starlight không thể thấy bởi chiếc mặt nạ che gần hết khuôn mặt Draco. ‘Có thể nói tôi là bạn thuở bé... người quen của Harry Potter.’

Starlight thoáng im lặng. Draco đợi, mong cô nói tuổi của mình, nhưng một lúc lâu sau có tiếng pop nhỏ, và anh biết mình lại ở một mình.

Để chắc chắn, Draco mò mẫm trong không khí trước mặt mình. Không có gì rắn chắc cả. Thở dài nhẹ nhõm, anh không chờ mà chìa đũa phép vào chiếc mặt nạ và bấm, ‘Emoveo’. Chiếc mặt nạ không còn bị giữ bởi phép thuật, lập tức rơi xuống tay anh.

Draco im lặng nhìn xung quanh một lần nữa. Anh nhét đũa phép và mặt nạ vào túi, tập trung vào căn phòng khách trong căn hộ của mình rồi Độn Thở về nhà.

10. Chương 10: Nhà

T/N: Ô, Tonks và Lupin trong này vẫn còn sống.(trong nguyên tác 2 người này chết, bạn nào thắc mắc có thể tìm hiểu hoặc mua truyện đọc, ở tập 7)

Chương 10: Nhà

Khi Hermione tái xuất hiện ở phòng ngủ gác mái Hang Sóc, đêm đã xuống. Vài ngôi sao cùng vàng trắng bạc rải rác thưa thớt trên nền trời đen như hắc ín, nhưng ngoài chúng ra chỉ có bóng đêm thăm thẳm.

Giây phút chân Hermione chạm sàn phòng, cô cởi chiếc Áo choàng và lao nhanh ra cửa. Trên đường, cô chớp lấy mẫu giấy ghi chú bà Weasley để lại trên bàn cạnh giường ngủ. Xuống đến chiếc cầu thang ngoằn ngoèo, thăm cầu mong không ai ngoài Ginny chú ý sự vắng mặt của mình, cô đọc lướt mấy câu ngắn ngủi chôn giấu trên giấy cùng một cái cau mày ngày càng sâu.

Hóa ra sự vắng mặt của Hermione vẫn chưa bị phát hiện và may thay, Ginny vẫn chưa nói với bất cứ ai về điều đó. Mọi người đang tụ họp trong phòng khách, trò chuyện vui vẻ bên cốc socola nóng cùng bia bọt. Hermione đứng một lúc ở chân cầu thang, cố kìm xuống cảm giác ghen tị nhứt nhối tràn đến khi cô nhìn cảnh tượng ấm cúng dễ chịu trước mặt. Rõ ràng các bạn của cô nghĩ họ có thể tiếp tục mà không có cô.

Sau một hồi, Hermione lắc đầu, điên cuồng tự nhắc nhở có lẽ họ làm vậy vì nghĩ cô bận làm việc và không muốn quấy rầy. Gượng cười, cô bước vào phòng, vui vẻ nói,

‘Chào mọi người.’

Tiếng trò chuyện lắng xuống khi tất cả cùng quay lại nhìn Hermione. Ron là người đầu tiên đứng dậy, bước ra ôm cô.

‘Hermione,’ anh mỉm cười nói, nghịch ngợm mấy lọn tóc xõa ra của cô. ‘Mọi người tưởng em đang bận nên không gọi em xuống.’

Đây thấy chưa, một giọng nói trấn an trong đầu Hermione, cô mỉm cười và ôm lại Ron. Chẳng có lí do gì mà họ lại không muốn mình ở đây cả.

Mọi nghi ngờ đều bốc hơi, Hermione ngồi xuống một trong những chiếc ghế sofa mòn vẹt của nhà Weasley, giữa Harry và Ron. Tất cả đều thật sự vui vẻ khi cuối cùng cô đã tham gia với họ, cuộc trò chuyện lại tiếp tục. Cặp sinh đôi Weasley đang thuật lại một trong những trải nghiệm ngớ ngẩn nhất với khách hàng trong khi bà Weasley tỏ thái độ bị xúc phạm khủng khiếp, Ron, Harry và Ginny bắt đầu bàn về vụ sát hại Edna Malkin.

‘Chúng em nghĩ Dấu Hiệu Hắc Ám đó có thể là đồ giả,’ Ginny giải thích với Hermione.

‘Ồ... mấy bô thực sự nghĩ vậy sao?’ Hermione nói, hi vọng nghe không xa cách như cô đang thấy. Cô vẫn đang nghĩ về cuộc trò chuyện với Shadow.

‘Anh không thấy vậy,’ Ron xen vào, cau mày. ‘Như anh đã nói với Kingsley, vẫn còn rất nhiều Tử thần Thực tử đang lẫn trốn... ai trong số chúng cũng có thể dễ dàng làm điều đó.’

‘Nhưng kì lạ là bọn chúng lại ra khỏi nơi ẩn nấp chỉ để giết một chủ tiệm quần áo sao?’ Harry chỉ ra. ‘Mình vừa nói chuyện với Malfoy về tình hình của chúng; Chúng đang tìm mọi cách lẫn trốn thế giới pháp thuật và mình ngờ chúng lại lộ mình chỉ vì trò cũ rích này.’

‘Đồng ý,’ Ginny nói. Cô đang thoải mái rúc vào Harry trong một tư thế mà Hermione và Ron không thể làm mà không cảm thấy xấu hổ. ‘Có cả đồng tội phạm ngoài kia có thể thực hiện việc đó giống một trò tiêu khiển bệnh hoạn.’

‘Bà ấy có thể có thứ chúng muốn,’ Ron cãi. Đôi mắt anh đột nhiên sáng lên như thể một ý tưởng tuyệt vời vừa nảy ra trong óc. ‘Này, mình đoán chúng đang tìm kiếm một thủ lĩnh mới! Có thể Malkin biết nơi tìm ra gã đó.’

‘Cũng là một khả năng,’ Harry tán thành, nhưng vẫn có vẻ hoài nghi. Anh quay qua Hermione. ‘Bồ nghĩ sao Hermione?’

‘Mình không chắc lắm,’ Hermione đáp, hơi lúng túng vì bỗng nhiên bị kéo vào cuộc tranh luận của họ. ‘Bức thư bác Weasley để trên bàn giường ngủ khi mình ra ngoài là của Dawlish; Mình phải đi điều tra hiện trường vụ án vào sáng mai. Mình chắc chắn sẽ ọi người biết nếu mình phát hiện được gì.’

‘Em nghe nói vài Pháp sư Thủ Tiêu cũng được giao nhiệm vụ điều tra hiện trường,’ Ginny thấp giọng nói.

‘Thật sao?’ Hermione ngạc nhiên. ‘Chỉ tưởng họ chỉ lo bắt giữ tội phạm thôi mà.’

‘Đa số là vậy,’ Harry giải thích, ‘nhưng có một số ít giúp giải quyết các vụ án mạng và tội ác liên quan đến pháp sư hắc ám, canh gác phòng khi tên tội phạm quay lại hoặc giúp đỡ các Thần Sáng thu thập chứng cứ.’ Anh ngừng lại rồi thêm, ‘Malfoy là một trong số đó.’

‘Malfoy?’ Ron nói to giận dữ. ‘Hắn có vai vế khá cao trong sở đấy nhỉ?’

Hermione không thể trách Ron; Pháp sư Thủ Tiêu và Thần Sáng là hai bộ phận liên kết khá chặt chẽ với nhau, nên việc Draco chỉ huy cũng đồng nghĩa anh ta là người giám sát họ.

‘Đúng vậy,’ Harry nhăn nhó trước khuôn mặt giận dữ y hệt nhau của các bạn mình.

‘Cậu ta không quá tệ đâu, Malfoy ấy. Mọi người phải hiểu những gì đã xảy ra để thực sự thông cảm cho Malfoy.’

‘Và anh biết không?’ Ginny nói, nhấp nhòm nhoài người về phía trước. ‘Anh ta có kể tại sao lại có những vết sẹo đó không?’

Harry rùng mình lắc đầu. ‘Cậu ta hơi... ơ... nhạy cảm mỗi khi nói đến những vết sẹo. Nhưng cậu ta đã thay đổi rất nhiều.’

Ron khịt mũi. ‘Nhảm nhí,’ anh ngoan cổ nói. ‘Một khi đã là một gã nhát cáy thì luôn luôn là một gã nhát cáy, mình nói vậy đó.’

‘Mình tin bồ, Harry,’ Hermione đáp, đảo tròn mắt với Ron. ‘Nhớ bồ đã nói gì với bọn này vào năm thứ sáu không? Rõ ràng anh ta đã định rút lui kể từ hồi đó. Dù đôi lúc anh ta khó ưa thật, nhưng khó mà không thấy thương hại anh ta.’

‘Vậy hẳn chỉ “thay đổi” bản thân vì nỗi sợ mà thôi,’ Ron cay độc nói, ‘ và điều đó càng chứng tỏ hẳn là một thằng hèn và một tên khốn.’

‘Ron, thôi đi,’ Hermione cảnh cáo.

‘Dù sao thì,’ Harry nói, phối hợp ăn ý với cố gắng của Hermione để chuyển chủ đề,

‘Robards giao bồ làm những giấy tờ gì vậy Hermione?’

‘Giấy tờ?’

‘Ừ, việc bồ làm trước khi xuống dưới này ấy. Bồ đang làm việc đúng không?’

‘Ồ! đương nhiên rồi.’ Hermione lo lắng liếc Ginny qua vai Harry, người đang nhìn xoáy vào cô. ‘Mình đang đọc báo cáo gần đây về vụ người sói tấn công ở Bristol. Họ nghĩ Fenrir đã trở lại.’

‘Fenrir Grayback?’ Harry nói. Lông mày anh nhướn lên hoài nghi. ‘Lần trước nghe nói hẳn đã chết rồi mà.’

Hermione nhún vai. ‘Một phù thủy và người chồng Muggle của cô ta báo là đã thấy hẳn ở cánh rừng cạnh nhà họ trước khi hẳn biến mất. Việc này xảy ra hai tiếng trước vụ tấn công không xa đó lắm.’ Lời khẳng định này là chuẩn xác bởi cô đã lướt qua bản báo cáo trước khi đi gặp Shadow.

‘Em chắc không? Ý anh là, khó nhận biết người sói...’

‘Được rồi, Ron, em biết,’ Hermione thở dài. ‘Em sẽ hỏi thầy Lupin khi thầy đến thăm vào Giáng Sinh. Mẹ anh có nói thầy và cô Tonks sẽ qua đúng không?’

‘Ừ,’ Ron quả quyết.

Ginny và Harry cùng nhe răng cười, họ đều đặc biệt yêu quý cặp đôi. ‘Em không gặp cô Tonks mấy năm rồi,’ Ginny nói, mắt sáng lấp lánh. Hermione cười. ‘Em gặp cô ấy ở sở mỗi ngày mà Ginny.’

‘Nhưng đó toàn là công việc,’ Ginny khẳng định. ‘Có cô ấy và thầy Lupin ở đây sẽ vui lắm đây; họ chưa ghé qua kể từ đầu cuộc chiến đến giờ.’

Hermione không thể không đồng ý. Cô nhớ thầy Lupin khủng khiếp; ông là giáo viên yêu thích của cô hồi còn ở Hogwarts và đã cứu mạng cô vô số lần trong cuộc chiến. Thi thoảng họ cũng viết thư, nhưng việc đó không giống với việc có ông bên cạnh. Tonks cũng vậy, sẽ vui lắm khi cô ấy trở về, và Hermione chắc chắn sự hiện diện của cô sẽ khuấy động tinh thần lễ hội ở tất cả mọi người.

‘Vậy Hermione,’ Ginny tiếp tục, đôi mắt lấp lánh đầy ẩn ý, dựa vào Harry (người bắt đầu hăng say kể với Ron về bữa trưa cùng Oliver Woods) và nhìn Hermione, ‘buổi tối của chị thế nào?’

Hermione dí một ngón tay lên môi mình, lườm Ginny, sự biểu thị không lời rằng không nên nhắc đến chuyện kia khi có mặt bạn trai họ. Ginny cười tự mãn và không nói gì khác, nhưng rõ ràng khi chỉ còn hai người họ, thoát khỏi các thành viên trong gia đình, cô sẽ không ngần ngại tra hỏi chi tiết Hermione.

Trong một thoáng, Hermione thở dài nhẹ nhõm, dựa vào lưng ghế sofa. Nhắm mắt lại, cô để sự ám áp của căn phòng, mùi hương quyến rũ của socola nóng và tiếng ồn ào trò chuyện tràn qua mình, xoa dịu sự lo lắng trong cô.

Tâm trí cô lại nhớ đến hai giờ trò chuyện đầu tiên giữa cô và Shadow. Cô tưởng tượng anh ngồi cạnh mình, khuôn mặt đeo mặt nạ quay nghiêng, đôi tay đeo găng nắm chặt lại. Cách nói chuyện trang nhã, thông minh của anh làm cô thấy dễ chịu. Không một phần nào trong cô có thể phủ nhận tình cảnh quái lạ suốt hai tiếng họ ở với nhau.

Hermione rùng mình, nhớ lại vẻ lo lắng trên đôi môi mỏng của anh khi anh nói chuyện với cô, đôi mắt xám cuộn xoáy những cảm giận, chán ghét và buồn bã – tất cả cùng một lúc. Thật khó chịu khi cô không thể khẳng định cô có biết anh hay không; dù chút khuôn mặt anh cô thấy đã dần tạo thành một hình ảnh lơ mơ vương vấn trong góc khuất tâm trí, cô vẫn không thể nghĩ ra một cái tên và danh tính nào hết. Cô chỉ biết chắc anh ấy đã học ở trường với Harry, tức là anh có thể trạc tuổi cô.

Thở dài, Hermione day day thái dương, cố đuổi những kí ức về Shadow đi. Bây giờ cô phải tập trung vào những gì trước mắt: bạn thân, gia đình thứ hai của mình, và quan trọng hơn cả, bạn trai cô.

‘Ron,’ cô đột nhiên gọi.

Ron nhướn một bên lông mày. ‘Gì vậy Hermione?’

‘Sáng mai em phải đến hiện trường vụ sát hại Malkin, nhưng em rảnh buổi chiều.

Anh có phải làm việc lúc đó không?’

‘Anh nghĩ mình sẽ xong lúc 2 giờ, nhưng đây chưa phải tuyên bố chính thức đâu nhé; Anh còn phải hỏi Robards... dạo này ông ấy bốc lột anh khiếp lắm, ông này...’

Hermione đảo mắt. ‘Anh chỉ nói thế vì ông ấy cố bắt anh ở yên trong văn phòng còn anh thì thích chạy quanh, ếm Giám ngục và pháp sư hắc ám.’

Cười nhả nhỏ, Ron cúi xuống hôn vào môi Hermione. ‘Em hiểu anh quá rõ mà.’

‘Ước gì là vậy,’ Hermione lầm bầm, không chắc mình có ý đó thật không, nhưng

Ron dường như không nghe thấy bởi anh đã quay lại trò chuyện cùng Harry.

Hermione cau mày, cảm thấy lời mời ăn trưa cô định nói với Ron tan biến ngay trước khi kịp thoát ra.

Với một tiếng thở dài, Hermione đứng dậy chúc các thành viên còn lại trong gia đình, Harry và Ginny, ngủ ngon. Cô không đợi họ đáp lời, trèo vội lên cầu thang đến phòng ngủ, mong muốn mãnh liệt giấc ngủ sẽ tạm thời ổn định những suy nghĩ rối bời bất an của mình.

Sáng hôm sau Hermione tỉnh dậy với cảm giác sợ hãi trong lòng. Không thể cắt nghĩa nguyên nhân, cô xuống giường, đánh răng, thay quần áo trong chưa đầy ba phút. Cô nhìn đồng hồ, vội vã ra khỏi phòng, kiểm tra xem mình còn đủ thời gian để ăn sáng không. Vẫn còn kịp.

Khi xuống lầu, cô ngạc nhiên thấy tất cả mọi người vẫn đang say ngủ, trừ bà Weasley.

‘Ron vẫn đang ngủ à?’ Hermione hỏi, lê bước đến bà Weasley và liếc nhìn chất lỏng đặc sánh màu tím sẫm sùng sục trong cái vạc nhỏ trên bếp. ‘Và cái gì đây à? Cháu chưa nhìn thấy độc được này bao giờ.’

‘Bác nghĩ cháu sẽ kinh ngạc hơn nếu thấy nó thức thay vì ngủ vào giờ này đây,’ bà Weasley trêu, mỉm cười với Hermione trước khi quay lại lật xúc xích rán trong chảo, ‘Angelina và Alicia – Chúa ơi – cả hai đều bị cảm vì thời tiết giá lạnh ở đây nên bác phải điều chế một ít được cho chúng. Bác tìm nguyên vật liệu từ Tuần san Phù thủy,’ bà giải thích thêm khi bắt gặp cái nhìn ngờ vực của Hermione.

‘Si rô Ớt bình thường bị sao à?’ Hermione tò mò hỏi.

‘Đương nhiên là không sao cả,’ bà Weasley lơ đãng đáp, dùng đũa phép chọc vào ngọn lửa dưới chảo rán. ‘Chỉ là dạo này bác không có thời gian đi mua sắm và Miranda Buschart khẳng định loại được này trị khỏi mọi triệu chứng hiệu quả hơn nên bác quyết định thử. Đừng bắn khoả nữa cưng – đây, ăn chút xúc xích đi –’

‘Cháu cảm ơn,’ Hermione nói khi bà Weasley thả ba, bốn cái xúc xích lên đĩa, ‘nhưng bác Weasley, cháu ổn. Dù gì cháu cũng sắp đi làm.’

‘Đi làm?’ bà Weasley nhắc lại vẻ khó tin. ‘Sáng sớm thế này ư? Tại sao không ai biết vậy!’

Hermione giấu nụ cười. ‘Bác đừng lo, chỉ hôm nay thôi à. Cháu được giao điều tra vụ Malkin.’ Cô dùng cái đĩa trên bàn bếp xiên qua cái xúc xích, ăn hết trong hai miếng và khoác áo choàng. ‘Ừm, cháu đi bây giờ

đây ạ. Khi mọi người dậy bác chuyển lời rằng cháu yêu họ và sẽ trở về vào bữa trưa nếu mọi chuyện suôn sẻ bác nhé.’

‘Tất nhiên rồi cưng,’ bà Weasley nói, vuốt mái tóc Hermione và hôn lên má cô theo cách của một người mẹ. ‘Cẩn thận nhé.’

‘Vâng,’ Hermione cam đoan trước khi vẫy tay chào tạm biệt và bước ra ngoài cửa.

Ra đến ngoài, Hermione hít vào mùi khô lạnh của đất trong buổi sáng sương giá, đóng cánh cửa lưới phía sau và bước vội vã xuống con đường đất quanh co dẫn ra lều độn thổ. Cô âu yếm nhìn qua vai hình dáng chông chênh cong vồng của Hang Sóc trước khi bước vào trong, đóng chặt cánh cửa gỗ lại.

Trái ngược với khu vườn sáng sủa ngập tràn ánh nắng, căn lều độn thổ tối tăm và đầy bụi. Cẩn thận nhìn trước mặt để chắc chắn không có gì cản đường, Hermione bước vài bước lên trước cho đến khi cô đứng ở chính giữa căn lều. Rồi nhắm mắt lại, cô hình dung tủ quần áo độn thổ chật hẹp trong quán Cái Vạc Lũng, quán rượu có cửa sau dẫn ra thung lũng và cánh cổng bí mật đến Hẻm Xéo, dẫn thêm một bước, cô Độn Thổ đi.

11. Chương 11: Ai Có Thể Gọi Tên Khuôn Mặt Ấy?

Chương 11: Ai có thể gọi tên khuôn mặt ấy?

Điều đầu tiên Draco chú ý khi đến hiện trường vụ sát hại Malkin là mọi thứ trông bình thường một cách khó chịu. Ngoài đám đông mua sắm Giáng Sinh cố nhìn ngó vào trong cửa hiệu và đóng dây thừng chắc chắn ngăn không cho họ làm vậy, thì không có gì hỗn loạn – không cửa sổ vỡ, không cửa mất bản lề, không chậu hoa đổ.

‘Xin lỗi,’ Draco nói nhỏ khi anh vô tình đụng trúng bà phù thủy già mang cái túi to bất bình thường. Bà ta cần nhả vài tiếng không rõ với Draco, nhưng anh lơ đi và tiếp tục xuyên qua đám đông.

Cuối cùng cũng đến nơi chẳng dây thừng, Draco bước qua nó và tiến vào cửa hiệu, thận trọng quét mắt nhìn xung quanh. Vừa đi anh vừa mơ hồ tự hỏi liệu Starlight có ở hiện trường này không; tuy nhiên suy nghĩ đó lập tức bị dẹp đi khi anh nhớ cô đã nói mình thích ở trong văn phòng hơn đến một hiện trường thực sự...

Tiếng ồn ào lập tức lắng xuống khi Draco bước vào bên trong. Anh thấy các Thần Sáng và Pháp sư Thủ tiêu đang tùm tùm với nhau gần cửa sau của tiệm, anh nặng nề bước đến, cẩn thận để không làm hỏng bất cứ gì trên đường đi.

‘Chuyện gì xảy ra vậy?’ anh hỏi to, dừng lại đằng sau một pháp sư lùn xùn phục phịch mình không quen.

Một phù thủy đang cúi người kiểm tra chiếc bàn đứng thẳng dậy nhìn Draco. ‘Chúng tôi chỉ –’

Cô ta dừng lại khi thấy mình đang nói chuyện cùng ai. Miệng cô hơi mở; và rồi cô ta quay đi, không thêm nói hết câu.

Giấu sự ngạc nhiên khi biết Hermione cũng được giao nhiệm vụ điều tra vụ giết người này, Draco trấn tĩnh, tron tron nói, ‘Và?’

‘Chúng tôi vẫn chưa tìm ra điều gì khả nghi hay bất thường,’ người đàn ông mà Draco đứng sau giải thích. Để chứng minh cho câu nói của mình, anh ta phẩy đũa phép, gọi lên hình ảnh ma quái bên trong cửa hiệu trước vụ sát hại. Ra hiệu về hình ảnh đó, anh ta chỉ ra, ‘Có vẻ không có gì bị đụng vào.’

Draco trầm tư gõ nhẹ ngón trỏ vào môi dưới, quan sát hình ảnh người đàn ông phù phép ra. Không hợp lý. Nếu Dấu Hiệu Hắc Ám được tìm thấy trên xác thì không thể nào kẻ sát nhân lại không phải là Tử thần Thực tử; nhưng hiểu thấu thói quen bọn chúng khi anh đã từng là một trong số đó, Draco biết lũ Tử thần Thực tử hiếm khi – hoặc không bao giờ – giết người mà sau đó không phá hủy hiện trường. Đó là cách giải trí của chúng; cách chúng thông báo gia đình nạn nhân rằng giống nòi của họ là thấp hèn.

‘Anh có chắc thứ lơ lửng trên xác bà ta là Dấu Hiệu Hắc Ám không?’ Draco cẩn thận hỏi, dời mắt nhìn lên trần nhà khi nói câu ấy.

‘Chắc chắn. Cả sáu nhân chứng đã xác nhận điều đó.’

‘Bây giờ họ có ở đây không? Các nhân chứng ấy. Nếu được tôi muốn thẩm tra họ.’

‘Tôi không rõ nữa; tôi chỉ vừa mới đến thôi. Ngài có thể hỏi cô Granger – người lúc này vừa trả lời câu hỏi của ngài – đằng kia. Người có mái tóc nâu và –’

‘Tôi biết cô ta là ai,’ Draco nói nhanh. Anh cảm ơn người pháp sư to béo vừa trả lời câu hỏi của mình và tiến về phía Hermione. Cô đang trao đổi nhanh với người đàn ông trẻ tóc hung gắn huy hiệu Thần-Sáng-thực-tập trên ngực. Sốt ruột, Draco khoanh tay, đợi cuộc nói chuyện của họ kết thúc.

Tuy nhiên sau năm phút, hai người có vẻ vẫn không có ý định tách nhau ra. Bực mình, Draco vỗ nhẹ lên vai Hermione.

Cô quay phắt lại. ‘Gì?’ cô đáp gọn lỏn khi biết Draco là người cắt ngang mình.

‘Người kia’ – Draco hất đầu về phía Thần Sáng vừa nói chuyện với mình – ‘bảo tôi hỏi cô nếu muốn biết các nhân chứng còn ở hiện trường không.’

‘Không,’ Hermione trả lời cụt lủn. Cô quay đi và trở lại bàn luận, không nói thêm bất cứ gì hết.

Nhướn một bên lông mày trước cử chỉ chưa chút được che giấu một cách kém cỏi của Hermione, Draco đặt tay lên vai cô và buộc cô quay lại đối diện anh. Quyết định vứt màn giả vờ lịch sự sang một bên, anh đập thẳng, ‘Cô có thể nói cho tôi biết chuyện quái gì đang diễn ra ở đây không?’

Hermione giận dữ gạt bàn tay Draco khỏi vai mình.

‘Hỏi người khác ấy! Trừ khi anh không để ý, bây giờ tôi đang bận.’

‘Cô có phải người chỉ huy vụ này không?’ Draco gắng hỏi.

‘Chỉ huy?’ Hermione nhắc lại, kinh ngạc thật sự. ‘Sao anh lại nghĩ thế?’

‘Thì cô có vẻ chịu trách nhiệm ở đây mà.’

Cô đỏ mặt. ‘Không phải tôi. Là một Thần Sáng khác, Patrick Dawlish. Ông ấy đang ở cửa sau nếu anh muốn trao đổi.’

Draco nhún vai. ‘Không cần, nếu cô có thể nói tôi biết các nhân chứng còn ở đây không.’

‘Tôi đã thu mọi thông tin họ biết rồi, nếu đó là việc anh định làm,’ Hermione thở dài, ném Draco một cái nhìn rõ ràng là ‘Giờ hãy để tôi yên.’

‘Tôi vẫn muốn nói chuyện với –’

‘Được rồi,’ Hermione bật lại. ‘Chỉ còn hai phù thủy ở đây thôi. Tôi nghĩ họ đang nói chuyện với Kingsley.’

Draco gật. Không cần cảm ơn khi cô ta rõ ràng căm ghét mình, anh tự thuyết phục mình, đi vòng qua một chồng hộp để tìm kiếm Kingsley.

‘Ngài Malfoy?’

Draco quay lại đối mặt với một cô phù thủy trẻ xinh đẹp đang nói chuyện với mình.

‘Gì vậy?’

‘Tôi được bảo rằng ngài muốn hỏi tôi vài câu.’

Draco nhăn mày. ‘Thật sao? Bởi ai?’

‘Người phụ nữ đằng kia,’ cô phù thủy đáp. Cô ta chỉ tay về phía Hermione. ‘Tôi và mẹ là hai người trong số các nhân chứng,’ cô giải thích.

Draco thở một hơi nhẹ nhõm. Băn khoăn tại sao Hermione lại giúp mình khi cô ta tỏ vẻ chán nản vậy, Draco chuyên nghiệp nói, ‘Cô có muốn ngồi xuống không? Tôi có vài điều muốn hỏi.’

Cô gái lo lắng. ‘Chúng tôi sắp phải đi...’

‘Đừng lo,’ Draco trấn an, ‘Tôi không giữ cô quá lâu đâu.’

‘Vậy được,’ cô nói, mỉm cười. Cô để Draco dẫn mình đến chỗ những chiếc thùng gỗ xếp dọc bức tường.

‘Vây,’ Draco bắt đầu, ngồi không mấy dễ chịu xuống một chiếc thùng gỗ và ra hiệu cho cô phù thủy làm tương tự, ‘bắt đầu từ cơ bản trước. Cô phát hiện thi thể vào lúc mấy giờ, và lúc đó cô đang làm gì?’

‘Tôi sợ mình không nhớ thời gian chính xác.’ Cô gái cau mày. ‘Lúc đó vào buổi tối... gần Hẻm Xéo; mẹ và tôi đang vội vàng rời đi trước khi họ niêm phong cánh cổng.’

Chỉ còn vài người mua sắm muộn và chúng tôi cùng họ đi xuống phố.’

‘Hừmmmm...’ Draco nói nhỏ, xoay xoay đầu phép giữa các ngón tay về nghĩ ngợi.

‘Và bằng cách nào mọi người lại phát hiện cái xác?’

‘Đó là điểm kì cục nhất,’ cô gái giải thích. Cô cắn môi. ‘Hôm đó rất gió, anh thấy đấy, và một cơn gió mạnh làm cuốn sách mỏng bay khỏi tay người đàn ông trẻ đi cùng chúng tôi. Nó bay vào con hẻm giữa cửa hàng này và tiệm Flourish & Blotts. Chúng tôi cố bảo anh ta đừng đuổi theo nó – trời quá tối và quá muộn để lang thang vào mấy con hẻm – nhưng anh ta khẳng khái rằng quyển sách rất quan trọng với mình, và anh ta cần nó.’

‘Anh ta biến mất và chúng tôi đợi ở đó một lúc. Chúng tôi chuẩn bị bỏ anh ta lại – chúng tôi phải đợi ít nhất năm đến mười phút rồi, và chúng tôi thực sự rất muốn về nhà – trước khi nghe thấy tiếng ầm ỉ, vài tiếng thét và tiếng ai lầm bầm gì đó. Rồi người đàn ông trẻ từ con hẻm chạy vụt ra, đôi kính bị vẹo và tóc thì rối bù. Anh ta nói vấp phải một thân người và trước khi anh ta có cơ hội trở ra với chúng tôi thì một phù thủy mặc áo choàng từ bóng tối lao ra cố bóp cổ anh ta. Anh ta kể mình đẩy bà ta ra rồi vội vã chạy ra ngoài mà không tìm cuốn sách nữa.’

Draco thở ra một hơi nghe như tiếng huyết gió bởi nó thoát qua hàm răng nghiến chặt của anh. ‘Cô có nghe ra người đó lầm bầm gì không?’

Cô gái lắc đầu. ‘Chúng tôi ở quá xa,’ cô nói, giọng nhuốm vẻ hối hận. ‘Nhưng tôi nghĩ đó là một câu thần chú.’

‘Một câu thần chú,’ Draco nhắc lại. Anh day day trán. Điều này không phải mới mẻ với anh; anh biết phải có câu thần chú nào đó để khiến Dấu Hiệu Hắc Ám xuất hiện.

Nhưng điều bực mình là nhân chứng không thể nghe thấy đó là thần chú gì.

‘Nhưng tôi nghĩ đó là giọng đàn ông,’ cô gái nói về hi vọng.

‘Giọng đàn ông?’ Draco sắc bén hỏi. ‘Cô chắc chứ?’

‘Tôi nghĩ vậy...’

Draco cau mày. ‘Nhưng không thể có chuyện như thế,’ anh nói dứt khoát. ‘Cô kể rằng người đàn ông trẻ nói một phù thủy tấn công anh ta. Nếu anh ta xô bà ta ra thì anh ta không cần thiết phải nói gì hết.’

Đôi mắt cô gái đột nhiên tối lại. ‘Anh không nghĩ rằng anh ta nói dối đó chứ?’ cô thì thầm hỏi.

‘Tôi không biết,’ Draco thành thật đáp. Anh hắng giọng. ‘Được rồi, kể tôi chuyện gì xảy ra tiếp theo... xin lỗi, cô nói tên mình là gì nhỉ?’

‘Ồ, tôi chưa nói; tên tôi là Anna,’ cô gái đáp, cười hối lỗi.

‘Ừm. Anna.’ Draco ghi cái tên vào bộ nhớ. ‘Thế chuyện gì xảy ra tiếp theo?’

‘Chúng tôi thấp sáng đầu phép của mình và chạy vào con hẻm. Chúng tôi phát hiện bà Malkin không xa cửa vào lắm, xác bà ấy dựa vào tường.’ Anna khẽ rung mình, vội nhắm mắt lại. ‘Cảnh tượng thật khủng khiếp, ngài Malfoy. Bà ấy... bà ấy bị thương khắp người và máu lênh lảng khắp nơi... trên tường, trên đất, mọi nơi. Tôi gần như không nhận ra khuôn mặt bà ấy, một nửa khuôn mặt bị xé nát. Chúng tôi lùi lại, định gọi giúp đỡ nhưng dừng lại khi mẹ nhìn thấy... nhìn thấy Dấu Hiệu Hắc Ám...’

Draco đợi cho Anna trấn tĩnh lại. Trong lúc đó, anh lật đi lật lại vấn đề trong đầu. Nếu cái xác không cách quá xa cửa vào thì tại sao người đàn ông lại mất quá lâu để phát hiện ra nó?

‘Tôi xin lỗi,’ Anna đột nhiên nói, kéo Draco ra khỏi suy nghĩ của mình. ‘Chỉ là chuyện quá kinh khủng, đêm muộn và... con hẻm... Dấu Hiệu... tất cả mọi thứ, thật khó tin.’

Cô sụt sịt. ‘Nhưng khi chúng tôi quay lại thì người đàn ông trẻ đi vào con hẻm đã biến mất. Chúng tôi tưởng anh ta chạy đi gọi giúp đỡ nhưng anh ta không trở lại, sau nửa tiếng chờ đợi, chúng tôi cũng rời con hẻm.’

‘Được rồi,’ Draco chậm chậm nói. Anh lướt qua mọi thứ Anna kể với mình trong đầu. ‘Cô có thể miêu tả chi tiết người đàn ông đó không?’

‘Anh ta cao. Cao hơn tôi’ – Anna giơ tay lên vài inch – ‘khoảng chừng này. Đeo kính gọng vuông kim loại, mái tóc hơi dài màu nâu. Anh ta hơi gầy, nhưng không phải da bọc xương.’ Cô dừng lại, nhăn mũi rồi thêm, ‘À đúng rồi, một bên mặt có sẹo. Rất nhiều sẹo... như của anh.’ Cô đỏ mặt, như thể mong rằng mình không quá thô lỗ khi nhắc đến vẻ quái dị của Draco.

‘Hiểu rồi,’ Draco sáng giọng. Anh gạt nhận xét của Anna sang một bên; bây giờ không phải lúc nghĩ về bản thân. ‘Cô đã nói điều này cho những người khác chưa?’

Anna cụp mắt xuống lầm bầm, ‘Chưa.’

‘Cái gì?!’ Draco nói lớn. ‘Vì lí do quái gì vậy?’

Anna ngước lên, gò má đỏ ửng. ‘Tôi không biết. Tôi mô tả người đàn ông, khung cảnh xung quanh và cái xác, nhưng tôi không nói tại sao chúng tôi lại bước vào con hẻm.’

Draco lắc đầu về ngữ vực. ‘Vậy tại sao cô lại kể với tôi?’

‘Bởi vì em thích anh,’ Anna nói không chút ngập ngừng.

Cô chần chừ, rồi thêm, ‘Rất nhiều.’

Draco cẩn thận nhìn Anna. Anh không chắc cô có hàm ý gì khi nói câu cuối, nhưng anh quyết định lơ đi và tiếp tục việc thẩm vấn. ‘Cô gặp người đàn ông đó ở đâu?’

‘Em nghĩ anh ta nhập bọn khi cả nhóm gần Apothecary.’ Anna ngước nhìn Draco qua hàng mi. ‘Anh ta cầm cuốn sách mỏng và không nói lời nào khi đi cùng mọi người.’

‘Hmm... được rồi...’ Draco mong ước trong vô vọng là anh mang theo bút lông và giấy da để ghi chép. ‘Còn gì bất bình thường làm cô chú ý nữa không?’

Anna cắn môi, nhưng sau vài giây, nói về đầu hàng, ‘Rất tiếc, đó là tất cả những gì em nhớ.’

Draco gật đầu. ‘Cảm ơn vì đã dành thời gian.’ Anh bắt đầu đứng lên, nhưng Anna túm lấy cánh tay anh trước khi anh kịp bước đi. ‘Gì vậy?’ anh hỏi, nhíu mày nhìn xuống cô.

‘Em chỉ đang tự hỏi... ừm, anh có muốn ăn trưa với em không?’

Draco chăm chú im lặng nhìn Anna khi tiêu hóa lời nói của cô, từng từ một, vào trong óc. Khi hiểu được ý nghĩa ẩn sau chúng, anh nói ngắn gọn, ‘Tôi sợ rằng mình phải ở lại đây vài giờ nữa.’

‘Em có thể đợi mà,’ cô hăng hái nói. Rồi mắt cô mở lớn. ‘Xin lỗi, em không định sốt sắng quá như vậy đâu. Nếu anh không muốn thì không cần đồng ý.’

Draco lắc đầu. Anh thẩm đánh giá khuôn mặt Anna. Cô ấy đúng là khá xinh, anh quyết định. Và anh cũng chẳng có việc gì sau đó...

‘Được thôi. Tôi sẽ xong việc lúc 11 giờ.’

Khuôn mặt cô sáng lên. ‘Tuyệt!’ cô vui vẻ nói, Draco nhăn mũi trước giọng nói phấn khích của cô, tự hỏi tại sao cô ta không cảm thấy rối bời sau khi phát hiện cái xác bị phanh thây trong ngõ tối vừa hôm qua. ‘Em cùng mẹ sẽ đợi anh; Em nghĩ các Thần Sáng khác muốn hỏi thêm vài câu.’

‘Tôi tin là thế,’ Draco cứng nhắc đáp. Anh gỡ cánh tay khỏi cái ghì chặt của cô và quay đi. ‘Gặp lại cô sau. Cảm ơn lần nữa, Anna.’

‘Không có gì ạ.’

Draco bước đi, suy nghĩ về tình huống lúng túng vừa rồi với Anna (anh thấy vậy) bị đẩy khỏi tâm trí bởi những việc anh vừa thu được từ cô. Rõ ràng người đàn ông cô mô tả đóng một vai trò quan trọng trong vụ sát hại bà Malkin, dù là đồng lõa hay chính tên sát nhân. Anh cũng nghi ngờ gã đàn ông mà người phụ nữ Anna kia nói có thực sự tồn tại, nhưng lúc này, chỉ có một việc anh cần làm: đến con hẻm và xem liệu có manh mối nào bị bỏ sót không. Có khi anh còn tìm được cuốn sách bí ẩn kia, nếu nó chưa bị các Thần Sáng và Pháp sư Thủ tiêu khác nhặt được khi điều tra hiện trường.

Đúng như lời Anna nói, vòng tròn đánh dấu thi thể không cách quá 5, 6 feet* từ ngã rẽ vào hẻm với lề đường. Những giọt máu khô lớn rải rác trên nền đất, vẫn nhìn rõ vài giọt văng tung tóe lên bức tường gạch của tiệm quần áo.

Draco cẩn thận đi sâu vào con hẻm, ghi nhớ trong đầu sẽ quay lại khu vực được khoanh tròn. Vừa đi anh vừa quan sát kỹ càng bất cứ dấu vết nào của cuộc ẩu đả Anna đã nhắc đến hoặc cuốn sách nọ. Dù anh không tìm thấy thấy những dấu vết kia, nhưng anh may mắn tình cờ tìm được thứ mình quan tâm – một mảnh giấy nhỏ, nửa bị đất phủ lên và mắc vào bụi gai cỏ dại mọc trên tường tiệm Flourish & Blotts.

Draco cúi xuống để nhìn rõ hơn, chú ý thấy mảnh giấy như bị ai đó vội vã xé ra từ trang sách. Anh cẩn thận phủi hết đất che những câu chữ, gỡ nó ra khỏi bụi gai.

‘Nghien lá phụ tử – ba nhúm,’ anh đọc thành tiếng. Phần còn lại đã bị xé ra từ dòng đó, chỉ còn rõ hai từ ‘hai tháng’. ‘Có vẻ giống công thức độc được,’ anh lầm bầm, nhúm mảy tập trung khi lướt trong đầu tất cả độc được cần cây phụ tử. Có đến hàng trăm.

‘Cái gì giống công thức độc được cơ?’

‘Ồi Merlin!’ Draco đột nhiên kêu lên, đứng phắt dậy và quay lại đối diện với kẻ lạ mặt cắt ngang mạch suy nghĩ của mình.

Đó là Hermione. Cô ta đang dựa lưng vào tường cửa hiệu đã từng là của bà Malkin, chăm chú quan sát anh. ‘Anh tìm được gì vậy?’ cô tò mò hỏi.

‘Sao cô lén theo tôi?’ Draco giận dữ hỏi, nhanh chóng giấu bàn tay đang nắm chặt mảnh giấy của cuốn sách sau lưng. ‘Cô làm tôi giật mình đấy.’

‘Tôi không cố tình,’ cô xin lỗi. ‘Tôi thấy anh rời đi sau khi nói chuyện với Anna, và tôi đoán cô ấy đã nói gì đó quan trọng với anh.’

Draco nhún vai. ‘Sao đột nhiên lại thân thiện vậy?’ anh chế nhạo.

Hermione nhìn đi chỗ khác. ‘Tôi xin lỗi, đáng ra tôi không nên cẩu kính như vậy. Lúc đó tôi quả thật đang bận.’

‘Ồ, kiểu như cô lúc nào cũng bận khi tôi ở xung quanh đúng chứ?’

‘Ý anh là gì?’

Draco nghiêng răng. ‘Cô luôn thô lỗ với tôi, Granger.’

Hermione nhìn đáp trả, miệng há hốc. ‘Tôi luôn thô lỗ với anh?’ Cô ta khịt mũi chế giễu. ‘Tôi thì thấy ngược lại đấy Malfoy.’

‘Đó là hồi ở Hogwarts. Tôi vẫn còn là một đứa trẻ.’ Draco cố kìm mong muốn đảo tròn mắt. ‘Tôi không tin nổi là cô vẫn bực tức về chuyện đó đấy.’

‘Chính xác là anh không hề cố gắng tỏ ra thân thiện để chứng minh mình đã “thay đổi”, Hermione đốp lại. ‘Và đừng trách tôi vì điều đó; Tôi có quá nhiều điều phải làm để bước qua sự ngạo mạn ngu ngốc của anh.’

Draco cười thành tiếng. ‘Đủ rồi,’ anh nói khi đã trấn tĩnh lại. ‘Tôi còn có việc phải làm, và tôi tin là cô cũng vậy, nên nếu cô tốt bụng quay trở lại –’

‘Tôi muốn biết anh đã tìm thấy gì trước khi bỏ anh lại,’ Hermione cắt lời, giọng nói cô cũng đột nhiên lạnh nhạt và bình tĩnh như Draco.

‘Không có gì cả,’ Draco đáp gọn lỏn. ‘Chỉ là vài mảnh giấy thôi.’

‘Có thể là gì đấy?’ Hermione thả đôi tay đang khoanh lại và vươn ra. Chìa bàn tay, cô hỏi, ‘Tôi có thể xem không?’

Bàn tay Draco giật giật. Thôi thúc đầu tiên trong Draco là nói không – để giữ lại thứ chính anh tìm thấy, để nhận mọi công lao khi giao nộp chứng cứ này – nhưng anh biết Hermione có thể giải mã chúng nếu anh không thể. Sẽ thật ích kỉ và không chuyên nghiệp nếu từ chối sự giúp đỡ của cô ta. Vì vậy, bực bội thở dài, anh đưa nó cho cô.

12. Chương 12: Trong Những Giấc Mơ

T/N: Sắp có biến

Chương 12: Trong những giấc mơ

Hermione quan sát Draco ngằm vật lộn với sự kiêu hãnh của chính mình trong vài phút. Khi cuối cùng anh cũng đưa mẫu giấy cô thấy anh cầm trước đó, cô mỉm cười không chắc chắn. ‘Cảm ơn.’

Draco không đáp lại. Hermione thấy anh ta nhìn mình khi cô đưa lại gần thứ anh vừa tìm ra và đọc.

‘Nghien lá phụ tử – ba nhúm,’ cô lầm bầm. Cô ngược nhìn Draco dò hỏi. ‘Đây chắc chắn là một phần của độc dược nào đó.’

‘Nhận xét thông minh lắm,’ anh ta lầm bầm, không thêm giấu vẻ chế giễu.

Hermione cắn môi dưới để ngăn câu đáp trả chực chờ trên miệng. ‘Anh nghĩ là độc dược nào?’

‘Tôi không biết.’ Draco thọc tay vào túi. ‘Phải đến hàng trăm độc dược dùng lá phụ tử.’

‘Đúng nhỉ,’ Hermione hồi lỗi nói, ‘Tôi quên mất. Snape đã bảo đó là thành phần thảo dược phổ biến thứ ba đúng không?’

Draco có vẻ ngạc nhiên là cô vẫn nhớ điều đó. Hermione lưu ý, rồi thông minh đáp,

‘Có thể tôi tập trung nhiều hơn vào môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám vào năm thứ bảy, nhưng không phải tự nhiên tôi lại có bằng Pháp sư Tận sức môn Độc dược đâu nhé Malfoy.’ Cô dừng lại, ngón tay lướt theo lề mẫu giấy bị xé. ‘Anh nghĩ “hai tháng” ở dưới nghĩa là gì?’

‘Điều chế, ngồi đợi hoặc nấu nhừ,’ câu trả lời vang lên gần-như-ngay-lập-tức.

Hermione nhướn mày lên một phần inch. ‘Anh có nghĩ ra bất cứ độc dược nào cần đợi hai tháng và ba nhúm phụ tử không?’

‘Một vài.’

‘Như là? Tất cả những gì tôi nghĩ ra là các hỗn hợp chữa bệnh dùng để giảm đau từ lời nguyền hắc ám, và tôi còn không biết liệu chúng có cần nấu trong hai tháng không.’

‘Không cần.’

‘Không muốn phí hơi đúng không?’ Hermione cau kinh, sự kiên nhẫn của cô đang bị xé rách từng mảnh bởi thái độ không hợp tác của Draco. ‘Tôi còn có việc khác phải làm nếu anh không định nỗ lực chút nào.’ Cô nắm cánh tay Draco, ấn mảnh giấy vào lòng bàn tay anh. ‘Nếu anh cần, tôi ở phía trong.’

Draco có vẻ không hề kinh ngạc trước cơn giận dữ của Hermione. Thay vào đó, anh ta chỉ nhìn xuống bàn tay đang đặt trên cánh tay mình với vẻ ngạc nhiên pha lẫn chút khó chịu.

‘Ôi, đừng có nói ra!’ Hermione chán ghét nói, vội vàng thả tay Draco như thể đó là khúc gỗ nóng cháy hừng hực. Cô hơi lắc đầu, hít thật sâu để trấn tĩnh lại trước khi thêm vào bằng giọng trầm ổn, ‘Đưa nó cho Dawlish. Ông ấy có thể nghĩ ra vài ý kiến khác.’

‘Tôi cũng đang định làm thế, nhưng cảm ơn vì đã nhắc nhở,’ Draco nói, thấp thoáng nụ cười nửa miệng trên môi.

Không trả lời, Hermione quay phắt đi và rời con hẻm.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Khi Hermione trở về Hang Sóc, cô thấy căn nhà trống trơn. Bà Weasley để lại mẫu giấy trên bàn nhắn rằng bà đưa cặp sinh đôi, Angelica, Alicia và Ginny tới Hẻm Xéo để hít thở không khí trong lành, Harry và Ron thì rời đi trước đó để ăn bữa xế trước khi đến Bộ. Hermione được nghỉ nguyên ngày vì phần việc điều tra vụ Malkin.

Cũng lâu rồi Hermione mới ở nhà Weasley một mình, và cô không tránh khỏi cảm giác cô đơn. Cô đã quen cảnh bà Weasley hối hả quanh nhà với que đan trong tay, hay Harry và Ron ngồi trước lò sưởi hào hứng chơi Pháo Bung Xèo nên sự trống rỗng của căn nhà dường như càng mạnh mẽ hơn.

Hermione nhón một cái bánh quy gừng đang được để nguội trên đĩa khi cô ra khỏi bếp. Đôi chân dẫn cô đến phòng khách, cô mỉm cười trước cây thông Giáng Sinh vĩ đại cạnh cửa sổ. Ai đó – Fred hoặc George, không nghi ngờ gì nữa – đã phù phép thiên thần trên ngọn cây hát rống lên các bài hát Giáng Sinh bằng giọng chói lói mỗi khi có người vào phòng, nên khi chân Hermione vừa chạm xuống sàn nhà trải thảm, giai điệu lịch tông của ‘Silent Night’ phá vỡ sự im lặng.

Hermione đấu tranh giữa thích thú và tức giận trong vài giây; tức giận thắng, cô rút đĩa phép, chỉ về nguồn cơn của sự âm ỉ và bực bội lắm bầm, ‘Silencio!’

Đôi tai Hermione lập tức được lấp đầy bởi sự im lặng dễ chịu. Thở dài nhẹ nhõm, cô nói với thiên thần, ‘Rất tiếc, nhưng bây giờ ta cần chút yên tĩnh. Có lẽ khi mọi người trở về người lại có thể chào đón họ bằng giọng nói dễ thương của mình.’

Ngồi sụp xuống chiếc sofa, Hermione đặt tay lên trán và hít vào thật sâu. Căn phòng có một mùi dễ chịu trộn lẫn của bia bọt, bánh quy mới nướng và đồ giặt sạch sẽ.

Hermione mỉm cười.

Cô chưa quan sát kĩ mảnh giấy Draco tìm thấy – và cô ước gì mình không làm thế –

Hermione quyết định lấy giấy da và viết thư cho Shadow. Vẫn chưa đến một ngày kể từ khi hai người gặp mặt trực tiếp, nhưng những việc buổi sáng nay làm khoảng thời gian đó phải gấp lên mười lần.

Shadow thân mến,

Thật vui vì được nói chuyện với bạn ở công viên tối qua. Tôi mong bạn không phiền vì tôi mặc áo choàng suốt cả buổi; bây giờ cân nhắc lại thì đúng là thô lỗ thật và tôi xin lỗi nếu bạn nghĩ vậy. Tôi thấy sự ‘cải trang’ của bạn khá thông minh đấy. Tôi phải thừa nhận mình đã sục sạo trong đầu bất cứ người quen nào có tóc đen và mắt xám, nhưng người duy nhất có những đặc điểm đó lại... ừm, qua đời.

Sáng nay với tôi chẳng mấy dễ chịu, nhưng cũng không ai nói với tôi rằng công việc lúc nào cũng thú vị. Chắc chắn có điều bí ẩn mà tôi chưa biết. Và ý tôi không chỉ là vụ Malkin đâu – đồng nghiệp của tôi cũng đang cư xử rất lạ. May thay tôi không có thời gian để đào sâu vào nó. Và tôi nghĩ mình nên dừng nói về công việc, tôi biết sẽ nhạt nhẽo lắm nếu bạn phải nghe tôi lải nhải về những việc chẳng liên quan đến mình.

Mà bạn có dự định Giáng Sinh gì chưa? Tôi đoán là bạn cũng ở bên gia đình, giống tôi. Ừm, chính xác ra thì tôi không ở cùng họ; bố mẹ tôi đang kỉ niệm 20 năm ngày cưới ở Thụy Sĩ. Họ muốn tôi đi cùng, nhưng tôi nghĩ họ xứng đáng được ở bên nhau mà không có con gái đồng hành cùng nên tôi đã từ chối lời mời ấy. Mà tôi cũng đâu có phiền. Tôi yêu gia đình bạn trai mình và không gì tuyệt hơn dành kì nghỉ lễ với họ.

Có lẽ là đòi hỏi hơi quá nhưng nếu nghỉ lễ bạn không quá bận, bạn có muốn gặp mặt lần nữa không? Tôi gần như rảnh hết đêm Giáng Sinh nên nếu bạn còn trống lịch và không phản đối cuộc gặp mặt thứ hai này,

hãy hồi âm cùng thời gian và địa điểm thích hợp nhé.

Chân thành, Starlight.

Hermione cẩn thận gấp lá thư lại và niêm phong nó bằng sáp nóng từ cây nến đang bập bùng cháy trên bàn cà phê. Cô đóng dấu lên sáp rồi đứng dậy, nhét lá thư vào túi và tự nhắc nhở mình gửi nó khi cô đến Bộ.

Tự hài lòng vì đã hoàn thành được thêm một việc nữa, Hermione lê bước ra khỏi phòng khách và đi lên chiếc cầu thang ọp ẹp. Đến lúc đánh một giấc thật no rồi, Hermione nghĩ, ngáp dài thoải mái trước ý nghĩ về chiếc giường ấm áp của mình.

Lên lầu, Hermione bật cái đèn sáng lơ mờ trong phòng bằng một động tác phẩy đưa phép gọn gàng và đến bên chiếc gương. Cô nhìn nhanh hình ảnh phản chiếu của mình, nhúu mày trước làn da hơi tái và quầng thâm dưới mắt.

‘Mình cần ngủ nhiều hơn,’ cô lầm bầm, lấy ra khỏi túi lá thư vừa niêm phong và gài nó dưới khung đồng của chiếc gương.

‘Người hâm mộ bí mật hả cưng?’ một giọng nữ điệu đà vang lên.

Hermione không thể ngăn mình khịt mũi trước câu nói của chiếc gương. ‘Tôi á?’

‘Ồ đúng nhỉ, cô suốt ngày làm việc và chẳng bao giờ ra ngoài,’ cái gương nói, hơi chút thất vọng vì Hermione không có chuyện tầm phào hay bí mật gì để tiết lộ.

‘Đâu phải,’ Hermione cau kỉnh đáp, dù cô không thể không chú ý việc thảo luận đời sống xã hội của mình với một cái gương, không may, chứng minh điều hoàn toàn ngược lại, ‘Tôi ra ngoài rất nhiều. Tôi lúc nào chả đi chơi với Ron, Harry và Ginny.’

Hơn nữa, không phải tôi luôn quen thêm bạn mới ở Bộ sao?’

‘Được rồi, được rồi, cô nói gì cũng được cưng à,’ cái gương ngân nga vẻ lười biếng. Rồi nó không nói thêm gì khác.

Đảo mắt, Hermione tháo nốt chiếc khuy cuối cùng trên áo chùng và cởi chiếc áo xuống. Cô treo nó lên cái móc nhô ra trên cửa, vượt mấy nếp nhăn khó thấy trước khi cởi nốt toàn bộ quần áo đi làm và thay vào chiếc áo phong cũ của Ron.

Rúc vào chiếc chăn mỏng vệt nhưng thoải mái, Hermione cảm thấy chút tội lỗi vì đi ngủ thay vì nghiên ngẫm vụ án và các đầu mối cô thu được sáng nay. Tuy nhiên, cái đầu thiếu ngủ của cô hiện đang nắm quyền kiểm soát, thậm chí với bản thân sẽ nghiên cứu các manh mối mới vào buổi tối, cô nhắm mắt lại cùng tiếng thở dài khe

khẽ.

Vài giây sau, ý nghĩ của Hermione lại trôi về cây phụ tử và người đàn ông bí ẩn đeo mặt nạ trắng.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~‘Hermione, dậy đi.’

Một ngón tay lạnh lạnh chọc vào má Hermione. Cô ngái ngủ gật nó ra, quay lại, kéo chăn đến tận cằm.

‘Thôi nào Hermione, mẹ nói đến bữa tối rồi.’

‘Mấy giờ rồi?’ Hermione lầm bầm, vẫn ngoan cố không chịu mở mắt, sợ rằng giấc mơ đẹp của mình (chi tiết cô cũng chẳng nhớ) sẽ hoàn toàn biến mất vì bị đánh thức đột ngột như vậy.

‘Chúng em mới về; bảy giờ rồi.’

‘Bảy giờ?!’ Hermione nửa ré lên, bật dậy quay lại nhìn vị khách của mình (hóa ra là Ginny, má hây hây đỏ và người đầy tuyết). ‘Chị ngủ hơn 7 tiếng rồi sao?’

‘Rõ ràng là thế,’ Ginny dí dỏm nói, cởi đôi giày len đi tuyết và rũ nốt đồng tuyết khỏi mái tóc đỏ dày. ‘Nhưng may mà chị không đi ra ngoài đây; tuyết mới rơi 10 phút trước thôi mà như cả một trận bão tuyết đi qua ấy! Mà mẹ đã làm xong bữa tối và muốn em gọi chị xuống.’

‘Bây tiếng,’ Hermione lầm bầm, đứng dậy khỏi giường. ‘Không tin được chị đã lãng phí từng ấy thời gian.’

‘Chị xứng đáng được ngủ một chút mà,’ Ginny nghiêm nghị nói. ‘Giờ xuống nhà. Em sẽ đợi chị.’

Hermione mặc quần áo, Ginny kể lể về vụ Nocabsichten. ‘Lần đó Harry và em lần theo một báo cáo quan sát mà hóa ra là báo động giả,’ cô giải thích, nhìn Hermione lục tìm quần dài trong ngăn kéo. ‘Nên chúng em lại trở về điểm xuất phát. May là chúng em đã thu hẹp được nơi ở của hắn xuống còn vùng phía Nam châu Phi.’

‘Hmm, may thật,’ Hermione lơ đãng nói. Việc Ginny nhắc đến nhiệm vụ pháp sư hắc ám làm cô nhớ mình còn phải nghiên cứu kết quả điều tra vụ Malkin sáng nay.

‘Tuyệt,’ cô lầm bầm, lôi ra cái quần pyjama bà Weasley tặng cô vài mùa Giáng Sinh trước.

‘Gì vậy?’

‘Không có gì. Thử thách đoàn kết liên bộ của em thế nào rồi? Em hoàn toàn không viết cho người em bắt cặp cùng nữa à?’

Ginny cười to. ‘E là vậy. Trừ hai lá thư em kể với chị lần trước thì bọn em không liên lạc thêm. Thực ra em đã quên bém cái thử thách đó cho đến tận bây giờ.’

‘Ginny!’ Hermione trách, đứng thẳng dậy và lấy chân đóng ngăn kéo lại. ‘Chị là người duy nhất trong Bộ thấy tầm quan trọng của việc xây dựng những mối quan hệ tốt đẹp hơn giữa chúng ta sao?’

‘Có vẻ vậy,’ Ginny nhăn nhó nói. ‘Chẳng vấn đề gì nếu chị giữ liên lạc với một người đàn ông cao to quyền rũ, tóc đen mắt xám cả.’

‘Gì cơ?’

‘Em nghe chị nói mớ vài phút trước khi đánh thức chị dậy... chị đang miêu tả Shadow,’ Ginny khúc khích.

Hermione thấy má mình nóng lên. ‘Chị chưa bao giờ nói là anh ấy quyền rũ cả,’ cô kịch liệt nói.

‘Không, chị không bảo thế; đó là phần dựa vào phán đoán mà em rút ra từ những lá thư dài chị gửi và việc nói mớ. Mà làm sao chị biết anh ta trông thế nào?’

Hermione chớp mắt, nhận ra mình đã giữ bí mật cuộc gặp mặt với Shadow. ‘Đoán,’ cô nói nhanh. ‘Chị cố tưởng tượng anh ấy sẽ trông như thế nào.’

‘Trông giống Sirius sao?’ Ginny nói, nhướn một bên mày. ‘Được thôi,’ cô thêm, sự nghi ngờ hiện rõ trong giọng nói. ‘Dù sao thì em nghĩ chị nên đối xử với Ron tốt hơn một chút. Vài ngày nữa là đến Giáng Sinh và anh ấy có thể sẽ không mua quà cho chị đâu nếu anh ấy vẫn tưởng chị muốn giữ khoảng cách.’

‘Sao em biết?’ Hermione hỏi, mò tìm chiếc lược trên bàn.

‘Anh ấy kể,’ Ginny đơn giản nói.

‘Ồ, đáng ra chị phải biết chứ nhỉ,’ Hermione đáp qua hàm răng nghiến chặt, cố gỡ cái lược ra khỏi búi tóc rối ương ngạnh của mình. Cô bỏ cuộc sau vài lần cố gắng và đứng dậy.

‘Đi nào.’

‘Đúng lúc đấy,’ Ginny lú lo. ‘Nhanh lên nào, mùi bánh Giáng Sinh của mẹ đang réo gọi em.’

Hermione cười, theo Ginny ra khỏi phòng. Cô khép cánh cửa lại, nhưng trước khi đi quá ba bước, một cơn gió mạnh từ cửa sổ đang mở thổi xuống tầng làm cánh cửa đóng sập lại. Cả cô và Ginny đều hơi giật mình trước tiếng động đó.

‘Nhắc chị đóng cái cửa sổ ấy lại trước khi đi ngủ nhé,’ Hermione nói.

Ginny gật, và cả hai đi xuống lầu.

Trong phòng Hermione, bức thư đề gửi Shadow bay lượn điệu dàng trong gió, bật ra khỏi khung gương bởi tiếng sập cửa nặng nề và đáp xuống cạnh giường. Vài phút sau, một làn gió nhẹ lén vào phòng dưới khe cửa, đẩy lá thư về trước, đủ để nó bị nuốt chửng bởi bóng tối dưới chiếc giường – tất cả, trừ một góc nhỏ.

13. Chương 13: Nhìn Về Phía Sau

Chương 13: Nhìn về phía sau

Draco đã mong anh sẽ được thả đi ngay lập tức một khi giao mảnh giấy tìm được cho Dawlish. Không may, Anna rõ ràng không quên buổi hẹn ăn trưa của họ. Ngay khi Draco bước ra ngoài cửa hiệu lúc giữa trưa, cô ta đã vỗ lấy anh.

‘Em đang nghĩ chúng mình có thể đến ăn trưa ở quán Cái Vạc Lủng,’ cô ta hào hứng nói nói thẳng vào vấn đề.

‘Được,’ Draco không thoải mái đáp lại. Anh đã quên bằng lời hứa của mình trong lúc làm việc và giờ chợt nhận ra nếu anh muốn đá cô ta, về nhà nghiền ngẫm vụ án, anh cần phải bịa ra một lí do thật chính đáng. Mình đã làm gì thế này? anh cầu kính nghĩ.

‘Cuộc điều tra thế nào rồi?’

‘Gì cơ?’ Draco lơ đãng lăm bắm, anh vừa liếc qua vai và thấy Hermione rời tiệm Madam Malkin’s. Điều này khiến anh ngạc nhiên, anh đã nghĩ chắc chắn cô sẽ ở lại đến chiều.

‘Cuộc điều tra thế nào rồi?’ Anna nhắc lại. Cô lắc lắc cánh tay Draco, cô ta vẫn đang nín lấy nó như thể nhắc nhở anh rằng mình vẫn ở đây, đợi anh mê mẩn cô ta.

‘Rất tốt, cảm ơn,’ Draco đáp. Anh lướt nhìn đằng sau một lần nữa. Hermione đã không còn ở đó.

Không biết cô ta đi đâu, anh ngạc nhiên nghĩ – chỉ trong một phần giây anh quay đi, Hermione đã biến mất không một dấu vết.

‘Ngài Malfoy?’

‘Gọi tôi là Draco,’ Draco vô thức nói. Anh nhăn mặt, lập tức nhận ra câu nói này dễ gây hiểu lầm thế nào.

Anna, rõ ràng, đã hiểu lầm cử chỉ lịch sự của Draco thành một cái gì hơn thế, bởi đôi môi cô cong lên thành một nụ cười mãn nguyện. ‘Vây thì, Draco, sáng nay anh có tìm ra thêm điều gì mới không?’

‘Vài thứ ở đây ở kia,’ Draco thờ ơ nói. Anh không biết gì về cô gái ngoại trừ cái tên, anh đặc biệt thấy thiếu khôn ngoan nếu kể cho cô nhiều hơn những gì cần biết.

‘Như là?’ Anna móm lời. Trước khi Draco đáp, cô lắc đầu, nói nhanh, ‘Em xin lỗi, em không định tò mò như vậy.’

Draco nhún vai.

‘Chỉ là mọi chuyện thật khủng khiếp, nhất là khi em lại ở hiện trường vụ án... Em thấy lo lắng khi biết mẹ và em có thể đã tản bộ với một tên giết người lúc đêm hôm khuya khoắt...’ Anna rùng mình một cách giả tạo và buồn rầu ngược nhìn Draco.

Draco thấy nhức nhối khó chịu. Anh nghi ngờ mạnh mẽ lời than vãn của Anna chỉ là một màn kịch, và anh không thích việc mình lại bị nhắm làm khán giả.

‘Cứ đi ăn đã,’ anh nói cộc lốc.

Quán Cái Vạc Lủng tất bật rồi rít với đủ loại hoạt động khi Draco và Anna tiến vào từ cửa sau. Sau sự lụi tàn của Voldemort và những kẻ ủng hộ, các gia đình đã hăng hái ra ngoài và hưởng thụ việc họ có thể đi

bất cứ đâu họ muốn mà không sợ Tử thần Thực Tử tấn công. Tuy nhiên hôm nay không khí trong quán rượu có phần lắng xuống so với bình thường vì sự xuất hiện của Dấu Hiệu Hắc Ám gần đó.

‘Tom,’ Draco nói gọn, gạt đầu khi ngang qua ông phục vụ già lưng còng.

‘Ngày tốt lành, ngài Malfoy,’ Tom ồm ồm đáp lại. Ông đập nhẹ mặt quày trước mặt mình, thêm một nụ cười móm mém, ‘Bạn ngài là ai vậy?’

‘Đây là Anna,’ Draco đáp, cố hết sức tỏ ra lãnh đạm. Anh không muốn phát thêm bất kì tín hiệu nhiều nào nữa. ‘Cô ấy là nhân chứng trong vụ Malkin, và tôi đưa cô ấy cùng đi ăn trưa.’

‘Rất vui được gặp ông,’ Anna nói, ngập ngừng mỉm cười với Tom.

Tom cảm cầu đáp lại, tiếp tục kì cọ mặt quày.

Draco và Anna lách qua đám đông, dừng lại một lần để Anna trao đổi nhanh vài lời với một nhóm phụ nữ trung niên mà sau đó Anna nói là bạn của mẹ cô. Ngay khi nhìn thấy chiếc bàn vừa ý cho hai người ở giữa căn phòng nhộn nhịp, họ ngồi xuống đợi nữ bồi bàn mang thực đơn ra.

‘Vây,’ Anna rạng rỡ nói, tựa cằm lên những ngón tay đan vào nhau, ‘kể em nghe một chút về bản thân anh đi. Mẹ thường dặn em không nên ngồi ăn với ai đó trước khi biết những thông tin cơ bản về họ.’

Draco nhướn một bên mày. ‘Chúng tôi không được phép tiết lộ thông tin cá nhân với thân chủ của mình.

‘Nhưng em không hẳn là một thân chủ, đúng chứ?’ Anna trêu chọc nói, nhòai người về phía trước. ‘Em chỉ là người tình cờ có mặt khi người khác’ cô nói nhỏ dần, nhấn mũi, hắng giọng và đổi hướng. ‘Ồ, thôi nào, em đâu phải người đó. Em chỉ muốn biết về anh rõ hơn thôi.’

Cô ta cũng ưa nhìn, giọng nói trong đầu Draco động viên. Lúc này cứ hòa theo đi đã...

‘Tôi cũng không có gì để cô tìm hiểu đâu,’ Draco thản nhiên nói. Anh nhìn sang hướng khác, mong cuộc trò chuyện chấm dứt ở đây.

Tuy nhiên Anna có vẻ quyết tâm theo đuổi chủ đề này. ‘Công việc của anh thế nào?’

‘Bận rộn,’ Draco nhún vai nói.

‘Anh là Thần Sáng à?’ Anna hỏi, đôi mắt mở lớn như thể cô bị ấn tượng mạnh bởi suy nghĩ ấy.

‘Không. Tôi là Pháp sư Thủ tiêu.’

‘Woa,’ Anna trầm trồ, ‘Chắc chắn anh phải can đảm lắm nhỉ?’

‘Không hẳn,’ Draco cau kinh đáp. Sự hoạt bát của Anna bắt đầu chọc tức anh.

‘Cũng không cần quá can đảm để ếm bùa choáng,’ anh thêm, vô thức xoa một trong những vết sẹo.

Anna cười to nhưng đột nhiên khựng lại. Cô ta đang đấu tranh với chính bản thân như muốn nói điều gì nhưng lại không dám. Draco nhìn cô tò mò, tự hỏi trong đầu cô đang nghĩ gì.

Cuối cùng, Anna buột mồm, ‘Anh có những vết sẹo đó ở đâu vậy?’ Cô cuống cuống cụp mắt xuống.

Draco cứng người lại. Anh không nhớ nổi lần cuối cùng có ai hỏi anh câu đó. Đúng, anh thường xuyên nhận được ánh mắt tò mò và sợ sệt của những người mình lướt qua, nhưng không nhiều người có gan nói lên suy nghĩ của mình. Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khi anh cố đẩy đi những kí ức về cái đêm anh nhận những vết sẹo này, giờ đang từ từ nhỏ giọt vào ý thức của anh.

‘Em xin lỗi, câu hỏi riêng tư quá đúng không ạ?’

‘Đúng, quá riêng tư,’ Draco gắt gỏng. Gần như ngay lập tức, anh nhận ra giọng nói mình nghe tức giận thế nào nên để che đậy nó, bàn tay đặt trên khuôn mặt anh thả xuống, siết chặt dưới găng bàn, tự trấn tĩnh bản thân.

Anna có vẻ kinh ngạc trước giọng nói của Draco. Trong nửa giây, sự phòng vệ lướt qua nét mặt tối sầm; nhưng rồi nụ cười hối lỗi lại thay thế nó. ‘Em không nên hỏi anh câu đó. Tất nhiên là không nên. Không biết em nghĩ gì nữa. Chắc chắn đó không phải điều anh muốn nhắc đến thường xuyên,’ cô ta cười lo lắng.

Tuy nhiên, việc này lại khiến Draco lâm vào ngõ cụt. Dịch lê lư làm các triệu chứng sói trở nên dễ dàng tẩy trừ hơn, nhưng vẫn còn vấn đề cần giải quyết là làm sao và theo thứ tự nào để thêm vào các nguyên liệu cần thiết còn lại, làm quá trình triệt tận gốc này thật sự hiệu quả.

‘Severus, thầy để lại nhiều việc phải làm quá,’ Draco lẩm bẩm, lật qua cuốn Điều chế Độc dược Nâng cao cũ của thầy mình như thể tìm kiếm câu trả lời ẩn giữa những dòng chữ bạc màu của quyển sách giáo khoa. Tâm trí anh đột nhiên nhớ lại năm thứ sáu, trong sự phấn nộ, khi Harry Potter vượt mặt anh môn Độc dược vì tình cờ có được cuốn sách này. Anh suýt cười thảm trước việc này, nhưng tâm trạng anh nhanh chóng ủ dột bởi kí ức quá khứ trong năm đó.

Cũng đã lâu rồi kể từ khi Draco ngẫm nghĩ về những năm ở Hogwarts, nhưng giờ đây hình ảnh của anh-16-tuổi, nhợt nhạt và yếu ớt, lơ lửng trong tâm trí anh. Anh cau mày nhìn chăm chăm vào hình phản chiếu nhập nhòa của mình trước bề mặt sủi tăm của độc dược trước mặt. Chuyện gì xảy ra với mình vậy? anh tự hỏi. Cái gì đã khiến anh chọn bóng đêm và rồi chạy trốn khỏi nó ngay khi nhìn thấy tia sáng le lói của một cuộc sống khác?

Anh nhận ra đã hơn một năm kể từ lúc mình tái xuất hiện ở thế giới pháp thuật. Anh vẫn nhớ rõ cái đêm anh quyết định bước ra khỏi nơi ẩn trốn. Đó là ngày 27 tháng Mười năm 2001, và đó là một ngày tối tăm, lạnh lẽo, mưa như trút nước. Đa số đều đã lên giường vào lúc ấy nhưng Draco vẫn chọn tiến vào Bộ, mong ai đó sẽ chú ý.

Anh không nghi ngờ gì bộ dạng ướm nhẹp, bần thiêu và méo mó của mình đã làm các nhân viên ca đêm sợ chết khiếp. Bất ngờ, Potter lại là người dẫn Draco vào văn phòng riêng và đưa anh một chiếc khăn lông. Nhưng kể cả tin đồn lan nhanh về việc cựu Tử thần Thực tử có được lòng tin của Harry Potter, những tháng ngày sau đó, Draco vẫn nhận thấy sự ngờ vực của tất cả mọi người. Giờ đây, một năm sau, ngày 17 tháng 12 năm 2002, Draco biết mình vẫn chưa có được sự tin tưởng của hầu hết tất cả mọi người trong Bộ.

Đột nhiên, Draco cảm thấy mong muốn mãnh liệt phải viết thư cho Starlight. Sự thôi thúc mạnh mẽ đến nỗi, không nghĩ ngợi, anh ập cuốn Điều chế Độc dược Nâng cao lại, quay đi, lao ra khỏi phòng. Ngay trước khi đóng cửa, anh nhớ ra ngọn lửa dưới vạc vẫn đang cháy, nhanh chóng dập nó bằng một câu thần chú chuẩn xác.

Trở lên lầu, Draco chớp chớp mắt, điều chỉnh với bóng tối xung quanh. Anh hiếm khi bật đèn (thật ra thì anh thậm chí không hề biết chúng còn hoạt động hay không, và nếu không thì anh cũng chẳng biết sửa bằng cách nào, anh không thành thạo mấy thứ đồ dùng Muggle cho lắm), và thường nhờ con gia tinh thấp mấy ngọn nến thừa thớt trong sảnh. Tuy nhiên hôm nay Lydig rõ ràng đã quên làm việc này; nên sau vài giây lăm bằm về đây tớ vô dụng, Draco nói ‘Incendio!’ và thấp vài ngọn nến gần đó bằng đũa phép.

Đúng lúc ấy Lydig gấp gấp chạy đến Draco, ngón tay khẳng khiu nắm chặt mảnh giẻ rách màu đen nó mặc. ‘Chủ Nhân,’ con gia tinh the thé, cúi đầu thật thấp. ‘Lydig không nghĩ Chủ Nhân lại xong sớm như vậy – nên nó chưa kịp chuẩn bị xong bữa tối –’

‘Không cần phải thế, Lydig,’ Draco cộc lốc, ngắt lời con gia tinh. Draco mở miệng định mắng mỏ Lydig vì không thấp nển, nhưng nghĩ lại, thay vào đó nói, ‘Mang lên phòng làm việc của ta sau.’

Lydig có vẻ hết sức nhẹ nhõm vì được miễn tất cả hình phạt, không nói lời nào, nó ríu rít trở lại căn phòng mình vừa đi ra.

Trên lầu, Draco thấp thêm vài ngọn nến nữa trên bàn làm việc. Anh ngồi xuống lục lọi các ngăn kéo – mà anh thường xếp gọn gàng ngăn nắp – tìm một mảnh giấy da mềm, bàn tay anh đụng phải một thứ lạnh và cứng. Tò mò, Draco gạt những lá thư nhàu nát từ Dawlish và tìm thấy lọ mực riêng của anh. Khẽ cười, Draco cầm lên, đưa lại gần quảng sáng tỏa ra từ những cây nến. Ánh sáng lập lờ của ngọn lửa làm ngôi sao bốn cánh khắc trên pha lê lấp lánh.

Trong một thoáng bối rối, Draco tưởng như thấy hình dáng một cô gái mỉm cười trong ánh sáng đỏ cam nhảy múa phản chiếu trên pha lê. Anh lắc lắc đầu. Đặt lọ mực xuống, một nụ cười mỉa mai chậm chậm lướt lên môi anh. Khẽ khàng, anh lẩm bẩm, ‘Starlight.’

14. Chương 14: Nữ Hoàng Và Giáo Sĩ

Chương 14: Nữ hoàng và Giáo sĩ

Hermione xuống lầu và thấy Harry cùng Ron vừa trở về Hang Sóc vài giây trước.

Hai người đang thấp giọng nói gì đó, cởi chiếc áo choàng phủ đầy tuyết, nhưng họ vẫn nhìn lên mỉm cười khi Hermione và Ginny bước xuống cầu thang.

‘Chào hai người,’ Harry nói, cố giữ tuyết ra khỏi đôi giày ông.

‘Chào Harry,’ Ginny vui vẻ đáp. ‘Em định ôm anh, nhưng em không muốn bị ướt và lạnh lần nữa đâu.’

‘Công việc thế nào? Và hai người đang làm bầm chuyện gì vậy?’ Hermione hỏi, bước qua chiếc bát vỡ để thực hiện bữa súp khô vũng nước tuyết tan dưới chân Harry và Ron.

‘Sau bữa tối tội mình sẽ kể cho bà,’ Harry nói khẽ, gạt nhẹ đầu với bà Weasley, người đang kịch liệt khuấy nồi súp hành. Nét mặt giận dữ của bà, Hermione đoán, phần nhiều có liên quan đến cái bát vỡ mà cô vừa bước qua.

‘Mình lên lầu thay quần áo,’ Ron nói. Hermione ngạc nhiên khi thấy anh bỗng dừng vui vẻ như vậy. Thậm chí anh còn ghi chặt lấy cô, hôn tóc cô trước khi lên cầu thang, nước nhỏ giọt theo từng bước chân.

Lắc đầu, Hermione đi về phía bà Weasley đứng cạnh bếp và lễ phép hỏi, ‘Cháu có thể giúp gì không bác Weasley?’ Bữa tối luôn là một việc lộn xộn ở Hang Sóc, và cùng với Fred, George, Alicia, Angelina, tức là có thêm bốn miệng ăn và nhiều hỗn loạn hơn.

‘Cùng có thể giúp bác dọn bàn không Hermione?’ bà Weasley hỏi, cảm kích nhìn lên khỏi nồi súp hành. ‘Cẩn thận những chiếc đĩa vỡ đấy – Fred và George lại bắt đầu rồi –’

‘Con đoán chẳng có gì thay đổi cả,’ Ginny nhả nhở đứng sau họ. Hermione quay lại và thấy Ginny đã bắt đầu đặt đĩa (những cái chưa bị bể) xung quanh bàn.

Hermione cười to tán thành. ‘Mà họ đâu ạ?’ cô hỏi, lấy một đồng dao và đĩa, đặt cạnh những chiếc đĩa mà Ginny vừa xếp.

‘Hai đứa nó đã đưa Alicia và Angelina đến Hẻm Xéo sau khi tiến hành tàn phá chỗ này rồi,’ bà Weasley đáp, bực mình thấy rõ. ‘Nói rằng chúng muốn có một bữa tối riêng tuyết vời với nhau.’

‘Mẹ, họ sẽ ở đây hai tuần nữa mà,’ Ginny kiên nhẫn nói. ‘Đâu cần phải căng thẳng vì sự vắng của họ.’

‘Mẹ biết,’ bà Weasley thở dài. ‘Chỉ là vụ giết người gần đây làm mẹ hơi sợ... ai biết có gì đang rình rập ngoài đó... với tất cả những gì chúng ta biết, lũ Tử thần Thực tử đang tính đứng dậy lần nữa cùng một thủ lĩnh mới.’

‘Mẹ tưởng tượng thái quá rồi,’ Ginny nhẹ nhàng nói. ‘Hơn nữa, nếu bị một trong số bè lũ cũ của Voldemort tấn công họ cũng sẽ ổn thôi. Con chắc chắn họ sẽ ném’

Ngồi nổ Chăng bật ra và trốn thoát trước khi chúng kịp làm hại họ.’

Bà Weasley cười lo âu. ‘Mẹ cho là vậy...’

‘Đừng lo bác Weasley,’ Hermione an ủi nói. ‘Nếu chúng cháu đi làm nghe ngóng được gì, chúng cháu sẽ cho bác biết.’

Ngay lúc ấy, tiếng ai đó húm hắng làm Hermione và Ginny cùng quay lại. Harry và một Ron cúi tiết đang đứng dưới chân cầu thang.

‘Bữa tối xong chưa ạ?’ Harry hỏi nhanh, bồn chồn nhìn Ron.

‘Vài phút nữa thôi, hai đứa ngồi xuống đi,’ bà Weasley đáp mà không quay lại. Bà đang dùng đũa phép hướng nồi súp đổ từng lượng lớn vào nồi cái bát.

Băn khoăn, Hermione hỏi, ‘Anh ỉn chứ Ron?’ Cô kéo ghế ngồi xuống.

Ron đáp lại bằng một cái trừng mắt, trả lời qua đôi môi mím chặt, ‘Chúng ta cần nói chuyện.’

Hermione hoảng hốt nhìn tai Ron đang đỏ dần lên, một dấu hiệu không tốt tẹo nào.

Cô trao đổi ánh nhìn bối rối với Ginny nhưng không nói gì cả, đoán rằng cuộc ‘nói chuyện’ của Ron sẽ đến ngay sau bữa tối.

‘VẬY Hermione,’ Ginny bình thản nói, giúp mẹ mang ra đĩa bánh mì và bánh thịt gà xông khói, ‘chị có định đón đêm Giáng Sinh với chúng em không?’

‘Đón đêm Giáng Sinh?’

‘Vâng, nhớ chứ, chúng ta cùng Neville và bà anh ấy.’

Với một tiếng ‘Ồ!’ nho nhỏ, Hermione nhớ ra điều Ginny đang nói. Mỗi năm, nhà Weasley cộng thêm Hermione và Harry đều đón đêm Giáng Sinh cùng nhà Longbottom. Điều đó đã trở thành thói quen từ hai năm trước. Bà Weasley thường khẳng khái cả gia đình cùng đi bởi theo bà nói đó là ‘một trải nghiệm gần bó tuyệt vời’.

Hermione định trả lời cô sẽ vẫn đi như thường lệ, nhưng chợt nhớ ra mình đã hẹn gặp Shadow vào đêm Giáng Sinh. Mình chỉ việc đổi ngày hẹn thôi... lười lại một ngày cũng đâu ảnh hưởng đến ai...

‘Không, chị xin lỗi, năm nay chị không đi.’

‘Tại sao?’ Ron gắt gỏng hỏi, phớt lờ sự phản đối từ Ginny và bà Weasley. Hermione chớp mắt.

‘Lịch... lịch em bận hết rồi,’ cô nói dối, thầm nhủ nhó. Chỉ là một lời nói dối vô hại thôi, cô tự trấn an. Chỉ lần này thôi.

Ron nheo mắt nhưng không nói thêm gì nữa mà thay vào đó xé một mẩu bánh mì với nhiều lực hơn cần thiết.

Bối rối trước thái độ kì lạ của Ron, Hermione tiếp tục chậm chậm phết bơ lên chiếc bánh mì. Cô suy nghĩ về những nguyên nhân khả thi khiến Ron thay đổi tâm trạng như vậy. Liệu có phải về việc anh và Harry vừa thảo luận mà Harry không muốn bà Weasley biết không?

‘Lại có thêm một vụ người sói tấn công,’ Harry đột nhiên nói. Bà Weasley đánh rơi chiếc thìa, làm súp hành bắn lên người. Nhưng bà cũng không bận tâm bởi bản thân đang nhìn Harry trong sự kinh hoàng. ‘Đó là điều mình định kể với bồ sau bữa tối,’ Harry nói thêm với Hermione.

Khiếp hãi, Hermione đặt bánh mì xuống và đưa tay che miệng. ‘Ồi Harry, khủng khiếp quá!’

‘Mình biết. Chuyện mới xảy ra vài giờ trước thôi, và đủ gần Hogsmeade để Robards giao nhiệm vụ cho bồ và Ginny gia nhập nhóm Thần Sáng cùng Pháp sư Thủ tiêu hộ tống các học sinh về nghỉ lễ tại sân ga vào ngày mai.’

Vẫn kinh ngạc bởi thông báo của Harry, Hermione chỉ có thể lặng người gật đầu.

Ginny là người lên tiếng hỏi câu hỏi mà Hermione không thể. ‘Có ai... anh biết đấy?’

‘Không, không ai bị cắn vì giờ chưa phải tuần trăng tròn. Nhưng một cô bé 11 tuổi tên Bianca... họ nói đó là những vết thương chí tử.’

Im lặng. Hermione thấy choáng váng khó thở như thể mới chạy đường dài vậy.

Mười một tuổi ư? ‘Là...’ cô nuốt khan, cố nói lần nữa. ‘Là Greyback sao?’

‘Chắc chắn là hắn,’ Ron xen vào, xao nhãng tạm thời khỏi tâm trạng tồi tệ lúc trước bởi cuộc bàn luận. ‘Đầu tiên là cuộc tấn công ở Bristol, và giờ là đây. Và hắn là kẻ duy nhất tấn công trẻ em thậm chí khi hắn còn chưa biến hình.’

‘Ồi trời ơi,’ bà Weasley thào thì. Bà đặt tay lên ngực, hơi lả đi. ‘Mười một tuổi ư?’

Harry buồn bã gật đầu. “Tất cả những gì cháu biết là cô bé đang chơi cùng cha ở công viên, và cô bé bị tấn công. Người cha cố đánh choáng gã đàn ông – Greyback – nhưng ông ấy lại bị đánh choáng từ phía sau. Ông tỉnh dậy thấy con gái mình đã biến mất. Cô bé... họ tìm thấy cô bé trong cánh rừng cách đó vài dặm.”

Cả bàn ăn lại rơi vào im lặng. Suốt quãng thời gian còn lại của bữa tối, hầu như không lời nào được thốt lên bởi mọi người đang cố hấp thu tin tức ảm đạm mà

Harry mang đến.

Ngay khi ăn xong, Hermione đứng lên và xin phép rời đi. Không ai nói gì, Hermione thu dọn đĩa của mình, đặt lên bàn bếp và đi ra càng nhanh càng tốt. Không khí thật ngột ngạt và cô muốn thoát khỏi nó.

Lúc Hermione chuẩn bị lên lầu, cô nghe tiếng Ron cũng xin phép rời đi ngay sau mình. Vài phút sau, cô thấy tay anh đặt trên vai mình và cô quay lại nhìn anh.

‘Gì vậy?’ cô hỏi, nhớ ra anh đã bảo cần nói chuyện.

‘Cái này!’ Ron cúi tiết nói, rút trong túi ra một lá thư. ‘Đây là cái quái gì thế?’

Hermione cau mày. ‘Một bức thư.’

‘Chỉ là một lá thư sao?’ Ron rít lên. Anh vẩy nó trước mặt Hermione. ‘Em vẫn liên lạc với hắc ta đúng không? Và bây giờ là gì? Gặp mặt nhau sao?’

Run run lo sợ, Hermione nhận ra Ron đang cầm lá thư cô viết cho Shadow. Sao anh ấy có được nó chứ? Cô điếng người nghĩ, lướt qua trong đầu những hành động trước đó. Cô mang nó lên lầu, giấu nó dưới khung gương... nó chắc hẳn đã rơi ra và khiến Ron chú ý.

‘Ron –’

‘Lí do lần này của em là gì?’ Ron hét. Ron thọc mạnh ngón tay vào những câu chữ trên giấy da. ‘Lịch em bận vào đêm Giáng Sinh đúng chứ? Em còn định nói ra những thứ nhảm nhí gì nữa để có thể đi gặp hắc ta? Lần nữa?’

‘Ron!’ Hermione kêu lên trách móc. ‘Anh bình tĩnh để em giải thích được không?’

‘CHẲNG CÓ GÌ ĐỂ GIẢI THÍCH CẢ!’ Ron rống. Anh trông như một người điên; mái tóc đỏ rực lửa chứa lung tung, những chấm tàn nhang nổi bật đối nghịch với làn da trắng bệnh vì giận dữ của anh.

‘Vì Chúa, Ron, bọn em gặp nhau một lần và tất cả chúng em nói là công việc!’

‘Em thậm chí chẳng biết gì về hắc cả!’ Ron thét. ‘Và giờ em nói dối để được ở bên hắc!’

‘Ở bên hắc?’ Hermione lặp lại vẻ khó tin. Sự phẫn nộ bùng lên trong cô, và cô thấy má mình đỏ bừng vì giận dữ. ‘Đủ rồi! Em mệt mỗi khi anh quản mọi chuyện của em như thể nó là của anh vậy! Nếu anh tin em thì chẳng có gì phải lo lắng cả!’

Ron sững sờ trước cơn bùng phát của Hermione. Trong một giây, miệng anh há ra rồi ngậm lại như cá mắc cạn. ‘Tin – tin em –’ anh lắp bắp.

‘Đúng, tin tưởng em!’ Hermione thét, những giọt nước mắt thất vọng đọng đầy đôi mắt. ‘Bởi đó là việc một người bạn trai đúng nghĩa làm. Họ có lòng tin vào sự chung thủy của bạn gái mình!’

‘Sao em có thể mong anh có niềm tin vào sự chung thủy của mình khi em rong ruổi xung quanh với – với một gã em chưa bao giờ gặp – và nói dối anh về việc đó chứ?’

‘Có thể bởi em biết anh sẽ phát hỏa như thế này nếu anh biết!’ Hermione nói to, vung hai tay lên. ‘Thôi cư xử như em chỉ có thể nhìn mỗi anh nếu em hẹn hò với anh đi Ronald!’

‘Vậy thì sao?! Em không đúng khi –’

‘Đúng?’ Hermione bật lại với một tiếng cười nhạo báng, cắt lời Ron. ‘Anh đang thuyết giảng em về đúng sai sao? Có cần em nhắc anh nhớ những lúc ở trường khi –’

‘ANH CẦN EM LÀM ĐIỀU CHẾT DẦM ĐÓ ĐẤY!’ Ron rống lên trước khi Hermione kịp nói hết câu. ‘Chuyện này vượt xa việc giải quyết đồng bài tập chết tiệt của em! Em hành xử như thể mọi người đều phải tuân theo mọi điều ước và mệnh lệnh của mình, Hermione. Như thể anh phải ngồi ngoài khi em đi đùa giỡn xung quanh sau lưng anh, như thể không ai được phép lên tiếng nếu em không nói vậy!’

Đến đó, Ron nắm chặt mép lá thư của Shadow và xé nó thành hai mảnh. Như thấy chưa đủ, anh rút đũa phép, không mong muốn gì hơn là làm tắt cả dấu vết của lá thư biến mất mãi mãi. Tuy nhiên trước khi Ron nói ra câu thần chú, Hermione chớp lấy cổ tay anh và giằng cây đũa phép ra.

‘Dừng lại!’ Hermione thét, đẩy anh ra xa khi anh cố lấy lại chiếc đũa phép. ‘Dừng lại đi! Dừng nghĩ anh có thể kiểm soát cuộc sống của em, Ron, vì anh không thể đâu!’

Nước nở chán nản, cô dúm chiếc đũa phép vào tay Ron, xô người qua anh, loạng choạng xuống cầu thang, băng qua sảnh và ra khỏi cửa. Trước khi đóng sầm cánh cửa say lưng, cô quay lại hét, đầy nước mắt, ‘Em không hoàn hảo, Ron, nhưng anh cũng vậy – nên đừng biến em thành kẻ duy nhất có tội!’

Ngay khi vừa ra ngoài, Hermione bật khóc nức nở. Vài phút, cô để sự thất vọng và hờn dỗi của mình thấm qua nước mắt. Mọi thứ trở nên quá sức chịu đựng với cô.

Công việc, vụ giết người, người sói tấn công, giữ bí mật về Shadow, và giờ là Ron.

Sao anh ấy không chịu thấu hiểu dù chỉ một lần? Hermione nghĩ, nổi đóa, sự nức nở dần dịu đi, khiến cô hít vào không khí lạnh lẽo của đêm. Buộc mình lờ đi giọng nói khe khẽ nhắc rằng cô đã nói dối anh và các thành viên Weasley khác, Hermione cúi tiết lau gò má ướt nhem. Cô quyết định không kể với Ron về Shadow bởi cô không muốn anh buồn, không phải bởi cô nghĩ mình làm sai điều gì.

Cũng không lâu lắm trước khi Hermione bắt đầu nhận thấy cô lạnh đến thế nào.

Trời vẫn đang đổ tuyết và giờ cô nhớ ra mình không mang theo áo choàng khi lao ra khỏi cửa. Rùng mình, Hermione chỉ đũa phép vào mình và thì thầm,

‘Tepicorpus!’ Tức thì, một bong bóng ấm áp trùm lấy cô.

Hermione biết không sớm thì muộn, ai đó (có lẽ là Ginny hoặc Harry, cô tự nhủ) sẽ đi tìm cô. Lúc này cô không hề có tâm trạng về nhà, cô quyết định tản bộ. Để soi đường, cô phù phép ra một quả cầu lửa nhỏ từ đầu đũa phép và đặt lên lòng bàn tay mình – một câu thần chú cô học từ thầy Lupin và điều chỉnh nó để phù hợp với yêu cầu của mình.

Hermione đi trong đêm đen điểm những đốm tuyết, suy nghĩ vơ vẩn về Shadow. Cô băn khoăn anh đang ở đâu và có một mình không. Trái tim cô nhức nhối khi nhớ lại lá thư trước và lời thú nhận về sự cô độc của anh. Liệu anh ấy có trải qua Giáng

Sinh một mình không? Dù đang giận dữ với Ron, cô không thể tưởng tượng phải trải qua kì nghỉ lễ mà không có ai đó đồng hành, bất kể đó là bố mẹ cô hay nhà Weasley và Harry.

Ý nghĩ Shadow ở nhà lẻ loi cô đơn khi giai điệu của những khúc hát Giáng Sinh tràn qua ô cửa sổ mở khiến Hermione không yên. Cô ngược nhìn lên, và khi làm vậy, cô ngạc nhiên khi thấy một bông tuyết lớn rơi xuống phía cô, vũng vàng. Lúng túng,

Hermione tiếp tục nhìn đốm trắng đến khi hình dáng mập mờ của con cú tuyết trở nên rõ ràng hơn.

‘Mày làm gì ở đây?’ Hermione lăm bắm khi con cú đáp xuống bụi cây xơ xác gần đó.

Cô cẩn thận lại gần con vật, lập tức nhớ đến con cú trước cửa Harry, Hedwig. Con cú này trông giống y Hedwig, nhưng không thể là nó được bởi Hedwig đã chết vài năm trước.

Con cú chớp đôi mắt hổ phách tối màu khi Hermione lại gần. Như để trả lời câu hỏi của cô, nó chìa ra một chân, để lộ lá thư mình đang mang.

Hermione khựng lại, lúng túng. Bọn bè cô không ai có một con cú tuyết cả. Tò mò, cô với tay gỡ lá thư khỏi chân con cú.

‘Cảm ơn,’ cô nói, khẽ mỉm cười.

Con cú rúc lên đầy trang nghiêm trước câu nói ấy. Tuy nhiên, thay vì bay lẩn vào màn đêm, nó xù bộ lông vũ và nhìn Hermione chờ đợi.

Đoán rằng người viết lá thư này muốn cô gửi hồi âm cho con cú, Hermione mở tờ giấy da cuộn chặt mình đang cầm và nhìn dòng đầu tiên. Trái tim cô đập lỡ một nhịp khi đọc dòng chữ, ‘Starlight thân mến,’ viết nhỏ nhắn ngay ngắn. Lá thư từ Shadow.

Hermione bồn chồn nhìn qua vai, như để chắc rằng Ron không ở đằng sau mình.

Rồi với một cơn run run phấn khích, cô bắt đầu đọc những dòng chữ của Shadow.

Starlight thân mến,

Nói thật là tôi đã viết một lá thư rất dài và chuẩn bị gửi cho bạn. Tuy nhiên, tôi thích trò chuyện trực tiếp với bạn hơn nên cố gắng tối giản bức thư hết mức có thể: Bạn muốn gặp mặt lần nữa không? Nếu đồng ý, hãy gửi hồi âm cho Latera (cú của tôi) với thời gian và địa điểm.

Chân thành, Shadow.

Tim cô đang đập dữ dội hơn bao giờ hết, Hermione vội vã lục tìm túi áo chùng. Cô chưa bao giờ thấy biết ơn hơn rằng mình luôn mang theo bút lông và giấy da. Sau vài giây, cô lấy từ trong túi ra một chiếc bút lông đại bàng méo mó nhưng đầy đủ chức năng.

Cố gắng hết sức khi không có một bề mặt phẳng để tựa, Hermione nguệch ngoạc vào mặt sau lá thư của Shadow, chỉ trong vài giây chần chừ, 6 giờ tối đêm Giáng Sinh.

15. Chương 15: Khuôn Mặt Của Quái Thú

T/N: Vẫn thích Draco – Hermione hơn chị Ánh Sao và anh Bóng Đêm ==

Chương 15: Khuôn mặt của quái thú

‘Tôi phải đi xác nhận với ai?’

Người phụ nữ trẻ với phù hiệu vàng Thần Sáng trên túi áo ngực quay lại nhìn Draco.

‘Susan Arthur. Bà ấy là người đang nói chuyện với Arnold,’ cô nói, chỉ về phía hai bóng người chụm đầu vào nhau cách đó không xa. ‘Bà ấy bận rộn lắm, nên anh phải đợi một chút trước khi trao đổi với bà ấy,’ cô Thần Sáng thêm vào, giọng nói nhỏ dần khi đôi mắt di chuyển từ những vết sẹo của Draco đến chiếc áo choàng mỏng với sự bối rối thấy rõ.

‘Cảm ơn,’ Draco ngắn gọn đáp, quay đi trước khi cô ta kịp nói thêm điều gì. Đi tới lui, anh quét mắt nhìn xung quanh, thăm dò đầu người. Có tám người ở đây; bốn

Thần Sáng và bốn Pháp sư Thủ tiêu, khả năng là vậy. Thậm chí từ xa, Draco vẫn có thể nhận ra ba Pháp sư Thủ tiêu khác.

Draco cố nhận diện những Thần Sáng còn lại. Một bóng tóc đỏ thu hút sự chú ý của anh, anh nheo mắt lại, hi vọng đó không phải một Weasley. Không may, ngay khi suy nghĩ đó vừa lướt qua đầu anh, người đó quay lại và xác nhận sự lo lắng của

Draco. Không phải Ron – Cảm ơn trời, không biết mình có thể sống sót không nếu bị vây quanh bởi lũ nhóc tí và tên đần độn ngớ ngẩn ấy suốt buổi chiều, Draco nghĩ, thầm khinh bỉ – mà là đứa út nhà Weasley, Ginny – bạn gái Potter.

Draco nhăn mặt. ‘Tuyệt hảo,’ anh lầm bầm, thọc sâu tay vào túi và tiếp tục bước đi.

‘Lũ học sinh phiền nhiễu, thời tiết dưới nhiệt độ đóng băng, một Weasley và –’

Draco dừng, anh vừa nhìn thấy mớ tóc bù xù màu nâu quen thuộc. Anh mím môi. ‘– và Granger,’ anh nói nốt.

Lúc đó, anh nhận ra Thần Sáng mình đang đợi không còn bận rộn nữa nữa và lê bước qua đồng tuyết mới cao ngang gối đến chỗ bà đang đứng.

‘Draco Malfoy,’ anh gượng gạo đáp lại cái nhìn dò xét của bà, chìa tay ra.

Bà gật đầu, nắm chặt bàn tay Draco. ‘Susan Arthur,’ bà ta đáp. Bà nói chậm chậm, giọng ầm áp dịu dàng như socola tan chảy; Draco không thể không chú ý sự đối lập giữa giọng nói và vẻ ngoài nghiêm khắc của Susan. ‘Anh là Pháp sư Thủ tiêu đúng chứ?’

‘Đúng.’

‘Rất vui được gặp ngài Malfoy.’

‘Tôi cũng vậy bà Arthur. Bà biết khi nào chúng ta xuất phát chứ?’

‘Lũ trẻ đang bắt đầu lên tàu nên vài phút nữa chúng ta sẽ rời đi. Chúng tôi đang đợi anh đến.’

Draco quay đi che giấu sự khó chịu. Anh ghét là nguyên nhân trì hoãn của bất cứ chuyện gì. ‘Tôi rất tiếc mình đã đến muộn,’ anh xin lỗi.

Sự thật là ngay khi viết xong lá thư cho Starlight, Draco quay lại căn hầm để tìm kiếm trong cuốn Điều chế Độc được Nâng cao bất cứ loại thuốc nào cần ba nhóm phụ tử. Anh đã thu hẹp danh sách xuống còn 148 độc được và bắt đầu quá trình loại trừ những thuốc không có ‘2 tháng’ trong chỉ dẫn, rồi ngủ gục vì kiệt sức.

‘Không sao,’ Susan nói với một nụ cười trấn an, ‘tất cả chúng ta đều mệt mỏi.’

Draco không biết phản ứng ra sao nên anh chỉ gật đầu và quay đi. Anh dừng lại khi tới gốc liễu trơ cành. Ánh mắt anh lang thang đến nơi Hermione và Ginny đang đứng, tập trung cao độ trao đổi cùng một Thần Sáng khác. Anh thoáng bồn chồn tự hỏi có ai trong số họ còn liên lạc với bạn qua thư của mình không. Ấn tượng chung của anh là tất cả mọi người trong văn phòng đã quên bằng nhiệm vụ ấy, và anh đoán việc này cũng đúng với các nhân viên còn lại trong Bộ. Vì vài lí do nào đó, anh không bận tâm chuyện chỉ còn anh và Starlight tiếp tục cái nhiệm vụ ngớ ngẩn này; thật ra, đó cũng là điều khiến tình bạn của họ thật hơn với Draco.

‘Tập trung nào!’ tiếng Susan vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Draco. Anh nhìn lên và thấy bà ra hiệu cho tất cả Thần Sáng và Pháp sư Thủ tiêu tiến lại gần mình.

‘Tất cả đều biết chiều nay chúng ta sẽ làm gì chứ?’ Susan hỏi khi mọi người đều ở trong tầm tai nghe. Có vài ánh nhìn dò dẫm, cho Draco biết anh không phải người duy nhất được giao nhiệm vụ gấp như vậy. Susan cũng chú ý điều này, bà thở dài nặng nề và bắt đầu giải thích nhiệm vụ. ‘Tôi chắc mọi người đều nghe nói về vụ người sói tấn công gần đây. Minerva đã yêu cầu tôi tập hợp một nhóm phù thủy pháp sư ở Bộ hộ tống học sinh từ Hogsmeade đến ga tàu để về nhà nghỉ lễ. Vì chúng ta sẽ đi bộ, những –’

‘Cho hỏi sao chúng ta lại đi bộ?’ người đàn ông trung niên cắt lời và Draco nhận ra đó là Edwin Braveheart, một Pháp sư Thủ tiêu ngồi gần Draco trong văn phòng.

‘Không dễ dàng hơn nếu cho học sinh đi bằng xe kéo như thường lệ sao?’

‘Minerva cảm thấy cho học sinh đi bộ sẽ thích hợp hơn, khiến công việc hộ tống của ta thuận tiện hơn nhiều.’ Susan nhìn quanh. ‘Như tôi đã nói, vì chúng ta đi bộ, những người phụ trách phía sau cùng phải chắc chắn không ai bị bỏ lại. Công việc hôm nay của chúng ta không khó. Chúng ta ở đây đơn giản là để đảm bảo không học sinh nào bị làm hại. Trong trường hợp bị tấn công, cứ tuân theo bất cứ luật lệ gì mà mọi người được dạy, nhưng nhớ rằng sự an toàn của học sinh là ưu tiên hàng đầu. Còn câu hỏi nào không?’

Draco thấy vài thành viên trong nhóm nhìn nhau lo lắng. Bài phát biểu của Susan nghe như thể khả năng họ bị tấn công là rất cao, và Draco chắc rằng đa số đồng nghiệp của mình đang tự hỏi không biết họ còn sống được đến Giáng Sinh không.

‘Không cần lo sợ thế đâu,’ Susan nói thêm, cười khê bởi bà cũng chú ý sự căng thẳng của những người xung quanh mình. ‘Chỉ có gã ngốc mới cố phức kích tám nhân viên được đào tạo chính thức của Bộ và hơn 400 học sinh. Nào, đưa phép sẵn sàng!’

Và chỉ vậy, bà lật đặt qua những đụn tuyết đến cổng Hogwarts, nơi các học sinh chọn về nhà nghỉ lễ đang tập trung.

Draco theo sau Susan, anh để ý thấy vẻ khổ sở của Hermione, cô ta đi mà không có Ginny bên mình. Dù anh tò mò muốn tìm hiểu khía cạnh nào trong cuộc sống hoàn hảo của Hermione gặp vấn đề, Draco không buồn hỏi han cô; anh hiểu rõ hơn ai hết cảm giác bị người khác xía mũi vào cuộc sống riêng tư là thế nào.

Hóa ra Draco không gặp khó khăn trong việc đối mặt với Hermione. Khi cả nhóm đi đến cổng chính, Hermione, trong sự kinh ngạc của Draco, vỗ nhẹ vai anh và nói,

‘Tôi không biết là anh cũng được giao nhiệm vụ này đấy.’

‘Ừm,’ Draco cứng nhắc đáp, không nhìn cô, dù anh có thể cảm thấy cô đang đi song song với mình. ‘Weasley đâu rồi?’

‘Cô ấy đang nói chuyện với một người bạn,’ Hermione bình thản nói.

Draco hơi nhướn mày lên. Việc Hermione không cáu tiết trước giọng nói ra vẻ bề trên của anh còn khó hiểu hơn vẻ không vui của cô. Tuy nhiên anh không nói gì và tiếp tục im lặng bước đi, cố hết sức tăng lên sự hiện diện của Hermione.

‘Manh mối anh tìm thấy hôm qua thế nào rồi?’

‘Sao đột nhiên thân thiện vậy Granger?’ Draco hỏi, vẫn kiên quyết nhìn thẳng phía trước.

‘Sao háo hức từ chối bạn đồng hành vậy Malfoy?’ Hermione đốp lại, nhại giọng Draco.

‘Bạn đồng hành của mình,’ (*) Draco chỉnh lại. Anh bẻ một nhũ băng nhỏ trên bụi cây mình đi qua rồi vứt nó sang một bên. ‘Phòng khi cô không chú ý, chúng ta chưa bao giờ là bạn tốt của nhau cả.’

Hermione cười khô khốc. ‘Tôi không biết sao anh lại phát hiện ra điều đó đấy.’

‘Cô có khiếu hài hước,’ Draco nhận xét. ‘Trời đất đảo điên rồi.’

Hermione không đáp lại. Chống lại thôi thúc muốn quay qua nhìn cô, Draco ngược lên và nhẹ nhõm thấy họ cuối cùng đã đến cổng.

‘Malfoy,’ Hermione nói khi Susan và McGonagall bắt đầu thấp giọng trao đổi với nhau, ‘anh đã bao giờ có bạn gái chưa?’

Lần này Draco không nhin nổi nữa. Anh quay phắt lại nhìn chăm chăm vào Hermione vẻ khó tin. ‘Gì cơ?’ anh nhắc lại, không chắc mình đã nghe đúng.

‘Anh đã bao giờ –’

Đúng giây phút ấy, may thay, Hermione bị ngắt lời bởi Susan lệnh cho đoàn bảo vệ nhận vị trí được giao vây quanh các học sinh. Draco nhanh chóng tránh xa

Hermione, bối rối trước câu cô vừa hỏi anh.

Nhưng không may lúc Draco quay lại xem ai sẽ tuần tra phía sau với mình và thấy người duy nhất anh không muốn gặp đang đứng đó.

‘Có vẻ chúng ta bị mắc kẹt với nhau nhỉ?’ Hermione bình luận với một nụ cười chán nản, đứng cách Draco vài mét và chăm chú nhìn qua biển đầu người để thấy tín hiệu xuất phát của Susan.

‘Sao cô lại muốn tìm hiểu đời sống riêng tư của tôi?’ Draco gặng hỏi.

‘Quên đi. Câu hỏi tự nhiên buột ra. Tôi không định tọc mạch.’

‘Cô không có cơ hội với tôi đâu, nếu đó là điều cô băn khoăn,’ Draco nói, nhếch

mép cười. Anh liếc qua vai kiểm tra lần cuối khi đám học sinh trước mặt bắt đầu di chuyển.

‘Đó không phải điều tôi muốn biết,’ Hermione đáp vẻ chán ghét. ‘Tôi chỉ... thôi bỏ đi.’

‘Có vấn đề với gã pháp sư đáng thương hại kia hả?’ Draco nhẹ nhàng gợi ý.

‘Ít ra anh ấy là người tốt hơn anh,’ Hermione nói giọng đong đầy bức bối. Draco có thể nói việc này đòi hỏi mọi sự kiên định của Hermione để cô ta không mất bình tĩnh.

‘Vậy ra là Weasley,’ Draco đáp vẻ hiểu biết. ‘Ồ, không thể nói là tôi ngạc nhiên được. Đúng là một điều phi thường khi cô có thể bao dung cho sự dằn dặt của hắn đến tận bây giờ.’

‘Nói cho anh biết,’ Hermione nói lớn, ‘chúng tôi cãi nhau.’

‘Tôi sẽ nhớ lấy điều này để tham khảo trong tương lai.’

Tuy giọng nói nghe thờ ơ nhưng trí tò mò của Draco đang phóng vùn vụt. Từ những gì ít ỏi anh biết về Hermione Granger, cô ta không phải là người chia sẻ cuộc sống riêng tư của mình với người khác, trừ khi đó là những người bạn thân thiết nhất.

Weasley đã chọc tức cô ta đến thế nào để cô phải đi phàn nàn nó với người mình không ưa chứ?

Im lặng bao trùm hai người họ khi đoàn người tiếp tục tiến về phía trước. Draco hờ hững lắng nghe tiếng nói chuyện huyên náo của đám học sinh, cố tìm hiểu thái độ bất thường của Hermione. Anh sốt ruột muốn hỏi cô điều gì đã quấy nhiễu cuộc sống hoàn hảo kia nhưng không muốn để lộ dấu hiệu là anh quan tâm đến vấn đề của cô ta.

‘Tôi đã lập một danh sách độc được cần ba nhúm phụ tử,’ Draco nói sau khoảng một phút. Sự im lặng quá lúng túng nên anh tìm cách khả thi nhất để phá vỡ nó là nói về chủ đề chung duy nhất mà cả hai người họ có: vụ án.

‘Và?’ Hermione nhắc. ‘Anh tìm thấy gì?’

‘Có vài thuốc trùng khớp,’ Draco cẩn thận nói.

Hermione gật. ‘Tôi cũng nghĩ vậy.’

‘Tôi vẫn chưa bắt đầu thu hẹp danh sách lại với “hai tháng” trong chỉ dẫn.’

‘Anh cần giúp không?’

Nhướn một bên lông mày, Draco liếc nhìn Hermione. ‘Cô muốn giúp tôi?’

Cô ta nhún vai. ‘Chúng ta đều làm vụ này mà. Chúng ta có thể giúp nhau khi cả hai khác sở.’

Draco ngó trừng trừng Hermione nghi ngờ. ‘Cô không có việc khác để làm à? Tôi tưởng cô sẽ mừng nếu có thời gian rảnh ở bãi rác chứ.’

‘Hang Sóc không phải là bãi rác,’ Hermione dứt khoát nói. Bỗng nhiên, cô dừng bước và giơ một tay lên, ra hiệu cho Draco im lặng. Đôi mắt cô tập trung vào bụi cây thấp dọc con đường tuyết phủ. Draco quan sát cô lặng lẽ thấp sáng đưa phép, quét nhanh luồng sáng qua các bụi cây hai lần.

‘Chẳng có gì ở đó cả,’ Draco nói trước khi Hermione kịp khẳng định. ‘Cô tưởng tượng thái quá rồi đấy.’

‘Cảnh giác vẫn tốt hơn là lơ đãng,’ Hermione bật lại.

‘Không ngừng đề phòng,’ Draco nói cùng nụ cười nhếch mép, gật đầu kiểu nghiêm túc đầy châm biếm.

Nụ cười ngập ngừng thoáng qua đôi môi Hermione trước khi cô quay đi lần nữa.

Draco đảo mắt. Ai lại không biết cơ chứ? Anh thích thú nghĩ.

‘Dù sao thì anh vừa nói gì cơ?’ Hermione nói sau khi đã tắt ánh sáng tỏa ra từ cây dưa phép. ‘Chúng ta là những người trưởng thành chín chắn; tôi không hiểu có vấn đề gì khi cùng hợp tác phá vụ giết người này.’

‘Cô là người hôm qua mang ra chủ đề hồi còn ở Hogwarts,’ Draco nói. Anh thở hắt, nhìn những đụn khói mờ tan trong thứ ánh sáng đang nhạt dần, tự hỏi không biết bao giờ họ mới đến sân ga.

‘Đi sát theo nhóm,’ Hermione nghiêm khắc nói với thằng nhóc mũm mĩm tóc vàng tách xa khỏi con đường để xem xét thứ gì đó trên nền đất. Thằng bé nhăn nhó với cô ta nhưng vâng lời trở lại cùng các bạn, những người đang sốt ruột chờ đợi. Khi đã chắc chắn rằng cậu học sinh an toàn về đúng chỗ, Hermione tiếp tục cuộc trò chuyện. ‘Tôi biết. Đáng ra tôi không nên làm vậy.’

‘Tôi đoán Weasley gieo rắc ý tưởng đó vào đầu cô.’

‘Không, tôi không để ý kiến của anh ấy ảnh hưởng đến quan điểm của mình, nếu đó là điều anh định nói,’ Hermione đáp trả, gần như cảm thấy bị xúc phạm.

‘Phải.’

‘Nếu anh không phiền, Malfoy, tôi có thể hỏi chuyện gì xảy ra với gương mặt của anh không?’

Câu hỏi tự nhiên xuất hiện khiến Draco khựng lại quay sang há hốc miệng nhìn

Hermione. ‘Tôi có phiền nếu cô hỏi đấy,’ anh đáp, nhanh chóng bình tĩnh lại và tiếp tục sải bước.

‘Những vết sẹo đó trông không giống vết thương chiến đấu bình thường,’ Hermione nhận xét. ‘Voldemort gây ra sao?’ Một trong số những cô bé đi trước Hermione và

Draco nhảy dựng lên và quay lại sợ hãi nhìn Hermione.

‘Đừng nói cái tên đó!’ Draco hấp tấp rít lên.

Hermione thở dài. ‘Trận chiến đã qua rồi Malfoy. Chẳng có gì phải sợ cả.’

‘Tôi không sợ.’ Draco thấy sự thù ghét sục sôi trong anh trước câu nói của Hermione. ‘Với tôi cái tên không chỉ là cái tên, Granger. Tôi không phải lũ hèn nhát đã và đang khiếp hãi trước những câu chuyện hư cấu chúng đọc trên báo.’

Họ đang đi qua làng Hogsmeade, tức là chỉ còn vài phút đi bộ nữa. Draco thầm thở dài nhẹ nhõm. Càng sớm càng tốt.

‘Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi về những vết sẹo,’ Hermione chỉ ra.

‘Tôi không muốn nói về chúng.’

‘Đó phải là một phép thuật hắc ám. Bất cứ sẹo thường nào đều được các Thầy thuốc chữa lại dễ dàng; kể cả Snape còn có thể chữa lành vết thương anh có từ lời nguyền tệ hại ông ấy nghĩ ra.’

Draco nhanh chóng nhớ lại cảnh tượng hồi năm thứ sáu... anh đang khóc, nức nở trước nhiệm vụ tưởng chừng như vô vọng khi ngẩng lên và thấy Harry Potter đứng đằng sau, nhìn anh với vẻ sốc toàn tập. Anh nhăn mũi, nhớ lại cơn đau không thể chịu đựng nổi của Sectumsempra. Nó gần khổ sở bằng...

‘Malfoy?’

Vô thức, Draco nâng bàn tay và ấn hai ngón vào một trong những vết sẹo. ‘Đúng, đó là phép thuật hắc ám,’ anh lạnh lùng nói. ‘Cò không bao giờ có thể tưởng tượng ra được đâu Granger.’

‘Tôi biết nhiều hơn anh nghĩ đấy,’ Hermione nhẹ nhàng đáp. Cô chần chừ, rồi thêm,

‘Anh biết đấy, chúng không... chúng không quá bắt mắt đâu.’

‘Có lẽ cô nên thử sống với hai vết rạch dài trên mặt; rồi cô có thể nói xem chúng có bắt mắt hay không,’ Draco khinh bỉ nói. Anh nhướn cổ nhìn qua đầu của lũ học sinh xem họ đã đến sân ga chưa.

‘Xin lỗi,’ Hermione đáp. ‘Anh nói đúng. Tôi là ai mà nói về nghệ thuật hắc ám chứ? Suốt mấy năm ở trong Hội, chiến đấu với Voldemort và lũ Tử thần Thực tử... tôi biết gì chứ?’ Cô đảo mắt, hành động Draco chỉ thấy được qua đuôi mắt.

‘Không nhiều,’ Draco trả lời khi tàu tốc hành Hogwarts xuất hiện trước mắt, tỏa sáng yếu ớt dưới luồng ánh sáng mờ ảo của những ngọn đèn đường gần đó. ‘trừ khi cô thực sự phục vụ hắc, nếu không thì cô không biết nhiều chút nào hết.’

~Draco lo lắng nhìn quanh khi anh đến. Trời còn lạnh hơn cả tuần trước, đông tuyết tiếp tục dày lên làm Draco không thể nhìn thấy dấu chân và suy đoán Starlight đã đến hay chưa. Thở dài, anh bước đến băng ghế lần trước anh và Starlight đã ngồi trong lần gặp mặt nọ.

‘Shadow?’ một giọng nói đột nhiên từ bên phải vang lên khi anh ngồi xuống chuẩn bị chờ đợi.

Draco ngạc nhiên. ‘Starlight?’ anh ngập ngừng nói, kịp hạ thấp giọng xuống để nghe giống Shadow hơn. ‘Bạn... bạn đến sớm.’

‘Đúng vậy.’

Mắt Draco đảo tới lui, cố quyết định xem nên nhìn vào đâu khi Starlight nói. Như hiểu anh định làm gì, Starlight đặt bàn tay lên vai anh và nhẹ nhàng nói, ‘Thẳng trước mặt.’

‘Bạn thế nào rồi?’ Draco hỏi, gắng hết sức có thể để thích ứng với cảm giác bối rối khi trò chuyện với không khí.

‘Tôi...’ Starlight dừng lại, chần chừ. ‘Tôi khá hơn rồi.’

Draco quay đi, lúng túng trước giọng nói khỏ sở của Starlight. ‘Có... ừm.. có chuyện gì sao?’ anh vụng về hỏi.

‘Rất nhiều chuyện,’ cô buồn bã đáp.

‘Bạn trai bạn à?’ Draco ướm hỏi. Anh nhìn xuống bàn tay đeo găng, cảm thấy mình là người cuối cùng Starlight nên đến tìm sự an ủi.

Starlight thở dài thành tiếng. ‘Phải, tôi cho là vậy,’ cô chậm chậm nói. ‘Nhưng không chỉ có vậy. Còn một thứ khác làm phiền tôi nữa. Đó là... ừm, mọi con phố tôi rẽ qua đều có các gia đình đang đón mừng kì nghỉ lễ. Tất cả trông thật vui vẻ và vô tư. Họ để con mình thơ thẩn đập người tuyết trong khi dồn tâm trí vào các cửa hiệu xa hoa. Tôi băn khoăn liệu họ có biết rằng một vụ người sói tấn công vừa xảy ra tại ngôi làng cách đó vài dặm hay một phù thủy vừa bị sát hại sau tiệm quần áo họ thường mua áo chùng không.’

Draco nhìn đi chỗ khác, không biết nên nói gì.

‘Xin lỗi nếu những gì tôi vừa nói nghe lạnh lùng quá,’ Starlight nhanh chóng thêm vào, ‘Tất nhiên là thật tuyệt vời khi thấy mọi người tận hưởng cuộc sống lần nữa. Sao tôi có thể nói họ không xứng đáng với những gì họ đã phải trải qua chứ? Nhưng họ cũng không nên cho rằng họ đã hoàn toàn thoát khỏi những rắc rối trong quá khứ vì... ừm, vì điều đó không đúng. Tôi chỉ mong cha mẹ của những đứa trẻ rong chơi kia nhớ lấy điều đó.’

Draco im lặng lắng nghe Starlight nói. Trái với ý chí mình, anh cảm động bởi lòng trắc ẩn mãnh liệt trong giọng nói của cô. Anh tưởng tượng cô mạnh mẽ vùng tay khi nói, đôi mắt tràn ngập cảm xúc và không thể không khẽ mỉm cười.

‘Tất cả những gì tôi muốn là mọi chuyện sẽ ổn,’ Starlight cười chua chát, ‘nhưng thế giới hoàn hảo đó không may ngoài tầm với của tôi.’

Draco tiếp tục im lặng, suy nghĩ về lời nói của Starlight. Một lúc sau anh đáp, ‘Và bạn trai bạn thì sao? Lần này anh ta đã làm gì?’

Có tiếng sột soạt khe khẽ và Starlight giận dữ nói. ‘Rõ ràng ý tưởng cách xa nhau không là gì với anh ấy. Anh ấy quá yêu thích kiểm soát mọi chuyện trong cuộc sống của tôi, và việc đó làm tôi phát điên! Tôi không thể làm bất cứ điều gì mà không có sự cho phép của anh ấy – vì Chúa, anh ấy thậm chí còn cấm tôi gặp bạn hôm nay đây!’

Câu nói cuối cùng của Starlight như lơ lửng trong không khí lạnh lẽo vài giây, từng từ chầm vào Draco như một dòng điện nhỏ. Anh chuyển ánh mắt xuống nền đất lạnh băng, gắng lờ đi sự vang vọng của những từ đó. Vậy giờ đây bạn thân của Starlight đã biết tình bạn của họ và tệ hơn nữa, phản đối nó.

‘Tôi cho là...’ anh nuốt nhanh, cảm thấy cổ họng siết lại và trong lòng cơn giận đang nhen nhóm. ‘Tôi cho nó đồng nghĩa với việc chúng ta nên dừng liên lạc với nhau?’

Tôi không muốn gặp rắc rối với anh ta.’

Khi Draco chờ câu trả lời của Starlight, anh thầm nghi ngờ sự trung thực sau lời nói kia. Anh ghét bản thân vì tỏ ra ích kỷ, nhưng anh không quan tâm Starlight đã đánh lừa mối quan hệ của mình để gặp anh, bởi anh cần và muốn buổi gặp mặt của họ, và anh không quan tâm cái gì phải đem ra đảm bảo để những cuộc gặp gỡ được tiếp tục.

‘Không’, Starlight nói dứt khoát trong sự ngạc nhiên của Draco, ‘Tôi sẽ làm bất cứ việc gì tôi thích. Bạn phải biết là tôi không dễ bị khuất phục đâu. Chúng ta sẽ tiếp tục viết thư cho nhau – chừng nào bạn còn muốn làm điều đó.’

‘Đương nhiên rồi,’ Draco đáp nhanh, trái tim bớt căng thẳng hơn bởi sự nhẹ nhõm và hi vọng. ‘Tôi không bao giờ ghét việc viết thư cho bạn cả.’

~~*~*~*~*o~*~*~*~*

~Hermione mỉm cười trước câu trả lời nhanh chóng của Shadow. Trong một thoáng, cô đã sợ rằng anh không hề muốn làm bạn qua thư của cô, và vấn đề cô có với Ron là một lí do tuyệt hảo để kết thúc tình bạn giữa họ.

Cô cẩn thận dò tìm bất cứ tia cảm xúc nào trong đôi mắt xám của Shadow, và cô tự hỏi điều gì khiến cô nín lại anh đến vậy. Tại sao vậy? Cô nghĩ không chắc chắn. Mình đã có mọi điều mình muốn. Mình được gì khi cứ lang thang như vậy?

‘Mong là mọi chuyện với bạn vẫn ổn?’ Hermione nói, đẩy những suy nghĩ hoang mang ra khỏi đầu. Cô không muốn nghĩ về những gì mình đang làm, cũng không thể tin tưởng bản thân vào lúc này.

‘Vẫn ổn như mọi khi,’ Shadow nói, trong giọng đản thêm sự mỉa mai.

Hermione mỉm cười yếu ớt. ‘Vây là “không” rồi.’

‘Một sự suy đoán khá chính xác,’ Shadow trả lời cùng một nụ cười thoáng qua.

‘Nhưng tôi nghĩ mình không nên phàn nàn. Gần đây không có chuyện tệ hại gì xảy ra, đó là điều vượt cả sự mong đợi rồi... nhưng, cũng chẳng có điều tốt đẹp gì...’

‘Tôi rất tiếc,’ Hermione thông cảm nói.

‘Chẳng có gì đáng bận tâm đâu,’ Shadow đáp. ‘Chuyện của bạn nghe có vẻ tệ hơn đấy.’

‘Tôi đang dần quen với nó rồi,’ Hermione thở dài. ‘Sống với anh ấy... ừm, cứ nói là giờ tôi đã nhận ra anh ấy sẽ không thay đổi.’

‘Không tin rằng con người có thể thay đổi sao?’

Hermione nhìn chăm chăm Shadow, ngạc nhiên. Anh chống tay vào đầu gối và lại nhìn xuống nền đất lần nữa.

‘Tôi không biết,’ cô thành thực trả lời. ‘Tôi cho rằng còn tùy hoàn cảnh nữa. Có vài thói quen không thể phá bỏ, nhưng tôi không nghĩ là hoàn toàn bất khả thi để trở thành một con người khác nếu bạn thực sự mong muốn điều đó.’

‘Nhưng cứ nói là có người thực sự muốn thay đổi. Từ – giả sử – từ xấu thành tốt.’

Giả sử anh ta là một Tử thần Thực tử, nhưng đã hối hận mọi chuyện và muốn bỏ nó lại đằng sau. Bạn có nghĩ đó là mục tiêu có thể đạt được không?’

Hermione hơi nhúu mày. Ví dụ của Shadow gợi đến hai cái tên quen thuộc: Snape và Malfoy. Snape đã trở thành người tốt. Điều đó là chắc chắn. Nhưng Malfoy?

‘Thôi đừng bận tâm,’ Shadow đột ngột nói, cắt đứt suy nghĩ của Hermione.

‘Tôi nghĩ là có thể,’ Hermione đáp. ‘Tôi có một... người quen. Ông ấy cũng ở trong tình huống tương tự. Nhưng ông đã thay đổi. Việc ấy cuối cùng đã khiến ông chết, nhưng ông đã thực hiện nó. Và cậu bé kia – cậu bé tôi kể với bạn trong lá thư đầu tiên. Tôi nghĩ anh ta cũng đã thay đổi.’

Hermione thấy một nụ cười thấp thoáng trên môi Shadow rồi biến mất. Anh ngược lên nhìn cô, ánh mắt nghiêm nghị nói, ‘Tôi mừng là bạn có niềm tin như vậy.’

‘Bạn quen ai đã đổi phe sao?’ Hermione hỏi, tò mò tại sao Shadow lại nhẹ nhõm đến vậy khi nghe câu trả lời của cô.

‘Đúng,’ Shadow lặng lẽ đáp, ánh nhìn xa xăm. ‘Cậu bé mà bạn nhắc đến – nếu bạn nhớ, tôi đã trả lời trong lá thư đầu tiên rằng chúng ta có thể đang nghĩ đến cùng một người.’

‘Có phải người bạn nghĩ đến là –’

Trước khi Hermione kịp nói hết câu, Shadow giơ một ngón tay đeo găng lên môi.

Lắc đầu, anh nghiêm khắc nói, ‘Đừng nhắc đến bất cứ cái tên nào cả.’

Hermione thấy buồn cười và nó đang chực thoát ra ngoài. Tuy trò chơi này quả thật khó chịu, nhưng đôi lúc cô thích cả hai người họ nỗ lực để hé lộ mình càng ít càng tốt. Như thể họ đang chơi trò đóng kịch của trẻ con lần nữa.

‘Chúng ta đã nói về chuyện không được nhắc đến bất cứ cái tên nào à?’ Hermione trang nghiêm hỏi. Cô lại phải cố nín cười.

‘Tôi không thấy cần thiết phải nói ra.’

Hermione nhướn một bên lông mày. ‘Và ý bạn là sao khi –’

‘Sao chúng ta không lượn một vòng chổi bay quanh công viên nhỉ?’

‘Cái gì?!’ Hermione há hốc miệng. ‘Đừng nực cười thế! Không thể đâu.’

Nhưng Shadow đã đứng dậy và chìa một bàn tay ra mời.

‘Thôi nào,’ anh động viên. ‘Nhà chứa đồ đằng kia có vài cây chổi cũ. Chúng ta có thể dùng một trong số chúng.’

‘Không đời nào,’ Hermione ương ngạnh nói, ngồi xuống. Cô khoanh tay, cử chỉ thách thức không mấy hiệu quả như cô tưởng và Shadow có thấy điều đó.

‘Sao lại không?’

‘Bởi vì,’ Hermione nói, nhấn mạnh âm cuối, ‘một, chúng ta sẽ đóng đá ở trên đó; hai, lấy chổi trong nhà để đồ là ăn trộm; và... và...’

‘Và?’ Shadow nhắc. Anh nhìn cô chăm chăm, đôi mắt dò hỏi.

‘Và ba, tôi không thích cưỡi chổi,’ Hermione the thé nói nốt. Cô nhăn mặt. ‘Ý nghĩ bay lên không trung và chỉ được chống đỡ bằng một cái que không hấp dẫn tôi lắm.’

Shadow cười to. ‘Thế thôi hả?’ anh nói khó nghe. ‘Đừng cứng đầu; chẳng có gì phải lo cả. Thôi nào.’

Hermione giật mình, kinh ngạc bởi sự khinh khỉnh trong giọng nói Shadow. Cô chưa bao giờ nghe thấy anh nói với cô theo cách không mấy dễ chịu như vậy, và mặt tính cách mới này của anh làm cô đề phòng. Thật ra, có gì đó quen thuộc khủng khiếp trong tông giọng mà anh vừa nói với cô. Tuy nhiên trước khi Hermione kịp nhớ ra, Shadow lên tiếng lần nữa.

‘Tôi xin lỗi,’ anh vội vàng nói, vẻ thành thật. Hermione để ý anh trông khá thất vọng.

‘Tôi không định thô lỗ với bạn. Nếu bạn không muốn thì thôi. Quên đi.’

Anh chuẩn bị ngồi xuống, nhưng trước khi anh kịp làm vậy, Hermione lắc đầu.

‘Tôi đồng ý,’ cô nói, giọng run run. Cô đứng dậy. ‘Cũng không hại gì khi thử những điều mới, đúng chứ?’ cô bổ sung cùng một nụ cười run rẩy và chúng không thoát khỏi sự chú ý của Shadow.

‘Không, đừng bận tâm – Đáng ra tôi không nên ép bạn –’

‘Ồn mà,’ Hermione dứt khoát ngắt lời, cố lờ đi sự run sợ trong lòng chỉ với suy nghĩ của việc bay lượn. ‘Tôi sẽ sống sót thôi.’

‘Bạn chắc chứ?’ Shadow lo lắng nói. Anh đặt bàn tay lên lưng ghế như không chắc mình có nên đứng dậy lần nữa hay không.

‘Đúng,’ Hermione nói, với xuống cầm tay Shadow. Anh ngước lên, kinh ngạc;

Hermione đoán rằng anh chắc hẳn không nhận ra cô đã đứng lên.

‘Chúng ta không –’

‘Tôi muốn mà,’ Hermione đáp, cắt ngang lời phản kháng của Shadow. ‘Bạn có chắc là không sao nếu chúng ta sử dụng những cái chổi kia chứ? Ý tôi là, chúng không phải của chúng ta... sẽ không đúng nếu ăn cắp chúng...’

‘Ta mượn, không phải ăn cắp,’ Shadow chỉnh lại. Trông anh vui vẻ hơn khi dẫn Hermione qua đồng tuyết đóng băng, khiến chúng lảo xạo dưới chân họ. ‘Bạn đã từng bay trước đây chưa?’

Hermione nhanh chóng lướt trong đầu. ‘Rồi,’ cô nói, nhớ lại lúc Harry và Ron đã ép cô cười chổi ở Hang Sốc, ‘Tôi từng bay trước đây rồi – vào mấy mùa hè trước với các bạn, họ bắt tôi chơi Quidditch – tôi sẽ ổn thôi.’

‘Bạn có thể... bạn có thể dùng chung chổi với tôi nếu bạn muốn. Nếu bạn thấy thế thoải mái hơn.’

Hermione đỏ mặt. ‘Tôi –’ cô bắt đầu nói, nhưng dừng lại. ‘Không, không sao,’ cô lầm bầm, biết ơn vì chiếc áo choàng đã ngăn Shadow nhìn thấy tâm trạng rối bời của mình.

Shadow dường như cũng đã nhận ra hàm ý trong lời đề nghị của mình bởi anh thọc tay vào túi, nhìn xuống chân và giữ im lặng suốt phần đường còn lại.

Sau vài phút, hai người đến một cái lán nhỏ xập xệ, nắp một phần trong bóng râm của hàng cây xung quanh. Shadow rút chìa phép, chìa vào ổ khóa rỉ sét gắn trên cửa và lẩm bầm, ‘Alohomora!’ Tức thì cái khóa rơi xuống đất đánh ‘thịch’.

‘Tại sao –’

‘Thử thách tôi xem,’ Shadow nhếch mép, nhún vai. ‘Tôi có hai suy đoán,’ anh tiếp tục, bước vào cái lán bụi bặm và gạt mấy cái mạng nhện qua một bên. ‘Hoặc là họ chỉ coi chỗ này như một cái mòng chuột’ – anh chỉ về hướng mấy cây chổi dựng thành đồng ở bức tường phía xa – ‘hoặc họ muốn dân Muggle đi qua đoán rằng đó chỉ là một cái lán để đồ cũ bình thường. Nhưng khả năng cao là cả hai.’

Hermione cười, nhìn Shadow cúi xuống xem xét đuôi một cây chổi đầy bụi. ‘Cái này được,’ anh nói khi lần tay qua dòng chữ ‘Twigger 90’ khắc trên cán chổi cong queo.

‘Đây, cầm lấy.’

Ngập ngừng, Hermione rón rén vào cái lán và cầm lấy cây chổi, Shadow bắt đầu kiểm tra cây chổi nữa nằm dưới nó.

‘Bạn có chắc là cái này an toàn không?’ Cô lo lắng hỏi, nhìn cây chổi cũ trông tạm bợ đến nỗi Hermione nghi là cơn gió nhẹ nhất cũng có thể làm nó gãy đôi. ‘Chúng không cần khởi động hay gì đó tương tự à?’

‘Chúng có thể hơi lỗi thời một chút’ (‘Có lẽ đây vẫn không phải là một ý hay,’ Hermione the the), ‘nhưng chúng vẫn hoạt động và ta không còn gì khác.’

‘Chúng ta không thể triệu hồi cây chổi nào tốt hơn à?’ Hermione bứt rứt hỏi.

‘Tôi có thể làm vậy, nhưng... ừm, cũng một thời gian rồi tôi không cười chổi nên không còn có chổi riêng nữa...’

Shadow đảo mắt, nhưng đó là trước khi Hermione nhìn thấy niềm khao khát trong mắt anh.

Việc bay lượn chắc phải có ý nghĩa rất nhiều với anh ấy, Hermione nhận ra với sự nhức nhối tội lỗi. Cô nhớ Shadow đã nói mình là người quen của Harry thời còn đi học, và thoáng tự hỏi liệu anh có ở trong đội Quidditch hay không.

‘Vây, bạn sẵn sàng chưa?’ Shadow nói, kéo Hermione khỏi sự trầm ngâm.

‘Rồi,’ Hermione nói không chút thuyết phục, liếc nhìn xuống cây chổi của mình.

Cũng đã lâu rồi kể từ khi cô cưỡi một cây chổi. ‘Ồ –’

‘Cứ quăng một chân qua,’ Shadow cười nhăn nhở.

‘Phải,’ Hermione lằm bằm, làm theo hướng dẫn. Hít một hơi thật sâu, cô siết cán chổi chặt đến độ khớp xương trắng bệch. ‘Mình làm được, mình làm được...’ cô lằm bằm liên tục.

‘Buộc chắc áo choàng vào,’ Shadow chỉ dẫn. Anh cũng đã trèo một chân qua cái chổi và nhìn Hermione qua vai mình. ‘Trừ khi bạn muốn cưỡi hẳn nó ra.’

Hermione đột nhiên nhận ra Áo khoác Tàng hình không hề có khuy cài hay dây buộc gì hết. ‘Tôi nên làm gì đây?’ cô lo lắng hỏi sau khi giải thích vấn đề với Shadow.

Anh nhúm mày nghĩ ngợi. ‘Ban đầu chúng ta bay chậm chậm thì sao?’ anh gợi ý sau một hồi. ‘Sau đó chúng ta sẽ tìm ra cách giải quyết.’

‘Tôi không nghĩ đó là ý hay –’ Hermione bắt đầu nói, nhưng Shadow đã lơ lửng cách mặt đất vài mét và nhìn cô.

‘Thôi nào,’ anh nói. ‘Cảm giác tuyệt lắm.’

Hermione nghiêng rặng. Đi nào... cô buồn rầu nghĩ. Nhắm chặt mắt, cô chần chừ đập xuống mặt đất.

Cây chổi lười biếng lơ lửng trong không khí. Hermione vô thức thở gấp và thậm chí còn ghì cán chổi chặt hơn.

‘Bạn không sao chứ?’ Shadow lo lắng hỏi. Anh đang ngồi trên chổi dễ dàng với hai tay đặt trên đùi.

‘Tôi không chắc lắm,’ Hermione đáp. Biết với anh thì dễ rồi, cô cay đắng nghĩ, lão đảo lắc lư trong không trung.

‘Chắc sẽ tiện hơn nếu bạn bỏ –’

‘Tôi ổn,’ Hermione nói lớn, chổi của cô bắt đầu trôi xa khỏi Shadow. ‘Nhưng làm thế nào để điều khiển cái này?’

‘Bạn chỉ việc điều chỉnh bằng tay thôi. Đừng giật mạnh; đẩy nhẹ và nó sẽ đi theo hướng bạn muốn.’

‘Dừng lại thì sao?’

‘Từ từ ngả về phía sau và nó sẽ dần chậm lại.’ Shadow chỉnh cán chổi hướng lên trên, nói thêm trước khi bay đi, ‘Đừng lo lắng nữa; cứ tận hưởng cảm giác đi!’

Hermione nhìn hình dáng Shadow ngày một nhỏ đi đến khi anh chỉ còn là một chấm đen trên bầu trời đang dần tối lại. Thở dài, cô thận trọng tăng tốc một chút và bắt đầu tập lượn vòng giữa những cái cây trước mặt.

Một lúc sau, Hermione ngạc nhiên thấy mình đã tự tin hơn khi ở trên không trung – thật ra là tự tin hơn rất nhiều, cô thả lỏng cái ghì siết trên cán chổi và thậm chí còn đánh liều bỏ một tay ra để kéo áo choàng lên, nó đang trượt xuống và mắc quanh vai cô.

‘Shadow?’ cô ngập ngừng gọi.

Trước khi Hermione kịp lên tiếng lần nữa, cô thấy một bàn tay từ đằng sau nắm lấy đuôi chổi mình. Cô xoay phắt lại và thấy Shadow lơ lửng ở đó, nhếch mép cười mỉa mai. Trái tim cô chứng lại; có gì đó ở nét mặt anh lúc ấy gợi cô nhớ đến một người cô từng quen biết.

‘Cùng lượn một vòng nào,’ anh nói. Đó là một lời khẳng định hơn là một câu đề nghị, Hermione đẩy suy nghĩ mình sang một bên (Có lẽ bởi vì mình đã nhìn thấy anh ấy ở Hogwarts, cô lí giải), quay chổi lại và theo sau Shadow khi anh đang bay ngày

một cao lên.

‘Trên này l-l-lạnh quá,’ Hermione nói qua hàm răng lập cập lúc họ bay gần đến những đám mây. ‘Sh-Shadow, t-tay tôi đang t-tê đi rồi... c-có lẽ chúng ta nên bay thấp xuống một chút...’

‘Vậy sao?’ Shadow nói, dừng giữa không trung và quay lại nhìn Hermione. ‘Tôi không để ý. Xin lỗi. Đây, chúng ta sẽ bay thấp xuống.’

Hermione chỉ có thể lắc đầu, ngưỡng mộ khả năng chịu lạnh của Shadow khi chỉ mặc chiếc áo choàng mỏng cùng áo chùng đi đường thông thường lúc họ hạ xuống. Cô thấy tay mình như đóng đá luôn cùng cán chổi và khuôn mặt thì mất sạch cảm giác. Lúc lắc đầu, cô thấy đuôi tóc mình có băng.

‘Cái áo choàng này k-không có tác dụng mấy,’ Hermione nhăn mặt nói, vẫn run rẩy vì lạnh. ‘Nhưng tôi cho rằng nó cũng không tác dụng chống l-lạnh.’

‘Bạn có muốn cưỡi chổi cùng tôi không?’ Shadow gợi ý. Trông anh thoáng chút lo âu, dù Hermione biết anh không thể nhìn thấy cô. ‘Bạn có thể tận hưởng chuyến bay mà không phải lo về mấy vấn đề kĩ thuật như thế.’

‘Tôi không biết...’ Hermione ngờ vực nói. ‘Cái chổi đó trông không được chắc cho lắm.’

‘Có đấy, tin tôi đi,’ Shadow nói, vẫy vẫy tay về phần khởi. ‘Như tôi đã nói, cứ để đó cho tôi. Đừng nghĩ về nó. Cứ thư giãn và tận hưởng khung cảnh.’

Hermione lưỡng lự, thăm đầu tranh hai mặt vấn đề trong đầu. Sẽ vui đó, nhưng cũng rất lúng túng và không đúng tí nào nếu cô cứ đánh liều ngồi chung chổi với một người cô hầu như không hề biết.

Nhưng cô có quen anh ấy, một giọng nói nhỏ cãi lại. Tất cả những lá thư đó... những buổi gặp mặt này... cô đã nghe đủ để có một đánh giá khách quan về tính cách anh ấy rồi.

Nhưng Hermione không thể không nhớ đến sự gây hấn trong giọng nói Shadow mà cô vừa nghe lúc trước. Như thể anh biến thành một con người hoàn toàn khác – nhưng, Hermione tự nhắc nhở bản thân, bởi tất cả những gì cô biết, anh có thể là người như vậy trong mọi chuyện trừ những việc liên quan đến cô.

Và Ron sẽ nghĩ gì? Một giọng nói khác vang lên, thêm sự náo động vào những suy nghĩ rối tung trong đầu Hermione lúc này. Kể cả khi đôi lúc anh ấy có làm cô giận phát điên thì cô cũng không thể phản bội anh ấy như vậy được, nhất là sau cuộc cãi vã đó. Có lẽ anh ấy đang ngồi thờ thần ở nhà, tự hỏi cô đang ở đâu. Cô không thể –

Hermione cắn môi. ‘Từ bao giờ những quyết định đơn giản lại trở nên khó khăn như vậy?’ cô bực bội kêu to.

‘Gì vậy?’ Shadow nói.

Hermione đỏ mặt. ‘Không, tôi không nghĩ là hôm nay,’ cô nói nhanh trước khi tâm trí lại xáo trộn lần nữa. Cô thở dài nhẹ nhõm. ‘Có lẽ để lần sau. Tôi – tôi phải về nhà.’

Trong một phần giây, Hermione có thể thề rằng cô thấy Shadow giận dữ mím môi lại, nhưng rồi anh chỉ gật đầu và nói, ‘Trở xuống thôi.’

~~*~*~*~*o~*~*~*~*

~‘

Vậy,’ Hermione nói, nhìn Shadow qua chất lụa của chiếc Áo khoác Tàng hình, ‘Tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải đi rồi.’

Ngay khi xuống mặt đất, hai người họ lặng lẽ trở về cái lán xiêu vẹo để trả lại chổi.

Sau đó họ nói chuyện về kì nghỉ lễ (trong sự buồn bã của Hermione bởi Shadow đã xác nhận anh sẽ trải qua Giáng Sinh một mình) đi qua cánh rừng tới băng ghế mà họ đã ngồi trước đó. Dù không khí cuộc trò chuyện vẫn nhẹ nhàng nhưng Hermione cảm thấy có gì đó đã thay đổi trong cách Shadow trò chuyện với cô – dường như anh trở nên kín đáo và khép chặt mình hơn. Chỉ sự thay đổi nhỏ này thôi đã khiến

Hermione thấy gần như biết ơn vì được rời đi, cô đứng đó, đối mặt Shadow và nói lời tạm biệt.

‘Tôi sẽ viết cho bạn sớm thôi,’ Shadow hứa. Anh chần chừ, rồi nói thêm, ‘Giáng Sinh vui vẻ.’

‘Bạn cũng vậy,’ Hermione nói. Không nghĩ ngợi, cô nhào người về phía trước và ôm chầm lấy anh. ‘Tiện thể – hồi đi học tôi có thể cũng quen Harry Potter,’ cô thì thầm vào tai anh trước khi buông ra, lùi lại vài bước và Độn Thổ.

Hermione quá chăm chỉ tập trung vào hình ảnh phòng ngủ của mình trong Hang Sóc mà bỏ lỡ thứ Shadow nhìn thấy khi cô biến mất: một thoáng của chiếc khăn đỏ sọc vàng khi cô rời khỏi anh.

17. Chương 17: Những Hồi Ức Gọi Mở

T/N: Dài kinh khủng...

Chương 17: Những hồi ức gọi mở

Sáng hôm sau Hermione dậy sớm. Ngáp dài, cô mở một mắt nhòm ra ngoài cửa sổ. Trời đang đổ tuyết – thể là lại có một Giáng Sinh trắng rồi.

Hermione nhẹ nhàng chui khỏi chăn và đứng dậy. Cô với tay mở cửa sổ nhìn ra ngoài. Ánh nắng ban mai phản chiếu lên những lớp tuyết mới trên nền đất chói lóa, vài tia nắng lạc loài nảy đập vào mấy bông tuyết đang rơi khiến chúng lấp lánh đến lóa mắt. Cô chớp chớp mắt, toe toét cười.

‘Đúng là một thời tiết Giáng Sinh tuyệt vời,’ Hermione thở một hơi hạnh phúc, nằm phịch trở lại xuống chiếc giường và hít lấy không khí giá lạnh tràn vào phòng qua ô cửa sổ mở. Suy nghĩ của cô lại chậm chậm trôi về buổi gặp gỡ với Shadow đêm trước. Nhớ lại, cô thấy nó như một câu chuyện cổ tích, như chưa từng xảy ra. Tất nhiên họ hầu hết không nói gì cả, nhưng chuyện bay... kí ức về việc ấy giống từ trong một giấc mơ. Cô chưa bao giờ thấy tự do tự tại, tách rời mọi thứ đến như thế.

Chỉ có cô, bầu trời bất tận, và... Shadow.

Hermione ngáp lần nữa, vươn vai. Lúc ấy cô thấy bình yên tuyệt đối, với bản thân và mọi chuyện xung quanh. Nhớ về khoảng thời gian cô có với Shadow giúp cô đẩy hết những mối lo về công việc và gia đình ra khỏi tâm trí, việc mà cô thường xuyên thấy khó khăn.

Sau vài phút nằm trên giường trôi nổi giữa thức và ngủ, Hermione từ từ nhấc mình khỏi chăn, xỏ dép vào. Cô hờ hững choàng cái khăn đan lên vai, lê bước khỏi phòng và đóng cửa lại phía sau.

Khoảnh khắc Hermione bước vào sảnh, sự mãn nguyện của cô biến mất ngay như một lớp vỏ thừa rộng thùng thình. Cô rùng mình; cảm giác lạnh lẽo sợ hãi đè nặng trong lòng. Cô sẽ làm gì khi gặp Ron dưới lầu?

‘Hermione, cháu đấy à?’ bà Weasley nói vọng lên trước khi Hermione kịp quay đi và chạy về phòng ngủ.

‘Vâng ạ,’ Hermione đáp, lòng nặng trĩu. ‘Vài phút nữa cháu xuống.’

‘Nhanh lên cưng, chúng ta ăn xong quá nửa bữa sáng rồi.’ Bà Weasley thò đầu ra từ cửa phòng ăn và mỉm cười với Hermione. Bà mặc chiếc tạp dề nâu sẫm dính bẩn, chút kim tuyến bám vào mái tóc bông bênh.

‘Cháu sẽ xuống ngay,’ Hermione nói, yếu ớt cười đáp lại.

Hermione xuống chiếc cầu thang ọp ẹp, nhanh chóng lên kế hoạch việc sẽ làm lúc đến lầu dưới. Cô không thể nhìn Ron; cô chưa bao giờ giỏi nói dối anh. Trí não cô tăng tốc, cố phác thảo trong đầu một câu trả lời thỏa đáng cho câu hỏi không thể tránh khỏi: tối qua cô đã đi đâu?

KHi Hermione vào phòng ăn, Ron không nhìn lên. Anh ăn cháo với vẻ tập trung cao độ và thậm chí lúc Harry chỉ ra sự xuất hiện của Hermione, anh chỉ cầu nhàu và tiếp tục ăn.

‘Chào buổi sáng, Hermione,’ Alicia nói mỉm cười.

Cô ngồi cạnh George, người đang bận bịu trát một lượng mứt dâu quá tải lên lát bánh mì. Đối diện, Fred đang cố hóa phép đồng nho khô trong miếng bánh Giáng Sinh trên đĩa xếp thành hình người tuyết, một công việc nhận được cái lườm mắt từ Alicia.

‘Giáng Sinh vui vẻ,’ Hermione lơ đãng nói với Ginny và bà Weasley, cô lách qua họ để ngồi vào chỗ quen thuộc cạnh Ron.

Qua đuôi mắt, Hermione thấy Ginny và Harry lo lắng nhìn nhau, nhưng cô phớt lờ họ. Cô biết họ đều ngứa ngáy muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra – cuộc cãi vã của Hermione và Ron không thoát khỏi sự chú ý của hai người ấy, nhưng không ai thực sự biết cô và Ron đã gào thét những gì.

‘Chào buổi sáng,’ Hermione bồn chồn nói, nhẹ nhàng ngồi xuống ghế và liếc nhanh Ron trước khi lấy một lát bánh mì. ‘Giáng Sinh vui vẻ.’

Hermione thấy gò má Ron siết lại, nhưng ngoài điều đó ra anh không để lộ bất cứ dấu hiệu gì là mình chú ý đến sự hiện diện của Hermione. Thay vì vậy, anh nói lớn,

‘Harry, đưa mình bơ.’

Lông mày Harry nhướn lên, nhưng anh làm theo và đưa đĩa bơ cho Ron. ‘Tối qua bỏ ở đâu vậy?’ anh tò mò hỏi Hermione.

‘Mình phải gặp một người bạn,’ Hermione nói. Đó đâu phải là nói dối, cô tự an ủi.

‘Chúng mình – ờ – chúng mình cần bàn bạc về vụ án.’ Cô thầm nhẩm nhó. Được rồi, có lẽ đây là một lời nói dối.

‘Hermione, thỉnh thoảng cháu nên nghỉ ngơi và tận hưởng khoảng thời gian cùng gia đình,’ bà Weasley rầy. Bà ngược lên nhìn Hermione qua cốc socola nóng mà bà đang uống. ‘Thật tiếc cháu không thể đến mừng đêm Giáng Sinh tối qua.’

‘Đúng, chị bỏ lỡ nhiều thứ cực,’ Ginny cười khúc khích nói. ‘Một cặp Muggle lớn tuổi mời chúng em bánh gừng, nhưng hóa ra Neville lại dị ứng với nó... Bà anh ấy không muốn chữa trị ở vùng Muggle lân cận nên anh ấy phải đi suốt quãng đường còn lại như có cả đồng nốt sần đỏ trên người.’

‘Câu ấy ổn chứ?’ Hermione lo lắng hỏi.

‘Ồ đương nhiên rồi,’ bà Weasley xen vào nói. Bà ném một cái nhìn trách mắng về phía Ginny. ‘Và cho cô biết, quý cô trẻ tuổi, cô cũng từng bị dị ứng y hệt vậy khi còn bé đấy, để mẹ xem lần sau mẹ sẽ thô lỗ với ai.’

‘Con xin lỗi mẹ,’ Ginny lẩm bẩm với tô cháo trong tiếng cười khúc khích của Fred và George.

Bữa sáng biến thành một sự kiện đầy lúng túng. Ron tiếp tục tức tối giữ im lặng suốt bữa ăn trong khi các thành viên Weasley còn lại cố khuấy động không khí mà không hiệu quả. Đến lúc Hermione dọn nốt cái bát cuối cùng vào bồn rửa thì cô thấy kiệt quệ, như thể chỉ riêng việc viện cớ thôi đã vắt sạch năng lượng của cô rồi.

Chưa đến trưa mà Giáng Sinh đã biến thành một trong những ngày tồi tệ nhất trong năm.

Khi Hermione vào phòng khách sau khi dọn bàn xong, mọi người trừ bà Weasley, người khẳng khái sẽ rửa chén đĩa một mình, đã thoải mái yên vị quanh đồng lửa. Tuy nhiên ánh mắt của Hermione ngay lập tức hút về phía Ron và Harry. Họ có vẻ đang cãi cọ gì đó trong góc phòng cạnh cây Giáng Sinh.

‘Thiệt tình, Hermione, lần sau em phải để em gái bé bỏng của bọn anh dọn bàn ấy...’

Ginny đang cuộn tròn trong chiếc ghế sofa gần lò sưởi nhất và đọc Tuần san Phù thủy, le lưỡi phản ứng trước câu nói của George, nhưng Hermione chỉ lơ đãng mỉm cười, ngồi xuống cạnh Ginny và lẩm bẩm, ‘Họ đang nói về cái gì thế?’

Ginny ngước lên. ‘Em không rõ lắm,’ cô đáp. ‘Em nghĩ Harry đang cố khuyên Ron làm gì đó nhưng Ron không nghe.’

Hermione nhúu mày. Ron không muốn làm gì? Có liên quan đến cô không?

‘Hermione,’ Ginny đột nhiên nói. Cô đã đặt tờ báo xuống và giờ đây nhoài về phía trước với ánh nhìn nấn nỉ trên khuôn mặt. ‘Chị ở đâu tối qua? Chị không hề gặp bạn để thảo luận về vụ giết người đúng không?’

‘Điều gì khiến em nói vậy?’ Hermione thì thầm lại, giương lên một biểu hiện ngây thơ không mấy thuyết phục trong khi thầm nguyện rửa bản thân. Đương nhiên Ginny biết cô đang nói dối; cô ấy lúc nào cũng biết.

Thật vậy, câu trả lời của Hermione gặp phải một cái trừng mắt nghiêm khắc, ‘Em nghiêm túc đấy,’ Ginny nói và giọng cô xác nhận những lời nói đó. ‘Chị lại gặp Shadow đúng không?’

‘Nếu đúng thì sao?’ Hermione trả lời chống chế. ‘Bọn chị chỉ nói chuyện thôi mà.’

Ginny nhăn trán. ‘Chị phải dừng việc này lại Hermione. Chị không thể lừa dối bất cứ ai – không với Ron, không với Harry, không với em, và chắc chắn không tự lừa dối bản thân mình. Chị không thể cứ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ kết thúc tốt đẹp được.’

Hermione thở dài và day day thái dương. Ginny đứng. Cô không thể trì hoãn được nữa. Làm sao cô có thể làm bạn lâu dài với Shadow nếu cả hai không biết danh tính của nhau?

‘Chị chỉ ước mình biết anh ấy là ai,’ Hermione lẩm bẩm, ngả người ra sau để chăm chú nhìn mấy khe nứt trên trần nhà. ‘Điều đó sẽ khiến mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Không còn người đàn ông bí ẩn, không còn những lời nói dối... và chị có thể nhanh chóng trở lại cuộc sống bình thường của mình.’

‘Sao chị không hỏi anh ta?’ Ginny gợi ý.

Hermione lắc đầu. ‘Chị không biết Ginny,’ cô thành thật trả lời. ‘Bây giờ bọn chị như cùng chơi một trò chơi mà cả hai đều cố xem chuyện sẽ kéo dài đến đâu khi cả hai không biết quá nhiều về nhau. Và chị... ừm, chị thích nó. Cũng hay mà.’

‘Nghe chẳng giống chị chút nào,’ Ginny lo lắng nói. Cô dừng lại, và chậm chậm nói thêm, ‘Nhưng chị biết cuối cùng chị cũng phải kể với Ron đúng chứ? Anh ấy lo đấy.’

Anh ấy che lại bằng việc trở thành một tên ngốc, nhưng đúng là như vậy.’

‘Chị biết. Nhưng chị đang trong tình huống có chút lén lút đúng không?’ Hermione yếu ớt đáp.

Cô thở dài lần nữa và liếc thêm một cái về hướng Ron và Harry. Ron đang cầm một gói nhỏ trong tay và liên tục giận dữ chỉ tay vào đó khi nói chuyện với Harry.

‘Chị chỉ đang chán cuộc sống của mình thôi đúng không?’ Hermione nói sau vài phút im lặng. Cô tựa cằm lên cánh tay nhìn Ginny. ‘Chỉ thế thôi đúng không? Chị làm vậy chỉ vì muốn gì đó thú vị xảy đến với mình đúng không?’

Ginny nhìn không mấy thoải mái. ‘Ồ... ừm... em không biết, nói thật là thế. Em không nghĩ chị lại ngu ngốc đến độ đi làm việc đó. Chị biết việc này ngu ngốc đúng chứ?’

‘Vì Chúa, anh ấy cũng làm việc ở Bộ mà!’ Hermione nói lớn, nhưng cũng không quá to, lờ đi câu hỏi của Ginny. ‘Anh ấy có thể tệ như thế nào chứ?’

‘Em không nghĩ khía cạnh tình bạn đó và những lá thư làm Ron phần nộ...’

‘Ý em là gì?’ Hermione sốt ruột hỏi.

Nằm trên đồng ga trải giường gọn gàng là một vật được gói cầu thả buộc kèm một lá thư.

Hermione đẩy ghế đứng bật dậy nhanh đến nỗi làm cái ghế nghiêng ngã đổ cái sầm xuống nền sàn gỗ. Lờ nó đi, cô tiến đến giường, ngón tay run rẩy cầm lấy đồ vật. Cô tháo sợi dây buộc lá thư với bọc đồ và lật nó lại.

Dòng chữ bằng mực xanh lục bảo, ‘Starlight’.

Bối rối, Hermione nhìn quanh. Cửa sổ! Cô nhận ra. Sáng nay cô đã quên đóng nó lại. Con cú của Shadow chắc hẳn đã bay vào và chuyển bưu kiện này.

Hermione mở bức thư, nóng lòng muốn biết Shadow viết gì. Tuy nhiên, trong sự thất vọng của cô, bức thư chỉ có vài dòng:

Starlight thân mến,

Giáng Sinh vui vẻ. Hãy dùng nó để làm sống lại những hồi ức vui vẻ nhất với bạn trai của bạn – có thể nó sẽ giúp hai bạn làm hòa với nhau.

Chân thành, Shadow.

Sự phấn khích chạy dọc Hermione khi cô mở gói quà, cẩn thận để không làm hỏng lớp giấy bọc màu bạc. Một lọ được nhỏ xíu màu xanh thẫm rơi xuống lòng bàn tay cô.

‘Reco Memoria,’ Hermione nói to, đọc dòng chữ tí hìn khắc trên nút chai. Cô thầm kinh ngạc khi nhận ra đó là gì. Dịch kí ức – loại thuốc cho phép người uống hồi tưởng bất cứ hồi ức nào người đó chọn. Mục đích của nó tương tự như Châu Tưởng Kí, nhưng cũng hơi khác một chút bởi nó để người uống trở thành chính họ trong khoảng thời gian đó. Điều chế độc được này cực khó và vất vả nên chúng hầu như không được bán ở các nhà dược. Lượng trong chai nhỏ này đủ ột người dùng.

Bản khoản không biết Shadow đã tìm ra ai điều chế thứ được này cho anh,

Hermione phá lớp niêm phong quanh nút chai và gỡ nó ra. Tuy vậy, cô chần chừ trước khi uống thứ thuốc này. Cô đột nhiên nhận ra giữa đồng đồ cô mua cho bạn bà và gia đình, cô đã quên mua quà cho Shadow.

Nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng màu xanh, Hermione hơi xấu hổ khi anh đã tặng cô quá nhiều mà cô hoàn toàn quên bằng anh, và cô cũng chợt nhận ra có lẽ sẵn lòng uống thứ thuốc này cũng không phải một ý hay. Nhỡ nó bị pha tạp thì sao?

Đương nhiên là cô tin Shadow, nhưng tuy vậy...

Hermione đi ngược lại chỗ cái bàn, với lấy ngăn kéo trên cùng lần nữa và mò mẫm xung quanh đến khi ngón tay chạm phải một cái ống thuốc dài. Cô lấy ra, lắc nhẹ rồi mở nút bấc. Giơ nó lên trong ánh nắng sáng rực xuyên qua ô cửa sổ mở, Hermione xem xét tỉ mỉ thứ trong vất bên trong, trở về giường ngồi xuống.

Để chai dịch kí ức lên trên bàn cạnh giường ngủ, Hermione cẩn thận đổ vào một giọt thuốc thử độc trong ống thuốc thuốc dài. Cô đóng nút bấc của ống lại, quan sát kĩ càng thứ độc được màu xanh lá.

Sau một phút, không có gì xảy ra. Hài lòng, Hermione nhấc cái chai lên môi. Tuy nhiên, trước khi uống, cô lại ngáp ngừng lần nữa, lần này vì ý nghĩ nên để dành dịch kí ức thì tốt hơn. Nhưng mối lo lắng này nhanh chóng bị gạt phắt đi bởi Hermione lí giải nếu có lúc nào cô cần nhớ về khoảng thời gian hạnh phúc của cô và Ron thì đó chính là lúc này.

Vì vậy trước khi suy nghĩ tiếp theo có thể cản cô, Hermione nghiêng cái chai và nuốt sạch trong một hớp.

Tức thì, Hermione cảm thấy cô tách rời với chính mình. Cô chớp mắt và ngay lập tức thấy rõ hàng triệu hình ảnh xoay lướt qua óc. Mình đang ở trong đầu chính mình, cô nhận ra. Như để xác nhận điều đó, cô thấy chân mình chạm xuống thứ nền rắn chắc – rõ ràng hình dáng thân thể cô cũng theo đến đây.

‘Chào mừng đã đến!’ một giọng cao, hơi the the đột ngột vang lên.

Hermione giật nảy người nhìn quanh. ‘Xin chào?’ cô nói to. Kì quặc, giọng nói cô dường như biến mất ngay khi cô cất tiếng, nhưng cô vẫn biết là mình đã nói ra điều đó.

‘Đây có phải lần đầu tiên của cô không?’ giọng nói ngạc nhiên.

‘Uống thứ thuốc này ư? Đúng, lần đầu tiên,’ Hermione đáp, cảm thấy hơi ngu xuẩn khi nói chuyện với không khí.

‘Tôi nghĩ là mình phải giải thích cho cô rồi,’ giọng nói hơi chút tức tối. ‘Tôi là tiềm thức của cô. Tôi quản lý các kí ức và cảm xúc của cô với chúng. Thứ thuốc cô uống là phiên bản hạn chế của dịch kí ức thứ thiệt. Nó chỉ cho phép cô hồi tưởng những hồi ức hạnh phúc nhất mà thôi. Tôi ở đây để dẫn đường cho cô xuyên qua trí não của chính mình.’

Hermione nhú mồm. ‘Nghe như từ –’

– ‘tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, tôi biết,’ giọng nói sốt ruột nói nốt. ‘Tôi nghĩ là cô sẽ nói thế. Tôi nhận thấy tất cả chuyện này nghe khá phi thực tế, nhưng không có sự chỉ dẫn của tôi, cô có khả năng sẽ bị lạc đấy. Ở đây phức tạp lắm.’

‘Tôi đã thấy,’ Hermione lẩm bẩm. Cô thở dài. Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô cứ dùng Chậu Tưởng Kí. Cô đã nghĩ gì mà lại dùng dịch kí ức cho việc này nhỉ? Đáng ra nên để dành nó cho những thứ quan trọng hơn.

‘Nào, nào, cô không được nghĩ như vậy,’ giọng nói trách móc. ‘Chỉ hồi tưởng lại kí ức không giúp ích gì nhiều nếu cô không được trải nghiệm nó lần nữa.’

Hermione không đáp lại.

‘Tốt lắm,’ giọng nói tiếp tục. ‘Tôi hiểu là cô ở đây để tìm và làm sống lại một trong những giây phút hạnh phúc hơn của cô và bạn trai?’

‘Phải.’

‘Vậy bắt đầu thôi.’

Ngay lúc ấy, tất cả hình ảnh xoáy tít xung quanh Hermione biến thành màu vàng nhạt, tỏa sáng một chỗ và rơi xuống, tạo thành các vũng chất màu vàng kim lấp lánh. Ngập ngừng, Hermione vươn một bàn tay – nhưng có thật là cô vươn một bàn tay ra không? Dù gì thì ở trong trạng thái này cô không có một thân thể thật sự – và chạm vào một vũng chất gần đó. Hình ảnh Ron và Harry đứng cạnh cây Giáng Sinh dưới luồng linh trước tầm mắt.

‘Đừng thử cái đó làm gì,’ giọng nói the thé cảnh báo Hermione khi cô nhúng tay vào thứ chất sền sệt, ‘không được đâu.’

‘Ý cô là sao?’ Hermione hỏi. Cô nhăn trán lùi lại.

‘Thử đi.’

Hermione làm theo và kinh ngạc khi thấy một rào chắn vô hình bắt đi bắt dịch ngăn cô xuyên qua bề mặt màu vàng.

‘Sao nó lại không –?’

‘Như tôi đã nói, nó chỉ cho cô thăm những kí ức vui vẻ nhất, đồng nghĩa với việc cô bị chặn đi vào những hồi ức tôi không phân loại là “vui vẻ”. Bây giờ, tiếp tục đi... có rất nhiều vũng kí ức cho chúng ta – cho cô – thăm lại đấy.’

Hermione tiếp tục tiến về trước, không hẳn là đi bộ nhưng cô vẫn hoàn toàn kiểm soát chuyển động của mình. Mỗi khi đi qua những bể màu vàng, tất cả cô đều chạm qua, tiềm thức của cô lại giải thích cô đã cảm thấy thế nào về những kí ức ấy. Hermione khá khó chịu; cô đâu yêu cầu được nghe về việc cô thăm biết mình đã phản ứng thái quá khi Ron buộc tội Crookshanks ăn Scrabbers vào năm thứ ba. Nhưng cô cũng không thể phủ nhận, tất cả việc này thật quá hấp dẫn, nên cô tiếp tục tìm kiếm kí ức thích hợp để hồi tưởng.

Cuối cùng, Hermione nhìn thấy một vũng màu vàng chứa hình ảnh nhập nhòa của Ron lúng túng tặng cô một bó hoa. Đó là quà sinh nhật sớm một năm trước, và dù cử chỉ này đơn giản và có phần đơn điệu, cô đã rất cảm động bởi sự chu đáo của Ron (thứ hiếm khi xuất hiện trong hành động của anh).

Cô lướt những ngón tay qua bề mặt vàng kim và thấy chúng xuyên qua nó. ‘Cái này sẽ được đó,’ cô nói to, cực muốn việc này qua nhanh đi. Cô không biết gợi ý của Shadow có hiệu quả không, nhưng có lẽ nhớ lại tại sao cô lại yêu Ron ít nhất có thể cho cô lý do để kiên nhẫn hơn với anh, bởi lúc này, cô thấy chút hổ thẹn đã nói dối anh – thậm chí cả khi cô vẫn thấy anh là người sai.

‘Cô chắc là muốn cái này chứ?’ giọng nói ngờ vực hỏi. ‘Chúng ta vẫn còn khối thời gian để nhìn quanh nữa mà. Không phải mỗi ngày cô đều được ghé thăm kho kí ức của chính mình đâu; tốt nhất là nên tận dụng tối đa nó.’

‘Tôi chắc chắn,’ Hermione dứt khoát. Lúc này, cô chỉ muốn trở lại thế giới thân thuộc để tận hưởng Giáng Sinh với tất cả mọi người. Tất cả mọi người trừ Ron.

Một lần nữa, một đợt sóng tội lỗi trào qua Hermione. Quyết tâm lần nữa thử gợi ý của Shadow, Hermione cẩn thận quỳ xuống rìa hồi ức, chuẩn bị bước vào. Tuy nhiên khi làm vậy, cô vô tình chạm tay vào một vũng kí ức khác đằng sau mình. Cô ngạc nhiên thấy mình không đụng phải lớp bảo vệ cứng nhắc.

Hermione quay lại để nhìn kí ức vui vẻ nào mà tiềm thức cho phép cô bước vào. Cô tưởng mình sẽ thấy hình ảnh của Harry hoặc Ron, nên cô mất vài giây trước khi nhận ra đáng người đeo mặt nạ trên cây chổi là Shadow.

‘Ồ, cái đó cũng đáng một giây nhìn vào đấy,’ giọng nói vang lên, giờ nghe hài lòng với Hermione hơn nhiều. ‘Tiếp đi, vào cái đó ấy.’

Hermione nhìn lên, lườm chằm vào thứ nhất định gì. ‘Tôi không thể,’ cô giận dữ nói.

‘Tôi ở đây để sửa chữa vấn đề giữa Ron và tôi. Gặp Shadow lần nữa chẳng giúp ích được gì. Ngoài ra, anh ấy là người đề nghị tôi làm việc này... tôi chắc chắn anh ấy muốn tôi chọn kí ức với Ron.’

Như để chứng minh mình không định trượt ra khỏi suy nghĩ hiện tại, Hermione quay lưng lại và dìm hai chân xuống hồi ức của Ron mà cô định thăm lại trước đó. Cô thấy thứ chất đặc sệt cuộn xoáy quanh mình, nhưng nó không dính vào quần áo và kéo cô xuống.

‘Đi ra khỏi đó ngay,’ giọng nói bực bội, ngay khi Hermione chuẩn bị buông tay khỏi rìa kí ức và rơi xuống. Hermione thấy một lực vô hình kéo cô ra khỏi vũng. ‘Đừng nực cười thế; đây đâu phải thứ cô thực sự muốn vào đâu.’

‘Ồ đúng là nó đấy,’ Hermione rít qua hàm răng nghiến chặt. Cô cố gắng vô vọng thoát ra. ‘Thả tôi ra! Tôi tưởng cô là người hướng dẫn của tôi chứ, đâu phải sắp tôi.’

‘Tôi cũng là cô,’ tiềm thức cô chỉ ra, không hề lơ lửng cái gì chặt. ‘Thật ra, tôi điều khiển hầu hết hành động của cô, và bây giờ, tôi điều khiển cái này... giờ cô có thể đi.’

Và với một cái liệng người nữa, Hermione ngã nhào vào kí ức buổi gặp gỡ trước với Shadow.

Cô rơi thẳng xuống đáy của bất cứ thứ gì đang chờ đợi mình, thứ giống chất lỏng quanh cô bắt đầu loãng dần đến khi cô cảm thấy mình đang rơi xuyên qua không khí. Hermione vùng vẫy để với tay nắm lấy bất cứ thứ gì, nhưng chẳng có gì ở đó, cô nhắm chặt mắt và cầu nguyện mình không đụng phải thứ gì rắn chắc.

Ngay lập tức, Hermione cảm thấy không khí quanh mình lạnh hơn. Cô mở mắt, nhìn lên, và gần như không có thời gian để quan sát bầu trời xám nhạt trên đầu trước đó, với một tiếng vèo khe khẽ, cô duyên dáng trượt vào thứ giống bộ áo vừa khít cơ thể rồi đáp xuống trên cán chổi mỏng manh bằng gỗ.

Run run, Hermione nhận ra cô lại ở trong cơ thể mình, nhưng lần này cô giống một sự hiện diện ngoài lề. Cô không kiểm soát hành động của mình bởi trước mắt mình, cô thấy bàn tay của mình hướng cây chổi lên trên những đám mây. Dù cô biết mình đang nhìn lên Shadow nhưng bản thể hiện tại đang đi thăm thú của cô được tự do nhìn ngắm bất cứ chỗ nào cô muốn.

Mỗi khúc ngoặt, mỗi cú lao xuống, Hermione vẫn cảm nhận rõ ràng cô đang trải nghiệm chuyến bay bằng chổi lần thứ hai. Tuy nhiên cô không thấy sự lo âu cô phải chịu đựng ở lần đầu tiên. Thay vào đó cô thấy

mình nhẹ bẫng và được giải phóng khỏi những mối bận tâm thường ngày. Cô muốn cười thật to, hoặc có lẽ là dang rộng đôi tay và tự mình bay lên.

Đây chắc hẳn là cảm giác bay lượn thật sự là như thế nào, cô nhận ra, nghe thấy chính mình nói với Shadow rằng cô thấy lạnh. Mọi suy nghĩ về việc làm lạnh với Ron hoàn toàn bay biến khỏi tâm trí cô.

Shadow quay lại. Hermione quan sát từng đường nét của anh, từ mái tóc đen rối bù đến đôi giày thể thao lấm bẩn. Cô chưa bao giờ để ý đôi môi mỏng, làn da nhợt nhạt, chiếc cằm nhọn của anh. Đôi mắt anh bừng cháy sự bạo tàn mà cô không hề nhớ từng xuất hiện trong những lá thư, hay thậm chí trong cách trò chuyện của anh. Trước khi mở miệng đề nghị ngồi chung chổi, anh cắn môi chần chừ trong một phần giây.

Hermione thấy tất cả thật mê hoặc. Cô thấy sự thôi thúc chỉ ngồi đó cả ngày và nghiền ngẫm nét mặt của Shadow. Một lần nữa, cảm giác quen thuộc cô cảm thấy rất nhiều lần đêm đó trở lại, mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nhưng cô vẫn không thể tìm ra điều gì ở Shadow khiến cô liên tưởng mãnh liệt đến một ai đó khác, và cô nhanh chóng bỏ cuộc trước khi thử cố sức.

Hermione nghe bản thân từ chối lời đề nghị của Shadow quá nhanh, có vẻ thế. Sự thất vọng dấy lên, cô thấy cây chổi bị bẻ ngoặt lại hướng xuống mặt đất lần nữa. Khi cô hạ xuống, cô quay ngược đằng sau nhìn vào Shadow. Môi anh mím lại, bàn tay ghì cán chổi chặt đến nỗi Hermione có cảm giác không phải cái lạnh làm khớp xương anh trắng bệch.

Đúng lúc ấy, Hermione bắt đầu trôi ngược lên, ra khỏi cơ thể cô. Cô nhìn hình dáng mình và Shadow ngày một nhỏ lại, đến khi họ chỉ còn là những cái chấm trên nền đất. Rồi cái lạnh dần phai đi, và khung cảnh công viên cũng biến mất.

Khi Hermione mở mắt lại, cô đã trở về góc mái Hang Sóc.

18. Chương 18: Máu Nóng Bốc Lên

T/N: Có kịch tính.

Chương 18: Máu nóng bốc lên

Draco đến quán Con Rồng Đỏ trước giờ hẹn với Hermione vài phút. Vì là ngày 26/12 nên người người điên cuồng mua sắm ở Hẻm Xéo, quán rượu đông đúc một cách bất thường. Số lượng túi giấy và bọc đồ chất trên những bàn, ghế và sàn nhà chỉ tăng thêm sự chật ních hỗn loạn, Draco khó khăn di chuyển trước khi tìm được một bàn trống.

‘Tốt nhất việc này nên bỏ công một chút,’ anh cầu nhàu, quăng cái hộp đĩa tự đầy khói ghế và ngồi xuống. Anh lập tức bật dậy lần nữa và nhìn xuống, bởi anh ngồi vào một thứ sắc nhọn không mấy dễ chịu – một bộ Chén trà Cẩn-Mùi.

‘Cái gì đây, tiệc trà chắc?’ Draco cần nhằn, đặt mấy cái tách lên chiếc bàn gần đó.

‘Nếu anh nói anh muốn có một cái, tôi có thể thu xếp,’ một giọng nói vẻ thích thú vang lên đằng sau Draco.

Draco quay lại và thấy Hermione đứng sau mình. Gò má cô hây hây đỏ, có lẽ do lạnh, và cô được bao bọc bởi hàng lớp quần áo. Trên tay cô cầm một túi mua sắm nhỏ với dòng chữ ‘Hiệu Dược Slug & Jiggers’.

‘Đúng lúc lắm,’ Draco nói, ngồi xuống khoanh tay trong khi Hermione cởi đồng khăn và mũ. ‘Trong túi có gì thế?’

‘Liều lượng Phép thuật và Độc dược của Arsenius Jigger,’ Hermione ngâm nga, cời đôi găng tay. ‘Flourish & Blott bận rộn quá nên tôi qua hàng dược luôn. Nếu thích anh có thể xem qua. Anh mang danh sách của mình chứ?’

Draco lâu bầu đáp lại. Anh vừa hoàn thành chúng đêm trước – cũng mất kha khá thời gian bởi anh mãi nghĩ về cuộc gặp gỡ với Starlight và bản khoản không biết cô đã nhận được món quà của mình chưa, nhưng dù sao anh cũng đã hoàn thành công việc.

‘Được rồi,’ Hermione nói, cuối cùng cũng ngồi xuống. Cô đặt cả hai tay lên mặt bàn.

‘Bắt đầu công việc thôi. Anh tìm thêm được gì từ nhân chứng không?’

‘Anna?’ Draco vô thức nói.

Hermione nhìn anh chăm chăm. ‘Thân thiết với cô ấy nhỉ?’

Draco hạ tầm mắt, thềm rửa mình đã buột miệng. Nhưng bên ngoài anh trả lời trơn tru, ‘Cô ấy bảo tôi gọi bằng tên.’

‘Phải. Dù gì thì tôi cũng không hứng thú với quan hệ của anh với cô ta. Cô ấy đã nói gì với anh?’ Draco chán chừ. Draco cân nhắc một lúc việc không để lộ thông tin Anna đã kể với anh. Như vậy anh sẽ có lợi thế hơn Hermione. Cô ta vẫn chưa biết chính xác mẫu giấy da bị xé kia có liên quan gì đến vụ giết người. Tuy nhiên, Draco cũng biết nếu giấu giếm bất kì loại bằng chứng nào trong vụ án kiểu này đều dẫn đến những hậu quả tai hại, nên anh khó chịu giải thích tất cả về quyển sách của người đàn ông.

Hermione im lặng lắng nghe. Khi Draco nói xong, cô nhăn trán vẻ gay gắt. ‘Sao cô ấy không kể cho tôi hay bất cứ ai khác về việc này?’

‘Tôi không biết,’ Draco nói dối. Anh không có ham muốn để Hermione biết bất cứ điều gì Anna đã nói ngoài những bằng chứng cô ta cung cấp.

Thở dài, Hermione nói. ‘Vậy anh nghĩ điều này nghĩa là gì?’

Draco nhướn mày, ngạc nhiên vì Hermione thậm chí còn để tâm hỏi ý kiến của anh. Anh luôn thấy cô ta là tuýp người tận dụng mọi cơ hội để dành quyền kiểm soát trong tay. Tuy nhiên anh cũng có vài giả thuyết muốn đề xuất, anh lưỡng lự trả lời câu hỏi của cô.

‘Đầu tiên, tôi thấy khá chắc chắn khi cho rằng người đàn ông kia cũng có dính líu đến vụ sát hại, bởi anh ta không nhắc đến cái xác dù anh ta lẽ ra phải nhìn thấy nó.’

Giờ có hai viễn cảnh có thể xảy ra: Malkin bị giết khi người đàn ông đi vào con hẻm, hoặc bà ta bị giết trước khi anh ta đi vào con hẻm.’

‘Hoặc Anna của anh đang nói dối,’ Hermione nhận xét.

‘Cô ấy không phải Anna của tôi,’ Draco bực bội nói. ‘Dù gì thì cô ấy kể rằng sự im lặng kéo dài khoảng 5 đến 10 phút và rồi có tiếng ầu ẩu và tiếng lẩm bầm niệm chú. Đoán chừng đó là thần chú Morsmorde, bởi tôi thấy khả năng cao là Malkin không bị giết trong con hẻm, trong sự hiểu biết của tôi thì không có lời nguyền hay thần chú nào có thể hoàn toàn cắt xẻo thân thể người ta cả. Người đàn ông kia có thể làm bất cứ điều gì trong 10 phút đó, nhưng dù đó là gì đi nữa thì đám người đứng ngoài lối đi nọ cũng không nghe thấy hay chú ý đến nó.’

Hermione gõ nhẹ môi dưới vẻ nghĩ ngợi. ‘Cửa sau không khóa,’ cô chậm chậm nói.

‘Có lẽ anh ta – hoặc một kẻ đồng phạm – đã đi vào cửa hàng bằng lối đó và thực hiện vụ giết người ở trong tiệm?’

‘Tôi chưa từng nghĩ đến việc ấy,’ Draco ngạc nhiên nói. ‘Cô nói đúng, điều đó cũng có thể xảy ra.’ Anh đang quá chăm chú vào việc phân tích các chi tiết đến nỗi quên bằng việc tỏ ra khó ưa để chọc tức Hermione.

‘Anh có nghĩ là có một tên tông phạm không?’

‘Tôi không biết được,’ Draco đáp. Anh cố nhớ lại Anna đã nói gì về việc người đàn ông nhắc đến nữ phù thủy tấn công anh ta. ‘Tôi nghĩ là có khả năng đó, vì phải có một người khác thực hiện hành vi phạm tội. Anna không nói gì về việc anh ta bị dính máu, và chắc phải có người khác giết Malkin. Cô đâu thể xé nát một người ra như vậy mà chỉ có mái tóc bị rối tung được.’

‘Vụ này phức tạp hơn tôi tưởng nhiều,’ Hermione lầm bầm. Draco quan sát cô lật qua lật lại mấy trang sách. ‘Tôi tự hỏi tại sao quyển sách lại quan trọng với anh ta như vậy. Chắc nó phải chứa hướng dẫn điều chế một độc dược nào đó mà anh ta cần.’

Lúc này, Draco thò tay vào túi áo và rút ra một con hạc giấy. Anh gõ nhẹ, con hạc tự mở ra để lộ danh sách độc dược anh đã thu thập. ‘Đây là các ứng cử viên,’ anh nói, thả danh sách xuống bàn. ‘Tất cả 87 độc dược.’

‘Tám bảy?’ Hermione lập lại. Cô nhìn cực kì kinh hoàng. ‘Làm thế nào chúng ta có thể thu hẹp chúng xuống chỉ còn một chứ?’

‘Cô là thiên tài trong chúng tôi mà; cô có thể tìm ra cách,’ Draco chế nhạo. Giờ đã nghiêng ngả xong các bằng chứng anh có, anh lại nhớ ra phải thô lỗ với Hermione.

‘Và trong lúc cô miệt mài với nó, tôi nghĩ mình sẽ đi gọi một ly.’

Đẩy ghế ra sau, anh đứng dậy và đá cái áo choàng nằm thành đồng dưới chân mình sang một bên. Để ý cái nhìn của Hermione về phía mình, anh thở dài và kéo dài giọng, ‘Muốn gì không?’

Cô cười ngọt ngào. ‘Bia bơ là được rồi.’

Draco sải bước mạnh mẽ đến quầy bar, len qua hai pháp sư đang cãi cọ để cắt đường đến hàng trước.

‘Một bia bơ và một rượu đế lửa,’ anh nói to với người phục vụ qua tiếng âm ĩ.

Cô phù thủy vẽ mặt mệt mỏi sau quầy lừ mắt nhìn Draco như thể anh là nguyên nhân của mọi sự bất hạnh trong đời, nhưng cô ta vẫn với tay vào chiếc hộp dưới chân và lôi ra hai cái chai. Cô đặt sầm chúng xuống quầy, chìa một tay và thẳng thừng nói, ‘12 Sickles.’

Draco móc tay vào túi áo chùng, mò mẫm. Cuối cùng, anh lấy ra vài đồng xu vàng và bạc. Anh cẩn thận đếm chúng rồi đưa cho cô phù thủy. Gật đầu cộc lốc, anh lấy đồ uống và trở lại nơi Hermione đang ngồi đợi mình.

‘Cảm ơn,’ cô nói, cầm lấy cái chai Draco cầu thả đặt trên mặt bàn gỗ mòn vẹt.

Thay vì nói ‘Không có gì’, Draco chỉ ngồi xuống và nốc rượu đế lửa của mình. Anh thấy nó cháy rực trôi xuống từ cổ họng.

‘Anh biết đấy, chất còn quá mức không tốt cho anh đâu,’ Hermione giả dè nói. Cô ta đã trở lại nghiên cứu danh sách độc dược Draco viết ra. Cô chống cằm lên một bàn tay và đọc nó, tay kia cầm chai bia bơ. ‘Anh thường xuyên uống đúng không?’

‘Gì thế, giờ cô bám đuôi tôi đấy à Granger?’ Draco chế giễu. ‘Tôi tưởng mình đã nói rằng cơ hội cô có với tôi mong manh đến gần như không tồn tại mà.’

‘Ôi, im đi, Malfoy,’ Hermione nói, không một lần rời mắt khỏi tấm giấy da trước mặt.

‘Sẽ có người nghĩ anh hơi bị tôi ám ảnh đấy, xét theo việc anh luôn nói về việc chúng ta ở bên nhau.’

Draco giận dữ đỏ mặt. Anh thậm chí không hề biết Hermione có khả năng châm chọc đáp trả như thế, chưa kể đánh bại anh trong trò chơi của chính mình. Im lặng, anh quan sát Hermione tiếp tục đọc danh sách.

‘Có vẻ có khá nhiều thuốc chữa bệnh trong này,’ cô lầm bầm sau một hồi. Cô ngược nhìn Draco. ‘Anh có để ý điều này không?’

‘Tôi làm xong nó vào 5 giờ sáng đấy,’ Draco đốp lại. ‘Tất nhiên là tôi không hề lùng tìm tẹo nào về sự lặp đi lặp lại ấy rồi.’

Draco thấy gò má Hermione giãn giãn, nhưng ngoài việc đó ra thì cô ta không để lộ bất cứ dấu hiệu gì là mình bận tâm về thái độ của Draco.

‘Ừm, vậy,’ cô ta nói về hợp tình hợp lý, ‘có lẽ chúng ta có thể đoán rằng người đàn ông bí ẩn kia mắc loại bệnh ma thuật nào đó. Có lẽ đó là lí do anh ta không chịu bỏ cuốn sách – nó chứa hướng dẫn điều chế thuốc giải cho bệnh tình của anh ta.’

Draco bắt đầu dĩ phải thừa nhận đồng ý với phỏng đoán này. ‘Để tôi xem,’ anh nói, vươn tay lấy danh sách từ Hermione.

Cô đưa nó cho anh. Khi rút tay về, ngón tay cô lướt nhẹ qua tay Draco. Draco thấy da dầy mình hẫng xuống, và anh nhanh chóng thu tay lại, có chút bối rối. Anh liếc nhanh về phía Hermione, nhưng cô dường như không chú ý.

‘Phải,’ anh nói, ép giọng mình bình thản. ‘Tôi biết rõ về Độc được hơn, nên có thể tôi sẽ suy ra thêm được vài mối liên hệ nữa.’

Anh nghiền ngẫm danh sách độc được. Rất nhiều trong số chúng dùng để chữa lành vết thương gây ra bởi các sinh vật khác: côn trùng cắn, chạm phải nọc và các vết thương thân thể khác. Nhưng có gì đó rất quái lạ trong những cái tên ấy. Draco có một linh cảm rõ rệt rằng anh biết điều đó, hoặc ít nhất là có nhiều sự tương quan giữa chúng mà anh chưa chú ý hết. Tuy nhiên, cố hết sức có thể, anh vẫn không tìm ra bản năng của anh đang cố nói điều gì.

Draco thở dài. ‘Tôi sẽ cầm nó về nhà lần nữa, nếu cô không phiền. Tôi cần tự mình xem xét lại.’

‘Anh sẽ cho tôi biết nếu tìm ra được gì chứ?’ Hermione lo âu nói. Cô gượng cười với Draco. ‘Bởi bây giờ chúng ta làm việc với nhau mà.’

‘Chắc rồi,’ Draco không thoải mái đáp lại. Nụ cười của Hermione đã nguôi bớt sự giận dữ, đặc biệt là khi anh không hề quen với việc trò chuyện lịch sự với cô. Lạ lùng là anh cũng không bận tâm bởi việc cô khẳng định mối quan hệ hợp tác mới thành lập giữa họ như thể anh đã tán thành việc ấy rồi. ‘Ồ – cô có muốn xem xét chi tiết lần nữa bằng chứng của Anna không?’

Hermione kiểm tra đồng hồ và thở dài thành tiếng. ‘Không, tôi sợ rằng mình không thể,’ cô nói, nghe tiếc nuối thực sự. ‘Tôi cần về nhà sớm và viết báo cáo về vụ bắt giữ Bulstrode. Tôi sẽ trở lại Bộ vào ngày mai, xem Robards đang giận dữ thế nào vì phải đợi lâu lắc đến tận giờ tôi mới bắt tay tìm kiếm manh mối vụ này, tôi phải làm báo cáo tỉ mỉ hết mức có thể.’

‘Cô bắt được cô ta rồi sao?’ Draco ngạc nhiên nói. Anh quen biết nữ phù thủy họ đang truy bắt, Millicent Bulstrode, từ hồi ở Hogwarts. Cô ta cùng nhà với anh, và luôn ngưỡng mộ anh bởi mối liên hệ giữa cha anh và Voldemort. Ý nghĩ này giờ đây làm miệng Draco đắng ngắt.

Hermione gật. ‘Họ nói với tôi cô ta đã liên lạc với Amicus và Alecto... đội của anh bắt hai người chúng đứng không?’

‘Tôi chỉ huy họ,’ Draco đáp, không hấn trả lời câu hỏi của Hermione. Anh hắng giọng. ‘Dù gì thì nếu cô cần phải đi...’

Trong sự bối rối của Draco, Hermione đang bận nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên mặt bàn. Đôi mắt cô không mấy tập trung, và cô dường như đang cố sức tưởng tượng hoặc nhớ lại điều gì đó. Tuy nhiên trước câu nói của Draco, cô vội vàng đáp. ‘Ồ được thôi. Xin lỗi nhé; đầu óc tôi lơ đãng quá.’

Draco nén cái đảo tròn mắt. ‘Đó cũng là một cái cớ để cô rời đi đấy.’

‘Cảm ơn, thật vui khi biết anh cực muốn tôi ở lại đây,’ Hermione nói, thật sự đảo tròn mắt.

Cô đứng dậy, bắt đầu mặc đồng quần áo mùa đông vào lần nữa. Quần cái khăn Gryffindor quanh cổ, cô mở miệng định nói gì đó. Tuy nhiên, trước khi từ ngữ có thể thoát ra trên môi, ai đó đã gầm lên, ‘HERMIONE!’

Draco quay phắt lại. Ở ngưỡng cửa là Ron và Harry. Cả hai đều nhìn chăm chăm vào anh và Hermione với vẻ mặt sốc nặng y hệt nhau.

‘Ron?’ Hermione ngờ vực nói. Cô cũng quay lại nhìn Ron, vô tình đụng tay vào chai bia bơ còn một nửa trên bàn làm nó đổ lênh láng khắp nơi. Trong sự ngạc nhiên của chính mình, Draco giật phắt danh sách độc được và cuốn sách của Hermione trước khi chúng bị ướt nhem bởi thứ chất lỏng dinh dính.

Lúc này, Ron và Harry đã vội vã đến bàn của họ. ‘Em ở đây làm cái quái gì với hấn thế?’ Ron cau tiết nói. Anh ta lờ Draco, nắm lấy cánh tay Hermione giật mạnh. ‘Thôi nào, đi thôi.’

‘Ron, bỏ em ra!’ Hermione gay gắt nói lớn. Cô giật tay khỏi cái kèm của Ron. ‘Bọn em đang bàn luận về vụ án, bọn em –’

‘Cái gì?’ Ron nói, há hốc mồm. Anh điếng người. ‘Em – em chọn – em cố ý đến đây để nói chuyện với hân sao?’

Hermione mím môi, nhìn Harry qua vai Ron và giận dữ nói, ‘Harry, sao hai người lại ở đây?’

‘Ồ –’ Harry nói. Anh nhìn Draco. Draco nhướn lông mày đáp lại. ‘Ồ, tụi mình chỉ đi qua đây... định dừng lại uống một chút...’

‘Và may là bọn này đã làm điều đó!’ Ron tức giận nói. ‘Sao em lại ở đây với thứ – thứ cặn bã này –?’

Cơn giận dữ bùng lên trong Draco. Anh đã cố ý đứng ngoài cuộc cãi cọ, nhưng câu nói của Ron đã châm ngòi cơn thịnh nộ của anh.

‘Cảm phiền, Weasley,’ Draco nhã nhặn nói, che đậy khéo léo sự bức bối trong giọng nói của mình, ‘nhưng tao cảm thấy đã đến lúc thích hợp để bước vào cắt ngang cơn bức tức nho nhỏ của mày.’

‘Malfoy –’

‘Im đi, Potter,’ Draco bình thản nói. Anh đã đứng dậy và nhìn Ron qua đôi mắt nhắm lại. Thôi nào, Weasley... chấp nhận thách thức đi nào, tên đần độn vô dụng...

Ron đỏ bừng mặt. ‘Mày có ẩn ý gì Malfoy?’

Draco tiến lên trước một bước, thăm khiêu khích Ron đáp trả. ‘Tao có ẩn ý rằng,’ anh chậm chậm nói, ‘tao đã phải chịu đựng những trò hề ngu xuẩn của mày suốt 11 năm rồi, và tao nghĩ đây là lúc ày biết vị trí của mình.’

‘Mày muốn giải quyết luôn ở đây?’ Ron nói, vành tai chuyển màu đỏ rực. ‘Bởi vì tao sẽ hủy hoại mày, Malfoy, nếu đó là điều mày muốn. Mày không thể chiến đấu và thắng cuộc nếu đối phương không phải là một con gia tinh đáng nguyên rủa. Đó là lí do mày quay lại đúng chứ? Mày không có gan để tự bảo vệ cái thân thâm hại của chính mình, nên mày –’

‘Ron, để anh ta yên!’ Hermione đột nhiên hét lên. Cô nắm cổ tay Ron, ngăn bàn tay đang lần mò đũa phép của anh. ‘Chuyện này không liên quan đến anh ta. Anh ta chẳng làm gì sai cả; em mới là người mời gặp.’

‘Tôi không cần cô thương hại, Granger,’ Draco chế nhạo, thô bạo đẩy Hermione sang một bên.

Anh rút đũa phép. Đầu đó trong đầu, anh biết Ron chỉ làm thế để khích anh ra tay; không may là nó đã có tác dụng. Cơn phẫn nộ tràn qua các mạch máu trong anh; anh chưa bao giờ căm ghét ai nhiều như căm ghét Ron lúc này.

‘Tối đi,’ Draco thì thầm đầy nguy hiểm, giơ hai tay lên về phía mai. ‘Tối đi và thử xem.’

‘Được rồi, đủ rồi đấy,’ Harry kiên quyết, bước đến trước mặt Draco. ‘Thôi đi. Đặc biệt là anh, Malfoy. Người ta đang nhìn kia, lạ Merlin.’

Đúng là vậy. Cả quán rượu đột nhiên im lặng; tiếng nói chuyện vui vẻ trước đó đã dừng hẳn. Mọi cặp mắt đều dán vào cuộc ẩu đả ở chiếc bàn cuối phòng. Ngay cả cô phục vụ cũng tựa vào thành quầy, mồm há hốc.

Tảng lờ câu nói của Harry, Draco bước vòng qua anh và chĩa đũa phép vào Ron.

‘Nếu mày quá sợ không dám thử,’ anh rít lên, ‘vậy thì tao làm vậy. Petrificus Totalus!’

Cùng lúc Draco thốt lên lời nguyên, Ron thét, ‘Protego!’

Tia sáng đỏ thẫm từ đầu đũa phép Draco bật ra khỏi cái khiên của Ron, đập vào trần nhà với một tiếng nứt đinh tai. Những mảnh gỗ và vữa tường rơi rào rào xuống quán rượu, những tiếng gào thét nổ ra từ sự tĩnh lặng.

Trong lúc ấy, Draco đứng thờ đốc, adrenaline vẫn chảy tràn trong anh. Thôi thúc nguyên Ron tan thành triệu mảnh vẫn còn vương vất. Anh muốn bỏ đi, muốn là người chấm dứt chuyện này, nhưng cơn thịnh nộ không để anh làm điều đó.

‘Ron...’ Hermione yếu ớt nói. Một tay siết chặt mép bàn đằng sau; tay còn lại run rẩy, ấn chặt lên môi. ‘Ron, đi đi. Rời khỏi đây.’

‘Em nghĩ... em nghĩ là anh sẽ... để em ở đây với tên khốn này ư?’ Ron nói, thở hổn hển.

‘Cô ấy đúng đấy Ron,’ Harry cắt ngang. ‘Đi khỏi đây thôi. Ngay bây giờ. Trước khi có thêm rắc rối.’

Anh tóm chặt cánh tay của Ron và lướt qua Draco, ánh mắt kiên định nhìn thẳng phía trước. Ron lão đảo, mắt khóa chặt với Draco; họ thăm đe dọa nhau. Rồi Harry và Ron rời đi. Khi cánh cửa đóng chặt sau lưng họ, Hermione nhìn lên Draco.

‘Bao giờ chúng ta gặp lại để bàn luận vấn đề kia?’ cô lạnh lùng nói. Cô trông vẫn hơi run rẩy bởi trận đấu tay đôi nho nhỏ vừa xảy ra trước đó. Draco không biết cô tức giận với bạn trai mình hay với anh hơn, và thẳng thắn mà nói, đó là điều anh chẳng mấy bận tâm.

‘Tôi không quan tâm,’ Draco tức tối đáp. Ngay lúc này, anh muốn mình ghét Hermione, nhưng anh không thể ép mình làm vậy. Dù sao thì cô cũng phần nào đó bệnh vực anh. ‘Đằng nào thì tôi cũng chẳng có việc khác để làm ngoài việc hộ tống lũ nhóc từ trường đến ga tàu.’

Hermione ngậy ra nhìn anh. ‘Vậy thứ bảy này đi,’ cô nói, đeo găng tay vào. Draco sững sờ thấy cô quay lại nhặt áo choàng nằm dưới chiếc ghế gãy, vài giọt nước trượt khỏi mắt lăn dài trên gò má.

‘Có phải cô –’ Draco bắt đầu nói, nhưng từ ngữ ứ đọng trong họng. Thay vào đó, anh siết đũa phép chặt hơn, nhắm chặt mắt, buộc tiếng gào thét trong đầu anh biến đi.

‘Malfoy, thật tốt khi biết anh nghiêm túc trong việc này.’

Draco bật mở mắt, nhưng Hermione đã quay lưng lại phía anh. Nuốt khan, anh lãnh đạm nói, ‘Tuyệt bắt đầu rồi, đi đứng cẩn thận và nhanh trở về nhà đến bãi rác đi. Cô không muốn Weasley’ – anh nhổ toẹt từ đó ra – ‘lo lắng đâu.’

Hermione dường như cứng người lại trước cái tên của Ron. Rồi cô đáp với giọng nói lạnh lẽo tương tự, ‘Ồ, yên tâm đi, anh ấy không lo đâu.’

Trước khi quay đi, cô nhẹ nói thêm, ‘Tiện thể, tuyệt không làm tôi sợ. Tôi thấy chúng đẹp dễ hơn là đáng sợ. Mà anh cũng chẳng bao giờ sợ gì đúng chứ?’

Giọng nói mĩa mai trong câu nói cuối của Hermione đâm ngọt vào Draco như hàng tá phi tiêu bé xíu. Anh nhìn cô đi qua đồng hàng hóa và gạch vụn từ cái lỗ trên trần nhà. Ngay khi cô khuất bóng, Draco nặng nề chống tay lên mặt bàn trước mặt và nhú mày. Đến giờ anh mới nhận ra.

Những câu cuối ấy... nghe thật quen thuộc. Anh đã nghe có người nói chúng trước đây. Ai vậy?

Starlight. Cái tên bật ra trong đầu anh anh rõ ràng như thể cô ấy vừa trực tiếp nói từ đó vào tai anh, rõ ràng đến mức Draco thậm chí còn thì thầm thành tiếng cái tên ấy. Cô đã nói rằng mình thích tuyết, rằng cô thấy chúng thật đẹp. Và rắc rối với bạn trai cô... chẳng phải Hermione cũng có vấn đề với Ron? Liệu Starlight... có thể không... có thể là Hermione không...?

‘Không đúng,’ Draco lầm bầm dữ dội, xoa bóp thái dương để rũ bỏ khả năng bất an này. Không đúng, Starlight khác thế... cô ấy không giống Granger chút nào... họ không thể là một được, không lí nào. Minh sẽ phát hiện ngay lập tức. Minh biết rõ Granger như lòng bàn tay. Hơn nữa, cũng không hiếm người thích tuyết. Rất nhiều người thích chúng. Và tất cả mọi người đều gặp rắc rối với chuyện yêu đương hết lần này đến lần khác.

Được an ủi bởi ý nghĩ này, Draco uống nốt chỗ rượu để lửa của mình – ngạc nhiên thay vẫn đứng vững suốt vụ lộn xộn vừa rồi – và lão đảo đứng dậy. Ho khan, vẫn giữ chặt cuốn sách của Hermione, anh len qua căn phòng chật ních trở ra con phố nhộn nhịp của Hẻm Xéo.

19. Chương 19: Chỉ Là Một Người Đàn Ông

T/N: Phải đến chap này mình mới để ý là chỉ có Draco và Harry có văn phòng riêng trong khi Hermione và Ron vẫn phải làm việc ở dãy cubin làm việc chung.

Chương 19: Chỉ là một người đàn ông

Hermione mãi nguyên hít vào không khí lạnh giá bên ngoài quán Con Rồng Đỏ. Cô đứng ngoài cửa vài phút, hít sâu rồi chậm chậm thở ra, cổ trần tĩnh bản thân. Gò má đầm nước mắt của cô nhoi nhoi khi luồng gió mạnh quét qua, nhưng cô chỉ vỗ vỗ vào khuôn mặt, đứng thẳng người và bước về phía quán Cái Vạc Lủng.

‘Mình ghét anh ta!’ cô đột nhiên giận dữ thốt lên, nhận được vài ánh nhìn sợ hãi từ những người mua sắm ngang qua. Cô không rõ ‘anh ta’ ở đây là ai; khi cô chắc chắn không vui vẻ gì với hành động của Ron; nhưng việc Draco mắc bẫy cũng làm cô thất vọng. Nhưng tại sao? Tại sao Ron luôn phải cư xử như vậy? Trong một thoáng, cô tự hỏi sẽ thế nào nếu chia tay với anh. Cô sẽ vẫn được sống ở Hang Sóc chứ? Những thành viên nhà Weasley sẽ mãi mãi căm ghét cô? Còn Harry thì sao?

Hermione lắc đầu, cố đẩy những suy nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu. Việc đó sẽ không bao giờ xảy ra. Cô yêu Ron, bất chấp mọi khuyết điểm của anh, và cô sẽ không hủy hoại mối quan hệ của họ chỉ vì vài bất đồng ngớ ngẩn. Tuy nhiên, ngay lúc này, cô không muốn gì hơn là tránh xa khỏi anh... chỉ lần này...

‘Cô bỏ quên đồ.’

Hermione xoay phắt lại, giật mình bởi giọng nói bất chợt vang lên, bởi bàn tay thỉnh linh đặt trên vai cô. Draco đang đứng đằng sau, cầm cuốn sách cô vừa mua trước đó. Anh đưa nó cho cô.

‘Cảm ơn,’ Hermione ngập ngừng nói. Cô với tay cầm lấy quyển sách. Cô để ý có điều gì bất thường trong cách anh ta quan sát cô. Sự bối rối đọng đầy trong mắt khi anh nhìn bàn tay cô đến bàn tay anh.

Tuy nhiên trước khi Hermione kịp nói câu gì, cánh tay Draco đã buông xuống, và chiếc mặt nạ lạnh lùng, trống rỗng thường thấy lại trở về trên khuôn mặt. ‘Thứ bảy này tôi gặp cô ở đâu?’ anh nói thẳng.

‘Tôi – ồ, tôi không biết nữa,’ Hermion đáp. Cô thấy quyển sách mình đang cầm trong tay thật vô duyên, nên cô ghì nó trước ngực và nhìn xuống dưới chân, cố nghĩ cách giảm bớt sự lúng túng giữa họ. ‘Anh có thể qua –’

‘Không, cảm ơn,’ Draco cắt ngang, khéo miệng hơi trễ xuống vẻ khinh khỉnh. ‘Quán Brown thì sao?’

‘Được thôi,’ Hermione nói, quay lại và tiếp tục bước đi. ‘Cùng giờ nhé.’

‘Chờ đã,’ Draco đột nhiên nói. Hermione quay qua trừng mắt nhìn anh khi cô thấy vai mình lại bị vỗ lấy lần nữa.

‘Anh muốn gì Malfoy?’ cô cau kính, mệt mỏi vì cách cư xử mâu thuẫn của anh. Cô lơ đãng tự hỏi điều gì đã xảy ra với sự lịch sự trước đó giữa họ. ‘Nếu anh còn gì để nói về Ron hay Hang Sóc thì tôi không muốn nghe.’

Draco mím môi khi nghe nhắc đến Ron, nhưng anh ta chỉ nói cộc lốc, ‘Không phải. Tôi cũng đi đường đó.’

‘Tôi không hiểu việc ấy thì có liên quan gì đến tôi,’ Hermione cứng nhắc nói. Cô siết chặt cuốn sách hơn. ‘Anh được tự do đi bất cứ hướng nào anh muốn.’

‘Và cô cũng được tự do rời đi, nhưng cô không làm vậy.’

‘Vậy nghĩa là gì?’ Hermione nói, hơi bực mình là Draco lại lôi việc đó ra.

‘Tôi đi với cô,’ Draco thẳng thừng đáp. Anh giơ tay lên như đã làm với Ron trước đó. ‘Không đùa phép. Tôi sẽ không nguyên cô đâu.’

Hermione đỏ mặt. ‘Tôi đâu nói là anh sẽ làm vậy. Tôi chỉ ngạc nhiên là anh lại muốn đến gần tôi thôi.’

‘Tôi thấy mình nên trả ơn cô bằng cách ban phúc cho cô được làm bạn đồng hành với tôi, xét theo việc cô đã cư xử tử tế với tôi lúc hộ tống học sinh đến sân ga,’ Draco chế nhạo khi họ bắt đầu bước đi.

Hermione không thể không cười thầm trong bụng, vất vả rẽ qua con đường phủ tuyết bên cạnh Draco. Cô có cảm giác năm phút trước, cô và Draco đã lập một giao ước ngầm rằng hãy cứ cư xử như thể trận cãi vã với Ron chưa từng xảy ra.

Cô thấy vui vì biết anh đã nỗ lực để tỏ ra lịch sự với cô dù chỉ một lần, và thậm chí dù việc đó không được khéo léo cho lắm.

‘VẬY – Ờ – THỬ THÁCH LIÊN BỘ CỦA ANH THẾ NÀO RỒI?’ Hermione lúng túng nói, cố phá vỡ sự im lặng không mấy dễ chịu này.

‘Ồn.’

Hermione thở dài. Draco đang cố tình tỏ vẻ chán ngắt buồn tẻ. Sao anh ta còn đề nghị đi về cùng cô nếu cứ hành xử như vậy?

‘VẬY CÔ VÀ WEASLEY CÓ CHUYỆN GÌ THẾ?’

‘Ý anh là gì?’ Hermione giận dữ hỏi. Kể cả bây giờ cô có muốn nói về Ron thì Draco cũng là thánh giả cuối cùng cô muốn chọn. ‘Sao anh lại quan tâm?’

‘BỒI VẤN ĐỀ CỦA CÔ VÀ HẮN VỪA KHIẾN TÔI BỊ SỈ NHỤC VÀ SUYT BỊ ẾM,’ Draco mỉa mai đáp. ‘Nếu Weasley định lôi tôi vào chuyện này thì ít ra tôi phải biết chút ít về rắc rối chốn thiên đường này chứ.’

Hermione mím môi. ‘Không liên quan đến anh,’ cô gắt gỏng nói. ‘Hơn nữa, cũng không phải anh chưa bao giờ vô cớ gây sự với chúng tôi trước đây.’

Cô khoanh tay lại, nhìn thẳng trước mặt. Không may là hành động thách thức của cô lại tỏ ra vô hiệu hết sức, bởi không nhìn đường, cô vô tình trượt chân trên khoảng đất đầy băng và va vào Draco.

‘CHÚ Ý KHI ĐI VÀO,’ Draco bực bội nói, nhưng trong sự ngạc nhiên của Hermione, bàn tay anh phóng ra chụp lấy cổ tay cô, giúp cô đứng vững trên vỉa hè trơn trượt.

‘CẢM ƠN,’ Hermione nói ngay khi hai chân lấy lại thăng bằng, kinh ngạc và khó hiểu trước cử chỉ lịch thiệp của Draco.

Draco dường như cũng đã nhận ra việc mình vừa làm, và ngay lập tức buông cổ tay Hermione như thể đó là than nóng cháy hừng hực.

‘Anh không lạnh à?’ Hermione tò mò hỏi khi họ tiếp tục bước đi. Tất cả những gì

Draco mặc là cái áo chùng đen hơi sờn và một chiếc áo choàng mỏng manh.

‘Không,’ Draco đáp cụt lủn. ‘Tôi đoán là cả hai vẫn chưa thoát ra khỏi cuộc cãi vã mà cô vừa nhắc đến.’

‘Ron không hẳn là người nhanh chóng qua mọi chuyện,’ Hermione nói, đảo mắt. ‘Và anh có thể tưởng tượng anh ấy cũng không vui mừng lắm khi thấy tôi và anh.’ Cô rầu rĩ thở dài. ‘Tôi... tôi xin lỗi vì những gì anh ấy đã nói.’

Draco không đáp lại. Hermione do dự nhìn anh. Anh đang quan sát cô với sự kì quặc ánh lên trong mắt. Trong một thoáng, cô suy ra đó là sự... đồng cảm? Rõ ràng là khá giống điều đó. Nhưng rồi dường như nhận ra đôi mắt cô đang nhìn anh, anh cúi kính quay đi, như thường lệ.

‘Tôi xin lỗi thật lòng đó,’ Hermione đột nhiên nói. ‘Tôi biết điều anh ấy nói có thể làm anh thấy bị xúc phạm, và –’

‘Những điều trước đó tôi nói cũng thật lòng đấy,’ Draco đáp chất. ‘Tôi không muốn sự thương hại của cô, Granger. Tôi đã sống một mình đủ lâu để có thể tự xoay xở rồi.’

Thay vì thấy bực bội về lời nhận xét thô lỗ của Draco, Hermione cảm thấy một sự thương xót sâu sắc tràn qua cô. Cô có thể nhìn thấu Draco. Cô biết anh đơn độc.

Dù trước kia cô có ghét anh ta bao nhiêu thì bây giờ cô cũng không thể ép mình ghét anh được nữa. Cô có quá nhiều – bạn bè và gia đình để yêu thương, những người mà cô có thể tin tưởng. Anh có... không gì hết.

Nhìn lên, Hermione nhận ra họ đã đến cổng. Cô theo sau Draco xuyên qua nó. Họ đi qua quán Cái Vạc Lũng trong im lặng. Khi họ bước ra vỉa hè lát đá bên kia quán rượu, Hermione quay lại đối diện Draco.

‘Tôi xin lỗi đã khiến anh cảm thấy như vậy,’ cô nhẹ nhàng nói.

Rồi không đợi Draco đáp lời, Hermione xoay phắt lại, vội vã đi vào con đường hầm.

Cô còn một bản báo cáo để viết khi về nhà.

~~*~*~*~o0o~*~*~*~*

~‘Granger, cái này đáng ra phải xong từ trước kì nghỉ chứ!’

Như để nhấn mạnh sự bất mãn của mình, Gawain Robards ném sầm chồng giấy Hermione vừa đưa ông xuống cái bàn bên cạnh.

‘Tôi xin lỗi thưa ngài,’ Hermione hiền lành nói, nhả mắt và cụp mắt xuống. ‘Tôi bị vướng vài chuyện.’

‘Như vụ án mạng mà cô vẫn chưa phá được hả?’ Robards cau nhàu giận dữ. ‘Cô làm sao vậy Granger? Cô trễ hạn tất cả những nhiệm vụ chết tiệt tôi giao cô trong mấy tuần qua!’

Tất cả những gì Hermione có thể làm là cố không khóc. Cô không muốn thừa nhận nhưng Robards đúng. Lần đầu tiên trong đời cô rơi lệ phía sau – và cô ghét bản thân vì điều này.

‘Tôi thực sự xin lỗi,’ cô nhấn mạnh lần nữa, cố giữ giọng nói vững vàng. ‘Tôi hứa sẽ làm việc gấp đôi để bù đắp cho chuyện này, thưa ngài.’

‘Tôi sẽ theo dõi để đảm bảo điều đó,’ Robards nói như sữa. Ông hăm dọa lắc lắc báo cáo của Hermione trước mặt cô thêm lần nữa trước khi lao ra ngoài chửi bới đám Thần Sáng thực tập đang khúc kha khúc khích.

Thở hắt ra, Hermione đổ phịch xuống ghế, vùi mặt vào lòng bàn tay. Bình tĩnh lại

Hermione! Cô giận dữ nghĩ.

Cẩn môi, cô tập trung chú ý vào danh sách Robards vừa quăng lên bàn mình. Trên đó là vài cái tên được viết bằng mực xanh thẫm. Kế bên mỗi cái tên là tuổi, đặc trưng của từng phù thủy và pháp sư được liệt kê. Đầu trang là dòng chữ được in ngay ngắn ‘Danh sách Thần Sáng tập sự sắp tới’.

Công việc năm nay của Hermione là dạy họ cách sử dụng ba Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ. Đó là một trong nhiều bước của quá trình trở thành một Thần Sáng chính hiệu, một việc mà Hermione không hứng thú cho lắm. Tuy nhiên, công việc vẫn cần phải hoàn thành, và đến cuối thay năm nay cô lại là người được chọn.

‘Vướng rắc rối với Robards đúng không?’ một giọng nói cạnh khế vang lên từ một trong những cubin cạnh đó.

Hermione nghiêng rằng, không đáp lại. Thay vì để câu bình luận của Ron chọc tức mình, cô nhìn chòng chọc vào những cái tên. John Irving, 19, bằng Xuất sắc Pháp sư Tận sức môn...

‘Anh đoán là em lại đổ lỗi vấn đề của mình cho anh,’ Ron tiếp tục khinh khỉnh. ‘Cho em biết đó hoàn toàn là lỗi của em –’

‘Để em yên, Ron,’ Hermione tức giận ngắt lời, sự kiên nhẫn giả tạo của cô đang bị mài mòn đi. Cô cuối cùng cũng nhìn lên khỏi danh sách. ‘Em phải đối phó với những lời phàn nàn nực cười và trẻ con của anh suốt tuần qua rồi. Em nghĩ đã đến lúc anh phải cư xử đúng với tuổi của mình, đặc biệt là khi chúng ta đã trở lại làm việc.’ Cô dừng lại rồi thêm vào, ‘Và em không tin là anh có quyền nói về chủ đề bám sát kế hoạch để dạy dỗ em đâu.’

‘Nhưng anh đâu phải người gặp rắc rối với Giám đốc.’ Ron mỉm cười đắc chí, như thể mình vừa thốt ra lời phản pháo sáng tạo nhất người ta từng nghĩ đến.

‘Anh sẽ sớm bị thôi nếu không quay trở lại làm việc,’ Hermione bật lại.

Tức tối, cô quay về đọc những cái tên, nhưng tâm trí thì không còn ở công việc nữa. Thay vào đó, cô than vãn về việc đã đến nước này của mình và Ron. Họ thực sự phải giải quyết nó bằng cách cãi cọ như thời đi học sao? Điều gì đã xảy ra với việc trở thành những người trưởng thành chín chắn trong một mối quan hệ chín chắn vậy?

Bỏ mặc công việc thuộc mặt từng ứng cử viên được liệt kê, Hermione đẩy cái danh sách ra xa. Những bức tường chật chội của cabin làm việc thật tù túng; cô cần hít thở không khí trong lành. Bật dậy rồi đi, cô thấy Ron cũng đang đứng.

‘Anh đi đâu vậy?’ Hermione hỏi, cổ không tỏ ra quá tò mò.

‘Anh đến cái lều bỏ hoang ở Hastings. Bà già sống gần đấy nói bà ta nghe thấy những tiếng gào thét phát ra từ đó và muốn bọn anh xem qua.’

Hermione nhăn nhó trước giọng nói bất cần của Ron. Điều khiến cô bực mình là anh luôn coi các vụ án như thể chúng không quan trọng bằng việc mình sẽ ăn gì trong bữa tối. Làm thế nào anh qua được khóa huấn luyện là điều cô không hiểu nổi.

‘Em định đi đâu thế?’ Ron nghi ngờ hỏi. ‘Đến gặp Malfoy hả? Hay có lẽ là – tên hắc làm gì nhỉ – Shadow?’

‘Không, em đi kiểm tra thư từ của mình,’ Hermion giận dữ đáp lại, rồi chế nhạo thêm vào, ‘nhưng cảm ơn vì sự quan tâm của anh.’

‘Bất cứ lúc nào cũng vậy mà,’ anh đáp trả với vẻ lịch sự mớ mĩa không kém.

Hai người họ trừng mắt nhìn nhau, rồi quay lại hùng hổ bước hai hướng trái ngược. Buồn bực, Hermione lên nhìn qua vai. Ron đang nói chuyện với Robards. Cô thở dài, quay lại rồi phòng.

Bởi Hermioone vẫn chưa có văn phòng riêng (chỉ cần một lần thăng chức nữa thôi, cô rầu rĩ nghĩ), cô phải lấy thư bằng cách thông thường: đi bộ đến phòng bưu cú ở tầng của mình, may thay, tọa lạc ở ngay đối diện tiền sảnh.

Khi Hermione bước ra phía ngoài, một cô phù thủy trẻ tuổi cầm chồng thư nhỏ đi lướt qua. Làn gió thoảng qua từ cánh cửa đóng lại đằng sau Hermione khiến vài lá thư phía trên nhấc mình lên, lá lướt đáp xuống sàn nhà.

‘Ồi!’ cô gái kêu to, khựng lại cúi xuống với lấy mấy lá thư rơi xuống chân mình.

‘Tôi xin lỗi!’ Hermione nói, vội vàng nhặt những chiếc phong bì. Cô đưa lại chúng, cười hối lỗi.

‘Không sao,’ cô phù thủy đáp, đỏ bừng mặt. ‘Tôi chỉ đang định gửi mấy thứ này giùm sếp thôi. Xin lỗi đã cản đường chị.’

‘Đừng ngớ ngẩn vậy,’ Hermione ân cần nói. ‘Tôi sợ rằng mình mới là người không chú ý nhìn đường,’ – Hermione liếc nhìn bảng tên của cô gái – ‘Kay.’

‘Tôi phải đi rồi,’ Kay nói, luống cuống mỉm cười với Hermione. ‘Cảm ơn chị đã giúp nhặt những thứ này.’

Và cô vội vã phóng đi trước khi Hermione định nói tạm biệt theo bất kì cách nào.

Hermione cứ đứng đó suốt một phút, hay tầm đó, tự hỏi tại sao Kay lại vội vàng gửi những lá thư mình đang mang đến vậy. Cô nhận ra có lẽ Kay là trợ lí hoặc nhân viên tập sự của Draco; cô chắc chắn đã thấy hai người họ đi với nhau hơn một lần, và phù hiệu của Kay chỉ ra cô là Pháp sư Thủ tiêu tập sự.

Giữ những ý nghĩ ra khỏi đầu, Hermione đi vào sảnh. Tuy nhiên ngay lúc cô chuẩn bị vào phòng bưu cú, cô giẫm lên một thứ giống giấy da đến kì lạ.

Nhìn xuống, Hermione thấy Kay đã bỏ sót một lá thư. Cô nhanh chóng nhặt lên và quay qua nhìn xem Kay còn ở gần đó không. Không may, có vẻ cô ấy đã biến mất trong biển nhân viên tha thần dọc hành lang.

Hermione bắt lực nhìn lá thư, băn khoăn không biết nên làm gì với nó. Cô lật lên, hi vọng tìm được địa chỉ gửi trả viết đằng trước. Giấy phút cô nhìn dòng chữ ở mặt trước, cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô.

Đó là chữ viết tay của Shadow.

Dù Hermione không thấy địa chỉ trả lại, nhưng không thể chối cãi bàn tay viết tên địa chỉ gửi đi. Hermione đã đọc những lá thư của Shadow đủ để chắc chắn anh ấy và người viết địa chỉ trên phong bì này là một.

Rồi, sự thật dần sáng tỏ trước Hermione. Sao trước đó cô không thể nhìn ra chứ?

Nhưng danh sách... sao cô lại không nhận ra nó? Cô không thể không ép bàn tay vào trái tim mình, tiếng kêu kinh ngạc thốt lên khi các bánh xe trong não cô, vốn rất nhanh chóng rút ra kết luận, cuối cùng đã liên kết hai mảnh ghép hình lại với nhau: Shadow là Draco.

20. Chương 20: Những Câu Nói Bí Ẩn

Chương 20: Những câu nói bí ẩn

Điều đầu tiên Draco chú ý khi anh tỉnh dậy vào sáng thứ bảy là thứ nặng nề trên ngực mình. Anh mò mẫm xung quanh đến khi tay chạm phải một vật mỏng và phẳng. Anh mở mắt ngồi dậy, tự hỏi sao thứ được gói trong giấy ánh kim này lại ở đây.

‘Gửi Shadow’ được viết trên mặt trước gói đồ. Gò má Draco đỏ lên khi nhận ra đó là quà Giáng Sinh muộn từ Starlight, gửi qua bưu cù. Anh không nhớ nổi lần cuối cùng có ai tặng quà cho anh. Anh đã quên bằng về dịch kí ức anh gửi cho Starlight, và dù sao anh cũng không mong ngóng được đáp lễ.

Nhưng biết rằng Starlight đã nhớ đến anh là một bất ngờ dễ chịu. Draco ngồi dậy, vẽ cái kính sáng sớm thường ngày của anh lập tức bị xua tan. Tuy nhiên trước khi mở gói quà, anh nhìn xung quanh, tự hỏi Latera đang ở đâu. Anh sẽ cần nó chuyển lời nhắn cảm ơn đến Starlight.

‘Con cú chết đuối,’ anh cầu nhàu khi thấy cửa sổ mở toang. Con cú chắc hẳn đã bay ra ngoài sân đêm và vẫn chưa trở về.

Quyết định sẽ bày tỏ sự cảm kích khi thời gian gần kề cấp bách, anh xé lớp giấy bọc ngoài quanh vật phẳng dẹt kia. Một cái gương cầm tay nho nhỏ rơi xuống ga trải giường của anh.

Draco nhăn trán, nhặt cái gương lên. Nó hình tròn, viền khung và có một tay cầm nặng nề màu vàng. Anh lật lên. Không có gì khắc ở đằng sau.

Mình sẽ làm gì với một cái gương chứ? Anh tự hỏi, tìm đồng giấy bọc quà xem còn lời nhắn hay chiếc thiệp nào có thông tin chi tiết hơn không. Rồi anh cũng nhìn thấy mảnh giấy da gấp gọn gàng mà anh đoán là rơi ra khỏi lớp giấy gói ngoài khi anh mãi chú ý đến chiếc gương. Anh nhặt lên mở ra, đọc tin nhắn viết trong đó.

Shadow thân mến,

Cảm ơn bạn rất nhiều vì dịch kí ức. Có lẽ tôi nên để dành nó, nhưng tôi chọn cách dùng nó luôn. Tôi muốn làm theo lời khuyên của bạn, nhưng tiềm thức của tôi cứ xử khá khó ưa, nên cuối cùng tôi lại thăm lại kí ức lần gặp gỡ trước đó của chúng ta. Nhưng tôi không hối hận đâu, nên đừng cảm thấy có lỗi.

Dù sao cũng xin lỗi vì tôi gửi thứ này quá muộn. Tôi đoán là với mọi chuyện xung quanh, tôi đã quên mất sự đặc biệt của quà Giáng Sinh. Nếu bạn băn khoăn tại sao tôi lại tặng bạn chiếc gương cũ kĩ chán ngắt này thì hãy để tôi giải thích nó là gì đã. Tôi mua chiếc gương này và một chiếc giống hệt từ cửa hàng đồ cổ ở Hogsmeade không lâu trước đây, và vào đêm Giáng Sinh tôi nhận ra mình có thể phù phép nó thành cặp gương hai chiều. Một người bạn thân của tôi trước đây cũng từng có một cặp như vậy, nhưng anh ấy không thể dùng nó lần nữa. Pháp sư có chiếc gương kia...ừm, ông ấy đã mất.

Theo chỉ dẫn tôi làm cặp gương này thì bùa phép chỉ mất tác dụng khi một người quyết định rời bỏ người còn lại. Tôi mong rằng điều này sẽ không xảy ra với chúng ta trong tương lai gần. Nhưng cũng giống như dịch kí ức của bạn, cặp gương này chỉ có thể dùng một lần bởi quá trình tạo ra chúng, đáng tiếc là, mãi mãi quá phức tạp với tôi khi chỉ hoàn thành chúng trong vài ngày. Nên nếu bao giờ bạn cần tôi, cứ gọi tên tôi vào chiếc gương và tôi sẽ xuất hiện (hoặc đúng hơn là tôi sẽ ở đó, nhưng bạn không nhìn thấy tôi).

Lúc ấy, Lydig trở vào phòng bếp. Nó mang một khay bạc xỉn đựng một chồng giấy da ngay ngắn, một bút lông đại bàng và lọ mực của Draco. Cẩn thận đặt cái khay lên bàn trước mặt Draco, nó cúi đầu.

‘Nếu Chủ Nhân còn cần gì, Lydig –’

‘Rồi, rồi, ta biết, người sẽ sẵn sàng phục vụ mọi yêu cầu,’ Draco nói.

Anh bắt cần phẩy tay đuổi con gia tinh ra khỏi phòng rồi lấy một mảnh giấy da, cầm bút lông lên và nhúng nó vào lọ mực. Anh tự nhắc nhở phải ra ngoài mua thêm mực; anh gần hết mất rồi.

Làm thế nào để mở đầu lá thư gửi Starlight đây? Tất nhiên không có lí do gì đem kể những cảm xúc mới vừa được phát hiện của anh; chỉ tổ rước thêm nhiều rắc rối không cần thiết. Draco quyết định bắt đầu bằng vài lời cảm ơn.

Starlight thân mến, anh viết.

Cảm ơn rất nhiều vì món quà bạn đã tặng tôi. Tôi đã cất chiếc gương vào chỗ an toàn (điều này cũng không hoàn toàn đúng cho lắm, Draco thích thú tự nhủ, bởi anh thật ra đang đặt nó dưới gối), và tôi sẽ dùng nó ngay khi thấy cần.

Giờ, về những chủ đề khác. Tha lỗi cho tôi, nhưng sẽ là nói dối nếu tôi nói rằng mình không cảm thấy có chút xúc động khi bạn đã chọn kí ức ở cùng tôi. Tôi thấy mừng là bạn thích vụ cưới chổi; vì tôi cũng thực sự thích nó. Nhưng tôi vẫn phải cảnh báo bạn về hành động của mình. Có thể đó không phải phận sự của tôi, nhưng tôi thực sự quan tâm đến hạnh phúc của bạn, và tôi không muốn vết nứt giữa bạn và bạn trai mình ngày một rộng hơn.

Draco dừng lại để nhúng tiếp đầu bút lông vào mực. Anh nhếch mép cười những gì mình vừa viết ra, ngạc nhiên và hài lòng vì lời nói dối đến quá dễ dàng. Nhưng dù sao thì đó cũng là biệt tài của anh.

Tôi hiểu là gần đây có quá nhiều chuyện đáng lo xảy đến, và bạn cùng tất cả mọi người trong sở đang cực kì bận rộn, nhưng tôi mong được gặp lần nữa nếu có thể.

Cứ thoải mái chọn thời gian và địa điểm (mà tôi nghi đó lại là công viên Sherwood thôi).

Tôi sẽ chờ hồi âm của bạn.

Chân thành, Shadow.

Draco để ngòi bút nán lại chữ ‘Chân thành’ trong một lúc. Anh suýt nữa đã viết ‘Yêu thương,’ như cô đã làm, nhưng anh không thể.

Rồi anh nhớ ra một điều nữa.

P.S. – Khi hôm trước bạn rời đi, tôi thấy một thoáng vàng và đỏ. Tò mò thôi, bạn là một Gryffindor à?

Draco quyết định rằng tốt nhất anh không để lộ ra mình là một Slytherin. Dù anh không bao giờ có thể hoàn toàn hết coi thường lũ Gryffindor (anh đoán nó ở trong máu anh rồi), anh cũng bớt coi trọng vào tầm quan trọng của các nhà trong mấy năm đơn độc. Nhưng ngược lại, anh chắc chắn rằng sự chán ghét Slytherin vẫn còn trong óc hầu hết Gryffindor, và trong tình trạng hiện giờ của anh, anh không muốn nói bất cứ điều gì làm Starlight mất niềm tin ở mình.

Có lẽ cô ấy ghét mình nhất, Draco nhận ra, nhớ lại những cuộc cãi vã anh đã gây ra trong những năm học. Nếu cô ấy biết thân phận của mình,...

Cũng tốt thôi, dù sao anh cũng không có ý định tiết lộ nó cho cô trong tương lai gần.

~~*~*~*~*oOo~*~*~*~*

~‘Anh đến muộn.’

Đó là điều đầu tiên Hermione nói với Draco khi anh ngồi xuống đối diện cô.

‘Xin lỗi,’ Draco đáp. Anh cười nhẹ nhàng với cô.

‘Tâm trạng anh khá hơn lần trước tôi gặp nhỉ,’ Hermione ngờ vực nói. ‘Anh lại uống đấy à?’

‘Chỉ rượu mật ong thôi,’ Draco trả lời. Anh nhún vai. ‘Bắt đầu đi.’

Hermione bắt đầu cấu kính gỗ nhịp ngón tay lên mặt bàn. ‘Trước tiên tôi muốn biết anh đã uống thứ thuốc gì sáng nay.’

‘Chỉ uống Dược An Thần để trấn tĩnh bản thân thôi,’ Draco chống chế, cảm thấy sự cáu gắt của Hermione.

‘Anh không thể chỉ uống thứ Dược An Thần đơn giản được đúng không?’ Hermione hồ nghi hỏi. Cô thận trọng nhìn Draco. ‘Bao giờ nó hết tác dụng?’

‘Tôi không đến mức mất trí đâu. Và nó sẽ hết tác dụng tầm một tiếng sau. Giờ bắt đầu đi; đừng lo lắng về hiệu ứng của thuốc nữa. Cũng không phải nó làm tôi bớt thông minh đi đâu, Granger.’

Cô thở dài. ‘Tôi đoán mình có thể làm việc một lúc mà không có mấy lời bình luận ác ý của anh. Dù tôi vẫn không nghĩ rằng viện vào phép thuật là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề...’

‘Phải,’ Draco lầm bầm. Anh có thể cảm thấy sự bình tĩnh tạm thời thứ được mang lại đang mất dần; tiếng ồn trong quán trà nhỏ đã bắt đầu làm anh đau đầu.

Thò tay vào túi, anh lấy ra danh sách độc dược và nhanh nhẹn lướt qua chúng. ‘Kết luận chúng ta đưa ra lần trước là gì?’

Không có trả lời. Tự hỏi cái gì đã làm xao lãng Hermione, Draco nhìn lên, định phàn nàn về sự thiếu nỗ lực của cô. Tuy nhiên, từ ngữ trượt khỏi môi khi anh thấy cô đang nhìn anh chăm chăm, vẻ kinh hoàng tột độ hiện trên khuôn mặt.

‘Gì thế?’ anh ngập ngừng hỏi. Đầu phải bây giờ Hermione mới nhìn thấy những vết sẹo của anh; cô ta đâu có mù.

‘Anh...’ cô thì thầm, giờ mắt lại nhìn chăm chú vào danh sách. ‘Cho tôi xem,’ cô nói thay vào câu trước đó.

Hermione giật tờ danh sách khỏi tay Draco mà không đợi một tiếng cho phép. Cô chăm chú nhìn chòng chọc vào đó vài giây, rồi nhíu mày. ‘Nhưng chữ viết tay của anh...’

‘Nó làm sao?’ Draco lãnh đạm nói. Anh lấy danh sách lại và đọc lần nữa. Chữ viết tay của anh quả thật hơi lộn xộn và có phần khó đọc, nhưng anh viết nó lúc đang nửa mơ nửa tỉnh. Chắc chắn ngay cả Granger cũng phải chịu đựng việc chữ xấu dưới hoàn cảnh đó...

Hermione lắc đầu, cố gạt những suy nghĩ khỏi óc. ‘Ý tôi là,’ cô vội nói, ‘Tôi chỉ có một câu hỏi ngắn gọn trước khi ta bắt đầu thôi.’

Cô ta có vẻ lo lắng. Draco tự hỏi cô đang giấu anh cái gì, nhưng anh gạt đầu và cho phép cô tiếp tục.

‘Anh có – ờ – biết ai tên Kay Jamison không? Cô ấy cao, tầm –’

‘Có, tôi có biết,’ Draco cắt ngang. ‘Cô ấy làm việc trong văn phòng của tôi.’

Hermione hơi há miệng. ‘Hai người là... bạn hả? Ý tôi là, cô ấy làm việc cho anh à?’

Draco chớp mắt. Anh thấy sự ngượng ngùng xấu hổ tràn qua mình. Không đời nào anh để Hermione biết mình có một trợ lý; cô ta có thể nghĩ anh yếu đuối hoặc không có khả năng hoàn thành công việc của chính mình. Đây hoàn toàn là lỗi của Kingsley chết tiệt, anh bực tức nghĩ.

‘Không,’ anh nói to. ‘Tôi... ừm... tôi không quá quen thân với cô ta.’

‘Ồ,’ Hermione nói, nghe thất vọng lạ lùng. Trong một thoáng, sự bối rối ngập tràn gương mặt cô. Cô cắn môi, mà Draco chú ý rằng cô thường làm vậy khi cố giải quyết một vấn đề trong đầu. ‘Không thể là...’ cô lầm bầm.

‘Cái gì không thể?’ anh sắc bén nói. Dược An Thần anh uống bây giờ đã hoàn toàn hết tác dụng. Chắc hẳn nó mất tác dụng nhanh hơn khi ở gần Granger. ‘Cô đang nghĩ cái quái gì thế Granger?’

‘Tôi chỉ nghĩ – có lẽ tôi đã phát hiện ra thứ gì đó –’ cô ngập ngừng. Đôi mắt cô đảo từ tờ danh sách đến đôi mắt Draco rồi lại trở ngược về. ‘Tất cả những thêm vào...’

‘Tất cả nhưng chính xác thì đó là gì?’ Draco vặn hỏi. Anh bắt đầu khó chịu với những câu rời rạc của Hermione. ‘Granger, nếu cô không nói cho tôi biết có chuyện gì diễn ra ở đây thì tôi còn có việc khác –’

‘Không,’ cô nói nhanh, giơ một bàn tay lên. Cô trông hơi xấu hổ. ‘Không, đừng đi. Tôi chỉ nghĩ... ôi, bỏ đi. Tôi không biết mình nghĩ gì nữa. Cứ tiếp tục được chứ?’

Draco nhướn một bên lông mày. Dù hành động kì quái của Hermione làm anh tò mò, anh cũng không muốn bám vào chủ đề đó nếu cô ta trở nên không mấy hữu ích. Thay vì vậy, anh tự nhắc nhở sẽ tra hỏi cô sau.

‘Được thôi,’ anh nói, đáp lại ánh nhìn của cô mà anh mong sẽ truyền tải rõ ràng rằng cái lí do yếu ớt kia không thuyết phục được anh, ‘tiếp tục đi.’

21. Chương 21: Nói Từ Ấy

T/N: Đây, có Anna mới thêm phần thi thú.

Chương 21: Nói từ ấy

Draco nhìn cô chờ đợi.

Hermione hít một hơi thật sâu. Cô đã kết luận quá vội vàng; thế đó. Chữ viết trên danh sách trông hơi giống Shadow, nhưng cô chắc chắn chúng không trùng khớp, nên họa chăng đó chỉ là một sự trùng hợp. Hơn nữa, không thể nào Shadow và Draco là một được. Shadow ân cần và chu đáo. Draco thì..., anh ta chẳng có cả hai thứ trên.

Nhưng cách Shadow nhếch mép cười với cô... và đôi mắt của anh... tất cả những điều ấy đều làm cô liên tưởng đến Draco. Hermione không thể lí giải nổi điều đó. Shadow cũng từng đến trường với Harry. Tất cả trừ chữ viết tay trên danh sách và Kay.

Nhưng Draco đã nói mình không biết rõ Kay, và Hermione tin anh ta. Dù gì anh ta cũng không có lí do để nói dối. Hơn nữa, cô nhớ ra, Shadow biết cô là phù thủy gốc Muggle. Draco Malfoy sẽ không đối xử tử tế với một phù thủy gốc Muggle mình không quen biết, dù anh ta có nói mình đã thay đổi như thế nào chăng nữa.

Có lẽ chỉ bởi Hermione quá nóng lòng muốn tìm ra thân phận thật của Shadow. Cô đang cố tìm mọi phương cách có thể, suy diễn những chi tiết nhỏ nhặt thành những điều còn hơn cả ý nghĩa của tự bản thân nó.

‘Trở về mặt đất đi Granger,’ Draco đột nhiên nói to, kéo Hermione ra khỏi suy nghĩ của mình. ‘Như tôi vừa nói, tôi còn có việc khác để làm nếu cô chỉ ngồi đây mơ mộng.’

‘Tôi xin lỗi,’ Hermione nói. Cô cố đẩy những ý nghĩ về Shadow ra khỏi đầu. Cô phải tập trung vào vụ án trước mắt; nó quan trọng hơn. ‘Chúng ta đang thảo luận về cái gì nhỉ?’

‘Những giả thuyết của cô về vụ án,’ Draco sốt ruột nhắc lại.

Hermione mở miệng định trả lời, nhưng ngay lúc đó, một cô bồi bàn đi ngang qua.

Draco giơ một tay lên và cô phục vụ đến bàn của họ. Hermione có chút khó chịu vì bất ngờ bị chặn miệng.

‘Vẫn như thường lệ, Ethel,’ anh nói cụt lủn.

Cô bồi bàn mỉm cười rạng rỡ. ‘Được thôi, ngài Malfoy. Còn gì cho quý cô bạn ngài không?’ cô nói thêm, gạt đầu về hướng Hermione.

‘Cho tôi chút trà ngọt là được rồi,’ Hermione đáp trước khi Draco có thể trả lời hộ cô.

Hermione đợi cho đến khi cô phục vụ khuất tầm mắt trước khi tiếp tục. ‘Tôi có ý này. Nó xuất hiện tối qua lúc tôi đọc thấy các thành phần phụ tử thường có mặt nhiều đến bất thường trong –’

Nhưng một lần nữa, Hermione lại bị cắt ngang giữa chừng khi Draco đột nhiên vùi mặt vào lòng bàn tay và lẩm bẩm, ‘Che cho tôi đi.’

‘Gì c-?’ Hermione bắt đầu nói, nhưng rồi cô nhìn thấy bóng một phù thủy xinh đẹp da sẫm màu đứng gần quầy, đưa mắt xung quanh như thể đang tìm kiếm ai đó.

Hermione nhận ra đó là Anna, nhân chứng Draco đã xét hỏi.

‘Anh sợ bạn gái của mình à?’ cô nói, vẻ thích thú. Draco trượt sâu vào ghế, cố che mặt mình hết mức có thể. Cô chưa bao giờ thấy anh ta tỏ ra không đường hoàng đến vậy, nhất là trước mặt cô.

‘Cô – ấy – không – phải –’

‘Draco!’

Câu phản đối của Draco bị cắt ngang bởi tiếng kêu của Anna. Anh rên rỉ thành tiếng, ngồi thẳng dậy khi cô ta vội vã tiến đến bàn của họ.

‘Xin chào,’ cô nói với Hermione, ngập ngừng mỉm cười và ủy mị thả cái túi đeo xuống bàn rồi ngồi xuống cạnh Draco.

‘Cô khỏe không?’ Hermione lịch sự đáp lại. Rồi một ý tưởng lóe lên. Một cách hoàn hảo để chọc tức Draco. ‘Sao cô không ở lại một lúc? Mal – ơ, Draco vừa nói về việc hai người đã gặp nhau như thế nào tại hiện trường vụ án tuần trước đấy.’

‘Ồ!’ Anna nói, nghe có vẻ, nếu có thể, còn sôi nổi hơn trước. ‘Chị là người tôi nói chuyện đầu tiên đúng không?’

‘Đúng là tôi,’ Hermione đáp, mỉm cười chìa một tay sang bên kia bàn. ‘Tôi là Hermione.’

‘Anna,’ cô gái đáp lời mà không bắt tay Hermione. ‘Nhưng chắc hẳn Draco đã nói tên tôi cho chị rồi?’

‘Ồ phải, đúng vậy,’ Hermione nói, rút tay về. Cô thấy hơi bị xúc phạm khi bản thân bị gạt ra dễ dàng như vậy, nhưng cô lờ đi và tiếp tục. ‘Anh ấy cũng nói với tôi một chút về việc đi ăn trưa với cô.’

‘Anh ấy làm vậy thật sao?’ Anna nói, không chút ngạc nhiên. Cô ta có vẻ khá hài lòng về điều này thì đúng hơn. ‘Tôi mong –’

‘Hai người biết là tôi vẫn ở đây chứ,’ Draco đột nhiên ngắt lời. Anh ta đang trừng mắt giận dữ ngó Hermione. Cô giả vờ như không nhìn thấy.

‘Vì cô đã ở đây rồi, Anna, sao cô không kể thêm một chút về những gì cô thấy vào đêm xảy ra vụ án mạng?’

‘Họ đã vắt kiệt mọi thứ tôi biết rồi,’ Anna giải thích nhẹ tênh. Cô ta quay sang Draco.

‘Vậy Giáng Sinh của anh thế nào?’

‘Tuyệt,’ Draco lẩm bẩm. ‘Anna, anh xin lỗi, nhưng bọn anh đang –’

‘Em nghĩ là mình sẽ gọi một cái gì đấy,’ Anna ngắt nghỉ, như thể Draco chưa hề nói gì. ‘Trà đào nghe có vẻ ngon đấy...’

Hermione ngồi đợi khi Anna hỏi han ý kiến Draco về việc cô nên chọn thức uống nào trên menu. Sự hứng chí chọc tức Draco bằng việc kéo Anna đến đây không hiểu sao đang biến mất dần. Thật ra cô đang cảm thấy hơi hối hận khi làm việc đó.

‘Hai người xong chưa vậy?’ cô cúi kính nói sau vài phút. Cô lườm Draco, như thể đó là lỗi của anh khi cuộc thảo luận của họ bị cắt ngang.

‘Ồi, bàn công việc vài phút sau không được sao?’ Anna hỏi, phấn khởi phẩy phẩy tay. Cô ta nhìn Draco bằng đôi mắt buồn bã sâu thẳm. ‘Nhưng nếu anh thực sự cần tiếp tục thì em nghĩ em phải để hai người lại...’

‘Em không phải một gánh nặng đâu,’ Draco nói, dù vẻ mặt đau khổ rõ ràng có ý ngược lại. Hermione vừa ngạc nhiên vừa bực bội khi Draco cố tỏ ra lịch thiệp với cô gái.

Anna âu yếm mỉm cười với Draco. ‘Ồ không đâu, đừng lo, em biết mà,’ cô đáp với một cái thở dài cường điệu thái quá. ‘Cứ tiếp tục buổi gặp mặt của hai người; em sẽ cố không cản trở. Nếu cần giúp đỡ thì cứ nói với em.’

Không may là cứ mỗi phút nhích qua, Anna lại làm mọi thứ trong khả năng của mình để gây cản trở. Mỗi khi Draco rời ánh nhìn khỏi cô ta, cô sẽ níu lấy tay anh hoặc nói to điều gì đó để anh chú ý trở lại. Cô càng làm vậy thì Draco càng có vẻ bứt chổng cựa, đến khi cuối cùng anh thôi hẳn chủ đề về vụ án.

Mặt khác, Hermione bực bội về việc phải cẩn trọng để không tiết lộ quá nhiều chi tiết về vụ án trước mặt người ngoài. Cô không thể không nhiều lần tự hỏi tại sao Anna lại bị thu hút bởi Draco. Anna dường như là người chỉ quan tâm đến vẻ ngoài của người khác, và dù Hermione hơi xấu hổ khi nghĩ về điều này, nhưng Draco không hẳn là con cá đẹp mã nhất trong đại dương. Những vết sẹo ghê sợ, không may là đã làm xây xước nét quý tộc trước đây của anh. Nghĩ đến đây, Hermione gần như thấy buồn cho anh ta.

Và rồi là thực tế sự ghen tị của cô đang dần tăng lên bởi sự thiếu chú ý anh ta dành cho cô. Không, không phải ghen tị, cô lập tức chỉnh lại. Bực tức vì lí do chuyên nghiệp.

‘Malfoy, anh có định hoàn thành mục đích của buổi gặp mặt này hay không?’

Hermione cuối cùng cũng nói to sau khi ngồi xuyên suốt câu chuyện dài chi tiết tỉ mỉ của Anna về việc cô ta và mẹ mình đã bảo vệ ngôi nhà nghỉ hè ở Ibiza thế nào. Cô trừng mắt lườm Draco chờ đợi, lơ đi về mặt bị xúc phạm của Anna.

Draco nghiêng răng lại. ‘Tôi đã làm vậy từ mấy tiếng trước nếu cô không mở cái miệng chết tiệt ra và –’

‘Tôi cũng không vui mừng vì việc đó đâu,’ Hermione đáp trả.

‘Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?’ Anna cau ginh nói, nhìn tới lui giữa Hermione và Draco. Hermione ngờ rằng kể cả trong lúc cô ta cũng không thích bị cho ra rìa.

‘Chuyện đang xảy ra là cô ấy,’ Hermione nói qua hàm răng nghiến chặt. Cô phát bệnh với Anna... bởi nụ cười điệu dàng không dứt của cô ta, bởi sự tán tỉnh không biết ngượng của cô ta, bởi sự mê mẩn của cô ta với Draco...

‘Chị có ý gì?’ Anna rít lên, bưng bưng giận dữ. Cô ta nheo mắt nhìn Hermione. ‘Tôi tưởng chị nói tôi có thể ngồi xuống mà.’

‘Không, cô tự ngồi xuống,’ Hermione lạnh lùng chỉnh lại. ‘Tôi nói cô có thể ở lại trò chuyện một lúc, không phải cả buổi chiều. Tôi chịu đựng thứ vớ vẩn này đủ rồi. Chúng tôi còn có vấn đề bị cấm thảo luận trước mặt cô, nên nếu được, mời cô vui lòng rời bàn cho...’

‘Tại sao, tôi – tôi chưa bao giờ –’ Anna lấp bắp. Cô ta dường như đang mất kiểm chế.

‘Dù anh rất vui khi có em trò chuyện cùng, Anna, anh sợ rằng mình phải đồng ý với cô Granger đây,’ Draco trôi chảy xen vào. Anh giơ cái túi xách ra. ‘Có lẽ khi nào đó chúng ta có thể gặp lại sớm thôi. Lúc ấy, nếu còn câu hỏi gì, bọn anh chắc chắn sẽ tìm đến em. Thật vui vì được gặp lại em.’

Hermione nhìn thấy bàn tay Draco khê động đây dưới bàn ngay trước khi Anna bị tổng ra khỏi ghế ngồi đầy thô lỗ bằng một lực kéo vô hình. Cô ta ré lên, loạng choạng và suýt ngã vào bàn của một cặp lớn tuổi trước khi đứng thẳng dậy.

Vén lọn tóc xoắn dài ra khỏi mắt, Anna lườm Hermione như thể đó là lỗi của Hermione khi cô ta phải chịu đựng sự mất thể diện nho nhỏ này. Hermione cũng không có gì để nói, cô chỉ mĩa mai nhịp nhịp ngón tay lên mặt bàn đến khi Anna xoay phắt lại lao ra khỏi cửa tiệm.

‘Cô biết không, xét số lượng bằng Pháp sư Thường đẳng và Pháp sư Tận sức cô có, tôi không bao giờ ngờ rằng cô lại ngu ngốc đến vậy khi dùng đến lí lẽ thường tình đấy.’

Hermione đảo mắt. ‘Anh có thể cảnh báo tôi về cô ta sớm hơn nếu anh không bận làm mình chìm đi hết mức có thể. “Tôi không sợ”... ôi cho tôi xin, tôi không biết sao anh có thể sống sót dưới cơn thịnh nộ của Voldemort nếu anh thậm chí còn không thể chịu đựng cái thứ quái đản ấy.’

‘Chúng ta cũng thậm chí có thể không ở đây thảo luận vụ sát hại nếu không phải vì “thứ quái đản” ấy và bằng chứng cô ấy cung cấp,’ Draco sắc sảo đáp lại.

‘Ồ, vậy bây giờ anh lại bênh vực cô ta à?’ Hermione tức giận. ‘Một phút trước anh khiếp hãi cô ta, một phút sau anh ầm cô ta ra khỏi ghế, và giờ thì bênh vực cô ta. Lạy Chúa, Malfoy, quyết định lẹ đi!’

‘Cứ kết thúc màn tranh cãi này và nói tôi biết điều cô định nói trước đó đi.’

Hermione há hốc mồm. Kinh ngạc vì lần đầu tiên Draco đã thực sự đứng ra kết thúc cuộc đấu khẩu, cô nghe lời.

‘Điều tôi định nói là tôi nhận ra phụ tử nổi tiếng nhất bởi tác dụng của nó trong Độc dược Bả Sói.’

‘Một kết luận mà bất cứ học sinh Độc Dược năm thứ ba nào cũng có thể dễ dàng rút ra, nhưng dù sao nó vẫn là một kết luận.’

‘Không, ý tôi là,’ Hermione nói, bỏ qua câu trả lời mỉa mai của Draco, ‘với tất cả các vụ người sói tấn công gần đây... và Anna có nói người đàn ông bị nghi ngờ kia có những vết sẹo suốt một bên mặt... anh không nghĩ...?’

‘Có thể...’ Draco chậm chậm nói. ‘Vậy nghi phạm của chúng ta cầm một cuốn sách mà ta đoán là chứa hướng dẫn cách điều chế Độc Dược Bả Sói, bởi anh ta gần đây vừa bị cắn?’

‘Hoặc cắn ai đó,’ Hermione chỉ ra.

Draco gật. ‘Có thể cô đúng. Phải có người trong sở của cô có tất cả biên bản của những vụ người sói tấn công mấy tháng trước đúng chứ?’

‘Đúng,’ Hermione khẳng định. ‘Hôm nay là ngày nghỉ của tôi, nhưng tôi sẽ quay lại văn phòng xem có lấy được chúng không. Hoặc tôi có thể đi ngay bây giờ... chỉ cần băng qua đường nên –’

‘Không cần. Sao chúng ta không gặp lần nữa vào ngày kia khi cô đã lấy được tài liệu cần thiết?’

Hermione ngạc nhiên Draco lại muốn gặp sớm vậy. Cô có cảm giác anh ta không thích những buổi gặp mặt này chút nào, và cô cũng phải thừa nhận ban đầu, cô không hề thích ý nghĩ phải gặp anh ta dù chỉ ở mức độ bình thường nhất. Tuy nhiên giờ đây, cô lại thấy bản thân gần như nóng lòng đến buổi gặp gỡ tiếp theo.

Đó là tại Ron, cô lí giải. Anh ấy khiến mình phải ra khỏi nhà.

‘Được,’ cô nói, ngập ngừng mỉm cười. ‘Ở đâu?’

Draco có vẻ chần chừ. Anh nhìn xuống tay trước khi nói, ‘Nhà tôi?’

‘Anh muốn tôi đặt chân vào nhà anh?’ Hermione nghi ngờ nói. Cô suýt bật cười trước lời đề nghị khác thường này. ‘Anh không lo tôi sẽ làm bẩn hết –’

‘Thì sao?’ Draco sắc gọn nói. ‘Cô đến hay không? Sau hôm nay, tôi không thích làm việc này ở nơi công cộng, và tôi cũng không định lang thang vào cái ổ của Weasley.’

‘Tôi cũng sống ở đó đấy,’ Hermione nóng nảy nói. ‘Nhưng thôi được rồi. Nhà anh.’

‘Đây, tôi sẽ viết địa chỉ của tôi –’

‘Ồi được rồi,’ Hermione vội vàng nói. Dưới cái nhìn dò hỏi của Draco, cô thêm, ‘Tôi đã biết rồi. Thành viên trong sở chúng tôi giữ hồ sơ của tất cả mọi người nhớ chứ?’

Draco nhún vai. ‘Bám đuôi,’ anh nói, nhếch mép.

Hermione bật cười. Thật thoải mái, cô quyết định, khi cuối cùng có thể thả lỏng trước Draco. Tất cả cô phải làm là chịu đựng những câu nhận xét ác ý thi thoảng xuất hiện của anh ta... cô đoán những cái đó sẽ không bao giờ biến mất, nhưng phần lớn dụng ý của anh ta đã thay đổi theo hướng tốt hơn...

‘Giờ chúng ta đã giải quyết xong chuyện này, tôi còn có những việc khác.’

Shacklebolt chỉ định tôi hướng dẫn Pháp sư Thủ tiêu tập sự qua khóa Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ ngày mai –’

‘Tôi phụ trách cho sở Thần Sáng,’ Hermione nói, ngạc nhiên rằng họ lại có chung một nhiệm vụ nữa. ‘Tôi đoán trong tương lai chúng ta còn phải gặp nhau nhiều đấy.’

‘Thật nóng lòng quá,’ Draco nói, đảo tròn mắt và lướt ra khỏi ghế ngồi. ‘Vẫn giờ cũ. Gặp lại sau Granger.’

‘Tạm biệt Malfoy,’ Hermione đáp, kìm lại nụ cười toét miệng.

Ngay khi Draco ra khỏi cửa, Hermione ngồi xuống lơ đãng uống tách trà còn đầy một nửa của cô. Họ có một giả thuyết phải giải quyết, nghĩa là cô có thể dành chút thời gian cho những vấn đề của riêng mình – thân phận của Shadow là một trong số ấy.

Liệu anh ấy có phải Draco không? Có phải Draco đã nói dối không? Hermione không biết phải tin vào điều gì nữa. Dường như mọi manh mối đều chỉ ra Shadow và Draco là một, không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng bản thân cô vẫn ngỡ vực. Trên hết, cô thậm chí không biết mình thất vọng hay vui mừng trước ý nghĩ Shadow có thể là Draco.

Cuối cùng, Hermione quyết định dứt khoát trong lúc này, cô sẽ giả định đó là hai người khác nhau. Bản năng của cô hoàn toàn ủng hộ giải pháp này, và cô chọn sẽ đi theo nó; dù sao Draco đã bảo cô cần sử dụng lí lẽ thông thường tốt hơn. Tuy nhiên, nếu có thêm bất cứ bằng chứng nào gợi ý điều ngược lại, Hermione biết cô sẽ phải suy nghĩ lại vấn đề nan giải này.

Một lúc sau, Hermione nhận ra cô đã uống hết tách trà và đang nhấp trà từ một cái tách rỗng. Cô đứng dậy, thả vài giấy bạc Muggle và xu lẻ cho hóa đơn của cô và Draco rồi rời tiệm trà.

Ra ngoài, Hermione băng ngang con phố nhộn nhịp đến trạm điện thoại công cộng bên kia đường. Không có ai, cô bước vào, quay số 6, 2, 4, 4, 2 và đáp lời giọng nữ nhàn nhạt bằng ‘Hermione Granger, Sở Thần Sáng, đến văn phòng lấy báo cáo.’

Sàn buồng điện thoại bắt đầu lún xuống; một lúc sau, Hermione bị bao bọc trong bóng tối như ánh chiều rực rỡ ngoài kia đã biến mất; rồi sau tầm một phút, cô lại có thể thấy ánh sáng từ sảnh chính của Bộ từ từ hắt lên mình, soi rõ xung quanh chật hẹp.

Cuối cùng, cánh cửa buồng điện thoại bật mở và Hermione bước ra ngoài. Cô đi dọc hành lang dài đến cánh cổng vàng, gạt đầu mỉm cười với vài phù thủy và pháp sư xếp hàng đợi di chuyển qua mạng Floo.

Hermione đi qua cánh cổng bằng vàng và bước vào một trong những thang máy phía đối diện. Cũng khá chật chội bởi đang là giờ cao điểm ở Bộ, các nhân viên cuống cuống trở về văn phòng sau giờ nghỉ trưa, nhưng Hermione cũng bước được ra ngoài khi giọng nữ thông báo, ‘Tầng hai, Sở Thi hành Luật Pháp thuật, gồm các phòng ban Dừng sai Pháp thuật, Trụ sở Thần Sáng và Dịch vụ Hành chính Liên đoàn Pháp thuật.’

May thay, Hermione tình cờ đi ngang qua Robards gần như ngay sau khi rời thang máy.

‘Cô làm gì ở đây thế?’ ông nói, vẻ ngạc nhiên khi Hermione lại ở Bộ vào ngày nghỉ của mình.

‘Tôi đến lấy vài báo cáo về những vụ người sói tấn công thừa ngài,’ Hermione đáp.

‘Tôi vừa gặp ngài Malfoy, một thành viên của đội Pháp sư Thủ Tiêu cũng làm việc trong vụ này, và chúng tôi đang cố điều tra vài giả thuyết.’

Robards trông có vẻ bị ấn tượng. ‘Mừng là thấy cô chủ động đối diện vấn đề như vậy,’ ông cộc cằn nói. ‘Quay lại văn phòng hỏi Dawlish; ông ấy có mấy bản báo cáo đấy. Và khi ở đó thì nhớ bảo ông ta cô đang làm gì. Ông ta chịu trách nhiệm vụ ấy và muốn được thông tin đầy đủ.’

‘Chắc chắn tôi sẽ làm vậy thưa ngài,’ Hermione trả lời, vui mừng vì Robards không còn bất mãn với mình nữa. Cô vội vã đến trụ sở. Ở đây cô lại may mắn lần nữa khi gặp Dawlish đi ngược ra.

‘Ồn chứ, Granger?’ ông ta nói, gạt đầu về phía Hermione khi đi ngang qua.

‘Đội đã, Dawlish, tôi cần xem biên bản những vụ người sói tấn công.’

Ông ta khựng lại và quay qua nhìn Hermione. ‘Tại sao?’ ông hồ nghi hỏi.

‘Cho vụ Malkin,’ Hermione giải thích.

‘Đợi một giây đã, tôi chịu trách nhiệm vụ đó mà. Cô đang giấu giếm chuyện gì thế Granger?’

‘Tôi biết ông phụ trách vụ này,’ Hermione hấp tấp nói. ‘Tôi đang làm việc với một Pháp sư Thủ tiêu – Draco Malfoy – giải quyết vụ án... Ý tôi là, tôi biết ông rất bận...’

Dawlish lâu bầu, trông khá hài lòng với bản thân. ‘Chính xác là tôi bận kinh khủng... Tôi đang phải giải quyết mấy tên thần kinh ở văn phòng Dùng sai Phép thuật suốt 3 ngày nay... chúng không chịu nhả thông tin về –’

‘Thật khổ cho ông quá,’ Hermione vội vàng nói, cắt lời Dawlish trước khi ông có thể bắt đầu bài phân nân liên miên bất tận về việc tại sao chỉ Thần Sáng là những người duy nhất có khả năng cư xử lịch sự với các sở khác trong Bộ. ‘Tôi rất cần những biên bản ấy, Dawlish, nên nếu ông có thể lấy cho tôi...’

‘Được rồi được rồi...’ Dawlish càu nhàu, quay lại trở vào trong.

Hermione theo sau ông vào văn phòng riêng sâu trong trụ sở. Bàn làm việc của ông ta, cô để ý khi ông ra hiệu cho cô đợi bên ngoài trong lúc mình đi lấy tài liệu, còn bừa bộn hơn cubin làm việc của cô nhiều, cô luôn giữ nó gọn gàng dù có thiếu diện tích chẳng nữa.

‘Cảm ơn,’ cô nói về biết ơn khi ông trở ra với bó giấy da. Cô cầm lấy.

‘Báo tôi biết tất cả mọi thứ nếu hai người tìm ra điều gì đấy!’ ông gọi với theo bóng lưng xa dần của Hermione lúc cô quay lại vội vã rời đi.

Lúc Hermione đi về phía các dãy cubin làm việc, cô thấy Ginny đang ngồi gặp người làm gì đó.

‘Ginny!’ cô gọi to, dừng lại cạnh cubin của bạn mình.

Ginny ngẩng lên tươi cười khi nhìn thấy Hermione. ‘Hermione à, chị đang làm gì ở đây thế? Em tưởng chị phải phát ngấy chỗ này rồi chứ, với tất cả thời gian chị phải ở đây...’

Hermione cười to. ‘Không, chị chỉ đến để lấy mấy thứ này thôi.’ Cô nhắc đồng giấy da Dawlish vừa đưa lên. ‘Em đang định làm gì thế?’

‘Em viết hồi âm lá thư cảm ơn của một phù thủy có chồng mất tích em giúp tìm kiếm vài tuần trước,’ Ginny giải thích.

‘Ồ, tốt lắm,’ Hermione nói. Cô dịu dàng mỉm cười với Ginny, ‘Nhưng chị phải đi bây giờ đây... Năm nay Robards bắt chị làm khóa Lời nguyên Không thể Tha thứ...’

‘Ồi chà,’ Ginny thông cảm nói. ‘Ít ra thì chị không phải tham gia khóa chương ngại vật hắc ám.’ Cô nhăn mặt. ‘May mà thầy Lupin đã dạy cái đó cho khóa chị khi thầy ấy còn làm việc ở Hogwarts rồi... chị có thể giúp em dựa vào đó...’

‘Ginny, em biết cái này phức tạp hơn khóa chương ngại vật hắc ám của thầy Lupin nhiều mà,’ Hermione trách.

‘Em biết, em biết,’ Ginny đáp. ‘Đừng lo Hermione. Bây giờ chị về nhà cố ngủ trước khi phải lên kế hoạch cho khóa huấn luyện đi.’

‘Con biết rồi thưa mẹ,’ Hermione trêu chọc trả lời.

Vẫy tay tạm biệt Ginny, Hermione rời Trụ sở Thần Sáng.

22. Chương 22: Một Mình Anh

T/N: Yề

Nhiều phép thuật

Chương 22: Một mình anh

Khi sáng hôm sau Draco đến tầng bảy, tầng cao nhất ở Bộ, anh có tâm trạng tốt một cách khác thường. Thường thì ý nghĩ dính dáng đến Lời nguyên Không thể Tha thứ làm anh lạnh sống lưng, nhưng thay vào đó anh lại đang nghĩ về cuộc gặp với Hermione ngày tới và lá thư anh nhận được từ Starlight. Cô ấy đã hẹn thời gian vào chủ nhật này lúc 7 giờ tối.

‘Chào buổi sáng, Malfoy,’ một giọng nữ vang lên lúc Draco đẩy cánh cửa gỗ sồi nặng nề vào căn phòng trông bé tẹo chật hẹp với những bức tường trống trơn.

Thực ra Draco đã bước vào căn hầm rộng trần cao lạ thường – Sảnh Huấn Luyện, khu vực giới hạn cho những cuộc luyện tập kỹ năng thể chất của Bộ. Hôm nay, những bức tường ào đồng bắt chéo với sàn nhà, chia Sảnh Huấn Luyện thành những căn phòng nhỏ hơn cỡ lớp học, mỗi phòng ứng với những bước khác nhau của khóa huấn luyện. Căn phòng Draco bước vào cho phép khách đến chọn khóa học họ muốn: bên trái là cánh cửa gỗ đề ‘Pháp sư Thủ tiêu’, bên phải là cánh cửa đề ‘Thần Sáng’.

‘Bà khỏe chứ Ackerman?’ Draco nói, gật đầu với phù thủy mập mạp tóc xám vừa chào anh. Bà đang dựa lưng vào bức tường xa xa của căn phòng nhỏ và nhai kẹo cao su, vẻ chán ngán cực độ.

‘Tốt, tốt,’ Marilla Ackerman đáp, xoay đũa phép giữa những ngón tay làm nó phát ra những tia sáng màu cam chói. ‘Hôm nay tôi phải làm hướng dẫn.’

Draco gật, đi qua cánh cửa phía bên trái. Anh băng qua vài phòng huấn luyện riêng lẻ trước khi đến căn phòng lớn hơn trải dài dọc chiều dài của Sảnh Huấn Luyện. Vì sử dụng Lời nguyên Không thể Tha thứ là một trong những kỹ năng đòi hỏi ở cả Pháp sư Thủ tiêu và Thần Sáng nên những phòng huấn luyện riêng biệt của Draco và Hermione được hợp thành một.

Hermione đang đứng đợi khi Draco đến. Cô nhìn lên trước tiếng cánh cửa đóng lại phía sau anh.

‘Chào buổi sáng,’ cô nói, mỉm cười yếu ớt.

‘Cô ổn chứ?’ Draco lạnh nhạt hỏi. Anh rút đũa phép, đánh bóng nó bằng vạt áo chùng.

‘Không,’ cô ta đáp ngắn gọn.

Draco nhìn lên. ‘Ý cô là gì, “Không?”’ anh bực dọc hỏi. ‘Nếu cô không khỏe thì tốt nhất nên đi –’

‘Không phải vậy,’ cô vội vã cắt lời. ‘Tôi chỉ không thích phần ý tưởng này của khóa huấn luyện thôi. Ý tôi là... bảo họ cố tình dùng Lời nguyên Không thể Tha thứ(*)... hết lần này đến lần khác...’

‘Họ sẽ phải cảm ơn chúng ta khi gặp một Tử thần Thực tử trong hẻm tối và chỉ sống sót nhờ một trong những lời nguyên ấy,’ Draco nhàn nhạt nói. Anh cũng đoán được Hermione sẽ không thích phần này của khóa huấn luyện; cô ta luôn luôn quá yếu mềm.

‘Có lẽ với anh phóng ra chúng thì dễ, nhưng với tôi thì không,’ Hermione đáp trả.

‘Thậm chí ý nghĩ khiến những con bọ cánh cứng đáng thương chịu Lời nguyên Tra tấn tôi cũng không kham được.’

Cô buồn bã nhìn lọ thủy tinh to đặt đối diện mình. Trong lọ chứa một lượng lớn những con bọ cánh cứng đen béo mẫm. Chúng bay điên cuồng, liên tục nẩy đập vào thành lọ như thể biết điều sắp xảy ra và cố tìm đường trốn thoát.

Draco thấy bụng quặn lại không mấy dễ chịu. Anh vô thức xoa một trong số những vết sẹo. Tất nhiên, làm kẻ hầu cận của Chúa tể Hắc ám khiến anh cũng có chút kinh nghiệm với những Lời nguyên Không thể Tha thứ... nhưng Lời nguyên Tra tấn...

Tuy vậy bên ngoài anh lại khịt mũi cười. ‘Không hiểu tại sao cô lại làm Thần Sáng nữa Granger.’

‘Ồ đó, tôi chỉ thích nghĩ đến những khía cạnh tích cực hơn của nghề Thần Sáng thôi,’ Hermione gắt gỏng. ‘Ví dụ như cứu người chẳng hạn. Ngoài ra,’ cô ta thêm, như thể vừa nghĩ ra điều gì, ‘Tôi ngạc nhiên là anh lại ủng hộ việc này đây; nếu tôi nhớ chính xác thì anh khá hứng thú với bọ cánh cứng mà đúng không Malfoy?’

‘Phải,’ Draco nói. Anh ngờ rằng Hermione sẽ không bao giờ buông tha vụ rắc rối với Skeeter. Anh nhìn đũa phép xem còn bất cứ dấu vân tay nào không, không thấy gì, nhét nó lại vào trong túi. ‘Vậy bao giờ họ đến?’

Hermione kiểm tra đồng hồ đeo tay. Trước khi cô ta kịp trả lời câu hỏi của Draco, giọng nói được phú phép khuếch âm của Ackerman đã vang vọng cả căn hầm huấn luyện. ‘Xin hãy vào vị trí và đến căn phòng đầu tiên khi tiếng chuông cất lên.’

Năm giây sau, tiếng chuông réo âm ỉ.

‘Khoảng một tiếng nữa,’ Hermione nói. Cô ta bắt đầu đi tới đi lui.

Draco quan sát Hermione vài phút, thích thú bởi sự hồi hộp của cô và thấy chính anh cũng hơi lo lắng. Mỗi bước của khóa huấn luyện kéo dài đúng 10 phút, và trong 10 phút đó, mỗi Thần Sáng và Pháp sư Thủ tiêu tập sự phải thực hiện một loạt yêu cầu mà phù thủy hoặc pháp sư phụ trách giao cho. Sau mỗi yêu cầu, thực tập sinh sẽ có 1 điểm hoặc 0 điểm, tùy theo họ có hoàn thành chúng thành công hay không.

Draco liếc nhìn cái lọ bọ cánh cứng. Không như của Hermione, những con bọ trong lọ của anh thờ ơ một cách bất thường. Anh thở dài, tự hỏi không biết sẽ thế nào nếu đầu tiên phải chịu Lời nguyên Độc đoán, sau là Lời nguyên Tra tấn và cuối cùng bị kết liễu bằng Lời nguyên Giết chóc.

Một tiếng nhanh chóng trôi qua khi Draco và Hermione thảo luận thêm về vụ Malkin.

Cô bảo anh mình đã lấy danh sách và lướt qua nó tối qua. Tuy nhiên vì cô không giải quyết bất cứ vụ người sói tấn công nào gần đây nên cô không thể thu hẹp danh sách xuống. Draco ngạc nhiên khi thấy bản thân thoải mái làm việc cùng cô và thậm chí còn giảm bớt những câu chế nhạo mà anh thường trốn đằng sau, chỉ một chút thôi.

Cuối cùng, Ackerman thông báo, ‘Mời đi tiếp đến căn phòng tiếp theo sau hồi chuông.’

Cái chuông reo lên và cánh cửa phòng của Hermione và Draco bật mở tung. Hai nhóm phù thủy và pháp sư mặc áo chùng thực tập màu tím lập cặp đi vào, nhếch nhác thấy rõ.

Draco dẫn khoảng 20 người về phía mình xếp thành một hàng lộn xộn. Nhiều người trong số ấy bị xây xát và các vết cắt rớm máu, nhưng Draco cũng chẳng chú ý nhiều – đây là một phần của quá trình huấn luyện.

‘Được rồi,’ anh mạnh mẽ nói khi người cuối cùng bước vào. ‘Ở ngoài đó vui vẻ chứ mọi người?’

Những tiếng rên rỉ nhất loạt vang lên và vài tiếng lầm bầm ‘không một tẹo nào’ nhưng hầu hết tất cả còn quá bận lấy lại hơi để trả lời.

‘Ở thử thách này,’ Draco tiếp tục, ‘mọi người phải thực hiện lời nguyên Độc đoán, Tra tấn và Giết chóc, theo thứ tự, lên mấy con bọ’ – anh chỉ đũa phép vào cái lọ bọ cánh cứng – ‘đằng kia.’

‘Kiến thức vững chắc về các Lời nguyên Không thể Tha thứ mang tính chất quyết định trong một cuộc rượt đuổi. Rất nhiều mục tiêu không chần chừ ném nó về mấy người, và chúng ta phải chuẩn bị để làm điều tương tự – nhưng chỉ với mục đích phòng vệ. Nếu Bộ phát hiện ra có ai vô cớ dùng chúng lên một phù thủy hoặc pháp sư khác, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.’

‘Giờ, đếm đến 3, tôi sẽ hóa phép một con bọ bay đến chỗ mỗi người, và tất cả phải thực hiện Lời nguyên Không thể Tha thứ được chỉ định. Mấy người có một và chỉ một cơ hội duy nhất. Còn câu hỏi nào không?’

Nhóm người câm lặng nhìn Draco.

‘Tuyệt diệu,’ anh dài giọng. ‘Đối với Lời nguyên Độc đoán, tôi muốn tất cả phải khiến con bọ lộn 3 vòng trong không trung. Lời nguyên này rất hữu dụng khi đối mặt với những đối tượng không chịu hợp tác. Đũa phép sẵn sàng.’

Tất cả đều rút đũa phép. Vài người tỏ vẻ kinh hãi khi nghe hướng dẫn của Draco.

Một pháp sư trẻ tóc hung tay còn run run khi nâng đũa phép lên.

‘Một’ – Draco làm động tác xoay tròn đũa phép trong không trung và cái nắp lọ bị nhấc lên – ‘hai’ – anh giật nhanh đũa phép về sau; 19 con bọ cánh cứng trôi lơ lửng về phía hàng thực tập sinh – ‘ba.’

Những con bọ khựng lại giữa không trung. Ngay lập tức, 19 giọng nói khác nhau hét lên, ‘Imperio!’

Draco hồ hững quan sát xấp xỉ nửa số bọ quay vòng trong không khí. Nửa còn lại tiếp tục lười nhác lơ lửng tại chỗ. Nhiều Pháp sư Thủ tiêu tập sự gồng mình thấy rõ để khiến con bọ cánh cứng vâng lệnh mình. Draco chặc lưỡi thất vọng.

‘Hết giờ,’ anh nói về sắc nhọn. Anh phẩy tay, làm những con bọ biến mất.

Lúc này, anh nghe thấy những tiếng ‘Imperio’ từ phía bên kia phòng của Hermione, anh nhìn qua. Nhóm cô nhiều hơn nhóm anh 3, 4 người và xét chung thì họ rõ ràng làm tốt hơn các thực tập sinh của anh.

‘Được rồi,’ Draco nói, cổ lờ đi điều khó chịu kia. ‘Bây giờ, đối với... với Lời nguyên

Tra tấn.’ Họng anh đột nhiên khô lại. Anh hắng giọng to rồi nói, ‘Trong một cuộc truy bắt hoặc làm nhiệm vụ, Sở Thi hành Luật Pháp thuật không khuyến khích sử dụng Lời nguyên Không thể Tha thứ này. Tuy nhiên, chúng tôi thấy rằng các Pháp sư Thủ tiêu và Thần Sáng tương lai nên có khả năng thực hiện chúng khi cần. Đưa phép sẵn sàng.’

Draco lặp lại quá trình đếm ngược trước đó. Ngay khi ‘ba’ rời khỏi môi, tất cả thực tập sinh của anh thét, ‘Crucio!’

Máu Draco đông lại. Từ ấy nghe quen thuộc đến đáng sợ... tất nhiên đây chỉ là những Pháp sư Thủ tiêu tay mơ vừa ra trường, không hề giống Chúa tể Hắc ám, nhưng dù vậy... anh rùng mình, cố tập trung vào nhiệm vụ trước mắt. Cả nhóm lần này có vẻ làm tốt hơn vòng trước nhiều. Điều này làm Draco bứt rứt gần bằng cảnh những con bọ quần quai đau đớn.

‘Tốt lắm,’ anh rít, cố không để lộ sự kiệt sức của mình. ‘Cái cuối cùng. Cũng không cần phải giải thích gì thêm. Avada Kedavra. Tôi sẽ cho tất cả một lúc để trấn tĩnh lại.’

Draco lợi dụng lúc này lén lút liếc qua vai nhìn Hermione. Anh tự hỏi cô ta trông thế nào. Anh không thể không có chút nhẹ nhõm khi thấy vẻ tái mét buồn nôn trên gương mặt cô khi quan sát các thực tập sinh của mình ếm Lời nguyên Tra tấn lên những con bọ cánh cứng. Ít ra anh không phải là người duy nhất thấy vậy.

Ngay trước lúc Hermione làm mấy con bọ rũ xuống biến mất, cô ngẩng lên. Đôi mắt chạm ánh nhìn của Draco. Cô mỉm cười mệt mỏi với anh. Anh quay đi trước khi cô thấy anh cũng đang run rẩy không kém.

‘Đến giờ rồi,’ anh thẳng thừng nói. ‘Đưa phép sẵn sàng. Và cô tóc nâu dài – đúng cô đó – thôi khóc đi. Nếu cô nghĩ điều này khắc nghiệt thì đợi đến khi cô phải đối mặt với một pháp sư cầm đầu phép thực sự đi.’

Cô gái gầy gò xanh xao Draco vừa nói trừng mắt nhìn anh.

‘Đừng có tỏ ra lỗ bịch như thế,’ anh cáu gắt. ‘Nếu cô muốn trở thành một Pháp sư Tập sự thì nuốt vào bụng và rút đầu phép ra.’

Draco không đợi cô gái đáp lại; anh không mong có câu trả lời nào. Anh biết nếu cô ta còn chút não thì sẽ không đáp trả.

‘Giờ, đếm đến ba...’ Draco lặp lại quá trình hóa phép di chuyển lần thứ 3. Lần này, tất cả giọng nói đều đồng thanh hét lên, ‘Avada Kedavra!’

Những tia sáng xanh nổ ra chói lòa đến nỗi Draco phải che mắt lại một hồi. Nhưng anh vẫn cảm thấy sự phấn khích tràn qua mình khi những Lời nguyên Giết chóc bay sượt qua. Anh nhận ra đó là lí do tại sao anh gia nhập lũ Tử thần Thực tử. Để cảm thấy mạnh mẽ và uy quyền... để biết rằng với hai từ ấy, anh có thể lấy đi một mạng sống khác... nhưng Draco lắc đầu đuổi những suy nghĩ đó đi; chuyện này luôn làm anh thấy phát mứa mỗi khi nghĩ đến.

Khi Draco lại có thể nhìn rõ ràng lần nữa, anh để ý, đúng như suy đoán, chỉ có gần ¼ số bọ cánh cứng rơi xuống sàn chết ngắc.

Anh lạnh lùng nhướn một bên mày. ‘Thảm.’

Với một động tác quét đũa phép, anh làm những con bọ biến mất rồi chậm rãi đến bên kia phòng nơi cuộn giấy da dài gắn trên tường. Anh gõ nó bằng đầu đũa phép và nhìn những cái tên thực tập sinh cùng 3 điểm số họ nhận được hiện lên bằng mực tím.

‘Trên đường ra,’ anh nói khi trở lại với đám Pháp sư Thủ tiêu tập sự lo lắng hồi hộp đang đứng chờ, ‘mọi người có thể ngó qua danh sách xem kết quả.’

Ngay lúc ấy, giọng Ackerman đột nhiên vang lên trong căn hầm lần nữa. ‘Mời đến căn phòng tiếp theo khi tiếng chuông cất lên.’

Vài người trong nhóm có vẻ sốt sắng ra khỏi nơi này, ngay khi nghe tín hiệu rời đi, họ lao ra khỏi cửa phía bên kia phòng mà không thèm liếc nhìn điểm số của mình.

Draco ngờ rằng những người đó là mấy tên tân binh rớt cả 3 lần ếm lời nguyền.

‘Cuối cùng cũng xong,’ anh lầm bầm, trượt xuống ngồi tựa lưng vào tường. Anh chống tay lên gối và nhìn qua phía Hermione.

Thực tập sinh cuối cùng của cô cũng vừa rời đi. Khi họ đã ra ngoài hết, cô đóng cánh cửa lại đằng sau rồi bước đến chỗ Draco đang ngồi.

‘Bên anh thế nào?’ cô hỏi, khoanh chân ngồi xuống trước mặt anh.

‘Chỉ ¼ có thể thực hiện Avada Kedavra,’ Draco đáp, đảo tròn mắt. ‘Lũ ấy còn thảm hại hơn cả cô đẩy Granger.’

Hermione nhăn mặt. ‘Tôi ước gì họ đừng yêu cầu phải biết Lời nguyền Không thể Tha thứ. Bên tôi cũng dễ sợ lắm. Tôi thấy thật kinh khủng... nhiều người đã khóc; một hoặc hai người thậm chí còn không thể thốt ra câu thần chú. Nhưng tôi cũng không trách họ,’ cô vội vàng bổ sung.

‘Về sau họ sẽ cảm ơn chúng ta,’ Draco nhắc cô.

‘Tôi vẫn không nghĩ rằng việc này xứng đáng với điều đó.’

Draco nhún vai. Anh không có gì để đáp lại câu nói này.

‘Vây,’ Hermione thở dài, duỗi chân cạnh Draco, ‘bởi anh đã giỏi giang và chuyên nghiệp khi dính đến chủ đề Lời nguyền Không thể Tha thứ rồi, có phiền nói tôi biết tại sao Lời nguyền Tra tấn lại khiến anh kinh hãi thế không?’

‘Ý cô là gì?’ Draco cay nghiệt nói. Anh thăm rủa Hermione vì đôi mắt sắc bén của cô. Sao cô ta lại có thể thấy nỗi sợ hãi của anh từ bên kia căn phòng chết tiệt chứ?

‘Anh không giỏi che giấu bản thân như mình nghĩ đâu,’ cô đơn giản nói. ‘Trả lời câu hỏi của tôi.’

Trong một phần giây, Draco thấy mình quần quai dữ dội trên nền đá lạnh lẽo, gào thét khi cơn đau không thể chịu đựng nổi xé toang qua anh... anh nhớ lại sự đau đớn đến cực độ làm anh bắt đầu tự cào cấu bản thân, tuyệt vọng muốn được giải thoát khỏi chính thân thể mình...

‘Những vết sẹo của tôi,’ anh lạnh lùng nói. Những từ ấy lúng túng trên môi anh; anh chưa bao giờ thổ lộ phần quá khứ đó với bất cứ ai, và anh thoáng tự hỏi tại sao giờ anh lại làm vậy. ‘Đó là lí do tôi có những vết sẹo này.’

Hermione kinh ngạc. Rõ ràng cô không bao giờ ngờ tới mình lại là người đầu tiên được nghe bí mật được giấu kín nhất của Draco. ‘Như thế nào?’ cô khê khàng hỏi.

‘Cô đã bao giờ trải nghiệm thứ này chưa Granger?’

Cô chân chừ, rồi lắc đầu.

‘Cứ nói rằng cơn đau khó chịu đến nỗi khiến cô muốn làm bất cứ điều gì để thoát khỏi chính mình,’ Draco cay đắng nói. ‘Kể cả nếu đồng nghĩa với việc phá hủy bất cứ phần thân thể nào trong tâm với của cô.’

Hermione khiếp hãi trước lời phát biểu ấy. Một lúc sau, cô chỉ nhìn chòng chọc vào Draco vẻ không tin nổi. Rồi, cô thì thầm chậm chậm, ‘Và bởi chúng là những vết sẹo bị nguyên...’

‘... nên là vĩnh viễn, đúng vậy,’ Draco nói nốt.

Anh tức giận với chính bản thân. Anh không định tiết lộ nó cho bất cứ một người nào, và giờ anh ở đây, kể mọi chi tiết với Hermione Granger. Sao anh lại tin tưởng cô ta chứ? Cô ta có lẽ sẽ chạy đi rêu rao với những đứa bạn ngu ngốc của mình và Weasley sẽ có thêm một lí do nữa để chế giễu anh...

‘Malfoy,’ Hermione nhẹ nhàng nói, nhích lại gần anh với sự quan tâm ánh lên trong mắt, ‘Những lời tôi nói hôm trước là thật lòng đấy. Chúng không quá tệ đâu.’

Và lần này, Draco tin cô.

(*)Lời Nguyên Không Thể Tha Thứ(Unforgivable Curses): Lời nguyên không thể tha thứ (Unforgivable Curse) là những bùa phép mạnh và tàn bạo nhất trong Nghệ thuật Hắc ám. Lần đầu tiên nó được phân loại “Không-thể-tha-thứ” là vào năm 1717. Chúng gây ra nỗi sợ hãi và kinh hoàng cho cả thế giới Phù thủy ở mọi thời đại. Bộ ba lời nguyên không-thể-tha-thứ đó là: Lời nguyên Độc đoán (The Imperius Curse), Lời nguyên Tra tấn (The Cruciatus Curse) và cái độc ác nhất, Lời nguyên Giết Chóc (The Killing Curse).

Zing Blog

Zing Blo

23. Chương 23: Thiên Tài Giấu Mặt

T/N: Ủi giời, có skinship chủ động kia. Tất cả các Độc được đều dịch theo bác Lý Lan(người dịch 7 quyển Harry Potter sang tiếng Việt)

Chương 23: Thiên tài giấu mặt

Tâm trí Hermione quay vòng vòng lúc cô rời khỏi Sân Huấn Luyện chiều hôm đó.

Cô đã hỏi về phản ứng của Draco với Lời nguyên Tra tấn nhưng cũng không mong anh ta sẽ tiết lộ nhiều đến vậy. Tất nhiên cô không buồn vì anh kể với cô; từ rất lâu rồi cô đã muốn biết điều ấy; nhưng cô thấy tội lỗi vì nghe anh nói, như thể cô đã cướp đi thứ anh trân trọng bằng cách thúc giục anh tiết lộ nó ỉn.

‘Tạm biệt Marilla,’ Hermione nói, vẫy tay chào tạm biệt với phù thủy làm hướng dẫn hôm nay khi cô đẩy cánh cửa gỗ sồi hé mở.

‘Ngày tốt lành Hermione,’ bà tươi cười đáp.

Sân ngoài vắng tanh. Cũng không quá ngạc nhiên vì chẳng có sở nào tọa lạc trên tầng cao nhất của Bộ. Hermione đi thang máy xuống sảnh tầng trệt của Bộ, nơi cô bước vào một trong vô số lò sưởi để trở về Hang Sốc.

Hôm nay đều là ngày nghỉ của Ginny, Harry và Ron, họ đang nằm dài trên ghế sofa phòng khách khi Hermione bước ra khỏi lò sưởi của Hang Sốc. Cô thoáng mỉm cười với họ. Dù rất muốn ngồi xuống và chuyện trò một chút nhưng việc Ron cũng đang ở đó làm cô quyết định làm điều ngược lại.

‘Không nhanh thế đâu Hermione!’ Ginny nói, vỗ lấy cánh tay của Hermione khi cô định lướt qua ba người. ‘Chị chạy đi đâu thế?’

‘Đi tắm,’ Hermione hấp tấp trả lời, gỡ tay ra khỏi cái ghì của Ginny. ‘Chị vừa về từ khóa huấn luyện...’

‘Kể cho bọn em nghe đi,’ Ginny nói thẳng. Cô dịch vào gần Harry để lấy chỗ cho Hermione. ‘Đừng lo, bọn em sẽ không nói gì nếu chị bốc mùi đâu.’

‘Chị không biết đây có phải ý hay không,’ Hermione nói, lo lắng liếc về phía Ron.

Harry nhìn Ron. ‘Ron, hai người phải giải quyết chuyện này đi...’

Hermione nhanh chóng lắc đầu. ‘Mình đi tắm bây giờ đây,’ cô nói, và trước khi ai kịp ngăn lại, cô rời phòng.

Hermione lên cầu thang, làm mọi cách để quên đi khung cảnh dưới lầu. Cô nghĩ về điều Draco nói với cô và rùng mình. Cô biết anh đã vướng phải vài lời nguyền bất hợp pháp và không muốn kể về chúng, nhưng cô không bao giờ ngờ đến quá khứ của chúng lại tàn khốc đến vậy. Cô muốn thể hiện lòng thương xót với anh, nhưng rồi nhớ đến lời cảnh báo của Shadow về việc không được thương hại người trong tình cảnh của Draco, cô kiềm lại.

Hermione cố nghĩ về chủ nhật tới khi được gặp lại Shadow, nhưng cô ngạc nhiên vì ý nghĩ đó không làm cô hứng thú quá vài giây. Sự tập trung của cô cứ trôi về Draco. Cô tự hỏi căn hộ của anh trông thế nào. Rộng và trống rỗng hay nhỏ và lộn xộn? Anh ta có quá nhiều khía cạnh mà Hermione không biết mặt nào sẽ phản ánh trong lối sống của anh.

Cô nhận ra khi bước đến bậc trên cùng của cầu thang. Lần đầu tiên Hermione không thể quyết định cô mong ngóng cái gì hơn: cuộc gặp gỡ với Shadow hay cuộc gặp mặt với Draco.

~~*~*~*~*o~*~*~*~*

~Hermione dùng bột Floo đến nhà Draco đúng 3 giờ chiều ngày hôm sau.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô khi bước ra khỏi lò sưởi của anh là cô hẳn đã vô tình đến nhầm nhà rồi. Căn phòng cô bước vào tối om, không đèn hay nến được thắp lên, nguồn ánh sáng duy nhất hắt ra từ bầu trời qua khung cửa đầy bụi.

Ngập ngừng, Hermione mò mẫm trong bóng tối. Cô thét lên khi bàn tay mình chạm phải một bàn tay khác.

‘Cô đang làm gì thế?’ một giọng nói thích thú vang lên trong bóng đêm.

Đột nhiên một hàng nến trên mặt lò sưởi sau lưng Hermione bùng cháy, tỏa sáng xung quanh khiến Hermione nhìn thấy bàn tay của người cô vô tình nắm phải. Đó tất nhiên là Draco.

‘Tôi không nghĩ cô lại đến sớm thế,’ anh nói.

‘Ý anh là gì?’ Hermione ngạc nhiên hỏi. ‘Tôi đến đúng giờ mà.’

‘Chính thế đấy,’ anh thẳng thừng nói.

Anh để Hermione suy đoán câu trả lời của mình và chậm rãi đi đến chiếc sofa nhếch nhác bị lún xuống bởi đồng quần áo, chai rỗng rượu để lửa và những cuốn sách.

‘Nhà tôi không gọn gàng cho lắm,’ anh phân trần.

‘Tôi không bao giờ đoán ra được đấy,’ Hermione lầm bầm, lịch sự đến chỗ sofa. Cô cẩn thận cầm một cái gối rách lên rồi tỉ mỉ quan sát nó. ‘Và anh nói Hang Sốc là một –’

‘Coi chừng đấy,’ Draco cảnh cáo, dọn một chỗ trên ghế và ngồi sụp xuống. Anh quắc mắt nhìn Hermione. ‘Cô đang ở trong nhà tôi, vì vậy phải tuân theo luật của tôi. Luật thứ nhất: không được phép nhắc đến con khỉ đó và bất cứ thứ gì thuộc về hắn trước mặt tôi.’

‘Tôi đang ở đây này,’ Hermione chỉ ra.

Draco nhìn chăm chăm vào cô.

‘Ý tôi là,’ cô lắp bắp, nhận ra những điều Draco vừa nói. ‘Tôi không thuộc về anh ấy. Tôi chỉ muốn nói là... ừm, anh không thể mong Ron bị hoàn toàn quên lãng nếu tôi ở đây được.’

‘Không,’ anh nhàn nhạt đáp, ‘nhưng sẽ tốt hơn nếu ít ra cô thử cố gắng... bắt đầu từ bây giờ.’

Hermione lờ anh ta và buông cái gối cô vừa xem xét xuống. ‘Chúng ta sẽ thảo luận về vụ án... ở đây à?’ cô lo lắng hỏi.

‘Nếu cô muốn,’ anh nói với một cái nhún vai uể oải. Anh nhặt một cái chai nứt lên, chăm chú soi xét nó một lúc rồi nhướn bên mày nhìn Hermione. ‘Tôi thấy vẻ mặt chán ghét của cô đã nói lên tất cả rồi.’

‘Tôi có chán ghét đâu,’ Hermione vội vàng nói. Cô thấy có chút xấu hổ vì đã tỏ ra khinh thường cảnh tượng xung quanh. ‘Tôi chỉ... nó hơi bừa bộn, thế thôi...’

‘Tôi biết,’ Draco nói, đứng dậy, ‘và đó là lí do tại sao chúng ta sẽ không làm bất cứ việc gì ở đây. Theo tôi vào bếp.’

Hermione làm theo. Khi họ vào căn phòng nhỏ hơn cũng bữa bọn không kém, cô vừa vui vừa buồn khi thấy qua cánh cửa đang mở một con gia tinh bé tẹo, ăn mặc rách rưới vội vã đi lên từ cầu thang dẫn xuống dưới lầu.

‘Thưa Chủ Nhân!’ nó ré lên ngay khi loạng choạng vào đến bếp, rõ ràng không để ý sự hiện diện của người thứ hai. ‘Thưa Chủ Nhân, độc được kia cần thêm phụ tử ạ...’

‘Vậy đi thêm vào một nhúm nữa đi Lydig,’ Draco gắt gỏng không thèm nhìn con gia tinh.

‘Nhưng – nhưng Chủ Nhân bảo Lydig không bao giờ được động vào các độc được của ngài – Lydig không muốn không vâng lời –’

‘Người còn vô dụng hơn ta nghĩ,’ Draco cần nhần. ‘Ồ yên đây,’ anh nói thêm với Hermione qua vai, người đang há hốc mồm nhìn anh khi anh xô con gia tinh sang một bên và biến mất dưới những bậc thang.

Con gia tinh Draco vừa gọi là Lydig, xem tí nữa ngã ngửa vì lực đẩy của Draco nhưng đã tự đứng thẳng dậy chỉ trong vòng một phần giây.

Hermione không nói được lời nào. Sao Draco có thể cư xử với sinh vật tội nghiệp này độc ác đến vậy? Cô nghĩ anh ta sẽ dừng dừng với hoàn cảnh của những sinh vật ‘thấp kém hơn’, như gia tinh, theo Sở Quản lý và Kiểm soát Sinh vật Phép thuật, nhưng vô cớ sỉ nhục và ngược đãi Lydig ư? Quá sức kinh khủng.

‘Xin chào,’ Hermione nhẹ nhàng nói với Lydig, nó đang rửa từng cái đĩa bẩn bằng động tác đung đưa với bàn tay có những ngón dài

Con gia tinh giật mình ré lên. ‘Cô là ai?’ nó lo lắng hỏi khi đã trấn tĩnh lại.

‘Tôi là Hermione,’ Hermione mỉm cười nói. ‘Tôi là... đồng nghiệp của Draco.’

Ngay lập tức, Lydig quỳ xuống sàn dưới chân Hermione. ‘Lydig hết sức xin lỗi vì đã bất lịch sự với một người bạn của Chủ Nhân Malfoy!’

‘Ồ, không đâu, bạn đâu có bất lịch sự chút nào!’ Hermione đáp, kinh ngạc bởi thái độ khúm núm của Lydig. Cô cúi xuống và cố giúp con gia tinh đứng lên, nhưng nó từ chối.

‘Lydig, người đang làm gì vậy?’

Cả Hermione và Lydig đều nhìn lên khi nghe giọng Draco. Anh đã trở lên từ tầng hầm và giờ tỏ vẻ hết sức bức mình khi gọi con gia tinh.

Lydig bò đến bên chân và cúi đầu trước Draco. ‘Nếu Chủ Nhân và quý cô bạn ngài cần đồ uống gì, Lydig vui lòng được phục vụ.’

‘Không, cứ biến đi,’ Draco nói, hờ hững phẩy tay.

Với mệnh lệnh đó, Lydig biến mất với một tiếng tách rõ to.

‘Malfoy!’ Hermione hét to giận dữ. Cô chống tay lên hông trừng mắt nhìn anh. ‘Sao anh có thể đối xử với Lydig như vậy?’

‘Tôi không hiểu cô đang nói gì,’ Draco thờ ơ nói. Anh gõ đầu đũa phép lên quầy bếp hai lần và một khay sandwich cùng rượu xuất hiện. Anh cầm đặt lên bàn.

‘Anh thật tồi tệ, trách mắng Lydig bởi nó không làm theo một trong những mệnh lệnh trước đó của anh,’ Hermione nói, tức tối cực điểm.

‘Sao cô không bỏ cuộc cái SPEW vớ vẩn đó đi Granger?’ Draco đều đều đáp, ngồi xuống bàn và ra hiệu Hermione làm theo.

Hermione chần chừ ngồi xuống. ‘Bởi vì,’ cô nói, khoanh tay lại từ chối cốc rượu vang Draco mời, ‘gần mười năm sau, gia tinh vẫn không được nhận sự tôn trọng và sự đối đãi mà chúng đáng được hưởng. Nếu tôi không cố khiến chúng thay đổi thì ai làm?’

Draco đột ngột ngừng phát lên. ‘Cô vừa nói gì cơ?’

Hermione nhúm mày bối rối, nhưng trước khi cô kịp trả lời, Draco chớp mắt, và tia võ lờ Hermione nhìn thấy trong mắt anh biến mất.

‘Bỏ đi,’ anh dứt khoát nói, nhấp một ngụm từ cốc rượu. Anh nhăn mặt lắm bầm.

‘Quá ngọt.’

‘Dù sao thì,’ Hermione tiếp tục, quyết định bỏ qua hành động kì lạ của Draco, ‘tôi mang biên bản đến đây.’

Cô nhắc bó giấy da trên sàn lên và thả xuống bàn. Draco nhăn trán trước chiều cao của chồng giấy.

‘Sẽ mất một lúc đúng không?’

‘Đó là lí do tại sao tôi đến nhờ anh giúp kiểm tra chúng đây,’ Hermione hoạt bát nói.

Cô lấy tờ giấy da trên cùng. ‘Đọc đi Malfoy. Nếu thấy có ai khả nghi, bỏ nó sang một bên để chúng ta có thể xem xét thêm sau.’

Lướt qua đồng biên bản bắt giữ người sói vài tháng qua là một công việc tẻ ngắt.

Vài lần Hermione thấy mình tự hỏi liệu tên của người đàn ông họ đang tìm kiếm thậm chí có ở trên này không... có lẽ Đội Bắt giữ Người sói đã quên viết hồ sơ về hắn ta... và rồi còn khả năng nghi phạm của họ có khi còn chẳng phải là người sói, rằng giả thuyết của Hermione không chính xác...

Chồng giấy đối tượng tình nghi cao dần. Cuối cùng, khi Hermione mò mẫm với tay lấy một báo cáo nữa, cô vui mừng thấy không còn bản nào.

‘Cuối cùng cũng xong,’ cô lầm bầm, ngồi xuống chớp mắt mệt mỏi. ‘Anh xong chưa Malfoy?’

‘Rồi đây,’ anh đáp, ném biên bản vừa đọc sang một bên. ‘Chúng ta có bao nhiêu?’ anh thêm, ra hiệu về chồng đối tượng tình nghi.

Hermione nhặt đồng giấy lên và nhanh chóng lật qua chúng. ‘Không quá nhiều,’ cô nói, nhẹ nhõm, đưa gần một nửa số đó cho Draco. ‘Có lẽ 15 hoặc 20.’

Im lặng lại trùm lên khi họ trở về xem xét các biên bản. Một lúc sau, Hermione thấy chi tiết về vụ người sói tấn công một người sói trẻ chưa bị bắt giữ tóc nâu đeo kính. Cô phản kích đẩy những tờ giấy da ra chỗ khác. Cô lơ mơ nhớ lại đã từng đọc bản báo cáo này trước buổi gặp mặt đầu tiên với Shadow.

‘Malfoy, có thể là cái này,’ cô vội vàng nói. ‘Trong này ghi vụ tấn công xảy ra 15 ngày trước ở Bristol. Greyback làm.’

Hermione thấy Draco cứng người lại trước cái tên Greyback. Cô có thể hiểu tại sao; mới vài năm trước hai người đó vẫn còn là bạn đồng hành.

‘Có thể lắm,’ anh nói, đặt hồ sơ cuối cùng trong nửa của mình xuống. ‘Không có gì ở đây trùng khớp với miêu tả nhận dạng của nghi phạm cả.’

Anh chìa tay và Hermione đưa bản báo cáo cho anh. Anh nhanh chóng lướt qua nó rồi nói, ‘Chắc chắn là đây rồi. Nghe này: “... ngôi nhà, anh ta mặc một cái áo xám vá vúu và quần bò bạc màu. Nạn nhân có chiều cao trung bình, gầy nhảnh, tóc nâu bờm xờm...” Chính xác là những gì Anna miêu tả hắn.’

‘Những vết sẹo thì sao?’ Hermione lo lắng hỏi. Cô đã quên kiểm tra chúng. ‘Có nhắc đến vết sẹo nào trong bản tóm tắt không?’

Draco lắc đầu. ‘Có lẽ hắn ta có những vết sẹo đó từ vụ tấn công. Đây chỉ là mô tả mẹ hắn cung cấp thôi.’

‘Đúng,’ Hermione lầm bầm. Cô cắn môi nghĩ ngợi. ‘Anh có nghĩ chúng ta nên theo giả thuyết này không? Bởi ý tôi là, hiện giờ chúng ta chỉ toàn suy đoán...’

‘Đó là tất cả những gì chúng ta có đúng chứ?’ Draco nói, nhướn một bên lông mày.

‘Trừ khi cô có điều gì chưa nói tôi biết Granger.’

‘Tôi không có,’ Hermione hấp tấp đáp. ‘Vậy bao giờ chúng ta bắt đầu?’

‘Thường thì Đội Bắt giữ Người sói sẽ giải quyết mấy vụ bắt bớ này,’ Draco nói, ‘nhưng tôi mong họ sẽ cho ta mượn một hoặc hai thành viên trong đội đi theo nếu chúng ta có thể thuyết phục họ cho ta giải quyết vụ này.’

‘Anh có nghĩ sẽ an toàn nếu chúng ta theo dấu một người sói không?’ Hermione bồn chồn hỏi. ‘Ý tôi là, tôi được dạy đối phó với pháp sư hắc ám, không phải sinh vật hắc ám...’

‘Cô không học được gì từ những năm ở cùng Lupin sao?’ Draco hoài nghi hỏi.

‘Lupin chưa bao giờ nói về bài học người sói cho đến khi Snape đến tiết lộ bí mật của ông,’ Hermione thô lỗ đáp. ‘Và khi Snape dạy thay, ông ấy quá bận chế nhạo Harry và tôi để truyền đạt những thứ cần thiết.’

Draco cười to. ‘Dù sao thì chúng ta cũng sẽ theo dấu tên người sói đó. Tôi sẽ không để tên khốn nào nâng tay trên vụ án của tôi khi đã tiến xa được đến chừng này đâu.’

‘Vụ án của chúng ta,’ Hermione chỉnh lại. ‘Và tôi nghĩ là anh đúng. Nhưng chúng ta vẫn phải để Đội Bắt giữ Người sói và Giám đốc của chúng ta biết.’

‘Đương nhiên rồi,’ Draco nhạo báng đáp. ‘Bởi ai biết điều gì sẽ xảy ra nếu cô một lần làm điều gì đó mà không được cho phép chứ?’

‘Tôi không muốn bị sa thải vì lén lút sau lưng sếp,’ Hermione thản nhiên nói. Cô dừng lại. ‘Vậy thế là xong hả?’

‘Chờ đã,’ Draco đột ngột nói. ‘Chúng ta thậm chí còn chưa biết tên người sói có phải thủ phạm thật sự không. Nếu cô nhớ điều tôi đã đề cập khi ở quán Con Rồng Đỏ...’

‘Tôi biết,’ Hermione đáp nhanh. ‘Mà tên hắn ta là gì?’

‘Cái đó có gì quan trọng?’ Draco bực mình lầm bầm. Nhưng anh vẫn kiểm tra danh sách. ‘Noah Lawley.’

‘Được rồi,’ Hermione nói, ghi nhớ cái tên trong đầu. ‘Vậy chúng ta sẽ làm gì nếu tìm thấy hắn? Hắn sẽ không đi với chúng ta nếu ta bảo mình đến từ Bộ đầu, Malfoy. Anh biết chính sách về người sói nghiêm ngặt thế nào rồi đấy.’

‘Vậy thì đừng nói với hắn ta,’ Draco hiển nhiên đáp.

Hermione thở dài. ‘Tôi ước chúng ta có gì đó tốt hơn để đề nghị anh ta hơn là gia nhập với Greyback... Tôi chắc giờ anh ta phải khôn khổ lắm, bị cắn như vậy...’ cô buồn bã nói, lần tay theo những vân gỗ trên mặt bàn.

Cô nhìn lên Draco. Đôi mắt anh tối lại và anh nhìn như thể đang cân nhắc dữ dội điều gì.

‘Malfoy?’ cô cẩn thận gọi. ‘Anh đang nghĩ gì thế?’

Để đáp lại, Draco bật dậy. Bàn tay siết chặt cạnh bàn, anh nhào người về trước và nhìn thẳng vào mắt Hermione.

‘Tôi có một bí mật,’ anh rít lên. Đôi mắt đảo hết phía này đến phía kia. Hermione bắt đầu bắn khoăn xem mình có nên gọi Thầy thuốc không. ‘Cô phải hứa sẽ không kể với bất cứ một linh hồn nào.’

‘Malfoy, nếu là về những vết sẹo của anh –’

‘Không,’ anh nói cụt lủn. ‘Nó... cô có thể sẽ không nói một từ nào không Granger? Nhất là với –’

‘Tôi sẽ không kể cho Harry hay Ron,’ Hermione sốt ruột đáp. Cô hết sức tò mò về thái độ bí ẩn của Draco. ‘Đó là gì vậy?’

Draco nắm lấy cánh tay cô và kéo cô khỏi chỗ ngồi. ‘Xuống dưới lầu.’

Hermione theo sau anh băng qua căn bếp nhỏ đến cầu thang mà anh vừa mất hút trước đó.

‘Không một lời,’ anh đe dọa nhắc lại trước khi xuống hai bậc thang cùng một lúc.

Hermione thấy cảm giác lo lắng truyền đến cô lúc vội vã xuống cầu thang theo sau Draco. Thứ gì khiến Draco muốn giấu kín đến vậy? Có lẽ là cái gì bất hợp pháp chăng? Một lúc sau, Hermione nghĩ đến một khả năng điên rồ là Draco giấu một con rồng dưới tầng hầm, nhưng trước khi cô kịp xem xét ý kiến đó lâu hơn, Draco đã thềm thấp sáng căn phòng họ bước vào với một cái vẩy đũa phép và nỗi lo của Hermione bị cắt ngang bởi cảnh tượng kinh ngạc cô chưa từng nhìn thấy trước đây.

Độc được. Hàng trăm loại ở trong những cái vạc kích cỡ khác nhau. Hermione nhận ra thứ thuốc đang sôi lục bục dưới chân cầu thang là Tình Được bởi ánh bạc quen thuộc lấp lánh như xà cừ. Ngay bên cạnh là một vạc lớn hơn Si rô Ớt, thứ dịch màu xám đang bốc khói nghi ngút.

Hermione trở mắt trước cảnh tượng ấy. Những vạc Đa quả Dịch, Thuốc Giải Rượu, Được Cầm Ghét, Thuốc Tạo Khoái, Thuốc Mê Ngủ, Được Đẹp Hóa, Dịch Cường Tráng, Thuốc Tăng Trí... hầu như tất cả độc được có thể điều chế Hermione từng biết đến đều có ở đây. Có vẻ Draco đã phù phép mở rộng tầng hầm để có đủ chỗ cho tất cả những chiếc vạc kia, bởi Hermione chắc chắn tầng hầm nhà anh không rộng rãi đến mức này.

‘Ồi Chúa ơi,’ Hermione thì thầm khe khẽ, nắm chặt tay cầu thang nhìn xung quanh.

‘Malfoy, anh làm tất cả chỗ này ư?’

‘Không, con gia tinh làm,’ Draco chế nhạo đáp lại, nhưng Hermione vẫn có thể nhận ra sự tự hào ẩn trong giọng nói ấy. ‘Tất nhiên là tôi làm rồi Granger.’

‘Thật tuyệt vời.’ Hermione bước lên sàn nhà bê tông của tầng hầm và chậm rãi len lỏi giữa các vạc, ngó vào trong vài cái khi cô đi ngang qua. ‘Nhưng làm thế nào?’

Phải mất đến –

‘Hàng năm trời, đúng vậy,’ Draco tự mãn nói nốt. ‘Độc được là niềm đam mê Severus truyền cho tôi. Tôi lấy thời gian rảnh điều chế chúng dưới này.’

‘Nhưng anh làm gì với chúng?’ Hermione bối rối hỏi, nhìn vào cái vạc chứa đầy thứ thuốc màu tím lạ hoắc. ‘Điều chế tất cả chúng dưới này làm gì?’

‘Tôi thích vậy, Granger. Sao cô lại có nhiều sách đến độ lấp đầy cả một thư viện? Cô thích đọc chúng.’

‘Nhưng anh có thể bán chúng và kiếm đủ tiền để –’ Hermione khựng lại, quá xấu hổ để nói tiếp. Đưa ra vấn đề tài chính của Draco dường như hơi thiếu tế nhị.

‘Tôi có thể chứ,’ anh nhàn nhạt nói, ‘và thỉnh thoảng tôi cũng làm vậy, nhưng thường thì không.’

Hermione nhún vai. Cô đoán lòng tự tôn của Draco không cho phép anh bán những thứ được này để kiếm thêm tiền. Theo một cách nào đó thì cô có thể hiểu tại sao. Cũng giống như cô tìm thấy một cuốn sách cổ hoặc hiếm có: cô không muốn bỏ nó đi bởi chúng cho cô cảm giác mãn nguyện.

Cô quay lại, định hỏi Draco độc được trong vạc cạnh mình, nhưng anh đã đứng ngay sau lưng cô rồi. Cô há hốc miệng, không hề nghe tiếng anh lại gần.

‘Anh làm tôi giật mình,’ cô giải thích, lùi lại một chút để mình không quá gần Draco.

Cô thấy không thoải mái lắm khi anh cao lớn trùm lấy cô.

Anh đảo mắt. ‘Cô nên làm thủ thư; tính cách của cô sánh ngang với bà Pince đấy.’

‘Coi chừng đấy, anh không muốn có người nghĩ anh đang cố nịnh hót tôi chứ,’ Hermione cười to. ‘Đó là tất cả bí mật của anh?’ Cô bối rối không biết làm sao những độc được này có thể giúp họ giải quyết vụ người sói.

Draco tỏ vẻ chán chừ trước khi nói, ‘Không. Còn thứ khác...’

‘Gì vậy?’ Hermione hỏi, cố che đậy sự phấn khích trong giọng nói. Cô thậm chí không thể hiểu còn gì đặc sắc hơn căn hầm độc được của Draco.

‘Nó ở kia,’ anh nói, quay lại tiến về cuối phòng.

Hermione đi theo sau anh, tò mò nhìn quanh khi ngang qua hết cái vạc này đến cái vạc khác. Cô chưa bao giờ là người hứng thú với độc dược, nhưng cả cô cũng phải ngưỡng mộ bộ sưu tập của Draco.

‘Đây rồi,’ anh nói khẽ, đột ngột dừng lại làm Hermione đâm bổ vào anh từ phía sau.

‘Xin lỗi,’ cô nói, day day mũi và cố nhìn qua Draco để thấy thứ trước mặt anh.

‘Malfoy, anh dịch sang bên được không? Tôi không thấy gì hết.’

Draco quay lại và nói, ‘Chờ đã.’ Rồi, trong sự kinh ngạc của Hermione, anh lấy tay che mắt cô lại.

‘Anh làm gì thế?’ Cô bồn chồn hỏi, cảm thấy Draco đã di chuyển ra sau mình trong khi vẫn giữ tay che mắt cô. Da anh mát rượi mềm mại – không giống bàn tay ẩm áp chai sạn của Ron.

‘Tiến lên vài bước,’ anh nói vào tai cô.

Cô làm theo.

‘Giờ nhìn đi.’

Anh nhắc tay lên và Hermione nhìn xuống một cái vạc to đầy chất màu xám xanh đặc quánh. Cô nhú mày. Một độc dược khác. Hơi thất vọng, cô quay sang Draco hỏi, ‘Đây là gì vậy?’

Ngọn lửa bập bùng dưới vạc hắt bóng lên nét mặt Draco, rọi sáng những vết sẹo và khiến khuôn mặt anh nguy hiểm hơn bình thường. Trong một phần giây, Hermione thoáng sợ hãi; rồi Draco bước sang một bên, phá hủy hiệu ứng ánh sáng kì quái ngọn lửa tạo ra.

‘Độc dược Bả Sói II.’

T/N: Nếu có gì thắc mắc về một số từ ngữ các bạn có thể hỏi mình hoặc lên hỏi anh Google nhé!!

24. Chương 24: Sương Mù Cuộn Xoáy

T/N: Ngồi đọc truyện mà chỉ thích mấy cái đoạn như kiểu chap này T^T

Chương 24: Sương mù cuộn xoáy

‘Độc dược Bả Sói II?’ cô nhắc lại, đôi mắt sẫm lại bối rối. ‘Có thứ như vậy sao?’

‘Chưa có,’ Draco nói khẽ. Anh tự hào nhìn xuống bề mặt tối màu của thứ thuốc.

‘Nhưng hi vọng vào một ngày nào đó, sớm thôi.’

Hermione trở mắt nhìn anh. ‘Anh sáng chế một độc dược hả?!’

Draco lắc đầu. Anh không thể nhận hết mọi công lao được, dù anh rất muốn.

‘Snape khởi đầu nó. Ông đưa cho tôi trước khi mất.’

‘Và nó sẽ chữa hoàn toàn được chứng hóa sói ư?’

‘Đúng vậy,’ Draco xác nhận. Anh thở dài. ‘Nhưng hiện giờ nó không tiến triển lắm.’

‘Có lẽ...’ Hermione bắt đầu nói, nhưng rồi cô đổ mắt nhìn qua chỗ khác.

‘Có lẽ gì?’

‘Có lẽ tôi có thể giúp.’

Draco ngừng nhìn cô. Rồi anh lắc đầu. ‘Không, tôi không thể. Cô không thể. Ý tôi là tôi định tự mình hoàn thành nó...’

‘Ồ... được thôi,’ Hermione nói nhỏ. Cô nhún vai. ‘Dù sao thì trông có vẻ anh cũng kiểm soát được nó.’

Cô hướng ánh nhìn dịch lên và bắt đầu quan sát những nguyên liệu bào chế thuốc ở kệ phía trên mình với vẻ mặt mà Draco nhận ra là sự thờ ơ gượng gạo. Dù sao thì trước đây anh cũng luyện tập vẻ mặt đó trước gương vô số lần rồi.

Draco thấy sự tội lỗi đâm xuyên qua mình. Sao anh lại từ chối sự giúp đỡ của cô chứ? Hermione là phù thủy thông minh nhất mà anh từng biết; cô ấy chắc chắn sẽ là một sự giúp ích hiệu quả nếu đóng góp vốn hiểu biết của mình. Và những ngày anh có thể trì hoãn tiến trình của độc dược này đã không còn; họ còn một vụ án mạng cần giải quyết, vụ án liên quan đến một người đàn ông mà tính mạng có thể phụ thuộc vào độc dược này.

‘Được thôi,’ anh bắt đầu dẽ dẽ làm bầm. Anh tránh sang một bên rồi chỉ về hướng cái vạc. ‘Biểu diễn phép thuật của cô đi.’

‘Anh chắc chứ?’ cô hỏi, nhưng Draco biết thậm chí nếu anh nói ‘Không’ lúc này, cô vẫn khăng khăng đòi giúp.

‘Nếu điều đó làm cô thấy vui hơn,’ anh chế giễu, nhưng rồi nhận ra câu nói nghe thành thật đến mức khi nào chúng vang lên và nhanh chóng làm mình bận rộn bằng việc tìm kiếm cuốn Điều chế Độc dược Nâng cao.

Hermione dường như hiểu lí do cho sự lúng túng của Draco bởi cô mỉm cười và nói, ‘Thỉnh thoảng tử tế với tôi cũng không sao đâu Malfoy. Tôi hứa sẽ không kể với ai.’

‘Thật chu đáo làm sao,’ Draco nói, từ từ rút cuốn Điều chế Độc dược Nâng cao ra từ dưới lồng chuột, phải con nhện bò trên bìa sách và đặt nó lên mặt bàn. ‘Giờ cứ tự nhiên đọc qua những ghi chú của tôi đi, sẽ khiến cô làm quen với quá trình hơn.’

Trong lúc Hermione nghiền ngẫm những chữ viết tin hìn cả Draco và Severus viết lên, Draco tha thần đi xung quanh căn phòng, nhặt lên vô số lọ nhỏ và hũ đầy một nửa nằm rải rác trong phòng. Anh liên tục ném những cái nhìn lo lắng về phía Hermione, người đang hoàn toàn đắm chìm trong việc đọc của mình.

Thỉnh thoảng anh lại tự hỏi cô đang nghĩ gì. Đây là lần thứ hai anh thổ lộ với cô một bí mật anh chưa từng tiết lộ với bất kì ai khác. Cô nghĩ gì về anh khi đã nhìn thấy bản thân thực sự của anh? Có có nghĩ anh là một tên lập dị, hoặc có lẽ là một ẩn sĩ người chẳng có gì ngoài đồng độc dược của mình?

Mình mong là thế, anh miễn cưỡng nghĩ. Có lẽ giờ cô ta sẽ để mình yên.

Nhưng Draco không thật sự cảm thấy như vậy. Ngoài Harry, Hermione là người đầu tiên cho anh vô số cơ hội để tự chuộc lỗi kể từ ngày anh trở về, và điều này khiến anh nín lịm cô với một sự khao khát vô hình làm anh phát bệnh. Chính sự khao khát này đã khiến anh tiết lộ hai bí mật của mình.

Và điều cô nói với anh hôm trước về những vết sẹo... như thể cô đang cố an ủi anh vậy. Không, lạ hơn là cô đã nói dối vì muốn an ủi anh. Draco lật đi lật lại vấn đề khó hiểu này trong đầu mình. Sao cô lại cố gắng đến vậy để giữ anh bên cạnh? Anh không thể nghĩ ra bất cứ câu trả lời thỏa đáng nào.

‘Malfoy?’

‘Gì thế?’ Draco đáp, nhìn sang Hermione.

‘Anh đang gặp rắc rối với việc tẩy độc đúng chứ?’

‘Phải,’ Draco nói. Anh quay lại nơi Hermione đang đứng, tò mò nhìn chữ viết tay của anh qua vai cô. ‘Tôi đã thử hỗn hợp tinh chất cây cà dược, mủ Củ U và nọc Khổng Nhện – cái này loại bỏ được lớp lông và vài triệu chứng biến hình khác của Độc dược Bả Sói thông thường – nhưng nó lại làm móng dài ra, điều đáng ra không được xảy đến.’

Hermione nhăn trán nghĩ ngợi. Draco gần như có thể thấy những bánh xe trong não cô đang quay dữ dội. Một lúc sau, cô từ từ nói, ‘Anh viết là mấy ngày trước vừa cho thêm cây lê lư. Nhưng không phải lê lư triệt tiêu vài đặc tính của cà dược sao?’

Miệng Draco hơi há ra. Cô nói đúng. Sao anh có thể ngu ngốc vậy được nhỉ? Hiển nhiên vài thuộc tính của hai cây thuốc độc sẽ triệt tiêu lẫn nhau. Nhưng khi anh vừa định mở miệng thừa nhận sai lầm của mình,

anh lại nhớ ra một điều.

‘Tôi thí nghiệm thứ này lên chuột nữa,’ anh nói, thất vọng vì vấn đề vẫn chưa được giải quyết. ‘Trước đó tôi chưa từng cho thêm lê lư.’

‘Anh làm gì cơ?!’ Hermione há hốc mồm, quay phắt lại như để nhể móc Draco vì tiết lộ sự độc ác của anh với động vật. Tuy nhiên, những điều trong óc cô định mắng mỏ anh dường như nghẹn lại khi cô thấy khuôn mặt mình chỉ cách Draco có vài centimet, anh vẫn đang nhòai người về phía cô.

‘Cô phải dừng việc đâm bổ vào tôi như thế đi, Granger,’ Draco nói khẽ. Họ gần nhau đến độ anh có thể cảm thấy hơi thở của cô mơn trớn trên mũi mình. Anh thấy một sự thôi thúc mãnh liệt được chạm vào má cô, để xem da cô có mềm mại như bề ngoài không.

Vô số cảm xúc khác nhau lướt qua mắt Hermione trước khi cô nín thở hấp tấp thì thầm, ‘Chuột không phải sinh vật hắc ám nên cấu trúc di truyền của chúng không bị ảnh hưởng bởi những hỗn hợp nguyên liệu giống như người sói.’

‘Tôi hiểu rồi,’ Draco lẩm bẩm, buộc mình đứng thẳng dậy. Anh gượng gạo mỉm cười với Hermione, biết rằng anh đã làm cô mất bình tĩnh. Tuy nhiên đó là tất cả những gì anh có thể làm để không làm lộ cảm xúc rồi bởi của chính mình. Trước đây điều này chỉ xảy ra khi họ chạm vào nhau; bây giờ anh phải trải qua cảm giác bối rối này bất cứ khi nào cô ở gần anh.

‘Ch-chúng ta đang nói về gì vậy?’ Hermione lắp bắp.

Nhưng Draco cũng không thể nhớ được. ‘Có lẽ chúng ta nên hoàn thành nó vào lần sau,’ anh lẩm bẩm.

Hermione vội vã gạt đầu. Draco có thể thấy cô kiên quyết tránh ánh mắt của anh, và anh hoàn toàn ổn với điều đó. Hai người xếp lại tất cả đồ mình lấy ra trong im lặng.

Xong xuôi, Draco đưa Hermione đến lò sưởi mà không nói một lời. Họ lí nhí chào tạm biệt nhau. Khi Hermione đã biến mất trong ngọn lửa xoay tròn, Draco thở hắt ra ngồi xuống ghế sofa.

Một cái nhếch mép thoáng lướt qua môi khi anh tự hỏi Ron sẽ làm gì nếu biết chuyện vừa xảy ra giữa Draco và bạn gái hắn. Trong mắt Draco, tưởng tượng phản ứng của Ron gần như làm sự khó chịu không thoải mái vừa rồi đáng giá.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Draco chạm mặt Hermione, Harry và nhà Weasley tối hôm đó khi anh đến công viên Sherwood đếm ngược chào năm mới. Anh thấy hài lòng kì lạ khi Hermione và Ron đứng cách xa nhau hết mức có thể.

‘Granger,’ anh nói, gạt đầu khi đi lướt qua cô. ‘Chúc mừng năm mới,’ anh nói thêm với những người còn lại, miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo với họ.

‘Đi ra đằng kia để có thêm chỗ đi,’ Ron mĩa mai nói trước khi có người kịp đáp lời Draco.

Hắn dẫn cả nhóm đến hướng mình vừa chỉ, nhưng không quên nheo mắt đe dọa Draco. Khi cả nhóm đi khỏi, Draco nghe thấy mẹ Ron rít lên về cách xử sự của mình. Đảo mắt, Draco nhìn những bóng lưng xa dần. Anh ngạc nhiên khi thấy Hermione vội vàng nhìn ra sau và mỉm cười hối lỗi với anh trước khi cô biến mất vào đám đông.

‘MƯỜI!’

Màn đếm ngược bắt đầu.

‘CHÍN!’

Ông bố công con trên vai đang chần tằm nhìn của Draco. Bực mình, Draco đưa mắt xung quanh tìm chỗ để mình có thể nhìn thấy pháo hoa.

‘TÁM!’

Xung quanh anh, các gia đình và cặp đôi thì thầm phấn khích với nhau. Không một ai chú ý đến Draco.

‘BẢY!’

Sự ghen tị và khao khát nhói lên trong Draco. Từ bao giờ không khí lại lạnh lẽo đến vậy?

‘SÁU!’

Che mắt khỏi làn gió buốt giá, Draco len qua một phù thủy đang ôm bạn trai mình tìm hơi ấm để đến nơi vắng vẻ hơn.

‘NĂM!’

Trong khi chờ đợi, Draco tìm kiếm trong biển người, tự hỏi Hermione và bạn bè của cô đã đi đâu.

‘BỐN!’

Cuối cùng anh cũng thấy cô. Cô đang ngồi trên băng ghế và nhìn chăm chăm xuống nền đất trong khi Harry và Ginny ngồi bên cạnh chuyện trò sôi nổi.

‘BA!’

Draco thấy Ron bước lại gần sau băng ghế và chạm vào vai Hermione. Cô ngược lên, nhận ra đó là ai và giận dữ quay đi.

‘HAI!’

Bỗng nhiên sự lạnh giá dường như lại tan đi. Draco ngẩng lên nhìn bầu trời đen huyền.

‘MỘT!’

Ánh sáng nổ ra làm Draco chói mắt trong giây lát. Những tiếng lách tách vang đầy xung quanh; theo sau là tiếng hoan hô âm ỉ. Khoảng một phút, anh lãnh đạm nhìn màn bắn pháo hoa. Anh không hứng thú gì với chúng. Rốt cuộc sự chú ý của anh lại tự động quay về Hermione, người trông cũng thờ ơ không kém trước màn ăn mừng.

Cuối cùng, Draco quyết định mình chịu đựng đã đủ. Quay lại, anh len lỏi qua đám đông. May thay ánh sáng từ màn pháo hoa giúp anh thấy đường đến một trong những điểm Độn thổ.

Khi màn pháo hoa hoành tráng cuối cùng thấp sáng bầu trời với vô số màu sắc lung linh, Draco nhắm mắt lại, tập trung vào căn phòng khách của mình và Độn thổ về nhà.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Họ đã từng là bạn cũ ở trường, và giờ Draco ở đây, siết chặt còng tay và còng chân, dẫn hắn xuống hành lang đến căn phòng khủng khiếp của Nụ Hôn Giám Ngục.

‘Vậy mà đây này thế nào?’ Draco tự nhiên nói khi anh đi cạnh Blaise Zabini, đưa phép ẩn vào cổ Blaise phòng trường hợp hắn định tẩu thoát.

‘Mày nghĩ thế nào Malfoy?’ Blaise nạt. ‘Không thấy là tao không hứng thú với sự thoải mái của cuộc sống trong cũi như mày sao?’

‘Tao không để ý,’ Draco hời hợt nói, mặc dù thực tế thì ngược lại. Blaise trông đến dễ sợ. Gò má hắn lồi lõm những sẹo – dù không cái nào nổi bật như của Draco – làm hồng nước da bột bột, và cánh tay hắn, phần duy nhất không bị cản tầm nhìn bởi cái áo chùng rách rưới, gầy trơ xương và xước xước. ‘Chúng ta không còn đẹp đẽ như trước nữa đúng chứ Zabini?’

‘Chỉ mày thôi,’ Blaise gầm gừ đáp lại.

Dù phải kéo lê những sợi dây xích, Blaise vẫn thẳng lưng bước đi đầy kiêu hãnh.

Draco phải khâm phục người bạn cũ vì vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh kể cả khi Nụ Hôn đang ngày một gần kề mỗi bước hắn đi.

‘Thôi đi Zabini, chúng ta không thể ít nhất gạt những năm đó sang một bên sao? Mày muốn dành ít phút cuối cùng của đời mình để lờ tịt tao đi sao?’

‘Mày là thằng phản bội, Malfoy. Tao không muốn tán dóc với mày.’

Draco thở dài lắc đầu. ‘Tao chưa bao giờ ở phe của mày. Tao không biết tao thuộc bên nào nữa. Tao chỉ là một thằng nhóc; tất cả chúng ta đều chỉ là những thằng nhóc. Chúng ta là ai mà chọn đồng bạn của mình chứ?’

‘Tao phải nói rằng mày biết nhiều về đồng bạn của mình hồi trước hơn bây giờ đấy,’ Blaise đốp chát. ‘Mày làm gì ở đây, chơi đùa với lũ bỏ đi ở Bộ? Chúng tao đã tin mày, Malfoy. Chúng tao đợi mày trở lại tái thiết quyền lực của chúng ta. Nhưng mày quay lưng và bỏ đi, mẹ kiếp.’

‘Ngôn ngữ, Zabini,’ Draco ôn tồn nói.

Nhưng trái ngược với vẻ ngoài trầm tĩnh, bên trong Draco đang tức giận sôi sục.

Sao Blaise dám nói về sự hèn nhát với anh? Blaise chưa bao giờ đến gần vòng tròn hầu cận thân thuộc của Chúa tể Hắc ám; hẳn ta luôn ở bên ngoài, khoắc lác về vị trí hẳn không có được. Blaise mãi chỉ là tên khoe mẽ.

‘Vậy chúng đối xử với mày thế nào hả?’ Blaise độc ác hỏi. ‘Không nhận được sự hoan nghênh như Chúa tể Hắc ám ban à đúng không?’

‘Đã chuyện trò với Amycus trong tiệc trà của chúng mày chưa?’ Draco nói, hơi lạnh người vì Blaise nhắc đến sự thiếu tin tưởng của nhân viên trong Bộ với anh nhưng kiên quyết không để câu nói ảnh hưởng đến mình. ‘Bọn mày có vui thích vì là chuyên gia về cuộc đời tao không?’

‘Tao không nói chuyện với Amycus cả mấy tuần trước trận chiến cuối cùng,’ Blaise đáp trả. ‘Lần cuối cùng nghe nói thì mày đã tổng hãn vào đây.’

‘Đúng là tao làm đấy,’ Draco trả lời. ‘Hắn xứng đáng bị như vậy. Hắn là đồ vô dụng... hẳn và đứa em gái bản thủ chỉ làm phí chỗ thờ mà thôi.’

‘Nếu tao nhớ không nhầm,’ Blaise nói đầy ác ý, ‘mày không can đảm lắm khi hai tên đó dạy mày Lời nguyện Không thể Tha thứ nhỉ. Nhưng tao mong rằng “quyền lực” mới ở Bộ à đặc quyền được nói bất cứ điều gì mày muốn.’

‘Tao không phải thằng hèn, Zabini,’ Draco nổi cáu. Trái với ý muốn của mình, anh đang để những lời khích bác của Blaise làm mình mất bình tĩnh. ‘Mày thử sống với chúng vài tuần; cá 5 Galleon mày sẽ phải quay lại rừng sau 1 tuần.’

‘Vậy sao mày không quay lại với bọn tao?’ Blaise trả miếng. ‘Nếu ở đó khó chịu, sao mày không quay lại nơi mày thuộc về?’

‘Bởi vì tao không thuộc về nơi đó,’ Draco đơn giản nói.

Anh dừng lại. Họ đã đến cánh cửa đá nặng nề. Rút dũa phép, anh gõ vào năm cửa 3 lần rồi lùi lại đợi.

Sau khoảng 1 phút, cánh cửa mở tung. Cái lạnh tê người của căn phòng tối chạm đến Draco trước cả khi anh bước vào. Anh rùng mình nhìn Blaise. Blaise nhìn thẳng về phía trước, kiên quyết đối mặt với cái kết của mình dường như chẳng có thể.

Draco một lần nữa ấn tượng bởi sự điềm tĩnh của hắn.

‘Zabini...’ Draco ngập ngừng. ‘Chúng ta đã từng là bạn đúng chứ?’

‘Tao không muốn nói về việc đó,’ Blaise nói qua hàm răng nghiến chặt. Hắn rùng mình nhìn chăm chăm vào căn phòng trước mặt với đôi mắt sẫm màu trống rỗng.

‘Tao – tao có một câu hỏi.’

‘Tao đã ày tất cả lời khuyên mà tao có rồi, Malfoy.’

Draco thở dài, kéo Blaise khỏi ngưỡng cửa. ‘Zabini, nếu... nếu có người khao khát một thứ, và họ có cơ hội có được nó từ người mình không ngờ đến nhất. Nhưng nếu họ không thể nhận nó thì sao? Hoặc họ không muốn thừa nhận là họ muốn nó. Nếu –’

‘Mày đã từ bỏ danh dự của mình khi sợ hãi chạy về phía chúng,’ Blaise lạnh lùng cắt ngang. ‘Mày không còn chút tự trọng nào để ngăn mày lấy thứ mày muốn. Giờ bỏ tao ra.’

Blaise giằng cổ tay ra khỏi cái ghì của Draco và bước vài bước đến gần cánh cửa đang mở. Một tiếng động rất nhỏ vọng ra từ bên trong căn phòng.

‘Đáng thương,’ hần lẩm bẩm, quay lại nhìn Draco lần nữa. ‘Cha mày hẳn sẽ thấy nhục nhã nếu ông ta còn sống để thấy mày đáng hổ thẹn đến thế nào, Malfoy.’

Trong im lặng, Draco nhìn Blaise bước vào căn phòng và bị bóng tối nuốt chửng.

Một lúc sau, anh cũng bước vào phòng.

Anh có thể cảm thấy sương mù cuộn xoáy dưới chân, có thể cảm nhận sự hiện diện của lũ Giám Ngục; với mỗi hơi thở khô khè của chúng, sự ẩm áp trong xương thịt anh lại bị rút ra bốc hơi vào khí lạnh. Những giọng nói yếu ớt lọt vào đầu anh – tất cả chúng đều gào thét. Draco cố thở đều. Anh có thể đối phó với lũ Giám Ngục.

Trước đây anh đã đối mặt với chúng vài lần rồi. Chúng không thể làm anh dao động nữa; anh miễn nhiễm với sức mạnh của chúng. Sương mù giăng kín tâm trí anh... chúng sẽ biến mất sớm thôi...

Đáng tiếc... anh lặng người nghĩ khi nhìn nhóm 3, 4 nhân viên Bộ đội mũ trùm đầu ẩn Blaise ngồi vào chiếc ghế kim loại. Cái ghế trông như một ngai vàng; có lẽ giờ Blaise cuối cùng cũng kiếm được giây phút vinh quang cho chính mình.

‘Hẹn gặp ở phía bên kia, Zabini,’ Draco lẩm bẩm khe khẽ.

Lũ Giám Ngục quay lấy Blaise, chắn tầm mắt của hắn, ngăn hắn với thế giới của sự sống. Draco bắt đầu thấy, trong tâm trí mình, những khuôn mặt vắn vẹo đau đớn, đôi tay trắng bệch – đôi tay anh – vậy máu từ những tội lỗi của anh; những sinh vật đó đã đến quá gần rồi.

Và chúng bắt đầu xích lại quanh Blaise. Draco phải ra khỏi phòng. Không đợi Nụ Hôn diễn ra, anh loạng choạng mò mẫm rời đi, cố lờ đi tiếng rít lấy hơi dài lạ lùng trong vòng tròn chết chóc đằng sau. Thứ cuối cùng anh nghe thấy trước khi ngã nhào về ánh sáng để chịu của hành lang thấp thoáng là tiếng vút khe khẽ, gần như không thể nghe được – âm thanh của một linh hồn cuối cùng cũng rời nơi giam hãm mình.

T/N: Bạn Blaise của mình

25. Chương 25: Ném Trái Tầm Xúc Cảm

T/N: Cảm xúc dạt dào T_____T

Chương 25: Ném trái tầm xúc cảm

Tim Hermione đập ngày một nhanh khi cô khoác chiếc Áo Tàng Hình, chuẩn bị đến gặp Shadow lần thứ ba. Cô nghĩ mình đã dần quen với việc này nhưng lúc nào cũng như lần đầu vậy. Cùng cảm giác hồi hộp ấy, cùng sự khó thở ấy, cùng sự phấn khởi pha chút sợ hãi ấy.

Hermione để ý trời lại đổ tuyết lúc cô bước đến bàn cầm lá thư của Shadow. May thay Ron đã thôi ghé phòng cô tìm những bức thư này.

Cô đọc mấy dòng đầu tiên. Chúng nói về một phù thủy ở Bộ Shadow đã quen khá lâu nhưng giờ anh mới phát hiện cô khác so với những gì mình nghĩ, cô tốt bụng hơn, vị tha hơn. Anh đã hỏi Hermione anh nên cư xử với cô ấy như thế nào, bởi hai người họ đã từng là kẻ thù của nhau. Hermione vẫn chưa hồi âm lá thư này. Cô không chắc mình có muốn làm điều đó không nữa.

Càng nghĩ về nó, Hermione càng giận dữ hơn. Niềm vui thích từ trò chơi của họ đang dần nhạt đi. Cô không còn muốn giả vờ rằng hiện thực giữa cô và Shadow không hề tồn tại, bởi nó có tồn tại, và nếu họ lờ đi việc cả hai đều là những con người thực với những cái tên thực sống trong cùng một thế giới càng lâu thì khi thời điểm đến, việc tiết lộ danh tính của họ sẽ càng khó hơn – nếu thời điểm đó có đến.

Rồi sẽ đến lúc thôi, Hermione ngoan cố nghĩ, và sẽ chẳng có gì thay đổi cả. Mình và anh ấy sẽ vẫn thân thiết. Tiết lộ tên chẳng có gì to tát cả.

Nhưng đó là chuyện lớn. Hermione thầm biết cô đang cố phủ nhận việc này suốt mấy tuần qua, cô đã trở thành Starlight. Starlight không chỉ là một biệt danh; cô ấy là một con người thật – một khía cạnh được giấu kín của Hermione.

Hermione thở dài. Cô phải làm gì bây giờ? Đến lúc nói với Shadow kết thúc thử thách này chưa?

‘Một cuộc gặp mặt nữa,’ cô lầm bầm, dò tìm dung khí trong đôi mắt của hình phản chiếu trong gương để tin tưởng vào lời nói của chính mình. ‘Sau đó, trò chơi kết thúc.’

‘Đừng tự lừa dối mình nữa cưng,’ giọng nói quá đỗi quen thuộc của cái gương Hermione.

‘Im đi,’ Hermione quạu.

Cô choàng tấm áo khoác lên mình và ra khỏi phòng, khép cánh cửa lại phía sau. Xuống cầu thang, cô nghe những giọng nói vang ra từ trong bếp. Tò mò, cô nhanh nhanh xuống những bậc cuối cùng, nhón chân đến cửa bếp nhòm vào trong.

Ron đang ngồi ở bàn với Ginny. Hermione nhú mày. Họ đang làm gì vậy?

‘... đưa cho cô ấy, dù Harry nói anh nên làm vậy,’ anh nói.

Ginny thở dài. Rõ ràng cô đang bực bội, cô hất tóc ra sau và nghiêm khắc nhìn vào mắt Ron.

‘Nghe em này,’ cô nói rần rần. ‘Hai người phải thôi cãi nhau chỉ vì mấy chuyện vặt vãnh này đi. Em biết Hermione; em đã nói với chị ấy về vụ cãi vã nực cười mà hai người đang vướng phải rồi. Chị ấy cũng buồn đấy.’

Hermione giật mình. Họ đang nói về cô. Nhưng đây cũng không phải là một ngạc nhiên lớn gì cho cam; chủ đề về cô dường như là điều tất cả người trong nhà nhắc đến gần đây. Trí tò mò của cô tăng lên, Hermione rón rén vào phòng, cẩn thận không làm xáo trộn bất cứ thứ gì có thể làm họ chú ý đến sự hiện diện của mình.

‘Sao cô ấy không thể làm điều ấy được một lần chứ?’ Ron càu nhàu. Anh rầu rĩ nhìn chằm chằm vào chai bia bơ trước mặt.

‘Chị ấy đã từng làm rồi,’ Ginny thẳng thừng. ‘Thật ra là hơn một lần. Nghĩ về lúc còn ở Hogwarts khi chị ấy luôn là người làm lành trước đi Ron.’

‘Ồ thì – thì, mọi chuyện giờ khác rồi –’ Ron lúng búng.

‘Không có gì khác cả, ngoại trừ việc hai người, hi vọng rằng,’ – cô mĩa mai nhướn một bên lông mày – ‘đã trưởng thành. Và em trung lập nhé,’ cô nói thêm như để làm rõ vấn đề này trước khi tiếp tục.

Ron nốc bia bơ rồi đặt mạnh nó xuống bàn. ‘Em nghĩ đó là cách duy nhất để giải quyết chuyện này sao?’

Ginny nhún vai. ‘Đó là việc của anh. Bởi cái đầu ngốc nghếch của anh mà hai người vướng vào mớ lộn xộn này.’

Vành tai Ron đỏ bừng khi anh lườm Ginny. ‘Có lẽ anh sẽ hỏi ý kiến Fred hoặc George.’

‘Họ không hiểu Hermione như em,’ Ginny đều đều nói. ‘Nhưng xin mời. Xem anh có thể ở trong phòng đủ lâu để xin họ lời khuyên mà không bị Ván Đốt Sàn của hai người họ tấp cho không.’

Hermione quay đi. Giữ chặt chiếc Áo khoác Tầng hình quanh vai, Hermione vội vàng ra khỏi bếp, xuống hành lang dẫn đến cửa.

Khi Hermione đi đến công viên, cô nhớ lại cuộc nói chuyện cô vừa chứng kiến. Ron không nói anh sẽ làm gì, nhưng anh có vẻ sắp chấp thuận gợi ý của Ginny.

Sự tội lỗi đè nặng trên vai Hermione lúc cô vất vả đi qua đồng tuyết mới. Trong khi Ron đang cố tìm cách cải thiện mối quan hệ của họ cô lại đang đến gặp Shadow – chính việc ban đầu đã làm Ron nổi đóa.

Cô thật tội tệ hết sức, giọng nói khiến trách vang lên trong đầu cô. Cô nói mình muốn mọi chuyện quay lại như cũ... giờ anh ấy đang làm điều đó thì cô lại chạy đi gặp Shadow. Cô nên thấy xấu hổ vì chính mình đi.

Hermione nhăn mặt. Đúng là như vậy.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Hermione đến địa điểm quen thuộc của họ, duyên dáng ngồi xuống. Shadow vẫn chưa đến, nhưng cô biết anh sẽ sớm tới thôi.

Trong khi đợi, cô dùng vài thần chú thích hợp để thay đổi giọng nói. Chĩa đũa phép vào cổ, cô lầm bầm, ‘Dissimulo vocis.’

‘Starlight? Bạn đây à?’

Hermione đột ngột ngẩng lên trước giọng nói ngập ngừng của Shadow. Anh đang đứng sau băng ghế nhìn xung quanh.

Sao anh ấy làm được như vậy? Hermione bối rối tự hỏi. Xuất hiện và biến mất đột ngột như...

‘Tôi ở đây,’ cô khẽ nói, mong rằng anh chưa nghe thấy câu thần chú cô đọc để thay đổi giọng. ‘Mấy giây trước bạn còn chưa đến.’

...như bóng của một ngày hè.

‘Tôi đoán là mình có tài di chuyển khẽ khàng,’ anh nói.

Anh với bàn tay đeo găng ra để tìm Hermione. Cô cầm lấy tay anh thì thầm, ‘Tôi ở bên trái.’

Shadow vòng qua băng ghế ngồi xuống cạnh Hermione. Anh quay qua nhìn về hướng cô. Anh ấy chơi trò đoán mò này giỏi đấy, cô mĩa mai nghĩ.

‘Tôi chưa nhận được hồi âm của bạn,’ anh nói, vẻ bối rối. ‘Chắc nó bị thất lạc đâu đó rồi.’

Hermione chần chừ, nhìn xuống hai bàn tay đang nắm lấy nhau của họ. Những ngón tay anh trườn lên những ngón tay cô. Dù cô biết mình nên rút tay lại nhưng cô không làm vậy.

‘Tôi – tôi nghĩ thế,’ cô yếu ớt nói, không muốn nói Shadow biết lí do cô không hồi âm lại là bởi cô không thích cảm giác như thể đánh mất anh cho người khác. ‘Việc này xảy ra khá thường xuyên mà.’

‘Vậy bạn có lời khuyên nào cho tôi lúc này không?’ anh dò hỏi. ‘Nhưng,’ anh vội thêm vào, ‘đừng ép buộc mình phải nói gì đó. Đó... thực sự không phải một chuyện cấp bách cho lắm.’

Hermione biết đó hẳn là một chuyện cấp bách. ‘Tôi nghĩ bạn nên cho cô ấy một cơ hội,’ cô nói nhỏ. ‘Ấn tượng đầu tiên của chúng ta thường sai nhiều hơn là đúng. Nếu bạn đã quen cô phù thủy kia lâu rồi, có lẽ đánh giá đầu tiên của bạn về cô ấy đã từ nhiều năm trước, trong những hoàn cảnh khác biệt. Giờ cả hai đã trưởng thành. Cô ấy có thể sẽ mãi mãi là con người của hiện tại. Nếu cô ấy sẵn sàng quên đi và tha thứ thì bạn cũng nên làm vậy.’

‘Bạn có vẻ am hiểu về lĩnh vực ấn tượng đầu tiên bị sai lệch nhỉ,’ Shadow ngạc nhiên nói. ‘Bạn cũng gặp vấn đề tương tự à?’

‘Tất cả chúng ta đều gặp,’ Hermione lầm bầm, nhìn qua chỗ khác và nghĩ về Draco.

Cô đã rút ra lời khuyên cho chính mình với anh ta. ‘Nhưng tôi đang cố khắc phục mọi chuyện giữa chúng tôi.’

‘Anh ta là ai?’

Hermione cắn môi. Nói cho anh ấy cũng không hại gì. Và nếu giả thuyết cô đã gạt đi rằng Shadow và Draco là một mà đúng thì không có lúc nào thích hợp hơn để tìm ra.

‘Draco Malfoy.’

Môi Shadow mím lại, nhưng ngoài đó ra thì anh không để lộ bất cứ dấu hiệu thừa nhận nào. Sự thất vọng tràn ngập trong Hermione. Cô sẽ không bao giờ khám phá ra danh tính thật của Shadow – trừ khi cô hỏi anh, mà cô biết mình không đủ can đảm làm điều đó.

‘Tôi biết anh ta,’ Shadow chậm rãi nói. ‘Anh ta đã cải tà quy chính trước khi Chúa tể Hắc ám chết đúng không?’

Hermione nhăn trán. ‘Sao bạn lại gọi Voldemort là Chúa tể Hắc ám?’

Lần đầu tiên Shadow tỏ vẻ lúng túng. ‘Quá nhiều năm ở cạnh những kẻ ủng hộ hắn,’ anh hấp tấp đáp. ‘Hãy kể thêm cho tôi những suy nghĩ của bạn về Draco Malfoy.’

Hermione quyết định lờ đi sự không thoải mái lộ liễu của Shadow về chủ đề Voldemort. ‘Tôi tin là anh ta đã mạo hiểm để làm điều ấy,’ cô dứt khoát nói. ‘Tôi thấy anh ta... ý tôi là, đơn giản bởi tôi biết là vậy.’

‘Bạn tốt bụng thật,’ anh nói. ‘Không nhiều người tin câu chuyện của anh ta đâu.’

‘Nhưng tôi không nghĩ anh ta đã kể đầy đủ câu chuyện,’ Hermione cẩn thận nói. ‘Anh ta chưa bao giờ là người cởi mở mà đúng không?’

‘Phải,’ Shadow lầm bầm. Anh có vẻ suy nghĩ rất lung về những câu nói của Hermione. ‘Anh ta không hề như vậy.’

Im lặng bao trùm lên họ. Hermione bỗng nhiên thấy lúng túng kinh khủng. Từ bao giờ việc mở lòng với Shadow lại khó đến vậy? Dường như có gì đó đã thay đổi giữa họ; đột nhiên họ không còn có thể kể cho nhau mọi chuyện nữa.

‘Tôi mong rằng bạn thích món quà của tôi,’ Hermione vụng về nói khi sự im lặng trở nên không thể chịu đựng nổi. Cô nhăn mặt. Thật là một cách tệ hại để mở đầu câu chuyện.

‘Có chứ,’ Shadow trả lời thành thực. ‘Tôi định sẽ dùng nó sớm thôi.’

Anh đặt bàn tay kia của mình lên tay cô và mỉm cười thẳng vào cô. Điều này làm Hermione hơi bứt rứt không yên; như thể anh biết chính xác cô đang ngồi đâu, như thể anh nhìn xuyên lớp bảo vệ của chiếc Áo Khoác Tàng hình.

‘Bạn có chắc là không nhìn thấy tôi không đấy?’ cô đùa, dù giọng nói thoáng dao động.

‘Không. Tôi chỉ dần quen với việc tìm kiếm bạn thôi.’

Câu nói của Shadow làm Hermione rung mình. Anh đã tìm thấy cô – hay, cụ thể hơn, anh đã tìm thấy Starlight. Nhưng người đó có thực sự là Hermione không? Hay chỉ là một sự ngẫu trang?

‘Tần bộ một chút thôi,’ Shadow đột nhiên nói. Anh siết nhẹ bàn tay cô như để hỏi ý kiến.

‘Ý hay đấy,’ Hermione nhẹ nhõm đáp. Đi dạo có thể làm dịu bớt sự căng thẳng. Cô để Shadow kéo mình đứng lên.

Trong khi họ bước đi, tuyết bắt đầu rơi nhanh và dày hơn. Chúng bám lên áo choàng và tóc Shadow. Những đốm trắng nổi bật trên nền đen làm Hermione nhớ lại ngày đầu tiên cô gặp bà Weasley ở Ngã tư Vua. Bà đang choàng chiếc khăn đen với chấm bi trắng và sau đó Hermione đã xin mẹ chiếc khăn giống vậy. Cô mỉm cười trước kí ức ấy.

‘Bạn biết đấy, tôi bắt đầu nhận ra tuyệt đẹp đến thế nào sau khi bạn bảo tôi rằng mình yêu chúng trong lá thư đầu tiên,’ Shadow trầm ngâm.

Anh đang nhìn vào khoảng không trước mặt. Hermione ngạc nhiên thấy mắt anh có màu giống hệt sắc xám của bầu trời – giống hệt sắc xám của Draco. Cô cố giữ bỏ ý nghĩ ấy. Shadow không phải là Draco; điều này đã được khẳng định rồi.

‘Chúng thực sự rất tuyệt diệu đúng không?’ Hermione tán thành. ‘Tôi ước mình có thể bỏ cái áo choàng ngớ ngẩn này xuống và thè lưỡi nếm vài bông tuyết. Hồi còn nhỏ tôi thường thích làm vậy.’

‘Sao bạn không làm vậy đi?’ Shadow nói. Anh dừng lại quay mặt nhìn Hermione. Cô chưa bao giờ thấy anh nghiêm túc đến vậy. ‘Sao không bỏ chiếc áo khoác ra một lần và mãi mãi?’

Hermione sững sờ chăm chăm nhìn anh. ‘Tôi tưởng bạn muốn giữ bí mật mọi chuyện...’

Môi Shadow nhướn lên thành một cái nhăn nhó khó coi. ‘Bạn nói đúng. Tôi xin lỗi. Chỉ là tôi –’

‘– mệt mỏi vì phải giấu giếm mọi chuyện?’ Hermione gợi ý. Cô nhăn mặt. ‘Tôi cũng thế.’

‘Chỉ có một giải pháp duy nhất cho vấn đề này.’

‘Nhưng đó là giải pháp tôi... ừm, tôi nghĩ mình chưa sẵn sàng cho nó.’

‘Sao lại không? Tôi nghĩ nói chúng ta đã vượt qua thử thách đoàn kết liên bộ cũng không sai.’

‘Tôi biết,’ Hermione đáp, nặng nề thở dài. Cô liếc xuống bàn tay nắm hờ của họ. Dù cô có thể cảm nhận cái lạnh của đôi găng da Shadow mang, tất cả những gì mắt cô thấy là những ngón tay anh quấn quanh một thứ vô hình. ‘Tin tôi đi, tôi biết.’

‘Bạn không muốn mọi thứ thay đổi đúng không?’

‘Sao bạn biết?’ Hermione kinh ngạc hỏi.

‘Tôi cũng cảm thấy như vậy,’ anh đáp, mím môi mỉm cười.

~~*~*~*~*~*~*~*~*

~Draco cực kì chú ý là Starlight vẫn chưa rút tay ra khỏi bàn tay anh. Thật ra, anh chú ý điều này đến mức không đủ tập trung được vào cuộc nói chuyện – không đủ, cho đến khi anh vô ý mang ra chủ đề mà anh kiên quyết tránh: danh tính của họ.

‘Xin lỗi,’ anh nói khi họ đi qua một bụi cây trĩu tuyết. Anh có thể thấy một đàn thỏ làm tổ dưới những cành cây tránh rét. ‘Tôi không định ép bạn.’

‘Không đâu,’ Starlight vội nói. ‘Tôi cũng đang tự hỏi điều tương tự suốt mấy ngày qua.’

Tim Draco chùng xuống. Nếu cô biết anh là ai, ai là người cô đang đi dạo cùng...

Anh ghì chặt lấy cánh tay trái. Là sự tưởng tượng của anh, hay Dấu hiệu Hắc ám đang thiêu đốt dưới lớp áo chùng mỏng? Anh trầm lắng đầu. Cô ấy sẽ không bao giờ được biết.

‘Có chuyện gì vậy?’

‘Không, không có gì,’ Draco đáp qua hàm răng nghiến chặt. Anh lại nhìn vào Starlight. Một thôi thúc mãnh liệt cầm Áo khoác Tàng hình của cô và gỡ nó xuống... dễ dàng thôi; chỉ cần giật cổ tay và anh sẽ biết...

Không, như vậy không công bằng. Cũng giống Draco, Starlight có lí do không để lộ bản thân. Cô có thể dễ dàng tháo chiếc mặt nạ của anh bất cứ lúc nào suốt mấy tuần qua, nhưng cô không làm vậy, và anh biết mình cũng phải kiềm chế lại.

‘Vậy bạn là một Gryffindor vĩ đại đúng chứ?’ anh nói, cố dứt ra khỏi chủ đề khó chịu về danh tính của họ. Cũng không phải chủ đề về các nhà bất khó chịu hơn, anh rầu rĩ trầm nghĩ.

‘Không vĩ đại lắm, nhưng đúng là một Gryffindor,’ Starlight cười đáp. Trái tim Draco hẫng một nhịp – tiếng cười của cô luôn khiến anh thấy vậy.

‘Tôi... hiểu.’

Draco không hề muốn đào sâu vào chủ đề các nhà ở Hogwarts. Một là anh vốn có xu hướng ghét tất cả lũ Gryffindor, dù anh đã rèn luyện bản thân quên đi định kiến ấy; một điều nữa, nếu Starlight biết anh là một Slytherin, cô có thể ghét anh.

Chuyển chủ đề đi, anh trầm ước.

‘Vậy bạn ở nhà nào?’

Bàn tay Draco nắm lại. Không phải chủ đề đó chứ, anh cẩu. Anh biết nếu mình nói cô biết, cô có thể đoán ra anh là ai bởi không nhiều Slytherin làm trong Sở Thi hành Luật Pháp thuật.

‘Shadow?’

‘Xin lỗi,’ anh cộc lốc nói. Quyết định hành động tốt nhất là nhanh chóng chuyển đề tài, anh hỏi, ‘Chuyện của bạn với bạn trai thế nào rồi? Anh ta đã đối xử với bạn tốt hơn chưa?’

‘Vẫn chưa.’ Draco nhẹ nhõm khi thấy cô không gắng hỏi nữa. ‘Nhưng hôm nay... ngay trước khi tôi đi... ừm, tôi nghe được anh ấy đang nói chuyện với em gái...’

‘Và?’ Draco nhắc.

‘Có vẻ anh ấy cuối cùng cũng đầu hàng và định xin lỗi tôi.’

Draco có thể cảm thấy Starlight đang đỏ mặt. Anh nheo mắt, ngạc nhiên vì mình không mấy vui vẻ vì sự kiện này. Anh đã dành cả đồng thời gian cho Starlight lời khuyên về bạn trai cô, nhưng giờ khi mọi chuyện cuối cùng cũng được giải quyết, anh không hề thấy vui mừng một chút nào. Thật ra, nếu có thể, anh mong Starlight đã hiểu sai cuộc trò chuyện cô nghe được.

‘Thật...’ Draco nuốt khan, cổ họng khô khốc. ‘Thật tốt.’

‘Bạn có vẻ không vui cho lắm,’ Starlight sáng suốt nhận xét.

‘Chỉ là, ừm...’ Draco lúng túng tìm một lí do thỏa đáng. ‘Tôi, ừm, chỉ hơi khó chịu một chút vì không ý kiến nào của mình hữu hiệu cả. Tôi đoán mình không giỏi tư vấn. Nhưng tôi mừng vì anh ta đã tự sửa đổi.’

‘Bạn không ghen đấy chứ?’ cô trêu.

‘Không, không một chút nào hết,’ Draco đáp nhanh – có lẽ là quá nhanh.

‘Bạn không cần xấu hổ khi nói mình... ý tôi là, nếu bạn thấy như vậy,’ cô áp úng, đột nhiên nghe hồi hộp cực độ. ‘Tôi thừa nhận mình có chút ghen tị với tình bạn giữa bạn và cô phù thủy bạn nhắc đến.’ Chắc chắn bây giờ cô đang đỏ bừng mặt; Draco gần như có thể cảm nhận sức nóng tỏa ra từ gò má cô. ‘Ôi trời ơi, đáng ra tôi không nên nói ra điều đó.’

Draco khẽ cười khùng khục. ‘Cô ấy sẽ không bao giờ thay thế được bạn,’ anh nói, ngạc nhiên bởi câu đó thật lòng đến mức nào, và bỗng nhiên, anh không thể ngăn những điều mình mong được nói với Shadow trượt ra khỏi miệng. ‘Thật đó. Bạn là người duy nhất tôi có thể tin tưởng vào lúc này. Tất cả những người khác... khi tôi đi ngang qua, tôi có thể cảm thấy sự nghi ngờ và căm ghét của họ. Tôi cố lờ chúng đi và đẩy chúng ra khỏi tâm trí, nhưng đôi lúc thật khó để sống một mình.’

Một sự im lặng kéo dài trong khi Draco tắm rửa mình vì đã nói quá nhiều. Rồi

Starlight khẽ đáp, ‘Tôi hiểu cảm giác của bạn.’

‘Vậy sao?’ Draco đáp, cố kiềm chế sự khinh khỉnh trong giọng nói. Anh ngờ Starlight chưa bao giờ là một Tử thần Thực tử cả. Câu nói của cô là nỗ lực vô nghĩa giả dối nhằm an ủi anh. Anh không phải thằng ngốc.

‘Có lẽ bạn nghĩ tôi đang nói dối,’ Starlight nói, nhìn thấu suy nghĩ Draco. ‘Theo một cách nào đó thì đúng như vậy. Tôi không thể ích kỷ nói rằng tôi đã chịu đựng nhiều như bạn. Dù sao mọi người đều nói tôi có một cuộc sống hoàn hảo. Đôi lúc tôi còn tự thuyết phục bản thân điều đó. Nhưng khi mọi thứ xung quanh bạn thật hoàn hảo, bạn sẽ dần tin rằng thứ tình bạn có với tôi là không cần thiết. Nó... khác biệt. Bạn đối với tôi như một con người bất toàn, và đó là điều tôi luôn mong muốn. Tất cả những người khác đều nghĩ, “Ôi, cô ta có công việc, có những cuốn sách, có bạn trai, có gia đình... chẳng cần phải ở bên cô ta khi cô ta cần một bờ vai tựa vào để khóc đâu,” nhưng không phải tôi luôn có tất cả những thứ ấy. Bạn hiểu mà đúng không?’

‘Phải,’ Draco thành thật trả lời. Anh nhớ những ngày ở Hogwarts khi anh thực sự có một cuộc sống hoàn hảo và anh đã từng cô đơn thế nào. Tất nhiên anh cũng không muốn thứ tình bạn của lũ thảm hại cùng nhà...

‘Tôi biết là bạn hiểu,’ Starlight nói giọng có vẻ nhẹ nhõm. ‘Nhưng xin đừng nghĩ rằng tôi là kẻ vô ơn. Tin tôi đi, mỗi ngày tôi đều biết ơn vì những gì tôi có.’

‘Tôi cũng vậy,’ Draco lầm bầm, đá đồng tuyết xóp dưới chân.

‘Biết ơn gì?’

‘Biết ơn vì có bạn.’

Bước chân bên cạnh Draco khựng lại. Draco quay phắt qua đối diện Starlight, lo sợ những gì cô sẽ nói.

Trong sự kinh ngạc tột độ của anh, cô không hề bỏ đi. Cô không nhắc anh cô đã có bạn trai và họ không hề quen biết nhau, cô không nói với anh cô chỉ muốn làm bạn, cô không làm bất cứ điều gì trong số đó. Thay vì vậy, anh thoáng thấy một bàn tay lướt nhẹ lên phần da ít lộ ra của khuôn mặt mình trước khi bị kéo vào một cái ôm thật chặt.

‘Tôi cũng biết ơn vì có bạn,’ Starlight thì thầm, cầm bàn tay Draco áp vào má cô. Cô hôn lòng bàn tay anh, môi cô chạm khẽ đến nỗi anh gần như không cảm thấy gì qua đôi găng tay dày và rồi cô nhẹ nhàng nói thêm, ‘Sớm viết thư cho tôi nhé.’

Draco thấy lớp lụa chiếc Áo khoác Tầng hình của Starlight trượt qua kẽ ngón tay. Ngón tay anh vô thức siết quanh chiếc áo, cố cầm lấy nó, nhưng tất cả những gì trong tay anh chỉ là không khí.

Có tiếng pop khe khẽ. Draco vô vọng nhìn quanh, nhưng anh biết Starlight đã đi mất rồi.

Trái tim anh động thình thịch, Draco tháo chiếc mặt nạ bằng một cái vẩy đưa phép, lướt mắt xung quanh. Họ đã đi xa khỏi băng ghế trong khi trò chuyện. Tuyết bắt đầu ngớt, vài tia nắng yếu ớt lọt qua những đám mây thưa thớt.

Draco đứng lặng hồi lâu, đầu cúi xuống, rồi anh quay gót Độn thổ về nhà.

26. Chương 26: Một Tình Yêu, Một Đời Người

T/N: Lại lắt léo rồi...

Chương 26: Một tình yêu, một đời người

Bữa tối vừa bắt đầu khi Hermione trở về Hang Sóc. Harry vẫn ở Trụ sở nhưng các thành viên Weasley còn lại vui vẻ chào Hermione lúc cô bước vào nhà.

‘Ngày hôm nay của cháu thế nào?’ Bà Weasley ân cần hỏi khi Hermione ngồi xuống đối diện Ron. Bà xúc một thìa đầy những đậu vào đĩa Hermione trước khi đưa cái bát đó cho Fred.

‘Cháu cảm ơn,’ Hermione nói, mỉm cười với bà Weasley. ‘Hôm nay... tốt ạ.’

Cô nhận ra rõ ràng gò má mình đỏ ửng lên, vừa vì cái lạnh vừa vì nghĩ về Shadow, cô hấp tấp xiên miếng thịt heo và chú tâm ăn uống.

‘Anh tưởng Robards cho em nghỉ ngơi một chút trong vụ Malkin rồi chứ,’ Ron nói, ngẩng lên cau mày nhìn Hermione. ‘Hôm nay em làm gì vậy?’

‘Em hết mực nên đến Hẻm Xéo để mua thêm,’ Hermione nói dối. Cô nhả mặt. Từ bao giờ lời nói dối lại trôi ra dễ dàng vậy?

‘Ồ...’ Ron ngập ngừng.

‘Em nên ghé qua chứ,’ George hăng hái nói qua một miệng đầy khoai tây. ‘Chúng anh có một ngày bận rộn và nếu được giúp đỡ thì tốt biết mấy. Fred đã sa thải Verity vì cô ta –’

‘– ăn trộm hàng, đúng thế đấy,’ Fred nói nốt, mau mắn gật đầu. ‘Bọn anh đã cảnh cáo hết lần này đến lần khác nhưng cô ta cứ –’

‘– từ chối lắng nghe,’ George rầu rĩ nói. Anh thở dài nghe rõ kịch. ‘Cũng đáng tiếc, cô ấy đã làm việc với bọn anh ngay từ những ngày đầu. Alicia và Angelina cũng không giúp được; họ đang đi nghỉ ở Pháp.’

‘Nói rằng họ muốn tận hưởng tuần cuối cùng của kì nghỉ trước khi về tập huấn,’ Fred giải thích.

‘Đội hai đứa nó chơi là đội gì ấy nhỉ?’ Bà Weasley hỏi, hơi gay gắt. Dù bà thường xuyên khẳng khẳng rằng mình khá yêu quý Alicia và Angelina, Hermione biết bà thất vọng vì họ không có sự nghiệp đáng tôn trọng và thực tiễn hơn.

‘Holyhead Harpies,’ Fred và George đồng thanh.

‘Như hai hạt đậu trong cùng một vỏ,’ Ginny châm chọc, đảo tròn mắt. Cô cười với Hermione. ‘Nhưng thật ra thì hôm nay của chị thế nào? Em định rủ chị mua sắm nhưng có vẻ lúc ấy chị đã đi mất rồi.’

‘Xin lỗi,’ Hermione nói. Giờ tất cả mọi người đều nhìn cô. Cô lúng túng không thoải mái. ‘Hẻm Xéo đông đúc quá nên chị cũng không xong xuôi được nhiều việc lắm. Mai chị còn một buổi gặp mặt nữa với Malfoy.’

‘Thật tốt khi biết cháu cư xử tốt bụng với thằng bé tội nghiệp ấy,’ bà Weasley nói về hài lòng. ‘Cậu ta phải trải qua nhiều chuyện quá, và Harry nói với bác rằng thằng bé cũng không có nhiều bạn bè ở Bộ.’

‘Con có thể biết vì sao,’ Ron cảm cầu. ‘Con không tin hẳn. Hẳn nói mình đã là người tốt hơn, nhưng con thấy nghe như một đồng rác rưởi. Mà nhìn qua thì thấy mọi người cũng nghĩ vậy.’

‘Anh ta không tệ đến mức ấy đâu,’ Hermione trách móc. Cô thăm mím cười. Draco thực sự không tệ chút nào. Thực ra cô bắt đầu mở lòng với anh. ‘Nhưng anh ta có sống một mình.’

‘Sao em biết?’ Ron nói kháy.

Hermione nhìn thẳng vào mắt Ron. ‘Em đã tới căn hộ của anh ta.’

‘Thật á?’ Ginny nói, hứng thú chồm người về phía trước. ‘Trông nó thế nào?’

‘Malfoy?!’ Fred và George la to về phần khích. ‘Thằng nhóc khó ưa bị Moody biến thành chồn á?’

‘Em đến nhà hắn làm gì?’ Ron tức tối gặng hỏi. ‘Một buổi gặp mặt nữa?’

‘Thì ở đó thư thái và yên tĩnh,’ Hermione nói, trả lời câu hỏi của Ron và lơ đi những câu hỏi khác. Cô thấy việc kiên nhẫn với anh khó một cách không tin nổi, nhưng để tránh một trận cãi lộn nữa ở bàn ăn, cô buộc mình phải kiềm chế lại. ‘Nên đúng vậy, đó là một buổi gặp mặt nữa. Mai em cũng đến tiếp.’

‘Sao không mời cậu ta đến đây?’ Bà Weasley gợi ý.

Hermione lúng túng cụp mắt xuống. Cô không muốn nói với bà Weasley là Draco vẫn ghét nhà Weasley. May thay, cô được giải thoát khỏi rắc rối đó bằng câu trả lời của Ron.

‘Con không bao giờ để thứ cặn bã đó bước vào nhà này,’ anh cứng đầu nói. ‘Lí do duy nhất con để Hermione làm việc với hắn chỉ vì Bộ cần tìm ra tên hung thủ thôi.’

‘Im đi Ron,’ Ginny nói. Cô trừng mắt nhìn anh. ‘Ngoài ra anh không có gì muốn nói à?’

‘Để sau,’ Ron gắt gỏng.

Trong khi ấy Hermione đang nhớ lại cuộc tấn bộ của cô với Shadow, không để ý khuỷu tay mình đang chống vào đồng khoai tây nghiền. Nó thật lạnh mạn, đứng dưới tuyết và tâm sự về bản thân họ – không giống với bất cứ cuộc hẹn hò nào cô có với Ron. Vậy đó là buổi gặp gỡ của họ sao? Một cuộc hẹn hò?

‘Hermione, anh nói chuyện với em một chút được không?’

Hermione chớp mắt, ngạc nhiên. Bữa tối đã kết thúc và Ron đứng lên lo lắng nhìn cô.

‘Tất nhiên rồi,’ cô đáp, đẩy ghế ra sau và cũng đứng dậy.

Cô theo Ron ra khỏi phòng ăn. ‘Vui vẻ nhé uyên ương,’ Fred và George ngân nga đồng thanh như hát lúc cô đi qua chỗ họ.

‘Hermione,’ Ron nói ngay khi họ đứng một mình ở cầu thang và không ai nghe thấy nữa, ‘Anh... anh xin lỗi.’ Anh đắm đắm nhìn xuống chân. ‘Anh không nên bảo vệ quá mức và ghen tuông như vậy. Chỉ là anh yêu em rất nhiều, anh không muốn bất cứ ai cướp em khỏi anh. Anh tin tưởng em, thực sự tin tưởng em.’

Hermione thấy một chút trong tim mình vỡ tan. Đương nhiên rồi. Cô đã nghe đúng mà.

‘Ôi, Ron,’ cô nói, giằng xé giữa tội lỗi, nhẹ nhõm và giận dữ. Sao cô có thể nói với anh mình định gặp Shadow lần nữa sau lời tuyên bố nhỏ nhỏ kia chứ?

‘Em tha lỗi cho anh chứ?’ anh lo âu hỏi. Anh trông như một chú cún con buồn rầu vậy. Sáng nay Ginny hẳn đã giáo huấn anh ấy nên hôn, Hermione nhận ra.

Câu nói thoát khỏi miệng Hermione trước khi cô có thời gian kịp nghĩ về chúng. ‘Tất nhiên rồi,’ cô nói, ôm chặt Ron. ‘Em xin lỗi vì đã không quan tâm anh nhiều hơn.’

‘Thật sao?’ Ron nói về nhẹ nhõm.

‘Đúng,’ Hermione thành thật đáp, lùi ra mỉm cười với anh. Sao cô lại dễ ý nghĩ chia tay anh hiện ra trong óc chứ? ‘Một khi vụ án này kết thúc, em hứa mọi thứ sẽ trở lại bình thường như cũ.’

‘Shadow thì sao?’ Ron nói, mắt tối lại. ‘Em sẽ làm gì với anh ta?’

Hermione ngập ngừng. Cô biết mình phải làm gì. Lần tới họ gặp nhau, cô sẽ bỏ chiếc Áo khoác Tàng hình xuống và cho anh biết cô là ai. Anh sẽ làm tương tự, và một khi họ biết danh tính của nhau, họ có thể bắt đầu một tình bạn bình thường.

‘Em sẽ giải quyết chuyện đó,’ Hermione nói. ‘Cứ quên anh ấy đi. Quên Malfoy đi. Sao em lại bỏ anh theo người khác được chứ?’

‘Anh – ừm, có lẽ anh không thông minh – và có lẽ không quá dũng cảm, hoặc bất cứ thứ gì đại loại vậy – anh chỉ nghĩ –’

‘Đừng nực cười thế!’ Hermione cắt ngang. ‘Ron, em không quan tâm những thứ đó. Anh là một trong những người bạn tốt nhất của em; anh sẽ không mất em dễ dàng như vậy đâu.’

‘Hermione,’ Ron nói, như thể đột nhiên nhớ ra điều gì. ‘Hôm trước... anh có thứ này cho em. Hôm Giáng Sinh.’ Anh thò tay vào túi và rút ra chiếc hộp nhỏ quen thuộc Hermione thấy anh đã cầm. ‘Anh đã nghĩ về chuyện này từ rất lâu rồi...’

Ron hồi hộp húng hắng. ‘Anh, ừm, muốn hỏi em điều này.’ Anh cầm tay Hermione và nghiêm nghị nhìn cô. ‘Chúng ta đã cãi vã rất nhiều, nhưng chúng ta vẫn ở bên nhau sau 10 năm, và bởi anh yêu em rất nhiều, Hermione.’

Ôi Chúa ơi, Hermione choáng váng nghĩ, sự thật thành linh đập vào cô. Mắt cô đảo từ vẻ mặt sâu nảo của Ron đến chiếc hộp anh đang cầm ở tay kia. Anh ấy sắp –

‘Hermione, em lấy anh chứ?’

Tay Hermione bịt lấy miệng. Cô thấy đầu gối mềm nhũn, cô thì thâm yếu ớt, ‘Ron...’

‘Anh biết chuyện này đột ngột,’ anh hấp tấp nói, mở nắp hộp để lộ chiếc nhẫn đính hôn vàng giản dị, ‘nhưng, ờ, không có lúc nào thích hợp hơn hiện tại để... em biết đấy...’

‘Tất nhiên là em đồng ý rồi Ron!’ Hermione giọng cao vút, cắt lời Ron. Cô lại vòng tay quanh anh rồi hôn anh, biết rằng cả đời cô chưa bao giờ hạnh phúc hơn lúc này.

‘RONNIEKINS SẮP ĐÁM CƯỚI RỒI!’

Hermione xoay phắt lại, giật mình bởi tiếng hét thành linh dưới lầu. Fred đang đứng ở cửa bếp với khuôn mặt vui sướng.

‘Fred –’ Ron bắt đầu nói, mặt đỏ bừng bừng.

Nhưng cả nhà Weasley đã chạy ra xem sự om sòm kia là gì. Bà Weasley là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng choáng ngợp.

‘Ôi Ron!’ bà khóc to, chạy lên cầu thang ôm chầm lấy cả Ron và Hermione. ‘Hai đứa – luôn biết – tự hào quá –!’

‘Đúng lúc đấy bạn hiền!’ Fred rống, đi lên cầu thang và thân thiện đập vào lưng Ron.

‘Bọn này tưởng chú không bao giờ có gan chứ,’ George nói to, gia nhập với Fred trên cầu thang. Anh thụi vào vai Ron, ngoác mồm cười. ‘Chú không yếu bóng vía như bọn anh tưởng!’

‘Cảm ơn nhiều,’ Ron làm bầm, nhăn mặt xoa vai. Nhưng nụ cười toét miệng vẫn thường trực trên mặt.

‘Em đã bảo là anh ấy có gan mà!’ Ginny ré lên với Hermione qua tiếng nức nở vui mừng của mẹ cô về việc mời bố mẹ Hermione đến để lên kế hoạch đám cưới vào mùa xuân càng sớm càng tốt. ‘Nhưng em cũng không bao giờ nghĩ chuyện này lại xảy ra.’

‘Em ổn chứ?’ Hermione lo lắng hỏi, không thể thôi nụ cười đến tận mang tai trên mặt. ‘Ý chị là, em không –’

‘Thôi lo lắng thái quá đi Hermione!’ Ginny kêu lớn, đập mạnh vào tay Hermione.

‘Cưới chị là điều tuyệt vời nhất xảy đến với tên ngu ngốc ấy!’

‘Mọi người, ra khỏi đây!’ Bà Weasley bất ngờ tuyên bố, đẩy mọi người ra xa Ron và Hermione. ‘Vì Merlin, để chúng có chút riêng tư chứ!’

Bà vội vã xuống cầu thang, vẫn sụt sịt lau gò má ướt nước mắt, ba Weasley còn lại chần chừ nổi gót.

‘Vây,’ Hermione khúc khích khi mọi người không còn nghe thấy, ‘ít ra mẹ anh có vẻ chấp thuận chuyện này.’

‘Mẹ thúc ép anh cầu hôn hàng tháng trời rồi. Đương nhiên là bà vui rồi.’ Ron mỉm cười với Hermione. ‘Anh mừng là chúng ta đã giải quyết được mọi chuyện.’

‘Em cũng thế,’ Hermione đồng ý. Cô thở dài hạnh phúc.

‘Ồ chờ đã,’ Ron nói. Anh cúi xuống nhặt cái hộp đựng nhẫn đính hôn đã rơi xuống đất trong sự ồn ào vừa rồi. Mở ra, anh lấy chiếc nhẫn và cầm tay Hermione.

‘Hứa với anh là chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, Hermione,’ anh nghiêm túc nói, đặt chiếc nhẫn vào đầu ngón áp út Hermione.

‘Em hứa,’ Hermione nói khẽ.

Ron luồn chiếc nhẫn vào ngón tay cô. Nó tỏa ánh sáng xanh nhàn nhạt một hồi, rồi khẽ siết lại để vừa khít ngón tay Hermione.

‘Đẹp quá,’ cô thì thầm.

‘Xin lỗi vì nó đơn giản,’ Ron lầm bầm. ‘Đấy là tất cả những gì anh có thể mua...’

Hermione lắc đầu cầm lấy tay Ron bằng cả hai tay mình. ‘Em không thể yêu cầu thứ gì tốt hơn được nữa.’

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Ba giờ sau – cô và Ron tản bộ ngoài trời sau sự việc ở cầu thang – Hermione cuối cùng cũng đóng cánh cửa phòng ngủ lại. Vẫn trong trạng thái không tin nổi, cô đi vào phòng, ngồi xuống bàn, sung sướng nhìn hình phản chiếu của mình trong gương.

‘Không thể ngờ được,’ cô thở dài.

‘Và họ nói cô là một trong những phù thủy sáng dạ nhất,’ cái gương chặc lưỡi phản đối. ‘Cậu chàng yêu cô cả tỉ năm rồi, cưng.’

‘Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ anh ấy sẽ cầu hôn cả,’ Hermione phân trần. Cô lơ đãng nghịch tay cầm đũa phép. ‘Dù tôi yêu anh ấy rất nhiều nhưng Ron đôi lúc hơi chậm chạp.’

‘Kể tôi nghe đi,’ cái gương dài giọng. ‘Dù sao thì cô có thư đấy.’

‘Thật sao?’ Hermione nói, bị kéo ra khỏi sự mơ màng và nhìn quanh. Cô thấy mảnh giấy da gấp lại nằm trên dra giường.

Hermione đứng dậy đi đến giường ngủ, nhặt bức thư lên rồi ngồi xuống. Mặt trên, dòng chữ ‘Starlight’ được viết bằng mực bạc lấp lánh.

Tim Hermione trĩu xuống. Đương nhiên rồi; cô đã nói Shadow sớm viết thư ỉnh, và anh đã làm theo.

Một hồi sau cô có thôi thúc xé tan bức thư rồi ném ra ngoài cửa sổ. Sao Shadow có thể làm thế với cô, khi mọi chuyện giữa cô và Ron cuối cùng cũng hoàn hảo?

Nhưng ngón tay thành thạo của cô lại mở lá thư, đối nghịch với quyết tâm của cô. Bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể ngăn nổi bản thân, Hermione lướt mắt xuống và đọc.

Starlight thân mến,

Tôi chắc rằng bạn không ngờ lá thư lại đến sớm vậy, nhưng khi tôi về nhà, tôi nghiền ngẫm khá lâu về ý kiến tiết lộ danh tính của bạn. Tôi quyết định rằng có lẽ bạn đúng và tôi nghĩ đã đến lúc chúng ta bỏ qua luật lệ của thử thách này. Nếu bạn đồng ý, hãy gặp tôi vào thứ bảy tới ở chỗ quen thuộc tại công viên Sherwood.

Shadow.

Hermione ngồi xuống trở lại, để lá thư rơi khỏi tay xuống đùi cô. Cô thở dài nhẹ nhõm. Cuối cùng thì chuyện này cũng kết thúc. Cô chắc rằng Shadow là một người cô quen, và một khi Ron biết điều đó, mọi chuyện sẽ trở lại như một tháng trước. Ron sẽ tha thứ cho cô; cô sẽ tha thứ cho anh; và họ cưới nhau sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

Tuy nhiên, Hermione thấy sự thất vọng tràn ngập trong cô. Chuyện này sẽ kết thúc.

Trong lòng cô biết rất rõ rằng không gì có thể trở lại như cũ, cô đã dốc bầu cả tâm hồn vào những câu chữ cô trao đổi với anh, và giờ anh hiểu cô – rõ hơn Ginny, rõ hơn Harry, rõ hơn Ron. Cô không thể rút lại tất cả những điều ấy.

Nước mắt đọng đầy trong mắt khi cô nhớ lại điều anh đã nói. ‘Cô ấy sẽ không bao giờ thay thế được bạn...’ Và ôi, cách anh chạm vào cô như thể anh sợ cô sẽ vỡ vụn dưới những ngón tay anh. Cô đặt tay lên má, nơi hình bóng của sự đụng chạm ấy hãy còn vương vất và run rẩy thổ hất ra.

Nước mắt rơi xuống.

Cảnh tượng hiện ra sống động trong đầu cô. Thời gian ngừng trôi khi họ chạm vào nhau; nhưng cô buộc mình phải bước đi, bởi ở lại chưa bao giờ là một chọn lựa.

Cô thấy ngón tay anh nắm vào hư không và thấy tim mình vỡ ra. ‘Tôi biết ơn vì có bạn...’

Cơn run rẩy chạy dọc sống lưng. Cô không thể rút lại bất cứ điều gì được nữa.

T/N: Mọi người có để ý Draco trước giờ toàn viết mực xanh lá, xong ở mấy chap trước kêu hết mực, và bh thì dùng mực bạc. Đúng là Forever a Slytherin =v=

27. Chương 27: Ngục Tù Tâm Trí Anh

T/N: Từ đây mới là official.

Chương 27: Ngục tù tâm trí anh

‘Chúa ơi, Lydig, người còn lâu hơn được nữa sao?’

‘Lydig gần xong rồi thưa Chủ Nhân!’ Lydig thở dốc hồi hã ngang qua Draco, người đang dựa vào tường nhìn con gia tinh dọn dẹp phòng khách.

‘Tốt,’ Draco cúi kính, ‘bởi cô ấy sắp đến rồi.’

Gần 10 giây sau khi Lydig dọn xong những tờ giấy da vo viên nhàu nhĩ rải rác trên tấm thảm giờ-đã-gọn, ngọn lửa sắp tàn trong lò sưởi chuyển màu xanh lục bùng lên. Một lúc sau, Hermione bước ra khỏi ngọn lửa, phủi tro khỏi tấm áo chùng khi cô cúi xuống tránh bộ lò sưởi.

‘Chào,’ cô nói, ngập ngừng mỉm cười với Draco. Cô liếc nhìn quanh phòng, vẻ ngạc nhiên hiện trên khuôn mặt. ‘Wow, anh dọn dẹp giỏi thật đấy.’

‘Ồ,’ Draco nói, hắng giọng. ‘Ồ, không phải tôi làm.’

Hermione nhúu mày. Dường như phải mất một lúc để cô hiểu ra ngụ ý trong câu trả lời của Draco, cô cau mày sâu hơn về phản đối. ‘Anh bắt Lydig làm quần quật đúng không?’ cô kết tội.

‘Cô không có vấn đề với chuyện ấy chứ?’ Draco hỏi, nhướn lông mày. Anh đến chiếc sofa, ngồi xuống và nhếch mép với Hermione. ‘Giờ cô lại không muốn ngồi xuống à? Trong trường hợp cô chưa nhận ra thì cô đã đứng trên tấm thảm kia rồi, tốt nhất là cô nên bỏ cuộc đi Granger.’

Hermione khịt mũi khinh khỉnh, nhưng cô cũng chậm chạp ngồi xuống cạnh Draco.

Anh nhìn tay cô đan lại rồi lại rời ra. Sự không thoải mái của cô cực kì rõ ràng đến mức anh gần như cảm thấy điều đó.

Chắc chắn Hermione vẫn nhớ cuộc gặp trước ở ngôi nhà này, Draco quyết định phá vỡ sự im lặng trước khi cô mang việc rắc rối ấy ra. ‘Thuốc sẽ xong trong vòng một tuần tới.’

‘Ồ, tốt.’ Cô nhẹ nhõm. ‘Anh đã nói với Kingsley về việc tự đuổi theo Lawley chưa?’

Draco giật mình. ‘Chết tiệt,’ anh rửa. Anh đã quên bằng chuyện đó. ‘Xin lỗi,’ anh ngượng ngùng nói thêm, ‘Tôi quên mất.’

Hermione mỉm cười. ‘Không sao. Tôi cũng quên mà.’

‘Không giống cô chút nào,’ Draco nói, có phần ngạc nhiên. ‘VẬY cô đã nói chuyện với Đội Bắt giữ Người sói chưa?’

‘Chưa,’ Hermione đáp. Trong ánh sáng mờ mờ, Draco có thể thấy cô đang đỏ mặt.

‘Chỉ là có nhiều thứ trong đầu tôi quá. Tôi xin lỗi.’

‘Như là gì?’ Draco thích thú nói, trái với ý chí của mình.

‘Không có gì anh bận tâm tìm hiểu đâu,’ cô nhún vai đáp. Cô nhướn một bên lông mày. ‘Dù sao anh cũng nên biết, bởi giờ anh cũng giỏi bám đuôi tôi lắm.’

‘Ồi cho xin đi, trò này cổ lỗ rồi,’ Draco dài giọng. Nhưng anh vẫn tò mò muốn biết Hermione phải giải quyết chuyện gì mấy ngày qua. Anh biết cô chỉ đến văn phòng có một lần nên không thể là công việc được. ‘Nếu cô không muốn kể với tôi thì tốt thôi... Tôi cũng không hứng thú với mấy chuyện thường nhật của cô, đặc biệt là khi có liên quan đến Weasley...’

‘Thật ra thì chuyện này cũng vậy.’ Cô hắng giọng. ‘Chúng tôi sắp cưới.’

Draco suýt sặc nước bọt. Anh bực bội. Tại sao? Tại sao Hermione lại chấp nhận lời cầu hôn đó? Cô ấy tốt hơn Ron nhiều. Cũng chẳng liên quan đến mình, anh nhắc nhở bản thân.

‘Như tôi đã nói, tôi không quan tâm,’ anh lạnh lùng nói. Sự tổn thương thoáng qua mặt Hermione làm anh thâm thỏa mãn. Đúng đó, anh ác độc nghĩ, khóc đi.

‘Vì anh có vẻ quyết tâm phá hoại,’ cô chưa chát nói, ‘chắc anh sẽ hứng chí khi biết tôi không thấy hạnh phúc như mình vẫn tưởng.’

‘Thật sao?’ Draco đáp, cổ tửm vẻ nhợt nhẽ. ‘Tôi không phải người tư vấn hôn nhân nên sợ rằng không thể cho cô bất cứ lời khuyên nào.’

Hermione cười yếu ớt. ‘Tôi đang giỡn với ai thế này?’ cô lẩm bẩm, cụp mắt nhìn xuống tay. ‘Anh là người cuối cùng trên Trái Đất mà tôi nên kể chuyện này.’

‘Đúng vậy.’

Dạ dày Draco nhộn nhạo đầy tội lỗi. Anh không có quyền làm Hermione cảm thấy tồi tệ hơn; dù sao thì việc anh cô độc không hề bạn không có nghĩa đó là lỗi của cô. Không hẳn là không có bạn, anh chỉnh lại. Vẫn còn Starlight.

Nhưng Starlight cũng muốn bỏ rơi anh đúng chứ? Draco đã biết từ khi cô nói về việc tháo bỏ lớp mặt nạ mà cô thầm mong muốn, và cô chỉ nói ngược lòng mình vì anh mà thôi nên anh đã viết một bức thư nói rằng mình đồng ý – dù anh không hề thấy vậy.

Đủ rồi. Tập trung vào vấn đề trước mặt, anh thầm trách mắng bản thân.

‘... nên anh thấy đấy, anh tiếp cận nhằm hướng rồi. Nó ít giảm đau hơn tủy độc đúng không? Và thuộc tính thể chất không phải điểm tiên quyết trong quá trình biến hình; anh phải tập trung vào loại bỏ lời nguyền và quan niệm về nó trước đã.’

‘Mhm,’ Draco lơ đãng lẩm bẩm. Cô ta khá hách dịch khi dính dáng đến chuyện của người khác đấy, anh bực bội nghĩ. Nhưng anh vẫn cảm kích bởi sự giúp đỡ này.

Severus muốn anh đưa thứ thuốc này vào sử dụng, và không lúc nào thích hợp hơn hiện tại để làm điều này.

‘Không phiền nếu chúng ta xuống dưới và bắt tay vào việc chứ?’ cô hỏi dò.

‘Bình tĩnh lại và để tôi nghỉ ngơi một giây trước khi cô kéo tôi xuống đó đã,’ Draco lẩm bẩm, đảo tròn mắt. ‘Nói thật Granger, đây thậm chí còn chẳng phải chuyện của cô.’

‘Bây giờ thì có đấy, đây là một phần vụ án của chúng ta,’ cô vui vẻ nói. Draco biết cô đã đẩy chủ đề về vụ đính hôn gần đây của mình ra khỏi đầu. ‘Vậy anh bảo gì cơ?’

‘Được thôi,’ Draco ngâm nga, đảm bảo kéo lê âm cuối dài thêm ra. Anh chậm chạp đứng dậy. ‘Theo tôi,’ anh thở dài.

Khi họ xuống hành lang thấp sáng lơ mờ, Hermione nói lần nữa.

‘Anh biết đấy,’ cô đều đều, ‘anh thật tốt vì đã dọn dẹp phòng khách vì tôi.’

Draco dừng lại nhìn cô kinh ngạc. ‘Ai bảo vì cô?’

Nhưng Hermione chỉ cười và tiếp tục. ‘Cửa nào thế?’

Ngượng ngùng và khó chịu bởi sự sắc sảo của Hermione, Draco lại sai bước, dẫn dắt cô đến bếp. Ở đây, họ xuống cầu thang dẫn đến tầng hầm.

‘Tối qua tôi đã thêm trứng Rắn Tro để tạm thời bảo quản chúng trong tình trạng hiện tại cho cô,’ anh giải thích khi họ đến cái vạc cuối căn phòng rộng rãi.

Hermione gật đầu hài lòng. ‘Thông minh đấy,’ cô nói, ngáp dài. ‘Xin lỗi,’ cô thêm.

‘Hôm qua tôi không ngủ nhiều lắm.’

‘Cũng vậy,’ Draco đáp, ngạc nhiên vì anh thực sự có thể thông cảm với Hermione về một điều gì đấy. ‘Tôi, ừm, cũng có rất nhiều chuyện trong đầu.’

Hermione cẩn thận choàng chiếc áo khoác thí nghiệm lên, nói, ‘Tôi muốn anh kể thêm, nhưng tôi biết anh sẽ chẳng cho tôi một câu trả lời chính đáng.’

‘Cô hiểu tôi quá rõ rồi,’ Draco mĩa mai.

‘Nghề của tôi mà. Dù sao thì tôi cũng là kẻ bám đuôi anh.’

Tiếng cười dâng đến cổ Draco nhưng anh nhanh chóng mím môi lại để ngăn nó thoát ra. Đầu có buồn cười đến vậy, anh giận dữ nghĩ.

‘Tôi đi kiểm tra Thuốc Mê Ngủ,’ anh lúng túng nói.

‘Đợi đã,’ Hermione thốt lên, chụp lấy cánh tay trái của Draco. ‘Tôi cần –’

‘Buông tôi ra,’ Draco rít lên, giật cổ tay khỏi bàn tay Hermione. Anh dùng lực kéo tay áo chùng xuống. ‘Đừng động vào cánh tay này. Hay bất cứ chỗ nào trên người tôi.’

Một tia vỡ lẽ hiện lên trên mặt Hermione ngoài vẻ sững sờ. ‘Ồ,’ cô chỉ nói vậy.

‘Cái... Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý. Tôi chỉ... anh không... tôi quên mất.’

‘Rõ ràng chỉ có mình cô quên,’ Draco lầm bầm cay đắng, ghì chặt cánh tay vào ngực. Anh hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh bản thân. ‘Cô cần gì?’

Hermione lắc đầu. ‘Quên đi. Tôi chỉ định hỏi anh để cân ở đâu thôi.’ Cô chần chừ.

‘Malfoy, sao anh lại giấu kín quá khứ đến vậy?’

‘Bởi vì đó không phải chuyện của cô,’ anh nói thẳng thừng, nhào người nhòm vào cái vạc giả vờ kiểm tra thứ bên trong. Thay vào đó, anh ngáp ngừng lần tay trái áo chùng để kiểm tra Dấu hiệu Hắc ám. Giờ nó đã nhạt thành màu khói xám nâu, nhưng nó vẫn vĩnh viễn nổi bật trên làn da trắng của anh.

‘Quan điểm của tôi thì chính xác hơn,’ Hermione tự đắc nói. ‘Anh không cần cư xử như thể anh là người duy nhất có thể mang được gánh nặng tội lỗi ấy. Những người khác cũng có thể giúp anh lãng quên mà.’

Draco im lặng nhìn bóng phản chiếu nhấp nhô của mình trên bề mặt của thứ thuốc xanh nhạt. Granger ngu ngốc và câu hỏi tọc mạch ngu ngốc của cô ta...

‘Không còn cuộc đời của ai khác để cô can thiệp à?’ cuối cùng anh cũng lên tiếng, đứng thẳng dậy trừng mắt nhìn cô. ‘Cô chỉ ở đây để giúp tôi phá vụ Malkin thôi. Tìm hiểu cá nhân không phải một phần của thỏa thuận.’

Hermione nhún vai. ‘Tôi cho là vậy,’ cô khề nói.

Cô quay lại bận rộn chuẩn bị hỗn hợp nguyên liệu trong cái bình nhỏ. Draco nhìn lưng cô, tự hỏi tại sao cô lại hứng thú với anh. Ron ra lệnh cho cô rình mò sao? Hay cô chỉ thật sự tò mò?

‘Là gì đi nữa thì cũng khó chịu,’ anh càu nhàu.

‘Gì thế?’ Hermione nói khi cô xoay hỗn hợp trong bình trước ánh sáng.

‘Không có gì.’

Draco quan sát Hermione cẩn thận nhỏ ba giọt dung dịch xanh sáng vào vạc thuốc sôi lục bục. Một luồng khói tỏa ra rồi nhanh chóng biến mất.

Hermione ngáp lần nữa, đặt cái bình xuống bàn. ‘X-x-xin lỗi,’ cô lại nói, mỉm cười ngượng ngùng nhìn Draco. ‘Tôi khó có thể mở được mắt ra.’

‘Cô có thể nghỉ một chút nếu muốn,’ Draco gợi ý, quyết định sẽ tử tế hơn sau cơn bộc phát vừa rồi của mình. ‘Tôi còn một phòng trống cho khách; Lydig sẽ chuẩn bị giường cho cô.’

‘Ồi không, tôi không thể. Tôi đến để giúp anh mà.’

‘Không sao, cứ tự nhiên,’ Draco khẳng định. Ít ra tôi có thể thoát khỏi sự tò mò không ngớt của cô, anh thầm nghĩ thêm. ‘Tôi sẽ, ừm, làm nốt dưới này. Có lẽ thử vài giả thuyết cô nghĩ ra. Nếu có tiến triển gì tôi sẽ nói cô biết.’

‘Anh chắc chứ?’ Hermione quan tâm hỏi. Cô chớp mắt rồi cười to. ‘Ồ, tôi hiểu rồi.’

Anh muốn tôi ra khỏi đây đúng không?’

‘Và tôi tưởng mình đã giấu kĩ rồi chứ...’

‘Đừng đánh giá mình quá cao,’ Hermione nhẹ nhàng nói trước khi cởi áo khoác thí nghiệm và quàng về phía Draco. Anh kịp chụp lấy nó. ‘Nhưng bởi anh đã tốt bụng đề nghị, tôi nghĩ mình sẽ lên lầu và chợp mắt một chút. Mặc dù,’ cô nói thêm, đặt ngón trỏ lên môi vẻ trầm tư chế giễu, ‘anh biết mình sẽ phải cọ sạch sự bẩn thỉu khỏi chăn một khi tôi rời đi rồi đấy.’

‘Đó là lí do tại sao tôi không bảo cô đến phòng ngủ của tôi,’ Draco đáp trả.

Hermione chặc lưỡi. ‘Anh sẽ đánh thức tôi dậy ngay khi có tiến triển gì đúng không?’

‘Đúng,’ Draco nói, tránh ánh mắt cô. ‘Đúng vậy, cứ đi đi. Còn phải dọn dẹp mớ hỗn độn lớn hơn nếu cô ngủ gật và ngã vào một trong những cái vạc ở đây.’

‘Thật tốt khi biết anh đặt sự an toàn của tôi lên hàng đầu,’ Hermione đảo mắt chế nhạo.

Cô xoay người rời đi. Khi cô đã biến mất khỏi cầu thang, Draco thở dài ủ rũ nhìn những ghi chú thừa thớt cô nguệch ngoạc dưới ghi chú của anh.

Vài ngày nay, mong muốn hoàn thành công việc chán ngắt này ngày một yếu đi.

Thứ bắt đầu là một viễn cảnh lí thú sẽ thay đổi thế giới pháp thuật mãi mãi giờ giống như một bài tập về nhà ảm đạm vô vọng của môn Độc dược – anh không muốn làm, nhưng anh biết mình bắt buộc phải làm.

Thật ra anh chẳng chú ý một chút nào vào những lời lan man vừa nãy của Hermione nên giờ cũng không biết mình phải bắt đầu từ đâu. Trong một thoáng, anh hối hận vì để cô lên lầu. Nếu cô phát hiện ra anh chẳng làm được gì khi cô ngủ...

Mình chỉ không muốn làm cô ấy thất vọng, anh nhận ra, kinh ngạc bởi cảm xúc của chính mình. Dù có thể bản thân không biết nhưng Granger đã thực sự làm rất nhiều điều ỉn ẻ kể từ khi cả hai làm việc cùng nhau.

Anh nhớ điều Starlight đã nói trong buổi gặp gỡ trước. Cô ấy ghen tị – ghen tị với Hermione. Nhưng tại sao?

Không, tại sao không quan trọng. Dù gì thì khi thứ bảy đến mọi chuyện đều sẽ kết thúc. Năm ngày nữa – đó là thời gian còn lại của anh với Starlight.

Đâu đó trong ngực anh đau đớn thất lại, anh gập người, ấn bàn tay vào thái dương nhức nhối. Anh chửi thề. Chuyện gì xảy ra với anh vậy? Anh chưa bao giờ bị dao động bởi việc mất mát ai đó thân thiết với mình; ngay cả khi anh chứng kiến tận mắt cha mình chết trước mặt, anh không cảm thấy gì ngoài sự lãnh đạm thờ ơ. Và anh thậm chí đã bao giờ có một người bạn thân trước đây chưa?

Và Hermione. Như Starlight, cô ném Draco vào vô số hoàn cảnh rắc rối. Sao cô ta phải mở lòng với anh? Tất cả đều là cái bẫy, và anh đã mắc vào nó. Anh đã để cô vào nhà, kể với cô về những vết sẹo, cho cô xem những độc dược, và giờ... giờ tất cả những gì anh có thể làm là nghĩ về cô và quan tâm đến cuộc sống của cô bởi cô đã quan tâm đến cuộc đời của anh.

‘Họ giống hệt nhau,’ Draco cay đắng tức tối nói, ấn móng tay vào mặt bàn gỗ. Rầm gỗ đâm vào đầu ngón tay anh khiến một giọt máu nhỏ xíu chảy ra. ‘Chúa ơi, mình thật thảm hại, vướng vào mảnh lối của họ.’

Anh thở dài, nhấc tay lên và ủ rũ quan sát vết thương bằng đầu kim trên da. Granger sắp cưới, anh tự nhắc nhở, lẽ dĩ cớ giận dữ mới bùng lên bởi ý nghĩ ấy. Cầm lại gần.

Anh cười to. ‘Tưởng tượng xem,’ anh ngẫm nghĩ, môi cong lên thành một nụ cười mỉa mai. ‘Mình thực sự phải ép bản thân tránh xa cô ta. Thời thế thay đổi rồi...’

Đứng dậy, Draco dập ngọn lửa dưới vạc Độc dược Bả Sói II với một cái vẩy đũa phép. Đến lúc đánh thức Người đẹp ngủ trong rừng dậy và bảo cô ta đi rồi.

Lydig đang tiếp lửa cho lò sưởi khi Draco vào bếp. Nó nhìn lên và hấp tấp cúi gập người khi thấy chủ nhân của mình.

‘Chủ Nhân không cần tự mình đi đánh thức cô Granger đâu ạ,’ nó the thé, lo lắng vò miếng vải đen bẩn đang mặc bằng ngón tay dài khằng khiu. ‘Lydig vui lòng làm điều đó ạ.’

‘Không cần,’ Draco nói, đi qua con gia tinh mà không buồn liếc một cái, ‘ta tự làm.’

‘Dạ vâng, thưa ngài,’ Lydig lầm bầm, cúi đầu lần nữa.

Draco thong thả xuống hành lang dẫn đến phòng cho khách. Suy nghĩ của anh chớp nhoáng qua lại giữa Starlight và Hermione nhiều đến độ anh bắt đầu thấy đau đầu.

Nghiến răng, anh vén lọn tóc xõa xuống mắt ra và đẩy cánh cửa bên phải.

Căn phòng tối om, Draco cầm một trong những cây nến đóng trên tường hành lang trước khi bước vào. Ánh sáng yếu ớt của ngọn lửa dẫn đường Draco đến bên giường, cho phép anh lơ mơ nhìn rõ dáng người đang ngủ của Hermione.

Draco cẩn thận ngồi xuống cuối giường, anh để ý Hermione không dùng chăn. Thở dài nặng nề, anh ngắm hình ảnh say ngủ của cô – sự lên xuống đều đều của bờ vai cô, nhịp thở thanh thản không chút rối loạn của cô, mí mắt khẽ lay động gần như không thể thấy khi cô ngủ. Tất cả đều rất lôi cuốn.

Ngồi đó quan sát Hermione càng lâu, Draco càng ý thức được thứ cảm xúc lạ lẫm tràn qua mình. Lần đầu tiên sau một thời gian dài anh thấy thư giãn và không phải đề phòng. Có lẽ một phần bởi hơi ấm tỏa ra từ cây nến, nhưng có gì đó thật dễ chịu trong sự hiện diện của Hermione.

Ánh mắt anh dịu lại, anh đưa cây nến đến gần mặt cô hơn, nhưng không quá gần để làm cô tỉnh giấc. Cô không hề xinh đẹp, nhưng anh thấy bị cô thu hút một cách kì lạ. Đó là... đó là do khí chất thuần khiết vây quanh cô. Cô toàn vẹn và không bị vấy bẩn, trong khi anh thì hoàn toàn đối lập: nhơ nhuốc, lạnh lẽo, thiếu sót...

Cô thường nói về những thứ hắc ám và hiểu biết về sự kinh hoàng của nó, nhưng cô thực sự không biết gì cả; Draco đoán chắc điều đó. Một người như cô không thể nào thấu hiểu được sự xấu xa hiểm độc.

‘Tôi xin lỗi...’

Draco giật bắn người, thoát ra khỏi suy nghĩ bởi giọng nói thành linh vang lên của Hermione. Cô trở mình trên giường và dường như đang ở giữa một giấc mơ không mấy dễ chịu, đôi tay cô ghì chặt lấy tấm chăn bên dưới, khuôn mặt nhăn lại đau đớn.

‘Tôi thực sự xin lỗi...’ cô lại lầm bầm, ‘Tôi không thể... tôi không thể làm thế với anh ấy...’

Không chắc mình nên làm gì, Draco cẩn thận lại gần Hermione. Cô ấy có thể mơ thấy gì mà bản thân lại đau khổ đến vậy?

‘Shadow...’ Draco đông cứng.

Nửa giây sau, ngọn lửa trên cây nến kêu ì xèo rồi tắt lịm trong một vòng khói. Căn phòng tức thì chìm trong bóng tối lần nữa.

Mà việc Draco có nhìn thấy nữa hay không cũng không thành vấn đề, bởi bất chấp tiếng tim đập thình thịch trong tai anh, anh không hề nghe nhầm, không thể làm ngơ bằng chứng rành rành trước mặt được nữa.

Shadow. Cô ấy biết Shadow. Nghĩa là...

Hermione và Starlight là một.

28. Chương 28: Nước Mắt Thầm Lặng

T/N: Angst thực sự bắt đầu từ chap này.

Chương 28: Nước mắt thầm lặng

Suy nghĩ đầu tiên lướt qua đầu Hermione khi cô mở mắt là cô đang ở trong một căn phòng lạ hoắc. Xung quanh tối om trừ ánh sáng mờ ảo nơi cuối giường. Vẫn ngái ngủ, cô uể oải chớp mắt nhìn quanh và thấy một dáng người lơ mơ quỳ cạnh mình.

Ánh lửa nhảy múa trên mái tóc bạch kim tỏa hào quang, rọi vào đôi mắt xám sắc bén phía dưới. Hermione mất một lúc tự hỏi phải chăng cô vẫn đang mơ.

‘Đến lúc dậy rồi.’

Không. Giọng nói lạnh lùng đó không phải của một giấc mơ.

Hermione ngồi dậy để nhìn xung quanh rõ hơn. Ở góc độ này cô đã có thể nhìn rõ hơn đường nét quá-đổi-quen-thuộc trên khuôn mặt nhợt nhạt của cộng sự mình, khiến cô nhận ra anh là Draco chứ không phải một thiên thần cô vừa tưởng tượng nên.

‘Ồ, tôi xin lỗi!’ cô nói, mặt đỏ bừng và hơi quay đi khi nhớ ra tại sao cô vẫn ở nhà Draco. ‘Tôi có ngủ lâu quá không? Sao anh không đánh thức tôi?’

Draco không nhìn cô. Thái độ anh có gì đó rất lạ nhưng Hermione không cắt nghĩa nổi. Bối rối, cô ngập ngừng hỏi, ‘Malfoy? Thuốc có tiến triển như thế nào rồi?’

‘Tôi –‘ anh mở miệng giọng nghèn nghẹn, dường như không thể nói hết câu. Anh lắc đầu.

Ngạc nhiên bởi cách xử sự của Draco, Hermione cẩn thận đứng dậy, nhặt đũa phép dưới sàn và dùng một bùa chú ngăn gọn làm phẳng cái chăn cô vừa nằm lên. Xong xuôi, cô bước ra cửa, dừng lại nhìn qua vai.

‘Ron đang đợi... Bây giờ tôi phải đi đây...’

Vẫn không trả lời.

‘Ừm, anh có cần tôi thỉnh thoảng ghé qua giúp vài việc với thứ thuốc kia không?’

Lại không trả lời.

Hermione nhúu mày lo lắng. Không giống Draco chút nào; bình thường anh ta sẽ đốp chất lại bằng vài lời nhận xét ác ý. Tuy nhiên lúc này, anh thậm chí có vẻ không nói nổi một chữ chứ đừng tính đến mấy câu bình luận chế giễu.

Cô mở miệng định tra hỏi anh, nhưng rồi quyết định không làm vậy. Dù gì thì anh cũng chẳng nói với cô.

‘Xin lỗi vì đã làm phiền,’ cô khẽ nói, kết luận rằng sự có mặt của cô là nguyên nhân cho sự im lặng của anh. ‘Đừng quên nói Kingsley biết về vụ truy bắt. Báo với tôi khi anh xong việc, tôi sẽ lo liệu những chuyện còn lại.’

Không đợi trả lời, Hermione khẽ khàng khép cửa lại và quay lại lối đi tối tăm. Không hiểu anh ta đang nghĩ gì, cô trầm tư xuống hành lang. Có lẽ đúng là vì mình. Cô tội lỗi nhìn chằm chằm vào bàn tay. Mình đoán là không nên ngủ ở đây... thật bất lịch sự quá...

Ngọn lửa đã kêu tí tách trong lò sưởi khi cô bước vào phòng khách. Đũa phép đã an toàn nằm trong túi, nắm một tay đầy bột Floo từ cái hũ sứ trên bệ sưởi, cô ném vào ngọn lửa.

Hermione thở dài nhìn ngọn lửa chuyển màu xanh lá bùng lên.

Tội nghiệp Draco. Anh đã sống một mình trong căn nhà tối tăm cô đơn này quá lâu rồi. Kể từ khi cuộc chiến kết thúc – và có lẽ thậm chí cả trước đó nữa – anh đã mất tất cả trừ sự bầu bạn của con gia tinh. Không ngạc nhiên anh lại cư xử lãnh đạm với đồng nghiệp đến vậy.

Mình không bao giờ có thể làm được điều đó, Hermione nhận ra. Mình không bao giờ có thể tồn tại mà không có bạn bè và gia đình làm chỗ dựa.

Có lẽ anh ấy không yếu đuối chút nào.

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~‘Chào buổi sáng Granger,’ một Thần Sáng nửa cầu nhàu lướt qua cô khi cô trên đường đến Trụ sở Thần Sáng sáng hôm sau.

Hermione thậm chí không quay đầu lại để xem ai vừa chào cô, cô vội vã nói ‘Chào buổi sáng’ rồi hối hả đi tiếp. Đêm qua cô thức khuya nghiền ngẫm về việc xảy ra ở nhà Draco và thức dậy muộn hơn 1 tiếng so với ý định ban đầu.

‘Tôi xin lỗi!’ cô thở hổn hển khi cuối cùng cũng đến chỗ quẹo và phi như bay vào văn phòng, vô tình đóng sầm cánh cửa lại phía sau. Vài cái đầu ngẩng phắt lên nhìn chằm chằm vào Hermione.

Trước khi cô kịp xin lỗi vì quấy rầy họ, Robards đã bước ra từ văn phòng riêng. Nhìn thấy Hermione, vẻ nhẹ nhõm lướt qua mặt ông.

Hermione co người lại chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ khi ông đến gần cô. Tuy nhiên, điều đó không xảy ra. Thay vào đó, ông cộc cằn nói, ‘Cô sẽ đi gặp Mary Hedge chiều nay. Cô ta nói mình có thông tin về một vụ người sói tấn công nữa ở Bristol.’

‘Vâng,’ Hermione lí nhí, vẫn sẵn sàng phòng thủ bất cứ sự tấn công bằng lời nào.

‘Thế thôi,’ Robards nói, sốt ruột quét mắt qua một lô lốc những khuôn mặt sững sờ nhìn mình, ‘quay lại làm việc, tất cả mấy người! Chẳng có gì để nhìn ở đây cả, không có gì để nhìn...’

‘Ừm –’ Hermione nói, ngập ngừng bước lên trước một bước. ‘Ừm, thưa ngài, sếp vẫn chưa nói với tôi ngày giờ hay địa điểm cụ thể để tôi gặp cô Hedge ạ.’

‘Tôi để thông tin trên bàn cô,’ Robards đáp, uể oải phẩy tay với Hermione. ‘Cô biết tôi không ngu ngốc đến mức mong cô làm việc gì mà không có hướng dẫn chi tiết trước chứ Granger.’

Với một tiếng cười thân mật và khẽ lắc đầu, Robards hiên ngang quay về phòng làm việc, đóng cánh cửa lại phía sau.

‘Lần này chị may thật Hermione,’ Ginny ghen tị quan sát từ vài cubin cách đó. Cô ranh mãnh cười toét miệng. ‘Em nghĩ Robards hơi bị thích chị rồi đấy. Tốt nhất em nên cảnh cáo Ron rằng có người định cướp vợ chưa cưới của anh ấy.’

‘Đừng ngốc thế,’ Hermione cau kính nói, hơi mỉm cười để cho Ginny thấy cô biết lời nhận xét kia là một trò đùa. Cô đi qua Ginny, nhặt tập hồ sơ Robards đã nói trên mặt bàn khi đến cubin làm việc của mình, dựa khuỷu tay vào bức tường ngăn cách khoang của họ. ‘Ron chẳng có gì phải lo lắng cả.’

‘Ồ, em cũng không chắc về điều đó đâu,’ Ginny trêu bằng giọng nghiêm nghị chế giễu. ‘Em thấy Boot lúc nào cũng liếc mắt nhìn chị mỗi khi mình gặp anh ta trên hành lang.’

‘Hannah sẽ giết anh ấy,’ Hermione cười to, ngồi sụp xuống ghế. Cô xoay ghế lại để đối diện Ginny, mở tập hồ sơ cô để trên đùi.

‘Chuẩn,’ Ginny ngẫm nghĩ đáp khi cô lơ đãng nguệch ngoạc lên mẫu giấy da nhàu nhĩ. ‘Nhưng chị chẳng biết được đâu... Cũng đâu phải không ai thích chị, Hermione. Có thể ai đó ngoài Ron sẽ tới và làm chị đắm đuối trước khi đám cưới kịp diễn ra.’

‘Em đang nói gì thế?’ Hermione nói, kinh ngạc bởi câu nói của Ginny. Hình ảnh khuôn mặt cau có của Draco nhá lên trong óc cô rồi nhanh chóng bị thay thế bởi hình ảnh khác, lần này là người đàn ông tóc đen mang mặt nạ trắng. Cô điên cuồng lắc đầu. ‘Ginny, em nói gì thế? Em biết chị không bao giờ làm thế với Ron mà. Và ngoài ra ai lại muốn hẹn hò với một người nghiện việc như chị chứ?’

Ginny khúc khích. ‘Đúng thật... Ron là người duy nhất đủ ngu ngốc chịu đựng điều đó.’

Hermione đảo mắt, mừng là Ginny đã trở lại với bản tính đùa cợt của mình nhưng vẫn lúng túng. Cũng có thể nhận xét kì quái vừa nãy của Ginny chỉ là sự trêu chọc không dứt của cô – nhưng kể cả vậy cũng không có lí do gì để nghi ngờ Hermione sẽ bị hấp dẫn bởi ai ngoài Ron... đúng không?

‘Chị nên xem xét buổi gặp mặt này trước khi Robards quay lại,’ Hermione lẩm bẩm, nhưng là để xua đi ý nghĩ lúng túng trong đầu về những người thầm ái mộ thì nhiều hơn. Cô đọc qua mẫu ghi chú ngắn gọn được đánh máy trên đầu trang giấy.

Ngày: Thứ tư, 4 tháng 1 năm 2003

Giờ: 9.23 sáng

Người gọi: Mary Hedge

Chi tiết: Nói rằng đã chứng kiến một người sói biến hình hoàn toàn đứng cạnh một người đàn ông trong cánh rừng sau nhà. Sau đó nghe thấy tiếng gầm gừ và rên rỉ như tiếng chó. Mô tả người đàn ông gầy gò, nhếch nhác, toàn thân đầy vết cắt, bụi bẩn và máu. Yêu cầu một buổi gặp mặt với Thần Sáng chiều nay lúc 3.30. Giải trình chi tiết sau.

Dưới mẫu thông báo ngắn gọn là dòng địa chỉ viết tay cầu thả vội vã của Robards.

Hermione nhìn và rồi cũng có thể luận ra, 14 Woodsworth Way, Bristol.

Hermione ngạc nhiên ngồi thẳng dậy. Lại một người sói nữa – và cũng ở Bristol. Cô nhăn trán nghĩ ngợi. Người phụ nữ này nói cô ta đã nhìn thấy một người sói biến hình hoàn toàn? Người sói duy nhất Hermione biết có thể biến hình mà không cần kì trăng tròn là Fenrir Greyback. Nhưng hắn đứng cạnh một người đàn ông làm gì?

Tên Greyback cô biết không chần chừ tấn công bất cứ con người nào, dù là lúc biến hình hay không, trừ khi... trừ khi hắn đang âm mưu gì đó.

Đúng, chính thế. Rõ ràng là vậy. Và người đàn ông kia... hắn ta chắc hẳn là Noah Lawley. Nhưng sao chúng lại quay lại Bristol? Có phải tên Noah đã đi thẳng về đó sau vụ Malkin không? Và cụ thể thì Greyback đang định làm gì với Noah?

Hermione thở dài, vén vài lọn tóc xõa xuống ra khỏi mặt. Cô vừa hào hứng vừa nản lòng; hào hứng bởi gặp cô phù thủy kia sẽ giúp cô có manh mối mới của vụ người sói nhưng nản lòng vì cô không biết những bằng chứng đó sẽ dẫn đến đâu. Hơn nữa tất cả những gì cô và Draco có đến giờ đều chỉ dựa vào suy đoán. Họ thậm chí không biết chắc chắn pháp sư dính dáng đến vụ Malkin là Noah Lawley hay có phải một người sói hay không.

Có lẽ mình nên đến gặp và hỏi xem anh ấy có muốn đi cùng không, Hermione nghĩ.

Tuy nhiên, cô lập tức xua đi ý nghĩ ấy khi nhớ lại thái độ lạnh lùng của Draco tối hôm trước. Trong lòng cô nhộn nhạo chẳng mấy dễ chịu trước kí ức ấy. Cô đã làm sai điều gì? Dù là gì đi nữa thì cô cũng muốn sửa chữa điều đó. Bởi dù sao Draco đã, trái với ý muốn của mình, tiết lộ với cô rất nhiều điều về anh trong suốt mấy tuần qua. Thật không phải nếu cô không hỏi đáp được gì.

‘Tôi phải làm gì bây giờ Malfoy?’ Hermione thở dài, vẽ những vòng tròn vô hình quanh địa chỉ của Mary Hedge.

‘Gì vậy?’

Hermione nhảy dựng nhìn lên. Ginny đang cười toe toét với cô.

‘K-không có gì,’ Hermione lắp bắp, gò má lập tức nóng lên. ‘Chị chỉ đang tự nói ra những suy nghĩ của mình thôi. Làm việc tiếp đi Ginny.’

‘Ah... ra chị đang nghĩ về Malfoy,’ Ginny nói, gật đầu vẻ thông thái. ‘Em hiểu rồi, em hiểu rồi...’

Chết tiệt, cô ấy nghe thấy rồi, Hermione nghĩ, xấu hổ và khó chịu. Nhưng bên ngoài cô lo lắng nói, ‘Chị phải đi đây. Báo mẹ em rằng chị sẽ về nhà vào bữa tối nhé.’

Rồi cô đột ngột đứng dậy, thu lấy tập hồ sơ, vài tờ giấy da trống và một cái bút lông. ‘Tạm biệt, Ginny,’ cô nói với qua vai, vội vàng đi ra.

Ginny vẫy tay đáp lại, vẫn tiếp tục nhếch mép cười. Hermione cup mắt xuống, cố không cảm thấy bút rút về chuyện đó. Cô ấy có lẽ đang đặt ra cả đồng giả thuyết về mình và Draco, cô nghĩ, càng đỏ mặt dữ hơn. Thật lòng mà nói thì mọi người sẽ nghĩ cô ấy chẳng quan tâm chút nào đến cảm xúc của anh trai mình...

Hermione kiểm tra đồng hồ và rời văn phòng. Cô vẫn còn nửa tiếng nữa trước khi đến cuộc hẹn với Mary Hedge, cô quyết định Độn thổ đến đó nhìn quanh xem có thể tìm ra thứ gì giúp ích cho cuộc nghiên cứu của cô và Draco không.

Hermione đi xuống hành lang hồi hải phận đến một trong những căn phòng Độn thổ, cô lo lắng nhớ đến lá thư của Shadow. Nếu bạn đồng ý, hãy gặp tôi thứ bảy tới tại địa điểm quen thuộc ở công viên Sherwood. Đó là câu cuối cùng anh viết.

Trong một thoáng giây, Hermione tự hỏi liệu cô có thực sự đồng ý hay không. Cô là người nêu ra chủ đề tiết lộ danh tính của họ, nhưng...

Không, cô dứt khoát nghĩ. Thôi hành động trẻ con thế đi Hermione. Mình đã là người trưởng thành rồi, phải có trách nhiệm giải quyết chuyện này một cách chín chắn.

‘Coi chừng!’

Hermione thoát ra khỏi suy nghĩ của mình vừa kịp lúc tránh va thẳng vào một người. Xấu hổ, cô hấp tấp nói, ‘Tôi rất xin lỗi, tôi – Malfoy?’

Một Draco nhếch nhác, mặt mày quay phắt lại khi nghe nhắc đến tên mình. ‘Cô không nên bắt cần lang thang như vậy Granger,’ anh nói giọng nghiêm khắc và tiếp tục đi về hướng ngược lại.

‘Đợi đã!’ Hermione nói, né người tránh đồng giấy nhớ bay về phía mình. Cô nắm lấy tay áo Draco trước khi anh có thể thoát khỏi cô. ‘Anh vội vã đi đâu vậy? Tôi đang chuẩn bị đến gặp một phù thủy có thể giúp chúng ta tìm Lawley.’

‘Vội đi đi,’ anh lãnh đạm nói. Nhưng bất kể thái độ lạnh lùng đó, anh không hề cố gắng giật tay ra thoát khỏi cô, Hermione nhẹ nhõm.

‘Tôi đã làm gì?’ Hermione hỏi thẳng. Mọi ý nghĩ về vụ người sói không còn là ưu tiên của cô nữa; lúc này, mục tiêu duy nhất của cô là moi được sự thật từ Draco. ‘Sao anh lại cư xử lạ lùng trước lúc tôi đi vậy? Tôi không nhớ đã làm gì xúc phạm anh, nhưng nếu tôi có làm vậy thì sẽ tốt hơn nếu anh nói với tôi thay vì trừng mắt nhìn tôi. Ý tôi là, nếu là chuyện tôi ngủ ở nhà anh, tôi thực sự xin lỗi. Tôi không cố ý làm phiền, nhưng anh thực sự nên đánh thức tôi dậy nếu điều đó làm anh khó chịu đến vậy, hơn nữa, không phải –’

Tuy nhiên Hermione dừng lại giữa chừng, quá sốc bởi phản ứng của Draco để có thể tiếp tục. Đầu tiên, cô tưởng anh sẽ làm mặt vẻ ghê tởm điển hình của mình, nhưng giờ thì rõ ràng là anh... đang cười?

‘Granger... cô nói... quá nhiều,’ anh nói giữa những lúc lấy hơi. Anh dựa vào tường tìm điểm tựa, rõ ràng không ý thức được những cái nhìn kì quặc chĩa về phía họ.

Hermione chăm chăm nhìn Draco, lúng túng bởi sự việc đột ngột này nhưng vẫn không ngăn được nụ cười ngập ngừng nở trên khuôn mặt. Draco đang cười. Đối với cô, đây là lần đầu tiên anh cười cởi mở đến vậy.

‘Đáng ra tôi phải biết chứ,’ Draco nói với chính mình hơn là với Hermione khi tiếng cười của anh lắng xuống và anh lại có thể đứng thẳng người dậy. Anh lắc đầu, nghiêm túc hơn. ‘Nó lúc nào cũng đập thẳng vào mắt mình như vậy.’

‘Cái gì luôn đập thẳng vào mắt anh cơ?’ Hermione dò hỏi, ngược mắt lên Draco, cố nhìn vào khuôn mặt mà anh luôn quay đi về hướng ngược lại.

‘Không có gì,’ anh đáp cụt lủn. Anh liếc mắt nhanh chóng nhìn cô. ‘Đừng trông thảm thương như vậy Granger. Không hợp với cô đâu.’

‘Anh đang nói gì thế?’ Hermione gặng hỏi, hơi bực mình bởi nhận xét không mấy khách khí của Draco.

Draco nhún vai. ‘Không gì cả,’ anh lại đáp. ‘Giờ, nếu cô cho phép tôi...’

‘Không, tôi không cho phép anh,’ Hermione gắt gỏng, vội vã theo sau Draco, nhất quyết không để anh thoát khỏi tầm mắt mình. ‘Tôi muốn biết tại sao anh tránh né tôi.’

‘Không phải chuyện của cô.’

‘Nhưng –’

‘Nghe này,’ Draco nói, đột ngột quay lại làm Hermione suýt va vào anh lần thứ hai,

‘Tôi nghĩ có vài thứ cần được làm rõ. Tôi chưa bao giờ mong mình sẽ dính líu đến vụ án của cô; tôi chưa bao giờ yêu cầu mình sẽ hòa hợp với cô; tôi chưa bao giờ có ý định kể cho cô bất cứ điều gì về tôi. Chết tiệt, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đứng đây giải thích điều này với cô. Nhưng bằng cách nào đó, tất cả những điều ấy đã xảy ra. Như thế đã đủ với cô chưa?’

‘Đủ?’ Hermione choáng váng lặp lại. ‘Malfoy, tình bạn không phải thứ cân đo đong đếm cho đi và nhận lại...’

Draco nheo mắt và nghiêng răng; trong một thoáng, Hermione nghĩ cô thấy bóng hình rối loạn của một Draco 16 tuổi vụt qua vẻ mặt giận dữ của anh, nhưng rồi nó biến mất nhanh chóng như lúc nó xuất hiện.

‘Tôi chưa nói bất cứ điều gì về tình bạn cả,’ anh điềm tĩnh nói. ‘Tôi đã cho cô mọi thứ cô muốn. Giờ tôi chỉ yêu cầu cô một lần để tôi giữ lại một thứ cho riêng mình.’

‘Nhưng tôi muốn giúp!’ Hermione phản đối, quyết tâm không lùi bước.

‘Phải, nhưng cô không thể giải quyết vấn đề của tất cả mọi người, dù cô có muốn thế nào chăng nữa,’ Draco cay đắng nói. ‘Tất cả những gì cô khao khát là mọi thứ trở nên đúng đắn, nhưng trong trường hợp cô chưa nhận ra, thế giới hoàn hảo đó có chút ngoài tầm với của cô đấy.’

Hermione há hốc mồm nhìn Draco. Làm thế nào anh lại có thể phát hiện ra điều đó? Cô dễ dàng bị đọc thấu đến vậy sao?

‘Dù sao thì,’ Draco tiếp tục, ‘một khi chúng ta phá xong vụ này, mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Cô có thể quay về cuộc sống hoàn hảo với gia đình hoàn hảo của cô – ồ đúng rồi, cả với người chồng sắp cưới hoàn hảo của cô nữa.’ Anh nhở toẹt từ cuối cùng như thể đó là thứ gì bẩn thỉu và ghê tởm lắm.

‘Mọi chuyện sẽ không kết thúc như vậy đâu!’ Hermione nói to, điên cuồng nghĩ bất cứ điều gì để nói nhằm ngăn Draco rời đi. ‘Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, bất cứ điều gì anh làm, tôi sẽ không vờ như khoảng thời gian chúng ta có chưa từng tồn tại. Dù anh nghĩ về tôi thế nào chăng nữa thì tôi vẫn coi anh là một người bạn và bởi vậy tôi quan tâm đến anh. Tôi không muốn anh phải đau khổ. Vậy tại sao anh không thể nói với tôi đã có chuyện gì xảy ra?’

Mọi sắc màu biến mất sạch trên khuôn mặt Draco. Anh ngậy ra nhìn Hermione một lúc như thể mọi điều cô vừa nói quá sức khó hiểu. Cuối cùng, anh vươn tay, nhẹ nhàng gỡ những ngón tay của Hermione khỏi cổ tay mình.

‘Đừng nói thế. Hãy tin tôi khi tôi nói rằng sẽ dễ dàng hơn nếu cô để phần đau khổ cho tôi.’

Sự đau buồn tràn ngập trong giọng Draco khi anh nói những câu đó đâm vào Hermione mạnh đến nỗi cô thậm chí không hề phản đối khi anh buông tay cô rồi quay đi nói, ‘Ngày mùng 7 – thứ bảy này – chúng ta có thể điều tra quanh khu rừng.’

Tôi đã có sự cho phép của Kingsley, gặp tôi ở tiệm Brown lúc 4 giờ chiều.’

Rồi, để Hermione chôn chân tại chỗ cùng đám đông xì xào tụ tập lặng lẽ quan sát họ, anh bỏ đi. Hermione nhìn anh xa dần, trái tim đập dữ dội trong lồng ngực khi cô cố sắp xếp mọi chuyện vừa xảy ra trong đầu. Anh có ý gì khi bảo cô hãy cứ để phần đau khổ cho anh? Có phải anh đang cố nói rằng anh không muốn cô bị tổn thương khi trở thành một phần của cuộc đời anh?

Phải đến khi Draco biến mất vào Trụ sở Pháp sư Thủ tiêu Hermione mới thoát khỏi suy nghĩ của mình bởi một giọng nói quen thuộc đằng sau.

‘Hermione... vậy là sao?’

Hermione suýt bật cười khi cô nhận ra giọng nói ấy. Tất nhiên chuyện này sẽ xảy ra rồi. Chỉ là quy luật tự nhiên thôi, khi lần duy nhất cô và Draco cãi cọ và thể hiện tình bạn của họ ở nơi công cộng, Ron sẽ chứng kiến toàn bộ từ đầu đến cuối.

‘Em có thể giải thích –’ cô bắt đầu nói khi quay qua Ron, biết rằng mọi người vẫn quan sát họ nhưng chọn cách lờ sự hiện diện của họ đi.

Hermione xoay phắt lại, chuẩn bị tiếp tục đi tới lui tiếp khi đột nhiên có người hắng giọng đằng sau cô. Cô nhảy dựng lên, nhận ra người đứng đó là Shadow.

‘Bạn làm tôi sợ,’ cô nói, cổ mím cười nhưng chỉ có thể hơi nhăn nhó lại. ‘Sao bạn biết tôi ở đây?’

‘May là bạn không phải pháp sư hắc ám đang trốn chạy đây,’ Shadow nói, cười méo mó, chỉ xuống dấu chân Hermione để lại trên nền tuyết.

Hermione lo lắng cười. ‘Tôi đúng là thất bại thảm hại trong việc xóa dấu vết đúng không?’

Shadow không đáp lại câu trả lời yếu ớt của Hermione. Thay vì vậy, anh lặng lẽ đến gần băng ghế và ngồi xuống.

Cổ lơ đi tiếng tim động thành thịch trong tai, Hermione theo sau rồi ngồi xuống cạnh Shadow. Ghét sự im lặng nhưng không thể nghĩ ra điều gì để nói, cô cuốn một lọn tóc quanh ngón trỏ, cố xác định xem chính xác từ bao giờ ngay cả việc thở cũng trở nên khó khăn trước mặt Shadow. Từ bao giờ mỗi chi tiết của từng khoảnh khắc lại trở nên quan trọng với mình đến vậy? cô tự hỏi.

‘Bạn đang nghĩ gì thế?’ cuối cùng anh cũng hỏi, giọng trầm hơn bình thường.

‘Về chúng ta,’ Hermione không nghĩ đáp ngay. Và cũng táo bạo như lời nói vừa rồi, cô không muốn giữ bất kì bí mật gì giữa cô và Shadow. ‘Tôi đang nghĩ về việc mình cảm thấy thế nào khi gặp lại bạn.’

Một chút căng cứng nơi bờ vai là dấu hiệu chuyển động duy nhất Shadow lộ ra. ‘Và bạn cảm thấy thế nào?’ anh hỏi sau một khoảng dừng ngắn.

Hermione ngáp ngừng. ‘Tôi thấy... khác lạ.’

‘Ra vậy.’

Cô chậm chậm hít thở, thật cẩn thận, để trái tim đang đập điên cuồng được bình tĩnh lại. Anh đã làm gì cô chứ? Cô thật sự sợ hãi việc lộ mặt, nói to tên mình khi anh lắng nghe sao?

‘Tôi... tôi sắp cưới,’ cô cuối cùng cũng nói. Đúng vậy, cô kiên quyết nghĩ, mình sắp cưới Ron. Mình có Ron. Từ giờ trở đi Ron sẽ là người quan trọng nhất với mình.

‘Ra vậy.’

Hermione khó khăn nuốt khan. Nếu anh ấy không định nói thì cô phải nói. Cẩn môi, cô buột miệng, ‘Shadow, bạn có thực sự chắc chắn về việc này không?’

‘Sao lại không?’ anh hỏi, nhận ra ẩn ý đằng sau câu hỏi của Hermione. ‘Không phải bạn nói bạn muốn vậy sao?’

Giọng nói anh căng thẳng một cách kì lạ, như thể cổ họng anh đang thắt lại, như thể... anh đang nén nước mắt.

‘Tôi không biết nữa,’ Hermione thành thật nói. Bàn tay cô đan lại rồi lại rời ra trên đùi cô. ‘Tôi đã nghĩ về nó, và tôi biết đó là một việc đúng đắn; không phải vì tôi lo lắng mọi chuyện giữa chúng ta sẽ thế nào nếu trải qua chuyện này mà bởi tôi không thể... tôi không thể giữ mối quan hệ này khi tôi đã đính hôn. Anh ấy – bạn biết anh ấy thế nào rồi đây.’

Thay vì suy nghĩ về mối lo lắng của Hermione, Shadow lặng lẽ nói, ‘Tuyết đang rơi.’

Hermione nhìn lên và thấy Shadow nói đúng. Những bông tuyết trắng lớn, lấp lánh trong ánh mặt trời nhạt dần, lười biếng bay là là xuống mặt đất. Cô mím cười bất chấp sự rối bời của mình. Thật đẹp.

‘Chúng sắp biến thành mưa rồi,’ cô quan sát. ‘Trời không đủ lạnh để tuyết bám lại.’

‘Mừng là vậy. Tôi chưa bao giờ quá thích tuyết cả.’

‘Tại sao?’ Hermione tò mò hỏi, tạm thời quên đi nỗ lực hoàn thành mục đích của buổi gặp mặt.

Shadow nhìn về phía cô, đôi mắt xám lạnh lùng không chút cảm xúc. ‘Đó là thứ duy nhất lạnh lẽo hơn cả tôi.’

‘Ra thế,’ Hermione lầm bầm, không biết phải nói sao. Cô siết chặt lấy băng ghế mình đang ngồi lên, cố trấn tĩnh bản thân. Đây không phải lúc thảo luận về thời tiết. Họ gặp mặt với mục đích khác.

‘Starlight...’

‘Ừm?’

‘Nói tôi biết,’ Shadow nói, cuối cùng cũng quay lại đối thẳng mặt Hermione, ‘có thể cùng lúc vừa yêu và vừa căm ghét một người không?’

‘Ý bạn là gì?’ Hermione hỏi, bối rối.

‘Là... cô ấy, tôi không thể căm ghét bởi tôi yêu cô ấy, bởi cô ấy làm tôi yêu. Tôi muốn khiến cô ấy tổn thương, để cô ấy hiểu mình cần phải tránh xa tôi, nhưng làm vậy tôi lại càng làm đau chính mình hơn.’

Hermione thấy nước mắt chực trào ra. Cô ấy là ai? Người Shadow yêu là ai? Liệu cô ấy có quan trọng với Shadow đến nỗi anh phải tự hành hạ bản thân thế này không?

‘Nói cho cô ấy biết,’ cô thì thầm, nhớ lại cách Draco lạnh lùng gạt cô đi mới 2 ngày trước và cô đã tổn thương đến thế nào. Không, đó không phải trường hợp này... chuyện đó khác hoàn toàn với Draco... ‘Nói cô ấy nghe,’ cô lặp lại với giọng to hơn, cố lờ đi sự hiện diện liên tục của Draco trong tâm trí cô. ‘Nếu bạn không làm vậy cô ấy sẽ đi tìm người khác.’

‘Cô ấy đã có người khác rồi,’ anh nói thẳng. Đôi mắt anh xoáy vào Hermione khi nói điều đó, như thể tin rằng cô có câu trả lời tốt hơn cho câu hỏi của anh. ‘Nhưng tôi hiểu cô ấy cảm thấy thế nào rõ hơn cả bản thân cô ấy. Dù cô ấy nói với chính mình rằng mình yêu tên ngu ngốc kia, sâu thẳm trong lòng cô ấy biết mình sẽ không bao giờ có thể hạnh phúc trọn vẹn với hắn.’

‘Vậy bạn nên nắm lấy cơ hội đó,’ Hermione nhẹ nhàng nói. Cô đặt tay mình lên tay Shadow. ‘Nói với cô ấy rằng bạn yêu cô ấy trước khi cô ấy hoàn toàn tự thuyết phục mình rằng tình cảm của cô dành cho bạn trai mãnh liệt hơn tình cảm dành cho bạn.’

Shadow siết tay tại dưới bàn tay Hermione. ‘Cô ấy không yêu tôi. Một người như cô ấy không bao giờ có thể cảm thấy điều gì ngoài thương hại tôi. Bạn... cô ấy... cả hai đều mù quáng bởi sự thương hại.’

Hermione rút tay lại, đau nhói vì lời buộc tội của Shadow. Sao cô lại liên tưởng đến Draco mỗi khi Shadow nói điều tương tự như vậy? Họ thật giống nhau, chỉ trừ việc Shadow có thể mở lòng với cô.

‘Không đúng,’ cô cuối cùng cũng giận dữ nói. ‘Bạn có ý nghĩa với tôi nhiều hơn là bạn nghĩ đấy Shadow. Nhưng... nhưng bạn giống hệt anh ấy – người đàn ông tôi nhắc đến trong thư. Luôn luôn khắc nghiệt và lãnh đạm với tất cả mọi thứ xung quanh, không bao giờ tin rằng sẽ có người quan tâm đến mình...’

Hàm Shadow đan lại. Anh dường như cũng bị xúc phạm bởi điều Hermione nói bởi anh cũng dịch ra xa và quay lưng lại với cô.

Sự im lặng bao trùm lấy họ, sự im lặng ngọt ngào chỉ càng thêm khó chịu bởi cơn mưa tuyết dày đổ xuống người họ. Cuối cùng, khi Hermione không thể chịu đựng sự căng thẳng lâu hơn được nữa, Shadow lên tiếng.

‘Nếu bạn quan tâm đến tôi nhiều như bạn nói,’ anh nói, lưng vẫn quay về phía Hermione, ‘cởi áo choàng ra.’

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Draco chắc chắn cô sẽ nói không. Anh đã biết trước điều đó, biết trước cô sẽ rút lại lời đề nghị của chính mình. Anh không bao giờ hiểu tại sao Hermione có thể được phân loại vào Gryffindor, với sự tự tin và lòng can đảm cô thiếu khi không đương đầu với những pháp sư hắc ám.

Nhưng dù tự tin với giả thuyết của mình, anh vẫn thầm hi vọng – không, mong ước cháy bỏng – rằng cô sẽ đồng ý. Nếu cô có thể vượt qua nỗi sợ để mất Shadow... nếu cô có thể làm vậy chỉ để chứng minh rằng cô quan tâm...

‘Tốt thôi.’

Draco cứng người. ‘Tốt thôi?’ anh chậm chậm nhắc lại.

‘Tôi sẽ làm,’ cô khẽ nói. ‘Nếu điều đó làm bạn tin tưởng, tôi sẽ làm.’

Trong lòng Draco quặn lại đau đớn trước câu nói của cô. Tại sao? Tại sao cô lại ngoan ngoãn một cách ngốc nghếch đến vậy? Anh muốn quay phắt lại và giữ khả năng phán đoán vào trong óc cô. Logic và lí lẽ yêu cầu của cô bay đâu cả cả rồi?

Hermione Granger thực sự sẽ không mù quáng yêu quý và tin tưởng anh. Starlight và Hermione là một sao?

Tất nhiên là thế rồi, anh tức tối nghĩ. Chẳng phải hôm trước Hermione đã đòi anh phải tin tưởng cô và rằng cô quan tâm đến hạnh phúc của anh sao? Cả hai y hệt nhau đến từng đặc điểm; họ nhất định là một.

‘Sau đó bạn có định tiết lộ mình là ai không?’

Draco không trả lời câu hỏi của cô. Anh có định lộ mình cho cô không? Anh thậm chí cũng không biết.

Giờ cơn mưa tuyết đã biến thành mưa. Mọi vật quanh Draco đều xám xịt, ẩm ướt

và lạnh lẽo. Anh rùng mình. Không khí dường như phản ánh sự rối loạn sôi sục trong anh.

Đột nhiên Draco thấy sức nặng của Starlight ở đầu ghế bên kia được nhắc lên khi cô đứng dậy; vài giây sau, đôi tay cô xuất hiện trong thình không trước mặt anh, ngón tay siết lại quanh chất liệu vô hình của chiếc Áo Khoác Tàng hình che chắn cô khỏi Draco.

Tức thì Draco tràn ngập hối hận. Anh không thể phủ nhận mình không yêu cô được nữa, dù cô là Starlight hay Hermione. Nhưng nếu đó là sự thật, anh có quyền ép cô hành động trái với ý muốn của mình không? Sự tội lỗi trào lên trong anh. Không thể ngăn mình được nữa, anh vội vã đứng dậy và nói, ‘Không, đừng –’

Nhưng đã quá muộn. Starlight đã buông chiếc áo choàng xuống. Nó rơi khỏi người cô không mấy duyên dáng, đáp xuống thành đồng trên nền đất đầy tuyết tan, lập tức để lộ dáng người nó đã giấu kĩ suốt bao lâu nay.

Không thể quay lại nữa rồi. Sâu thẳm bên trong Draco đã biết trước điều đó, nhưng sự nghi ngờ của anh vừa mới được xác nhận, máu anh đông lại trước cảnh tượng Hermione Granger đứng đó thay vì Starlight.

‘Tôi là –’

‘Hermione,’ Draco nói nốt. Cái tên thật lạ lẫm trên đôi môi tê dại của anh. ‘Hermione Granger. Bạn là Hermione Granger.’

‘Bạn biết tôi sao?’ cô thì thầm, nhìn chăm chăm vào Draco dưới mái tóc ướt. Cô kinh hoàng.

‘Tôi đã dõi theo bạn...’

Đôi mắt cô mở lớn. ‘Ý bạn là...?’

‘Tôi không thể nói là mình ngạc nhiên,’ anh đáp, tránh câu hỏi của cô. ‘Hermione (anh không thể dừng gọi tên cô khi đã vượt qua trở ngại lần đầu tiên dùng nó), ‘bạn làm gì ở đây?’

‘Tôi –’

‘Ron Weasley thì sao? Anh ta là người bạn yêu đúng không?’ Draco hỏi, giọng run run vì cố gắng kiềm chế cơn phần nộ dâng lên trong anh chỉ bởi ý nghĩ về Ron. ‘Sao bạn còn ở đây với tôi khi anh ta rõ ràng đã nói không muốn bạn gặp tôi nữa?’

Đôi mắt cô thoáng hiện vẻ thách thức. ‘Anh ấy không có quyền quyết định tôi sẽ ở cùng ai.’

‘Bạn thật cứng đầu,’ Draco thờ ơ nhận xét. Nhưng bên trong anh đang cháy bỏng... cháy bỏng với khao khát được nói cho cô... được giải thích...

‘Xin bạn,’ Hermione đột nhiên thốt lên, vươn tay nắm lấy áo Draco, ‘xin bạn, Shadow, tháo mặt nạ ra đi. Bạn là ai?’

Ngón tay Draco vô thức nắm lấy tay cầm đũa phép. Chỉ một câu thần chú đơn giản thôi, anh có thể làm được. Anh có thể bỏ cái mặt nạ đáng ghét này xuống. Cô ấy sẽ nhìn thấy những vết sẹo của anh và... và chuyện sẽ kết thúc.

Hi vọng nhỏ nhoi Draco dám nuôi dưỡng trong khoảnh khắc ngắn ngủi tuyệt vọng ấy vỡ vụn. Sao anh có thể tự thuyết phục rằng mình xứng đáng có một kết cục hạnh phúc chứ? Không, anh không xứng đáng. Chỉ thế thôi. Anh thả lỏng cái ghì chặt ở đũa phép và để tay buông xuống.

‘Shadow?’

Và đột nhiên mọi thứ xung quanh Draco biến mất. Anh không còn cảm thấy cơn gió làm tê tái da thịt anh, không còn nghe thấy âm thanh chói tai của cơn mưa rơi xuống mặt đất... tất cả những gì anh có thể thấy là Hermione – Starlight – đứng đó

trước mặt anh, năn nỉ anh trả lời cô.

Bất lực để cảm xúc điều khiển lí trí, Draco thấy bàn tay mình tự động với ra nắm lấy cổ tay Hermione và kéo cô lại gần anh. Dù đang run rẩy đến không kiểm soát được, anh vẫn cảm nhận được trái tim đập yếu ớt nhưng rất nhanh của cô qua lớp áo chùng ướt nhẹp của cả anh và cô – hay có lẽ đó là nhịp đập của chính trái tim anh?

Không, anh điên cuồng nghĩ, giờ đó không phải là vấn đề. Điều quan trọng lúc này là Hermione đã ở đây với anh bất chấp sự suy xét của cô. Choáng váng bởi sự vui mừng của phát hiện ấy, Draco không thể kiềm chế bản thân bằng lí lẽ được nữa. Phản kháng cũng không ích gì; anh đã từ bỏ suy nghĩ và đầu hàng ham muốn rồi.

Anh đã vượt qua ranh giới cuối cùng. Giờ chỉ còn duy nhất một điều anh phải làm.

Dịu dàng, anh nâng bàn tay run rẩy lên cầm cô và nghiêng đầu cô về phía sau. Anh có thể thấy sự van xin âm thầm trong mắt cô bảo anh dừng lại, nhưng bây giờ điều đó là không thể. Không nghĩ ngợi, thậm chí không cân nhắc ảnh hưởng của hành động này, anh xóa bỏ khoảng cách còn lại giữa họ và đặt môi mình lên môi cô.

~~*~*~*~*o~*~*~*~*

~Môi anh thật lạnh. Không, đó là một câu nói giảm; môi anh như băng đá trên môi cô.

Nhưng cùng lúc ấy, dường như ngọn lửa lâu nay vẫn âm ỉ trong cô cháy bùng lên.

Cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy; như thể cô đang rơi, rơi vào bất tận; chìm trong tiếng đập của chính trái tim mình, với chỉ sự hiện diện của Shadow để bám víu vào. Cô không quan tâm đến việc mình đang ướt nhẹp. Tất cả những gì cô muốn là Shadow sẽ mãi mãi ôm cô như thế này.

Nụ hôn không giống với bất cứ điều gì cô từng trải nghiệm. Nó dịu dàng và thận trọng, thô bạo và dịu dàng, say đắm và ngọt ngào – tất cả cùng lúc. Vị mằn mặn mà cô đoán là nước mắt của anh hòa lẫn với những giọt nước mưa vương vấn trên môi họ, để lại một vị chua xót trong miệng cô; nhưng cô vẫn ham muốn nhiều hơn.

Dù đấu tranh phải dứt ra, cô không đủ ý chí để làm điều đó, thay vì vậy, cô cuối cùng lại vùi sâu hơn vào nụ hôn.

Khi họ cuối cùng cũng rời nhau ra, Hermione thấy má mình cũng có vệt nước mưa và nước mắt. Khi sự mơ hồ trong đầu cô bắt đầu tan đi, cô vẫn níu lấy Shadow, nức nở vào vạt áo chùng anh chẳng vì lí do cụ thể gì.

Cuối cùng, cô run rẩy hỏi, ‘Anh là ai?’ Hơi nhích người ra, cô chạm vào mặt nạ anh, rồi lướt ngón tay xuống nửa dưới khuôn mặt lộ ra của anh. ‘Sao anh không nói với em?’

Shadow quay đầu qua một bên để bàn tay Hermione buông xuống. ‘Đừng chạm vào anh,’ anh nói giọng ghèn ghẹt. ‘Đừng...’

Hermione rút tay lại ép vào ngực mình, nơi đau đớn như thể có người vừa thọc một nhát dao qua. ‘Tại sao?’ cô hỏi, nước mắt lại trào lên. ‘Sao anh không tin rằng em sẽ không biến mất như mọi thứ khác trong cuộc đời anh?’

Tin đồn bay xa. Trong sự chán nản, kinh ngạc và sự hài lòng thầm kín của Draco, khi anh đến sở làm ngày hôm sau, mẩu trò chuyện rời rạc đầu tiên anh nghe được là Hermione Granger đã hủy hôn với Ron Weasley. Bình thường thì những sự kiện vặt vãnh đó không phải là chủ đề bàn tán trong Bộ, nhưng bởi đây là Hermione và Ron, những người đã sát cánh chiến đấu cùng Harry Potter, cả hai đều là những Thần Sáng lừng danh và được kính trọng, cuộc sống riêng tư của họ vì thế mà bị soi mói hơn so với các nhân viên bình thường của Bộ. Ngoài ra, việc hai người đó ở bên nhau là chuyện được thừa nhận công khai từ hồi ở Hogwarts nên việc tuyên bố chia tay thật không thể ngờ nổi.

Draco không có nhiều thời gian suy ngẫm về tin tức ngạc nhiên này bởi khi đi xuống sảnh ngoài, anh không thể không cảm thấy da mình cứ râm ran như bị kim châm. Là anh tưởng tượng hay số người đồng đến bắt thường đi qua anh đều nhìn anh với vẻ hoài nghi? Máu anh đông lại. Liệu có phải họ đã biết...?

Câu hỏi của anh được trả lời khi anh len vào một trong những thang máy chật ních.

Khi nó bắt đầu đi lên, anh tình cờ nghe lỏm được hai phù thủy trung niên thủ thỉ với nhau.

‘Tôi nghe nói cô ấy yêu người khác,’ người đứng sau Draco thì thầm với bạn mình.

‘Không phải là Draco Malfoy sao?’ bà bạn phần khích rủ rỉ lại.

‘Thật á?’

‘Ồ thì bà biết đấy, Viola – cô gái trẻ xinh xắn làm ở Đội Truy bắt Người sói – nói rằng cô Granger vừa đến đó hôm trước và đề nghị xin phép cho cô ấy và Malfoy đảm nhận vụ sát hại bà Malkin...’

‘Hmmm... ừm, chúng ta không nên kết luận vội vàng vậy, nhưng tôi đồng ý là chuyện này khá khả nghi. Draco Malfoy đấy! Và đặc biệt là với sự tín nhiệm cao của Potter với cậu ta!’

‘Ừ đúng rồi, nhưng Viola nói hai người họ rất căm ghét nhau hồi còn đi học. Tưởng tượng được không!’

‘Bà không nên ngạc nhiên như vậy... Draco Malfoy đã từng là Tử thần Thực tử... Không có gì khó hiểu nếu cậu ta cư xử như vậy...’

‘Nhưng tại sao cô Granger lại muốn đâm đầu vào rắc rối như cậu ta chứ? Thật là, cậu Weasley tốt hơn nhiều...’

‘Suyt, Daphne, cậu ta ngay trước mặt chúng ta đấy...’

Xuyên suốt cuộc trò chuyện ấy, Draco càng ngày càng bức bối hơn. Anh quay lại, và với mọi sự điềm tĩnh mà anh có thể gom được, lạnh lùng nói, ‘Đúng vậy, và anh ta sẽ biết ơn nếu mấy bà già như hai người thôi tán nhảm về vấn đề không liên quan đến họ đi đấy.’

‘Tốt thôi!’ bà già tên Daphne nói, khịt mũi về bị sỉ nhục ghê gớm.

‘Đi nào Daphne, chúng ta xuống tầng này...’ bạn Daphne nắm cổ tay bà kéo ra xa, không quên ném cho Draco cái nhìn cực kì khó ưa.

Draco đảo mắt. Anh thèm quan tâm nếu hai bà già đầu rồng kia ghét mình sao?

Nhưng trong lòng anh vẫn thấy khó chịu. Nếu tất cả mọi người đều tin rằng anh là người phá vỡ mối quan hệ của cặp đôi hạnh phúc kia thì việc bị hai bà thư kí không ưa sẽ là mối bận tâm nhỏ nhất nhất của anh...

Tất nhiên khi Draco bước vào Trụ sở Pháp sư Thủ tiêu, mọi tiếng chuyện trò lập tức ngưng bật. Vài đôi mắt liếc về anh trước khi vội vã sụp xuống. Draco thở dài.

Nếu đó là cách chuyện xảy ra...

Lờ đi phản ứng mà sự xuất hiện của anh mang lại, Draco băng qua căn phòng. Đây là lúc anh thấy biết ơn vì sự hỗ trợ của Harry một năm trước khi giúp anh giành được một văn phòng riêng. Anh đến bên cánh cửa đề ‘Draco Malfoy’, kéo nó mở ra rồi bước vào.

Draco cởi chiếc áo choàng, cúi thả ném nó lên ghế bằng một tay và tay kia thì đóng lại cánh cửa phía sau. Một chồng thư nằm ngay ngắn trên bàn anh. Draco không thể không nhếch mép cười. Dù Kay phiền nhiễu và thiếu sót, anh phải thừa nhận cô giúp ích rất nhiều trong mấy việc vặt. Anh cũng thấy cô đã tiến xa

trong kỹ năng của một Pháp sư Thủ tiêu; vừa hôm trước, khi cô và một nhóm khác đi giải quyết vụ quỷ hút máu, báo cáo kết quả viết rằng cô là người đã tìm ra và hạ gục mục tiêu.

Tất nhiên, Draco cho là thành tích này của Kay là do có sự ảnh hưởng và chỉ dẫn của anh.

Ngồi xuống, Draco xem xét qua đồng thư từ. Lá thư duy nhất hơi có chút thú vị anh nhận được là từ Pansy Parkinson, người hiện đang là tù nhân trong ngục Azkaban và sắp được phóng thích vào 3 tháng tới. Draco lướt qua nó mà không có chút hứng thú thực sự nào trước khi quăng nó sang một bên. Anh không mấy quan tâm đến những lời kể khổ và bày tỏ tình yêu của Pansy. Chỉ bởi cô ta vào ngục Azkaban vì bảo vệ nơi ở của anh khi cô bị tra hỏi trong cuộc chiến không có nghĩa là anh nợ gì cô ta.

Giờ anh chẳng có việc gì để làm. Suốt năm trời, cuộc sống anh xoay quanh những nhiệm vụ anh được giao và việc hoàn thiện Độc được Bả Sói II. Lúc này, những nhiệm vụ kia đều được tạm hoãn vì vụ Malkin và Độc được Bả Sói II cũng đã hoàn thành. Hoặc ít nhất là anh nghĩ vậy. Thật ra ngay cả sau đêm làm xong nó, anh vẫn không hoàn toàn tin tưởng rằng nó hiệu quả. Nó cần được thử nghiệm... nhưng trên gì? Anh không có thời gian; hôm sau anh và Hermione sẽ chuẩn bị lên đường lần tìm Noah Lawley và họ cần độc được đó.

Mình sẽ bắt chéo ngón tay cầu may và mong rằng nó thành công, Draco dần đổi nghĩ.

Tâm trí Draco lại miễn cưỡng trôi về Hermione. Anh không thể không tự hỏi liệu tin đồn có thật không, và chỉ bị dập tắt khi nhận ra chuyện có khả năng cao là Ron hủy hôn chứ không phải ngược lại. Sau khi anh bỏ Hermione lại hành lang, anh đã thấy

Ron đến gần cô rồi bỏ đi.

Một cảm giác thỏa mãn hết sức dâng lên trong Draco khi anh cân nhắc mức độ liên quan của mình trong rắc rối mối quan hệ của họ. Anh đã biết trước Ron sẽ không thể chịu đựng tình bạn của Hermione với người hằn cấn ghét nhất. Có phải chuyện đã lên đến đỉnh điểm sau khi Hermione cầu xin Draco tha thứ cho cô, Ron không thể chịu đựng nổi gánh nặng khi phải giả vờ chấp thuận quan điểm của Hermione về Draco?

Mình đã giúp cô ấy, Draco hần học nghĩ. Mình giải thoát cô ấy khỏi gã ngu xuẩn dần dện kia.

Nhưng có thật là anh đã giúp cô? Tâm trí anh thoáng nhớ lại chiều hôm trước. Sự tổn thương trong mắt cô khi anh từ chối gỡ mặt nạ xuống... anh không thể quên được. Hình ảnh cô đứng trong mưa, nước mắt chảy dài trên gò má sẽ mãi mãi khắc sâu vào tâm trí anh đến hết cuộc đời.

Sao anh lại làm vậy? Thậm chí bây giờ anh cũng không hiểu nổi. Cô đã đứng trước mặt anh, chỉ trừ việc quỳ xuống và cầu xin sự tin tưởng của anh. Cơ hội được cướp cô đi và làm cô mãi mãi thuộc về anh đã nằm trên đĩa dâng lên trước mặt anh, nhưng anh lại từ chối nó.

Anh phải làm gì đó. Nếu anh tiếp tục mãi trốn tránh, anh sẽ không bao giờ có được cô. Anh phải cho cô biết, khi mọi ràng buộc giữa cô và Ron đang chuẩn bị đứt rời.

Giờ là lúc nói cho cô mọi chuyện.

Bị suy nghĩ này thúc giục, Draco lục lọi một trong những ngăn kéo của mình tìm giấy da. Anh thấy vài tờ và đặt trên mặt bàn. Cầm chiếc bút lông cắm trong lọ mực, anh kéo mảnh giấy da lại gần và bắt đầu viết.

Hermione thân mến,

Trước khi nói bất cứ điều gì, xin cho phép anh được xin lỗi. Từ khi anh bỏ em lại ở công viên, anh đã hành hạ bản thân lặp đi lặp lại buổi gặp gỡ của chúng ta trong đầu, nhớ mọi điều anh đã nói mà không cân nhắc đến cảm xúc của em. Mọi thứ hôm qua anh đã làm... anh xin lỗi vì tất cả điều đó. Hơn hết thấy, anh xin lỗi vì không đủ can đảm hé lộ bản thân. Anh đã ích kỷ nghĩ rằng anh có thể nhận từ em mà không cần trao lại. Nhưng giờ anh đã nhận ra, và đã đến lúc giải thích mọi chuyện với em.

Trước thử thách liên bộ, anh đã mất tất cả hi vọng trong việc tìm được ai đó thấu hiểu mình. Trưởng thành, anh chưa bao giờ biết mình là ai hay mình đáng ra phải trở thành ai. Anh lang thang, vâng lệnh người trên và ra lệnh kẻ dưới. Anh làm vậy để đạt được một mục tiêu duy nhất: trở thành kẻ hầu cận thân tín nhất của Chúa tể Hắc ám. Mục tiêu đó đã trở thành lí do tồn tại và anh đã cống hiến cả sinh mạng mình để

hoàn thành nó. Anh chưa hề dừng lại để yêu thương bất cứ ai hay bất cứ thứ gì. Nhưng tất nhiên anh đã kể với em đa số những việc ấy rồi.

Mục đích của lá thư này không phải để giải thích rõ hơn hoàn cảnh của anh. Trong lá thư này, anh định tiết lộ hai bí mật duy nhất vẫn được giữ kín: cảm xúc và danh tính thật của anh.

Anh yêu em, Hermione. Anh đã yêu em kể từ ngày chúng ta gặp trong thang máy sau một năm không hề thấy nhau. Có lẽ anh thậm chí còn yêu em trước lúc ấy, khi chúng ta vẫn còn là kẻ thù ở Hogwarts hay sau này là cuộc chiến. Có lẽ anh đã liên tục căm ghét và yêu em suốt cả cuộc đời mình.

Nhưng trước khi đào sâu vào đó, hãy để anh giải thích chuyện này với em. Kể từ buổi gặp mặt tình cờ trong thang máy, anh đã dõi theo em. Ban đầu anh chỉ vô thức làm điều đó mỗi khi chúng ta tình cờ chạm mặt nhau. Anh nghĩ thật phiền phức khi chúng ta liên tục đụng mặt những lúc anh ít ngờ đến nhất, nhưng dần dần, điều đó phai nhạt đi. Anh bắt đầu muốn ở bên em bởi chỉ khi ấy sự đề phòng của anh mới biến mất và anh thấy mình thật thanh thản. Và bởi em càng cố chấp tin tưởng anh bất kể quá khứ đáng ngờ của anh bao nhiêu thì anh càng yêu em bấy nhiêu. Em không hề thôi tin tưởng anh, và đó là điều có ý nghĩa lớn lao nhất với anh.

Đó thực sự là anh, người anh biết em sẽ không bao giờ yêu thương. Đó là tại sao anh dựa vào Shadow – anh ta cho phép anh được đến gần em và nhìn vào phần trái tim em không hề hé mở với bất kì ai. Em tin tưởng Shadow nhiều hơn tin tưởng anh. Nhưng anh đã làm tổn thương và phản bội em khi là Shadow, và anh sẽ luôn hối hận điều đó một khi anh còn sống.

Nhưng anh không thể nói thế là đủ: anh yêu em. Em là tất cả với anh, Hermione, và anh không hề dối trá khi nói điều đó. Em là lí do anh yêu thương, anh căm ghét, anh cười, anh khóc... lí do anh cảm thấy bất kì điều gì. Trước em, anh không có gì và anh cũng sẽ không có gì sau khi em bỏ đi. Kể cả nếu em không còn tin anh nữa, ít nhất hãy tin vào tình cảm của anh dành cho em. Anh không biết liệu anh có thể sửa chữa mọi tổn thương anh đã gây ra trong mối quan hệ của chúng ta hay không, nhưng hãy hiểu rằng thậm chí nếu em không thể đáp lại tình yêu của anh, anh cũng sẽ không bao giờ ngừng yêu em.

Và giờ đến bí mật thứ hai. Em đã nhận ra anh là ai chưa? Nếu chưa, anh cũng sẽ không giữ bí mật lâu hơn nữa.

Mãi mãi thuộc về em,

Draco Malfoy

Draco gấp tấm giấy da lại làm hai, nhét nó vào phong bì và cẩn thận viết ‘Hermione Granger’ vào mặt trước. Tuy nhiên, ngay khi anh viết xong tên cô, anh buông bút lông và đẩy lá thư ra xa như thể đó là một thứ ghê tởm. Anh không thể gửi lá thư như vậy cho Hermione được. Anh suýt cười vào ý nghĩ ngớ ngẩn ấy. Anh đã nghĩ gì vậy chứ?

Cô ấy là người anh đang nghĩ đến. Cô ấy là người khiến anh phải quỳ gối xin tha thứ. Nhưng anh sẽ chịu đựng mọi sự bẽ bàng vì cô. Nếu cô có thể yêu anh, anh sẽ làm bất cứ điều gì. Anh sẽ không bao giờ làm cô tổn thương hay nói dối cô lần nữa.

Chắc chắn là vậy. Anh sẽ ở bên cô mãi mãi, dù là Draco hay Shadow, bất cứ người nào cô thích... anh sẽ thay đổi bản thân mãi mãi chỉ cần một lời của cô.

Nhưng cô vẫn yêu tên hôn phu vô dụng thảm hại của mình. Ron Weasley – người rõ ràng không hề làm gì vì cô. Cô vẫn ở cạnh hắn dù bao lần hắn làm cô khóc hoặc quăng cô sang bên như một món đồ. Tại sao?

‘Chết tiệt,’ anh gầm gừ, chộp lấy cái chặn giấy đã nứt trong ngăn kéo đang mở và ném mạnh nó vào tường. Âm thanh thủy tinh vỡ vụn làm dịu bớt sự bức tức trong anh, dù không nhiều lắm.

Và rồi, cũng đột ngột như khi nó đến, cơn phẫn nộ của Draco biến mất. Anh đổ người xuống ghế, hoàn toàn kiệt sức. Anh bị sao vậy? Có phải số phận anh là bị khóa chặt trong vòng lẩn quẩn này mãi mãi? Luôn phải mang gánh nặng quá khứ và lỗi lầm của hiện tại mà không được ánh sáng dẫn đường ở cuối chân trời... Thật là một cuộc sống khốn cùng. Không độc được nào có thể cứu anh khỏi nỗi đau này; nhưng bằng những năm sống sâu trong rừng rậm, anh cuối cùng đã có thể chấp nhận cuộc sống như vậy.

Nhưng Hermione đã cho anh cơ hội để thoát khỏi nó. Cô đã vươn bàn tay về phía anh... và anh đã lướt qua cô.

Draco nhìn xuống lá thư vẽ ghê tởm. Anh sẽ đốt nó. Có lẽ phá hủy bằng chứng ít nhất sẽ giúp anh bóp ngạt vài cảm xúc đang kìm chặt lấy mình. Nhặt đũa phép lên,

Draco lẩm bẩm, ‘Incen –’

‘Ngài Malfoy?’

Draco ngẩng phắt lên. Kay mở hé cửa và thò đầu vào.

‘Gì vậy?’ anh hỏi, đặt đũa phép lại lên mặt bàn và xoay ghế lại.

‘Ông Shacklebolt muốn gặp ngài.’

‘Không đợi được một lúc sao?’ Draco bực mình hỏi.

Kay chớp mắt. ‘Ông ấy nói về vụ sát hại Malkin ạ,’ cô rụt rè đáp.

Draco thở dài. ‘Được rồi,’ anh nói, đứng dậy nhét đũa phép vào túi. ‘Jamison, tiện thể ngày mai gửi đồng bưu cú ở bên trái bàn tôi nhé. Tôi không ở đây nên không tự làm được.’

‘Dạ vâng, thưa ngài!’ Kay hăng hái nói. ‘Chúc ngài may mắn trong cuộc truy bắt ngày mai ạ!’

Draco gật đầu và bước qua cô. Shacklebolt muốn gì chứ? anh cúi kính nghĩ, nhìn quanh tìm Giám đốc. Minh tưởng đã nói rõ rằng mình không nhận lệnh ông ta khi đang làm vụ này rồi mà...

‘Malfoy, đằng này...’

Kingsley đang đứng cùng Giám đốc Thần Sáng, Gawain Robards, nhưng thấy

Draco, ông bỏ đồng nghiệp mình lại và tiến đến gần anh.

‘Gì vậy? Draco nói, dừng giữa đường.

‘Vụ người sói thể nào rồi?’

Draco nhướn một bên lông mày vẽ cảnh giác, ‘Đó là tất cả những gì ông muốn hỏi?’

‘Đúng và không,’ Kingsley nghiêm nghị trả lời. ‘Tôi cũng muốn cảnh báo cậu trước khi cậu đi ngày mai.’

‘Cảnh báo tôi về cái gì?’

Kingsley khoanh tay lại. ‘Về hành xử thiếu suy nghĩ. Cậu có thể cho rằng mình giỏi giang trong việc điều khiển bạn cũ của mình, Malfoy, nhưng Greyback đã có –’

‘Tôi không hề,’ Draco tức tối cắt lời. ‘Tôi không nghĩ mình giỏi giang. Nhưng tôi biết mình đang làm gì. Ông không cần phải đối xử với tôi như mấy đứa thực tập hăm hở trong nhiệm vụ đầu tiên đâu.’

‘Việc này khác với mấy thứ dễ dàng trước đây tôi giao cho cậu,’ Kingsley gằn giọng, chìa ngón tay vào ngực Draco. ‘Greyback đang mưu tính gì đó, và dù là gì đi nữa thì nó đang theo đúng hướng hần muốn. Hần là hiểm họa khôn lường hơn cậu tưởng nhiều, đặc biệt là khi cậu mang theo Hermione Granger...’

‘Tôi đâu có bảo cô ấy đi cùng,’ Draco lẩm bẩm.

‘Vậy thì thật tuyệt vời khi cô ấy quyết định theo cùng,’ Kingsley gay gắt nói. ‘Tôi tin bộ não của cô ấy sẽ kiểm chế được tính khí của cậu.’

‘Ông còn muốn nói gì với tôi nữa không?’ Draco nói to, lơ đi mong muốn cãi lại lời Kingsley. Bất đồng với Giám đốc chưa bao giờ là ý hay.

Kingsley lừ mắt nhìn Draco. ‘Có đấy. Đảm bảo hãy bảo vệ cô ấy.’

Draco nổi sung. Tất nhiên anh sẽ bảo vệ cô rồi. Kingsley đang cố nhấn mạnh điều quái gì vậy? Rằng anh sẽ để Hermione bị thương khi anh phụ trách cô sao?

‘Cô đợi lâu chưa?’

Hermione giật bắn người khi nghe giọng Draco. Xoay phắt lại, cô thấy anh đứng ngay sau mình. Anh trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị, tay cầm một lọ nhỏ.

‘A-anh đến muộn,’ cô hồi hộp ấp úng.

‘Chúng ta đều bồn chồn đúng không?’ anh nói, không có chút cợt nhả nào. Anh ngồi xuống bàn đối diện Hermione, chăm chú quan sát cô vài giây trước khi thêm vào,

‘Xin lỗi vì đã đến muộn.’

‘Không cần xin lỗi,’ Hermione dịu dàng nói. Cô nhìn xuống mặt bàn, không thoải mái khi biết má mình lại nóng lên. ‘Tôi – chuyện là – tôi –’

Cô vẫn có thể cảm nhận đôi mắt anh đang nhìn cô. Ngộ ngậy trên ghế, cô cố gắng hết sức nghĩ ra điều gì để nói, nhưng không gì sáng suốt nảy ra trong óc cả.

‘Malfoy,’ cô cuối cùng cũng lí nhí, ‘Tôi đại loại đã hủy –’

‘Tôi biết,’ anh cắt lời. Hermione ngẩng lên nhìn anh đầy hi vọng, nhưng anh đang kiên quyết nhìn xuống lọ nhỏ mình cầm. ‘Tôi đã nghe nói.’

‘Vậy anh đã nghe về – về phần liên quan đến anh rồi ư?’ Hermione rụt rè hỏi, lo lắng vì tin đồn lan truyền trong Bộ đã đến tai Draco. Thật mất mặt... cô nghĩ, lấy tay che mặt.

‘Tôi – đúng. Tôi nghe rồi.’

‘Ồ.’

‘Cô có thể gọi tôi bằng tên, cô biết đấy.’

Hermione hạ tay xuống, sửng sốt. ‘Gì cơ? Tại sao?’

Draco lườm cô. ‘Nếu không muốn thì không cần làm,’ anh chống chế, ngượng ngùng thấy rõ.

Hermione vô thức mỉm cười. ‘Tôi sẽ làm vậy,’ cô nói, tâm trạng có chút nhẹ nhõm hơn. ‘Tôi chỉ ngạc nhiên bởi anh đề nghị thế thôi.’

‘Cô trông như một đứa ngốc khi cười như vậy đấy Granger,’ Draco đáp, đảo mắt.

‘Hermione.’

‘Gì thế?’

Hermione mỉm cười lần nữa, tạm quên đi việc cô không nên cảm thấy hạnh phúc vào lúc này. ‘Gọi em là Hermione.’

‘Tôi không muốn,’ anh đáp trả, nhưng không hiểu sao Hermione biết là anh nói dối.

Cô khúc khích. Có những thứ chẳng bao giờ thay đổi.

Một lúc sau, ý nghĩ hiện lên trong đầu Hermione. Cô từ tốn nói, ‘Draco... hôm đó ý anh là gì? Về việc... để phần đau khổ lại cho anh...’

‘Quên đi,’ anh lập tức nói, như thể đợi cô hỏi mình. Anh có vẻ lại ngượng ngùng lần nữa. ‘Tôi không có ý gì cả.’

Một lời nói dối khác. ‘Anh không phải chăm sóc cho em, biết chứ,’ Hermione khẳng định. ‘Anh thực sự nghĩ có thể bảo vệ em bằng cách đẩy em ra xa? Mọi chuyện không xảy ra theo cách đó, Draco.’

‘Tôi không bảo vệ cô,’ anh gắt. ‘Đừng kết luận vội vàng thế. Tôi chỉ không muốn bị những đứa bạn ngu ngốc của cô trách mắng vì làm cô buồn thôi.’

‘Anh không hề làm em buồn,’ Hermione nhẹ nhàng nói. ‘Em thích ở bên anh.’

Giờ thì không nhằm lẫn được. Draco đang thực sự đỏ mặt. ‘Cô ít nhất không buồn vì chia tay với Weasley sao?’ anh lẩm bẩm, nhìn đi chỗ khác.

Hermione cứng người lại. Bằng một giọng vui vẻ gượng gạo, cô trả lời. ‘Không thành vấn đề. Em không... chuyện dù sao cũng không bao giờ thành được. Chúng em chỉ cần chút thời gian rời xa nhau thôi.’ Và em cần thời gian để nghĩ xem trái tim mình thật sự thuộc về ai, cô thầm nghĩ thêm.

‘Cô đang nói dối,’ Draco thẳng thừng nói, nhưng không đề cập thêm về chủ đề ấy.

‘Chúng ta nên xuất phát thôi chứ?’

‘Mmm,’ Hermione lẩm bẩm, không thể hiện bất cứ dấu hiệu gì mình muốn rời đi.

‘Anh có hay đến đây không Draco?’

‘Thỉnh thoảng,’ anh nhún vai đáp. Anh nhét cái lọ nhỏ đang cầm vào túi áo ngực dưới áo chùng và ngồi xuống. ‘Sao?’

‘Em đã thấy anh ở đây,’ Hermione giải thích. ‘Anh luôn luôn uống trà mâm xôi đúng không? Với sữa và đường, hai viên nếu đó là một ngày suôn sẻ và một viên nếu tâm trạng không tốt.’

Draco trông như thể không biết nên sợ hay hứng thú với điều Hermione vừa nói.

‘Cô thực sự là kẻ bám đuôi tôi đúng không?’

Hermione thở dài buồn bã. ‘Em không nghĩ mình biết đủ rõ về anh để làm kẻ bám đuôi.’

‘Cô biết mọi thứ về tôi.’

Cô lắc đầu. ‘Em biết gì chứ Draco? Em biết anh từng là một Tử thần Thực tử nhưng đã đổi sang phe chúng em bởi tính mạng anh bị đe dọa. Em biết anh cào những vết sẹo bị nguyên do lên chính mình khi bị Voldemort tra tấn. Em biết anh đang bí mật điều chế một phiên bản cải thiện của Độc dược Bả Sói trong tầng hầm nhà mình. Nhưng tất cả chỉ là những mảnh của quá khứ và hiện tại. Em không hiểu anh.’

Khóe miệng Draco gằn gập, như thể anh muốn mỉm cười nhưng không biết mình có được phép hay không. ‘Tôi 22 tuổi,’ anh dài giọng. ‘Tôi hướng nội, cứng đầu, và nói chung là thờ ơ với tất cả những chuyện trên đời không liên quan đến mình. Tôi –’

‘Không,’ Hermione cắt lời, ‘đó không phải ý của em. Ý em là mình không biết anh cảm nhận thế nào về bất cứ điều gì hay về bất cứ ai.’

‘Tôi không cảm nhận.’ Giọng nói Draco trở về vẻ lạnh giá quen thuộc, làm Hermione nghĩ anh đang cố thuyết phục bản thân tin vào câu trả lời kia kể cả khi anh vừa nói nó. Nhưng cô không hề tin chúng dù chỉ một giây.

‘Tất cả mọi người đều cảm nhận,’ cô dịu dàng nói. ‘Tất cả mọi người, dù trái tim họ có bị vặn xoắn bầm dập thế nào chẳng nữa, đều có thể yêu thương, căm ghét và đau đớn. Đó là lí do tại sao em tin chúng ta vẫn có thể cứu Noah. Em tin rằng đâu đó sâu thẳm trong mình, anh ta chưa quên làm người là như thế nào.’

‘Nhưng nếu hắn làm tất cả những chuyện đó vì hắn vẫn nhớ thì sao?’ Draco khẽ hỏi, hơi đưa người về trước. ‘Nếu Greyback không hề điều khiển hành động của hắn thì sao? Có lẽ hắn chỉ muốn thoát khỏi cơn đau... để trải nghiệm sự tan nát...’

‘Vậy em sẽ làm anh ta nhớ lại rằng chịu đựng bất kì sự tan nát nào cũng luôn làm kết quả tươi sáng hơn,’ Hermimone dứt khoát nói. Cô không biết Draco sẽ dẫn dắt nó đến đâu, nhưng cô quyết tâm làm rõ rằng cô sẽ không bỏ cuộc. ‘Hơn nữa, chắc chắn quá trình hóa sói cũng đau đớn như những thăng trầm khi làm người vậy.’

Ánh mắt Draco dịu lại. ‘Tôi không hiểu nổi,’ anh nghĩ ngợi nói. ‘Không nhiều người giống được em. Khả năng chịu đựng cảm xúc khổ đau của em thật đáng kinh ngạc. Bất cứ người bình thường nào sống cuộc sống của em thì giờ cũng sẽ suy sụp vì sự căng thẳng từ tất cả mọi thứ rồi.’

‘Ý anh là gì?’ Hermione thận trọng hỏi.

‘Ý tôi là em mang gánh nặng lựa chọn hai người họ thật dễ dàng.’

Mắt Hermione mở lớn. ‘Ch-chọn?’

‘Giữa Weasley và người kia,’ Draco trầm giọng. Anh cúi đầu làm tóc rũ xuống mắt, che kín chúng. ‘Chọn em yêu ai hơn... Điều đó hẳn đang giết em.’

Tim Hermione điên cuồng động thành thịch. ‘Làm thế nào anh –?’

‘Dù em giải tha thứ,’ Draco cắt ngang, ‘nhưng em cực kì tệ hại trong việc che giấu nó. Em chưa bao giờ yêu Weasley hơn mức một người bạn. Em ở bên hắn vì hắn cho em cảm giác an toàn, thoải mái và thân thuộc. Nhưng giờ em đã yêu một người khác, một người nguy hiểm hơn nhiều, và việc đó làm em lo lắng. Không, nó làm em sợ chết khiếp. Tôi nói đúng không Hermione?’

Nước mắt trào lên trong mắt Hermione nhưng cô còn chẳng buồn để ý. Sao Draco lại biết tất cả những chuyện ấy? Do cô che giấu cảm xúc quá tệ nên Ron mới bảo vệ cô thái quá như vậy sao? Hẳn là thế.

‘Em đang tự hỏi tại sao tôi lại nhìn thấu cảm xúc của em đúng không?’ Draco nói, xác nhận lại câu hỏi hiện lên trong óc Hermione. ‘Dù sao thì chính em cũng không nhận ra điều ấy.’

‘Em – em không hiểu –’

‘Tôi cũng không.’ Đột nhiên, Draco có vẻ ít điềm tĩnh hơn, ít chắc chắn vào bản thân hơn. ‘Tôi không hiểu tại sao em lại yêu hai người họ khi cả hai đã làm tổn thương em quá nhiều như vậy. Sao em có thể ngốc nghếch tiếp tục đến bên họ như vậy?’

Hermione gạt nước mắt giờ đã lăn dài trên má. Đúng là xấu hổ, khóc lóc như vậy trước mặt Draco ở nơi công cộng, nhưng cô không kiềm chế được. Cô không thể dừng lại một khi đã bắt đầu.

‘Em không hề,’ cô nức nở, vùi mặt vào cánh tay. ‘Em không trở về với họ. Em luôn trở về với anh, bởi kể cả khi anh nói những điều khủng khiếp hay cố tình tổn thương em, em vẫn không thể tránh xa anh...’

Hermione nói nhỏ dần, kiệt sức bởi sự thật trong lời mình vừa thốt lên. Có thể không... có phải Draco là người cô luôn yêu không? Bởi anh luôn ở đó khi suy nghĩ của cô bị rối loạn với Ron hoặc Shadow, người khiến cô bình tâm bởi những lời chỉ trích, giận dữ và căm ghét, bởi tất cả những điều ấy làm anh bất toàn, và trên hết, rất thật. Chính sự hiện diện của Draco đã neo cô vào thế giới đang sống, đang thở này khi cô gần như lạc lối bởi ảo ảnh mơ hồ của Shadow. Có phải Draco là người cô luôn trân trọng không?

Thật điên rồ, nhưng yêu Draco dường như là điều hợp lý hơn bất cứ điều gì khác trong cuộc đời Hermione lúc này. Nhưng có thể không?

Tuy nhiên những ý nghĩ ấy bay biến sạch khỏi đầu Hermione khi, trong sự sững sờ của cô, bàn tay Draco nắm lấy tay cô. Bối rối, cô ngẩng lên, nhưng khuôn mặt anh bị khuất bóng bởi hoàng hôn. Ngập ngừng, gần như sợ sệt, cô xoay tay lại để lòng bàn tay họ chạm vào nhau, để ngón tay cô đan vào ngón tay anh. Anh không hề rụt lại.

‘Cảm ơn anh,’ cô nắc lên, ngồi thẳng dậy. Cô mỉm cười yếu ớt và thì thầm thêm vào, ‘Em nghĩ mình đã quyết định rồi.’

‘Đi thôi,’ Draco nói, giọng khàn khàn. Anh đứng lên, nhưng thay vì buông tay Hermione, anh đợi đến khi cô cũng đứng dậy khỏi ghế rồi mới bước đi. Họ cùng nhau ra khỏi tiệm trà đến con phố.

Kì lạ thật, Hermione bàng hoàng khi họ đến điểm Độn thổ sau tiệm Brown, cô lại cảm thấy thanh thản khi ở cạnh Draco như thế này. Một tháng trước cô sẽ tỏ vẻ ghê tởm chỉ bởi ý nghĩ cầm tay anh. Tuy nhiên, giờ cô thấy tỉnh táo và sáng suốt hơn bao giờ hết, và tất cả là nhờ sự hiện diện của Draco.

Có lẽ yêu anh ấy cũng không phải việc tệ lắm, cô nghĩ trong một khoảnh khắc điên rồ. Nếu anh ấy cũng yêu mình... chuyện có thể thành...

Nhưng rồi cô nhớ đến Harry, Ginny và những người nhà Weasley. Họ sẽ nghĩ gì?

Cô đã hủy hôn với Ron vì Shadow, và việc cô đến với Draco có thể là giọt nước làm tràn ly...

Cô lắc đầu thầm trách mình. Giờ không phải lúc nghĩ ngợi về những điều ấy. Cô phải tập trung vào nhiệm vụ trước mắt: truy tìm Noah và thuyết phục anh ta tiết lộ nơi ở của Greyback.

Khi họ đến điểm Độn thổ, Draco thở hắt ra. Khuôn mặt anh nhợt nhạt xanh xao với vẻ chán nản hiện rõ.

Hermione thông cảm nhìn anh. Viễn cảnh tái ngộ Greyback hẳn rất khó khăn với anh. Vừa khi anh gần thoát ra khỏi mọi mối ràng buộc với quá khứ...

‘Draco, anh ổn chứ?’ cô cẩn thận hỏi. ‘Anh không phải làm chuyện này đâu. Em có thể đi một mình.’

‘Không,’ anh cúi gằm. ‘Anh đã nói với Shackbolt là sẽ bảo vệ em, và anh sẽ làm vậy.’

Hermione run rẩy trước câu nói ấy. ‘Được thôi,’ cô đáp, tiến lên trước.

Draco gật đầu. Trong sự ngạc nhiên của cô, anh kéo cô lại gần mình và lăm bầm,

‘Đừng buông ra.’

‘Vâng,’ Hermione thì thầm, áp má mình vào ngực Draco, ôm anh thật chặt. Cảm giác cánh tay anh choàng lấy cô thật thân thuộc, như một giấc mơ...

Và rồi giấc mơ kết thúc khi Draco siết vòng tay quanh Hermione và bước vào khoảng không gian cuộn xoáy đen đặc. Hơi thở Hermione nghẹn lại trong cổ, cô nhắm mắt, cố lờ đi cảm giác bị ép chặt từ mọi phía. Vài giây sau nó biến mất, cô và Draco đang đứng ở bìa rừng Wyrđ.

Vừa đặt chân xuống, họ rời nhau ra và quay qua quan sát xung quanh. Tất cả những gì Hermione thấy là cánh rừng trải dài về mọi hướng. Khu rừng tối tăm bởi những tia nắng yếu ớt của mặt trời sắp lặn không thể xuyên qua những tán lá cùng sự im lặng bao đầy điềm gở. Hermione nuốt khan.

‘Có lẽ chúng ta nên quay lại lúc trời sáng hơn,’ cô yếu ớt nói.

‘Em đang rút lui đấy à?’ Draco nhìn cô sắc bén hỏi.

‘Không!’ Hermione chống chế, khoanh tay vẻ kiên quyết. ‘Em chỉ nói rằng không an toàn nếu lang thang xung quanh một vùng đất mình không thông thuộc khi đêm xuống thôi. Đặc biệt là khi vùng đất ấy là một cánh rừng heo lánh với một bầy người sói. Chưa kể đến chuyện trời đang dưới nhiệt độ đóng băng...’

‘Với anh thì nghe có vẻ em đang rút lui đấy,’ Draco nói, nhướn một bên mày dò hỏi.

‘Như anh đã nói, nếu em sợ, đừng có phiền. Em sẽ chỉ là gánh nặng thôi.’

‘Em đi,’ Hermione khẳng khái. Để chứng minh cho câu nói của mình, cô rút đũa phép ra và thì thầm, ‘Lumos.’

Draco ném cô một cái nhìn thấu suốt nhưng cũng làm theo. ‘Đi thôi, trước khi trời tối hơn.’

Họ đi vào khu rừng. Dù có hai quầng sáng tỏa ra từ đầu đũa phép nhưng họ vẫn hầu như không nhìn thấy gì, Hermione cố bám sát Draco hết mức có thể. Lí trí của cô mách bảo họ làm theo kế hoạch này là sai, nhưng quyết tâm đi đến tận cùng vụ án mạng gạt nó sang một bên.

‘Lắng nghe bất kì âm thanh nào,’ Draco lăm bầm khi anh quét đầu đũa phép phát sáng qua con đường. ‘Đừng đi lung tung. Và vì Chúa, Hermione, em đang chặn đứt tuần hoàn máu ở tay anh đấy.’

‘Xin lỗi,’ Hermione ngượng ngùng nói, chỉ hơi nới lỏng tay ra.

Họ tiếp tục trong im lặng. Thỉnh thoảng Hermione lại khựng lại, tin rằng mình đã nghe thấy tiếng một cành cây gãy hoặc tiếng lá lạo xạo, nhưng Draco sẽ đặt một tay lên vai cô và nói, với sự bực bội ngầm trong giọng nói, rằng đó là trí tưởng tượng của cô. Tuy nhiên, rõ ràng là Draco cũng đang sợ, và điều đó trên hết thấy làm

Hermione kinh hãi.

‘Nếu họ không ở đây thì sao?’ Hermione khàn giọng hỏi khi họ dừng nghỉ chân.

Bóng tối đen đặc đang bao vây lấy họ; ít nhất đã một giờ trôi qua kể từ lúc họ vào rừng. ‘Chúng ta thực sự nên quay lại vào lúc khác...’

‘Anh sẽ tìm hấn,’ Draco đáp cụt lủn, nhưng Hermione thấy câu nói dường như dành cho bản thân anh hơn cho cô. ‘Cứ đi nếu em muốn. Anh không ép em ở lại.’

‘Em không thể để anh một mình lang thang ở đây được!’ Hermione phản đối. ‘Sẽ –’

Cô không bao giờ hoàn thành câu ấy bởi lúc này, cô đông cứng lại. Gáy cô râm ran như bị đe dọa. Có ai đó sau cô.

‘Draco,’ cô thì thầm, giọng vỡ ra vì cố gắng không hét lên. ‘Draco, đằng sau em...’

Draco tức thì vung tay chĩa đũa phép qua vai Hermione. Nhưng hấn ta cũng vừa kịp lúc bởi khi Hermione quay lại để xem ai ở đó, cô suýt đụng trúng đôi tay xương xẩu, đầy móng vuốt vươn ra từ bóng tối, có lẽ đang định vồ lấy cô khi cô không chú ý.

‘Ôi Chúa ơi,’ cô yếu ớt nói, lùi lại và gần như nhảy bổ vào Draco. Anh phản ứng lại bằng cách chộp lấy cánh tay cô và giật mạnh cô về phía sau mình.

‘Nấp đi,’ anh thấp giọng nói. ‘Anh sẽ giải quyết vụ này.’ Rồi cao giọng, anh nói với một sự bình tĩnh đáng kinh ngạc, ‘Greyback, mày có thể ra được rồi đây.’

Như thể chờ đợi lời mời của Draco, chủ nhân đôi tay kia xuất hiện trong bóng tối. Hấn bước đến quãng sáng tỏa ra từ đũa phép của Draco, Hermione co lại, kinh hoàng.

Hàng năm trời sống cách biệt làm Fenrir Greyback gần như không thể nhận ra. Hấn chưa từng có hình thức hay vẻ ngoài sạch sẽ, nhưng giờ đây hấn có vẻ có nhiều phần bụi đất hơn da thịt. Thật ra, đặc điểm duy nhất Hermione có thể rõ ràng nhận ra là đôi mắt của hấn. Như hai hòn đá đen được mài bóng, chúng ánh lên vẻ hiểm độc dưới mái tóc rối bù xù.

‘Đã lâu không gặp, Draco,’ hấn nói. Giọng hấn khàn đặc giống động vật. Không nhận được câu đáp lời của Draco, hấn nhăn nhó, để lộ hàm răng sắc nhọn vàng khè, nhuộm bởi một thứ trông như máu. ‘Sao mày lại mang gãi theo thế?’

‘Cô ấy không cần mày quan tâm,’ Draco cộc lốc nói. ‘Noah Lawley đâu?’

‘Chẳng biết,’ Greyback vẻ ngây thơ đáp lại, thỉnh thoảng lại xia răng bằng những móng tay nhọn hoắt, ‘nhưng tao đoán nếu mày giao người bạn xinh xắn kia lại đây, tao có thể đánh hơi xung quanh ày.’

Hermione thấy bàn tay Draco siết lại thành nắm. ‘Khai ra hấn ở đâu,’ anh rít lên, giọng trầm xuống đầy nguy hiểm. ‘Đừng để tao phải ếm mày. Mày cũng biết như tao là thằng nhỏ với mày chẳng là gì mà.’

‘“Đừng để tao phải ếm mày”,’ Greyback chế giễu nhại lại. ‘Chắc đấy là điều mày nói với Amycus trước khi bắt hấn...’

‘Hôm nay tao không định bắt mày,’ Draco lạnh lùng nói. ‘Giờ, hấn ở đâu?’

Greyback sửa ra một tràng cười. ‘Nghe thấy không Lawley?’ hấn gọi với ra sau vai.

‘Có người tìm mày này... Có vẻ là bọn ở Bộ đấy...’

Có tiếng lá khô xào xạc, theo sau là sự xuất hiện của một thằng nhóc gầy nhẳng nhếch nhác. Những vết sẹo chẳng chịt làm biến dạng cả khuôn mặt trái; vẻ cau có ngờ vực làm hư hại khuôn mặt phải. Nó mặc chiếc áo phông tả tơi, một chiếc quần jean rách toác đầy bùn. Ngay tức thì Hermione nhận ra nó là cậu trai mà Anna và Mary Hedge miêu tả.

‘Tôi không muốn liên quan đến mấy người,’ Noah sừng sĩa nói. Nó quay đi, rõ ràng định trở về rừng rậm sâu thẳm, nhưng trước khi hấn rời bước, Draco lên tiếng.

‘Đợi đã!’ anh nói ra, chĩa đũa phép vào Noah. ‘Nói tôi biết cậu có phải người giết bà Malkin không?’

Noah dờ dãn nhìn Draco vài giây trước khi gất gồng trả lời, ‘Không phải việc của anh.’

‘Nếu không phải thì tao chết liền,’ Draco giận dữ đáp. Anh bước lên trước vài bước.

Sợ rằng cô sẽ bị bỏ lại một mình, Hermione hết sức nhẹ nhàng theo sau.

Fenrir lười biếng quan sát Draco. ‘Chúng ta bây giờ hơi hiểu chiến đúng không?’

Tao sẽ cẩn thận hơn đấy, hoặc bạn mày sẽ làm bữa tối cho bọn tao...’

‘ĐỂ CÔ ẤY YÊN!’ Draco gầm lên, chìa đũa phép vào Fenrir lần nữa. Hermione thấy anh đang run bần bật.

‘Đừng,’ cô lo lắng nói, vươn tay chạm vào vai anh. ‘Không sao đâu. Hắn đang cố khiêu khích anh thôi; hắn muốn anh mất bình tĩnh...’

‘Lùi lại,’ Draco cầu nhàu. Anh cay độc nói với Greyback, ‘Giao thẳng nhóc và tao sẽ không đụng đến mày.’

Greyback cười khùng khục. ‘Tao sợ rằng mình không thích đồng ý với yêu cầu của mày,’ hắn dài giọng. ‘Giờ thằng bé không thể quay lại được. Tao đúng chứ Lawley?’

Noah quay đi. ‘Đúng vậy,’ nó lẩm bẩm.

‘Tại sao?’ Hermione thất vọng thì thầm. Cô định đến gần Noah, nhưng Draco đẩy cô lại.

‘Lát nữa em sẽ có cơ hội,’ anh vội vã lẩm bẩm với cô. ‘Anh sẽ đánh lạc hướng Greyback. Đợi đúng lúc ấy lên đến gần Lawley và Độn thổ hắn rời khỏi đây.’

‘Đừng nói chuyện riêng với bạn gái vào lúc này chứ Draco,’ Greyback nói to trước khi Hermione kịp phản đối kế hoạch của Draco. ‘Tao đói và chán lắm, và mày biết rõ hơn ai hết thế nghĩa là gì mà...’

‘Im đi,’ Draco điềm tĩnh nói, dù Hermione biết anh đang suy sụp dần dưới sức nặng những lời châm chọc của Greyback. ‘Nếu mày muốn tán dóc thì kể tao nghe mày làm chuyện đó như thế nào. Mày đã giết người như thế nào?’

Greyback gật đầu đồng tình. ‘Chủ đề hay đấy. Tao giết người thế nào à...? Mày nói xem Lawley. Mày phải kể cho hắn chứ, mày là người ra tay mà!’ Hắn khúc khích vui vẻ, rõ ràng đang hứng thú với việc ấy.

‘Đi,’ Draco khẽ rít lên. ‘Đi ngay, trong khi hắn bận giải thích.’

Nhưng Hermione đứng yên. Cô muốn nghe Noah nói gì. Giờ cuối cùng bí ẩn vụ sát hại bà Malkin cũng được vạch trần.

‘Đúng, là tao làm,’ Noah lạnh lẽo nói. Nó nhìn Draco thách thức. ‘Tao đã giết bà già đó. Tao làm thế để chứng minh mình nghiêm túc muốn nhập bầy. Chưa phải trắng trợn nhưng tao vẫn ra tay.’

Một khoảng lặng, rồi Draco lặng lẽ nói, ‘Tiếp đi.’

‘Tao ở cùng một đám người, nhưng rồi tao bỏ đi. Tao vào con hẻm cạnh cửa hàng, đột nhập từ cửa phụ và tấn công bà ta từ phía sau. Vài phút là xong chuyện. Tao lôi bà ta ra và dựa bà ta vào tường, nhưng người đầy máu nên tao trở vào trong. Anh ta’ – y chỉ ngón cái về hướng Greyback – ‘đợi tao ở đó. Anh ta uống Đa Quả Dịch và giả dạng tao. Trong khi anh ta quay lại con hẻm, tao ở lại dọn dẹp rồi rời đi.’

‘Dấu hiệu Hắc ám thì sao?’ Draco sắc bén hỏi.

‘Là tao,’ Fenrir chen vào nhả nhổ. ‘Tao nghĩ đó sẽ là điểm nhấn khá tuyệt đỉnh.’

‘Đương nhiên rồi,’ Draco nói, ghê tởm rõ ràng.

Trong khi ấy, Hermione đứng như trời trồng, mồm há hốc. Quá choáng váng bởi lời thú tội của Noah, cô thậm chí còn không chú ý Draco đang gấp gấp thúc cùi chỏ vào mình.

Cậu ta đã làm điều đó, tên thiếu niên này. Cậu ta chỉ suýt soát 18 tuổi, đã man giết người và chẳng buồn bận tâm thuật lại sự việc không chút hối hận. Cô đã sai sao?

Họ không thể thuyết phục được y sao?

Không thể kiềm chế lâu được nữa, Hermione bước qua Draco vào tầm nhìn của hai tên người sói. Run rẩy, cô quay qua Noah nài nỉ, ‘Đây không phải kết thúc, Noah.’

Cậu... cậu có thể đã giết bà ấy, nhưng điều đó không có nghĩa cậu phải cam chịu cuộc sống thế này. Chúng tôi có thể biến cậu lại như cũ. Chúng tôi có thuốc giải, thuốc giải cho sự hóa sói. Xin cậu hãy đi với chúng tôi... chúng tôi sẽ đưa nó cho cậu, chúng tôi sẽ cứu cậu, chúng tôi sẽ –’

‘Mày nghĩ mày là đứa chết tiệt nào vậy?’ Greyback thành linh gầm gừ, lại gần Hermione. Trước khi cô kịp di chuyển, hắn thô bạo vỗ lấy cổ tay cô và vặn nó về sau lưng khiến cô đau đớn thở gấp, cơn đau chạy dọc cánh tay. ‘Hết giờ chơi rồi,’ hắn gầm lên, liếc mắt đều cả hai bên nhìn Hermione và nhe hàm răng nhọn hoắt. ‘Tao nghĩ đến lúc đánh chén mày rồi.’

‘MẸ KIẾP, BỎ BÀN TAY CỦA MÀY RA KHỎI CÔ ẤY NGAY!’ Hermione nghe tiếng Draco hét lên đằng sau mình, nhưng Greyback không thèm chú ý. Dường như mọi việc quay chậm lại khi hắn giương bàn tay đầy vuốt và đặt nó lên xương đòn bên phải của cô, ngay sát dưới cổ. Một cơn đau không thể chịu đựng nổi xé toạc cô, và cô thét lên.

Nhìn xuống, cô thấy máu mình trào ra từ vết thương, nhuộm đỏ áo. Khoảng rùng rợn quay tít trước mắt cô; Greyback chuẩn bị tấn công một lần nữa, cô biết, nhưng dù cố thoát ra, cô vẫn không thể cử động tay mình... Rồi bóng tối đột ngột bao trùm mọi góc ngách, ngay trước khi cô nghe ai đó hét lên, ‘Crucio!’

32. Chương 32: Lời Nói Dối Bại Lộ

T/N: Chương ngắn nhất từ trước đến giờ, yay!

Chương 32: Lời nói dối bại lộ

‘Chào buổi tối, Kay!’

‘Chào Evelyn,’ Kay nói, mỉm cười vội vã chạy qua cô bạn xuống lối đi dẫn đến văn phòng Draco. ‘Xin lỗi hôm nay mình không nói chuyện được!’

‘Anh ta bắt cậu làm việc kinh quá!’ Evelyn nói với xuống hành lang, vẫy tay tạm biệt bạn với một nụ cười tươi rói.

Kay cười to, hồi hả đi tiếp. Đúng là vậy; ngài Malfoy quả có làm cô bận túi bụi với những việc lật vặt; nhưng dù sao thì cô vẫn thích chúng. Bất chấp sự cộc lốc cụt lủn, cô khá quý mến người giám sát của mình, ngài ấy đã giúp cô cải thiện đáng kể năng lực của mình trong suốt khóa học tháng vừa rồi.

Nhưng ngài ấy sẽ rất tức giận nếu phát hiện ra sáng nay mình quên đi gửi thư! cô e sợ nghĩ, quẹo qua khúc ngoặt và lao vào Trụ sở Pháp sư Thủ tiêu. Hồn hển, cô đến cuối căn phòng nơi văn phòng của Draco tọa lạc. Cô mở tung cửa, chạy vào vỗ lấy đồng hồ xem anh muốn cô gửi và hấp tấp trở ra, ngược lên nhìn. Đồng hồ trên tường chỉ 6.03 tối.

‘Khỉ thật,’ cô lầm bầm. Cô nhanh chân rời trụ sở, không để ý cái nhìn tò mò cô nhận được từ các đồng nghiệp.

Khi Kay cuối cùng cũng đến Sở Cú của Bộ, điều đầu tiên cô làm là dựa vào tường thở lấy hơi. Cô đã chạy suốt quãng đường từ Trụ sở Pháp sư Thủ tiêu đến đây, lo lắng muốn gửi thư đi càng sớm càng tốt.

Trong lúc bình tĩnh lại, cô tìm vài con cú phù hợp. Có ít nhất khoảng 8, 9 lá thư nên cần hơn một con cú.

Mất vài phút để Kay chọn cú và gửi thư. Ngay khi xong việc, cô đặt tay lên trán thở dài nhẹ nhõm.

Mong rằng ngài ấy không phiền khi mình gửi chúng muộn hơn một tẹo so với ý muốn, cô tội lỗi nghĩ, quay đi rời Sở Cú.

~~*~*~*~*~*~*~*~*

~‘Thật tình, Ron à, đừng lo nữa. Cô ấy sẽ quay lại thôi.’

Ron nhìn Harry ngờ vực. ‘Mình không biết nữa... cô ấy lần này có vẻ nghiêm túc lắm.’

Harry chớp mắt nghĩ ngợi. ‘Ờ thì bỏ gọi cô ấy là một –’

‘Harry!’ Ron la lên, đỏ bừng mặt. ‘Được rồi, mình không nên nói vậy. Nhưng đúng thế phải không? Có Merlin biết cô ấy đang làm gì cùng Malfoy và... và gã... gã Shadow kia...’

‘Bồ phải tin tưởng cô ấy,’ Harry nhấn nạt giải thích. ‘Bồ muốn tìm hiểu bằng mọi giá cô ấy không nói với mình điều gì, nhưng có lẽ cô ấy có lí do để không làm điều đó.’

‘Lí do duy nhất cô ấy không kể ình là bởi cô ấy biết dù là gì thì điều đó cũng là sai trái!’ Ron cau kỉnh nói lớn.

Harry nhún vai. ‘Mình đoán phụ nữ có cách lí giải của riêng họ về đúng và sai. Nhưng Hermione không ngu ngốc, Ron. Cô ấy biết mình đang làm gì.’

Ron thở dài đá đồng tuyết đông cứng. ‘Mình chỉ... mình chỉ lo cô ấy không thể luôn luôn suy nghĩ logic về mọi thứ được. Kể cả Hermione cũng có cảm xúc, bồ biết đấy.’

‘Mình đâu nói cô ấy không có,’ Harry đáp, cười lớn. Anh vỗ vai Ron. ‘Nhưng mình thành thật khi nói bồ không nên để điều đó làm phiền mình đến vậy. Nhớ tất cả những lần cô ấy thề không bao giờ nói chuyện lại với bồ nữa không? Ý mình là mình thậm chí còn không thể đếm nổi số lần mình phải đứng giữa hai người, cố gắng bắt chuyện... và giờ nhìn hai người thế nào kìa. Hai bồ sắp cưới rồi!’

‘Không sắp đâu,’ Ron hờn dỗi. ‘Cô ấy hủy hôn rồi nhớ chứ?’

Harry nghiêm nghị nhìn Ron. Họ đang gần đến Hang Sóc, ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ ngôi nhà soi tỏ nét lo âu trên khuôn mặt Ron.

‘Mình đoán nói mọi chuyện sẽ ổn thỏa là vô dụng đúng không?’ Harry nhẹ nhàng nói khi họ bước lên hiên nhà.

Ron rụt rè gật đầu. ‘Bồ cũng sẽ cảm thấy như vậy nếu ở vị trí của mình khi Ginny chia tay với bồ đúng chứ?’

Harry ranh mãnh cười toe toét. ‘Ồ thì...’ anh nói, giả vờ nghĩ về điều đó.

‘Bồ cẩn thận đấy!’ Ron đe dọa. ‘Không mình sẽ – mình sẽ –’

‘Lũ mất với mình?’ Harry gợi ý. Anh cười to. ‘Tất nhiên rồi Ron. Bồ biết mình yêu cô

ấy hơn bất cứ điều gì mà.’

‘Ồ, ờ, nhưng đừng kể vạ đó với mình,’ Ron cầu nhàu vẻ hiền lành. Anh khựng lại, tay đặt trên nắm cửa và mỉm cười với Harry. ‘Cảm ơn vì lời khuyên.’

Khi họ vào nhà, mùi thức ăn của bà Weasley phảng phất trong không khí. Cả hai

cậu trai hít sâu một hơi trước khi cởi áo choàng (Ron quăng áo vào xó cửa và Harry ngay ngắn treo áo của mình cạnh áo Ginny).

‘Chúng con về rồi thưa mẹ,’ Ron nói to. Anh lê bước xuống lối đi và nhòm vào bếp.

Bà Weasley đang bận rộn khuấy thức ăn trong cái nồi to tướng, nhưng bà ngược lên khi con trai vào phòng. ‘Con ở đâu vậy?’ bà gặng hỏi, trông cực kì phật ý. ‘Con lỡ mất Fred và George rồi. Bọn chúng vừa rời đi cùng Angelina và Alicia.’

‘Hai người ấy có để lại quà tạm biệt cho con không ạ?’ Ron hăng hái nói, sảo soi căn phòng như mong tìm thấy một gói quà được gói ghém chờ đợi mình.

‘Không,’ bà Weasley bực bội đáp, ‘hai đứa nó nhờ mẹ bảo con rằng chúng biết con đã chôn hộp Thuốc Tăng Nhớ và đang định thuê thêm bảo vệ để đảm bảo con không cố nâng thêm gì từ cửa hàng nữa.’

Ron lấp bắp tức giận. ‘Con là em trai họ mà!’

‘Đừng can nhàn với mẹ về chuyện đó!’ Bà Weasley cục tính đáp. ‘Và vì Chúa, Ron, tháo giày ra!’

‘Chào bác Weasley,’ Harry nói, bước vào bếp. Anh nhìn quanh. ‘Ginny đâu ạ?’

Bà Weasley mỉm cười mệt mỏi với Harry. ‘Chào buổi tối Harry cưng. Con bé phải họp với Robards nên sẽ muộn bữa tối một chút.’

Lông mày Ron nhíu lại nghĩ ngợi. ‘Bồ có nghe thấy gì không?’

Harry chớp mắt. ‘Không...’

Tuy nhiên Ron phớt lờ câu trả lời của Harry và đi đến cửa sổ bên kia căn phòng.

‘Aha!’ anh nói to, mở cửa ra. Một con cú nhỏ mũm mĩm bay vào, cánh lốm đốm tuyết.

‘Ôi cưng à, tao không chú ý lúc mày gõ cửa sổ!’ Bà Weasley nói, vội vàng đến chỗ con cú đang đậu trên quầy bếp. ‘Có vẻ nó có khá nhiều thư cho con đấy Ron,’ bà nói thêm, nâng con cú lên xem xét.

Ron cầm lá thư từ mẹ. Mở ra, anh nhíu mày. ‘Cho Hermione.’

Bà Weasley và Harry trao đổi cái nhìn hoảng sợ khi nghe nhắc đến tên Hermione.

‘Đưa nó đây,’ bà Weasley lo âu nói, lúng túng lại gần Ron định lấy lá thư khỏi tay anh. ‘Mẹ sẽ để nó trong phòng con bé... con bé chắc vẫn đang truy tìm bọn người sói... khổ thân...’

‘Không, chờ đã,’ Ron nói sắc lạnh, né bàn tay đang vươn ra của mẹ mình. ‘Chữ viết tay này trông quen lắm...’

Chậm chậm, gần như hơi giật cục, anh đến bàn ăn ngồi xuống đối diện Harry. Bà Weasley theo sau, lo lắng vịn tay.

‘Đó là chữ viết tay của Malfoy,’ Harry nói không nghĩ ngợi. Ngay khi câu nói thoát khỏi môi, anh lấy tay bịt miệng. ‘Ồ, ý mình là –’

‘Thật vậy sao?’ Ron giận dữ nói. Lờ đi nỗ lực của mẹ mình đang cố giằng lấy lá thư, anh mở nó ra và bắt đầu đọc.

Từng giây nhích qua. Harry cẩn thận quan sát khuôn mặt Ron tìm bất cứ dấu hiệu cảm xúc nào. Anh còn cân nhắc một lúc việc rút dấu phép phòng trường hợp Ron cần được hạ hỏa bằng bất cứ cách nào sau khi đọc xong lá thư, nhưng sự có mặt của bà Weasley ngăn anh lại.

Cuối cùng, Ron hạ lá thư xuống. Anh ngồi im một hồi lâu, gập người bất động. Rồi anh đứng bật dậy.

‘Malfoy sống ở đâu?’ anh cứng ngắc nói với Harry.

Harry nhíu mày, có gì đó rất đáng báo động. ‘Ồ...’

‘Không cần, mình sẽ tự tìm,’ Ron nói, cắt lời Harry. Nắm tay Ron, Harry có thể thấy, siết chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch lại.

‘Ron...’ Harry cố nói, giờ cực kì lo lắng. Anh định đứng lên, nhưng Ron ra hiệu anh ngồi yên.

‘Đừng lo Harry, mình không làm gì bất hợp pháp đâu,’ anh nói vẻ không thể lay chuyển.

‘Ron!’ bà Weasley sợ hãi la to từ bên kia bàn. Bà liếc nhìn lá thư nằm trên bàn. ‘Nó nói gì?’

Trước khi Harry có thể với tay chụp lấy nó, Ron đã lao ra khỏi phòng.

‘Ôi trời,’ Harry cẩn thận nói. Anh nhìn từ lá thư đến ngưỡng cửa Ron vừa đi qua, giằng xé giữa việc tìm ra điều gì đã ném Ron vào tâm trạng tò mò đó và bám theo Ron để đảm bảo anh không làm gì ngu ngốc. Cuối cùng, trí tò mò của anh chiến thắng, và anh cầm lá thư lên.

Harry lướt qua từng câu trong thời gian kỉ lục. Khi anh buông tờ giấy da xuống, khuôn mặt anh tái nhợt đi.

‘Cái gì vậy?’ Bà Weasley lo âu hỏi. Bà dường như cũng quá sợ hãi làm điều đó.

Harry nuốt khan. Anh cố mấy lần nói ra, nhưng từ ngữ cứ nghẹn ứ trong cổ. Cuối cùng, anh cũng the thé được, ‘Có vẻ như Malfoy là Shadow.’

T/N: Chuẩn bị đón bão~~

với bồ nữa không? Ý mình là mình thậm chí còn không thể đếm nổi số lần mình phải đứng giữa hai người, cố gắng bắt chuyện... và giờ nhìn hai người thế nào kìa. Hai bồ sắp cưới rồi!

‘Không sắp đâu,’ Ron hờn dỗi. ‘Cô ấy hủy hôn rồi nhớ chứ?’

Harry nghiêm nghị nhìn Ron. Họ đang gần đến Hang Sóc, ánh sáng mờ mờ từ cửa sổ ngôi nhà soi tỏ nét lo âu trên khuôn mặt Ron.

‘Mình đoán nói mọi chuyện sẽ ổn thỏa là vô dụng đúng không?’ Harry nhẹ nhàng nói khi họ bước lên hiên nhà.

Ron rụt rè gật đầu. ‘Bồ cũng sẽ cảm thấy như vậy nếu ở vị trí của mình khi Ginny chia tay với bồ đúng chứ?’

Harry ranh mãnh cười toe toét. ‘Ồ thì...’ anh nói, giả vờ nghĩ về điều đó.

‘Bồ cẩn thận đấy!’ Ron đe dọa. ‘Không mình sẽ – mình sẽ –’

‘Lừa mất với mình?’ Harry gợi ý. Anh cười to. ‘Tất nhiên rồi Ron. Bồ biết mình yêu cô ấy hơn bất cứ điều gì mà.’

‘Ồ, ờ, nhưng đừng kể vụ đó với mình,’ Ron cầu nhàu vẻ hiền lành. Anh khựng lại, tay đặt trên nắm cửa và mỉm cười với Harry. ‘Cảm ơn vì lời khuyên.’

Khi họ vào nhà, mùi thức ăn của bà Weasley phảng phất trong không khí. Cả hai

cậu trai hít sâu một hơi trước khi cởi áo choàng (Ron quăng áo vào xô cửa và Harry ngay ngắn treo áo của mình cạnh áo Ginny).

‘Chúng con về rồi thưa mẹ,’ Ron nói to. Anh lê bước xuống lối đi và nhòm vào bếp.

Bà Weasley đang bận rộn khuấy thức ăn trong cái nồi to tướng, nhưng bà ngước lên khi con trai vào phòng. ‘Con ở đâu vậy?’ bà gắng hỏi, trông cực kì phật ý. ‘Con lỡ mất Fred và George rồi. Bọn chúng vừa rời đi cùng Angelina và Alicia.’

‘Hai người ấy có để lại quà tạm biệt cho con không ạ?’ Ron hăng hái nói, sầm soi căn phòng như mong tìm thấy một gói quà được gói ghém chờ đợi mình.

‘Không,’ bà Weasley bực bội đáp, ‘hai đứa nó nhờ mẹ bảo con rằng chúng biết con đã chôn hộp Thuốc Tăng Nhớ và đang định thuê thêm bảo vệ để đảm bảo con không cố nâng thêm gì từ cửa hàng nữa.’

Ron lấp bắp tức giận. ‘Con là em trai họ mà!’

‘Đừng can thiệp với mẹ về chuyện đó!’ Bà Weasley cục tính đáp. ‘Và vì Chúa, Ron, tháo giày ra!’

‘Chào bác Weasley,’ Harry nói, bước vào bếp. Anh nhìn quanh. ‘Ginny đâu ạ?’

Bà Weasley mỉm cười mệt mỏi với Harry. ‘Chào buổi tối Harry cưng. Con bé phải họp với Robards nên sẽ muộn bữa tối một chút.’

Lông mày Ron nhíu lại nghĩ ngợi. ‘Bồ có nghe thấy gì không?’

Harry chớp mắt. ‘Không...’

Tuy nhiên Ron phớt lờ câu trả lời của Harry và đi đến cửa sổ bên kia căn phòng.

‘Aha!’ anh nói to, mở cửa ra. Một con cú nhỏ mũm mĩm bay vào, cánh lồm đồm tuyệt.

‘Ôi cưng à, tao không chú ý lúc mày gõ cửa sổ!’ Bà Weasley nói, vội vàng đến chỗ con cú đang đậu trên quầy bếp. ‘Có vẻ nó có khá nhiều thư cho con đấy Ron,’ bà nói thêm, nâng con cú lên xem xét.

Ron cầm lá thư từ mẹ. Mở ra, anh nhíu mày. ‘Cho Hermione.’

Bà Weasley và Harry trao đổi cái nhìn hoảng sợ khi nghe nhắc đến tên Hermione.

‘Đưa nó đây,’ bà Weasley lo âu nói, lúng túng lại gần Ron định lấy lá thư khỏi tay anh. ‘Mẹ sẽ để nó trong phòng con bé... con bé chắc vẫn đang truy tìm bọn người sói... khổ thân...’

‘Không, chờ đã,’ Ron nói sắc lẹm, né bàn tay đang vươn ra của mẹ mình. ‘Chữ viết tay này trông quen lắm...’

Chầm chậm, gần như hơi giật cục, anh đến bàn ăn ngồi xuống đối diện Harry. Bà Weasley theo sau, lo lắng vịn tay.

‘Đó là chữ viết tay của Malfoy,’ Harry nói không nghĩ ngợi. Ngay khi câu nói thoát khỏi môi, anh lấy tay bịt miệng. ‘Ồ, ý mình là –’

‘Thật vậy sao?’ Ron giận dữ nói. Lờ đi nỗ lực của mẹ mình đang cố giằng lấy lá thư, anh mở nó ra và bắt đầu đọc.

Từng giây nhích qua. Harry cẩn thận quan sát khuôn mặt Ron tìm bất cứ dấu hiệu cảm xúc nào. Anh còn cân nhắc một lúc việc rút dấu phép phòng trường hợp Ron cần được hạ hỏa bằng bất cứ cách nào sau khi đọc xong lá thư, nhưng sự có mặt của bà Weasley ngăn anh lại.

Cuối cùng, Ron hạ lá thư xuống. Anh ngồi im một hồi lâu, gập người bất động. Rồi anh đứng bật dậy.

‘Malfoy sống ở đâu?’ anh cứng ngắc nói với Harry.

Harry nhúm mày, có gì đó rất đáng báo động. ‘Ồ...’

‘Không cần, mình sẽ tự tìm,’ Ron nói, cắt lời Harry. Nắm tay Ron, Harry có thể thấy, siết chặt đến nỗi khớp xương trắng bệch lại.

‘Ron...’ Harry cố nói, giờ cực kì lo lắng. Anh định đứng lên, nhưng Ron ra hiệu anh ngồi yên.

‘Đừng lo Harry, mình không làm gì bất hợp pháp đâu,’ anh nói vẻ không thể lay chuyển.

‘Ron!’ bà Weasley sợ hãi la to từ bên kia bàn. Bà liếc nhìn lá thư nằm trên bàn. ‘Nó nói gì?’

Trước khi Harry có thể với tay chụp lấy nó, Ron đã lao ra khỏi phòng.

‘Ôi trời,’ Harry cẩn thận nói. Anh nhìn từ lá thư đến ngưỡng cửa Ron vừa đi qua, giằng xé giữa việc tìm ra điều gì đã ném Ron vào tâm trạng tò mò đó và bám theo Ron để đảm bảo anh không làm gì ngu ngốc. Cuối cùng, trí tò mò của anh chiến thắng, và anh cầm lá thư lên.

Harry lướt qua từng câu trong thời gian kỉ lục. Khi anh buông tờ giấy da xuống, khuôn mặt anh tái nhợt đi.

‘Cái gì vậy?’ Bà Weasley lo âu hỏi. Bà dường như cũng quá sợ hãi làm điều đó.

Harry nuốt khan. Anh cố mấy lần nói ra, nhưng từ ngữ cứ nghẹn ứ trong cổ. Cuối cùng, anh cũng the thé được, ‘Có vẻ như Malfoy là Shadow.’

T/N: Chuẩn bị đón bão~~

34. Chương 33: Một Câu Hỏi Cuối Cùng

T/N: Chap dài nhất cả fic.

Chương 33: Một câu hỏi cuối cùng

Khi Hermione tỉnh dậy, điều đầu tiên cô cảm thấy là cơn đau đầu như búa bổ. Cô rên rỉ thành tiếng và trở mình – một sai lầm của cô, hành động đó chỉ làm tăng thêm cường độ cơn đau dữ dội kia.

Chuyện gì xảy ra vậy? cô choáng váng nghĩ, cố nhớ lại tại sao mình lại bất tỉnh qua sự lơ mơ của tâm trí.

Sau vài phút, cơn đau đầu của Hermione giảm đi thành cơn nhức nhối âm ỉ và cô dần ý thức được tiếng sột soạt rất rõ của bút lông viết trên giấy da gần đó.

‘Ai –?’ cô cố gắng nói nhưng không thể thốt ra những từ còn lại vì cổ họng khô khốc. Cô cố nuốt xuống nhưng bản thân cũng chẳng còn sức lực để làm vậy, cô đành nhắm mắt lại và cố thở đều.

‘Có nước ở bàn cạnh giường,’ một giọng nói quen thuộc đến kì lạ đột nhiên lẩm bẩm.

Mắt Hermione bật mở. ‘Ai ở đó?’ cô run run hỏi, mò mẫm dưới tấm chăn mỏng đang đắp lên mình lần tìm đũa phép. Khi không thể tìm thấy nó, cô bắt đầu hoảng sợ.

‘Em thấy thế nào rồi?’ Dừng lại. ‘Đừng ngồi dậy quá nhanh. Phải mất khoảng nửa tiếng nữa trước khi Thuốc Hồi Máu có tác dụng.’

Hermione rên thành tiếng khi thái dương mình lại nhói lên. ‘Anh là ai?’ cô khào khào, gắng sức ngồi dậy bất chấp lời cảnh báo. Tuy nhiên việc máu rút khỏi đầu quá nhanh khiến cô nhăn nhó nằm phịch xuống nệm.

‘Anh xin lỗi,’ giọng nói dịu dàng. ‘Anh không thể đến kịp lúc. Nhưng anh đã đuổi được Greyback đi.’

Hermione chậm chạp nhớ lại. Cô đã ở trong rừng truy tìm Noah Lawley... Greyback đã tấn công cô... và rồi Draco...

‘Draco!’ cô thở khó nhọc, ngồi thẳng dậy. Chân tay cô phản đối dữ dội. ‘Draco có –?’

‘Anh ta ổn. Lawley giờ đang ở dưới tầng. Hắn đang bất tỉnh, nhưng sẽ hồi phục lại trong khoảng 1 giờ nữa.’

Sự nhẹ nhõm tràn qua Hermione; nhẹ nhõm và bối rối. ‘Nhưng tại sao –?’

Câu hỏi chết lặng trên môi khi cô chú ý người đang nói chuyện với mình.

Anh đang ngồi ở bàn đặt ở góc phòng phía xa, quay lưng lại với Hermione. Thấy cô ngáp ngừng, anh quay lại nhìn cô như thể biết lí do cho sự ghen lời đó.

‘Shadow?’ Hermione thì thầm, giọng vỡ ra. Không thể được. Sao Shadow lại ở đây? Không phải cô ở cùng Draco sao? Chuyện gì xảy ra vậy?

Anh băng ngang căn phòng chỉ với ba sải bước dài, và trước khi Hermione kịp biết thì anh đã hôn cô, cuồng nhiệt và dữ dội. Chỉ khi tay anh nắm lấy bờ vai cô thì cô mới bừng tỉnh. Mắt cô kinh ngạc mở lớn, và theo bản năng đẩy anh ra.

‘Anh đang làm gì thế?’ cô thở hổn hển, đưa bàn tay run rẩy lên môi. Đầu cô quay mòng mòng khi cô cố tập trung vào khuôn mặt Shadow, vào chiếc mặt nạ che kín mọi thứ trừ đôi mắt bạc, đôi mắt giờ đang cầu xin cô thấu hiểu.

Anh quỳ xuống cạnh Hermione và cầm lấy tay cô. ‘Chúa ơi, Hermione, anh rất xin lỗi.’ Anh dường như không thở được. ‘Đáng ra anh nên nói với em.’

‘Nói với em cái gì?’ Hermione kích động hỏi. ‘Nói với em cái gì?’

Thay vì lập tức trả lời câu hỏi của cô, Shadow nhẹ nhàng lướt đầu ngón tay lên gò má cô. Anh nhào người về phía trước đến khi mũi họ gần chạm vào nhau, nhắm mắt lại như sợ hãi, và thì thầm, ‘Rằng anh yêu em.’

Trước khi Hermione kịp hiểu ý nghĩa những lời ấy, đôi môi Shadow lại đặt lên môi cô và ý nghĩa cũng chẳng thành vấn đề nữa. Anh hôn cô dịu dàng và âu yếm, nhưng với sự tuyệt vọng rằng thậm chí cả khi anh ôm cô gần bên, thậm chí khi anh thầm xoa dịu nỗi sợ hãi rồi bởi và tội lỗi đang xé toang cô, anh hoàn toàn ý thức được thế giới bị xóa bỏ quanh họ sẽ không thể tồn tại mãi mãi.

Hermione thút thít áp vào miệng Shadow; anh nghiêng đầu để môi họ lại khóa vào nhau, hoàn hảo và bất toàn cùng lúc vừa khít, anh kéo cô lại gần anh hơn, như để xóa tan bất cứ khoảng cách nào giữa họ. Vào lúc ấy, Hermione nhận ra.

Lướt bàn tay từ lưng Shadow lên khuôn mặt anh, cô nắm chặt lấy viền chiếc mặt nạ. Bằng một cử động mau lẹ, cô giật nó xuống.

Chiếc mặt nạ rơi xuống sàn nghe lạnh canh vang vọng khắp căn phòng như tiếng súng. Hermione lập tức rời ra, vẫn nhắm chặt mắt. Cô sợ phải mở chúng ra, sợ nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông đem lòng yêu mình.

‘Vậy giờ em biết rồi,’ anh nói, giọng nói ghèn ghệt nhưng đột nhiên quen thuộc đến đáng sợ.

Mắt Hermione bật mở, máu đông lại. Đó không phải kiểu ngạc nhiên mọi người thường thấy sau khi phát hiện ra một bí mật động trời; thật ra nó không bất ngờ chút nào. Họ chẳng thứ ập đến Hermione lúc này khi cô nhìn thấy khuôn mặt thật sự của Shadow là sự vỡ lẽ, bởi giờ cô đã hiểu tại sao cô lại bị thử thách với sự tra tấn cùng lúc yêu cả hai người họ.

Draco Malfoy quỳ trước mặt cô, khuôn mặt nhợt nhạt và mắt hạ xuống, chiếc mặt nạ im lìm nằm dưới chân anh như một miếng nhựa vốn dĩ phải thế. Hermione quan sát cả mái tóc đen tuyền đang dần nhạt màu như màn đêm lúc hừng đông, lộ ra mái tóc vàng sáng đầy sững sờ.

‘Anh,’ cô thì thầm, từ ngữ trôi ra theo một hơi thở duy nhất.

Môi anh cong lên thành một nụ cười chua chát. Như để xác nhận thêm khuôn mặt đã bị phô bày, anh mở nắm tay để lộ con hạc giấy được gấp lại.

‘Ngạc nhiên chưa Hermione?’

~~*~*~*~*o0o~*~*~*~*

~Anh không biết mình đã làm gì sai với bùa chú bám dính anh dùng lên chiếc mặt nạ, nhưng chuyện đó không thành vấn đề nữa. Cô ấy đã tháo nó xuống. Cô ấy đã phát hiện ra.

Cô đang nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt tối lại với cả sự rối bời và thấu hiểu cùng lúc. Chầm chậm, cô vươn bàn tay run rẩy chạm vào tóc Draco như thử xem anh hữu hình hay chỉ là ảo ảnh trước mắt mình.

Draco nắm lấy cổ tay và kéo cô lại gần anh, siết cô lại trong lồng ngực. Con hạc giấy anh vừa hóa phép là là đáp xuống sàn. ‘Đừng nói gì cả,’ anh nói khi cô há miệng kinh ngạc.

‘Đợi đã!’ cô hét, cố đẩy Draco ra. ‘Xin anh hãy giải thích chuyện...’

Nhưng giọng cô bắt lực nhỏ dần khi Draco di chuyển sang ngồi cạnh cô và áp tay anh lên mặt cô, buộc cô phải nhìn vào mắt anh. Họ gần nhau đến độ mỗi hơi thở cô thở ra đều làm đung đưa lọn tóc che trước mắt Draco. Môi dưới cô run rẩy và Draco kim tiếng rên xuống, cố chống chọi thôi thúc muốn hôn cô lần nữa.

‘Draco...’ cô thì thào, và Draco không thể kiềm chế nổi nữa.

Anh đưa môi mình đến gần môi cô bằng một lực không mấy dễ chịu. Họ ngã xuống giường, Hermione ở dưới Draco, Hermione ghèn ghệt kêu lên phản đối. Draco lờ cô đi và dùng lưỡi thúc giục cô mở miệng, bàn tay chiếm hữu ghim đôi tay cô xuống nệm.

Như thể pháo hoa nổ bùng trong óc, làm anh mù mờ trước lí lẽ, lòng kiêu hãnh, sự kiểm soát và mọi thứ khác chẳng thành vấn đề nữa, Draco sợ cô sẽ không đáp lại, sợ cô sẽ tránh ra và dứt khỏi nụ hôn lần nữa. Anh chắc chắn rằng nếu lần này cô không đáp lại anh, anh sẽ làm điều gì đó khiến mình phải hối hận.

Nhẹ nhôm và hoài nghi tràn qua, trong sự ngỡ ngàng của anh, môi cô ngáp ngừng hé mở, cho phép anh tiến vào. Cô đang hôn đáp lại anh, ban đầu thì chậm rãi nhưng rồi cũng gần say đắm và cuồng nhiệt như anh – cách cô cho anh biết rằng mình đã tha thứ. Ham muốn mù quáng trào lên trong Draco, mãnh liệt và nguy hiểm hơn bao giờ hết. Anh lần lên cánh tay cô, thả cổ tay cô ra và cho phép cô với lên níu lấy áo mình. Lưỡi anh khám phá miệng cô, nếm trái cô, uống từng phần trong cô mà vẫn khao khát thêm.

Rồi anh thấy đôi tay Hermione đặt trên ngực mình, dứt khoát đẩy anh ra; anh thẳng người nhìn xuống cô, đôi mắt che phủ bởi bối rối và ham muốn.

‘Draco – em còn phải – thử –’ cô hổn hển, đôi mắt hơi khép lại, nụ cười nhảy múa trên môi.

Draco vùi mặt vào bờ vai cô. Mỗi hơi anh hít vào dường như đang xé rách lồng ngực anh; hoặc có lẽ đó đơn giản là cảm xúc khi trái tim đang tan nát tuyệt vọng, bởi sâu thẳm trong lòng anh biết điều này không thể kéo dài, rằng Hermione sẽ bị cướp khỏi anh, như mọi thứ anh từng có.

‘Không có thật,’ anh thở hắt ra, giọng nghệt lại trên da cô. ‘Đây... chuyện này không có thật...’

‘Anh nói gì thế?’ Hermione dịu dàng hỏi, ngón tay lần theo một trong những vết sẹo của anh khiến anh vô thức cứng người lại. Cô quay người để cả cô và Draco đều nằm nghiêng, mặt đối mặt.

Draco không thể nhìn vào mắt cô, sợ rằng nếu làm vậy anh sẽ thấy lời xác nhận cho sự nghi ngờ của mình. ‘Hermione, nói với anh chuyện này có thật. Nói anh nghe.’

‘Chuyện này là thật,’ cô nói tức khắc, giọng nói pha sự bồn chồn và lo lắng. ‘Draco, chuyện này không phải trí tưởng tượng của anh. Em đang ở đây. Em sẽ không biến mất như mọi thứ khác trong cuộc đời anh.’

Câu nói của cô thật cảm động. Draco muốn tin chúng, nhưng anh không thể. Tất cả chuyện này... không có gì nên xảy đến, anh vô vọng nghĩ, đan ngón tay vào tay Hermione và nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Anh đã tự gây ra điều này; anh đã tự đặt bản thân vào mớ bòng bong này. Nếu anh không đồng ý gặp cô ngay từ đầu, nếu anh cứ lơ đi lá thư đầu tiên cô gửi...

Hermione rùng mình khi Draco rời cô ra. Khuôn mặt cô lộ vẻ đau đớn, cô nói,

‘Draco, em –’

Nhưng cô bị cắt ngang bởi tiếng đổ vỡ ầm ĩ. Cả Hermione và Draco đều giật mình quay qua nhìn nguồn cơn của tiếng ồn.

Ron đứng ở cửa phòng ngủ, khuôn mặt tàn nhang trắng bệch vì sốc. Miệng anh há hốc, trở mắt nhìn cảnh tượng Hermione và Draco ngồi cạnh nhau trên giường.

‘Đây – em – sao – cái –’ anh lắp bắp, rõ ràng không thể nối hai từ lại với nhau.

Draco vội vàng nhìn sang Hermione. Máu đã rút sạch khỏi khuôn mặt cô.

‘Ron?’ cô nghẹn lại, dường như không thể nhúc nhích nổi. ‘Anh làm gì ở đây?’

Mặt Ron đỏ bừng bừng. ‘EM ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ Ở ĐÂY?’ hấn rống lên, nói được câu hoàn chỉnh đầu tiên. Hấn đang không thể kiểm soát bản thân. ‘TRÁNH XA HẤN RA!’

Ngay lúc ấy, có gì đó trong Draco bùng lên. Ngọn lửa nung chảy kim loại đốt cháy anh mà không báo trước, da anh cháy sém bởi chính sức nóng của cơn thịnh nộ không thể kiểm soát từ mình. Từ tốn để không lộ ra sự căm ghét đột nhiên quần quai cuộn xoáy trong mình như một đàn rắn, Draco đẩy Hermione sang một bên và đứng dậy rút dũa phép.

‘Weasley,’ anh lạnh lẽo nói, giọng điềm tĩnh đến đáng sợ. ‘Mày thật tốt bụng khi đến đây góp vui.’

‘Lui lại, Malfoy,’ Ron gầm gừ. Sự ghê tởm thoáng hiện qua đôi mắt xanh trong.

‘Đừng có đại mà lại gần tao.’

Nhưng Draco tiếp tục bước đến gần Ron với những sai bước thận trọng tính toán. Bằng giọng trầm xuống đầy nguy hiểm, anh rít lên, ‘Đừng tổn hơi, hoặc đó sẽ là hơi thở cuối cùng mày hít được đấy.’

Trước khi Ron kịp phản ứng, Draco đã chĩa dũa phép vào hấn và độc địa nói, ‘Incarcerous!’

Tiếng hét của Ron bị bóp nghẹt khi những sợi thừng chắc nịch bay ra từ đầu dũa phép của Draco quấn lấy hấn, trói chân tay hấn lại, siết chặt đến khi hấn chỉ vừa đủ thở.

‘Hết rồi Weasley,’ Draco chế nhạo, ghé môi sát vào tai Ron. ‘Tạm biệt cô ấy đi. Cô ấy giờ là của tao rồi.’

~~*~*~*~*o~*~*~*~*

~‘Draco!’ Hermione thét lên. Cô lồm cồm đứng dậy, ấn tay vào vết thương Greyback gây ra. ‘Draco, dừng lại! Đừng làm đau anh ấy!’

Vai Draco cứng lại, nhưng ngoài việc đó ra anh không biểu hiện bất cứ dấu hiệu gì là mình nghe thấy Hermione.

Sự kinh hoàng buốt giá siết lấy Hermione khi cô lao đảo bước về phía Draco, vẫn chóng mặt vì thiếu máu và cố gỡ anh ra khỏi Ron. Đột nhiên mọi chuyện xảy ra giữa cô và Ron không còn quan trọng nữa. Điều

duy nhất cô quan tâm lúc này là mang Ron sống sót ra khỏi đây, bởi cô có một linh cảm khủng khiếp rằng Draco đang nghiêm túc, anh sẽ cướp mạng sống của Ron. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Từ khi nào anh lại quay trở về làm con quái vật độc ác tàn nhẫn vậy?

‘Thả anh ấy ra!’ Hermione van nài, cố giằng đũa phép của Draco ra khỏi tay anh.

‘Hermione, đừng chạm vào hắn,’ Ron gầm gừ, giẫy giụa trong đồng dây thừng trói chặt mình. ‘Hắn là kẻ phản bội dối trá quỷ quyệt. Hắn đã lừa dối em suốt từ trước đến giờ!’

Nghe những câu ấy, Draco hất Hermione ra, làm cô ngã xuống sàn. ‘Im mồm mày lại Weasley,’ anh hầm hè, chọc đũa phép vào họng Ron khiến Ron nghẹn lại. ‘Tao nghiêm túc đấy. Tao không chần chừ giết mày luôn đâu.’

Hermione trợn mắt khi nghe những lời của Draco trong một giọng nói không hề giống giọng anh đã dùng với cô trước đây. Nó làm cô bình tĩnh, anh không còn là

Draco cô biết nữa. Anh ấy là... anh ấy là...

‘KHÔNG!’ cô thét lên, đứng dậy vỗ lấy cổ tay Draco lần nữa. ‘Draco, xin anh, đây không phải điều anh muốn! Đừng làm thế, đây không phải là anh, đây không phải –’

‘Hermione, hắn là Shadow!’ Ron hét lên. ‘Nhét nó vào đầu em đi – hắn đã lừa dối em.’

Hermione há hốc miệng, sững sờ buông Draco ra. ‘Anh vừa nói gì?’ cô thì thào, kinh hãi.

‘Anh biết chuyện gì đang diễn ra!’ anh gào, mặt đỏ lên vì cố gắng thoát khỏi dây trói Draco dùng. Giọng anh cao lên tiếp tục. ‘Hắn gửi cho em một lá thư chết tiệt, Hermione, nói rằng hắn yêu em. Bọn anh đã đọc nó, Harry và anh. Anh đã đọc nó. Em có yêu hắn không? EM CÓ THỂ YÊU NGƯỜI NHƯ HẮN KHÔNG?’

‘Cruci –’

‘CÓ!’

Căn phòng nhỏ chìm trong im lặng. Câu thần chú chết lặng trên môi Draco và Ron ngừng giẫy giụa khi cả hai ngược mắt nhìn chăm chăm vào Hermione, choáng váng bởi những gì cô vừa nói.

‘Có, em yêu anh ấy!’ cô khóc, vùi mặt vào lòng bàn tay. Trong đầu cô, những ý nghĩ giống nhau cứ liên tục lặp lại hết lần này đến lần khác: Kéo dài thời gian... ngăn anh ấy... tiếp tục nói... cứu cả hai... ‘Em yêu Draco. Em không biết bằng cách nào hay khi nào hay thậm chí là tại sao, nhưng em thực sự yêu anh ấy Ron à.’

‘Em – cái gì cơ?’ Ron cuối cùng cũng khàn giọng nói. ‘Hermione, chuyện này không vui đâu, em không thể –’

‘Đủ rồi,’ Draco gầm gừ, vấy cổ tay làm Ron bay dọc căn phòng, đập người vào bức tường phía xa với một tiếng thịch. Hermione thét lên, cố chạy về phía Ron nhưng Draco chớp lấy cổ tay cô trước khi cô kịp di chuyển và xoay cô lại đối diện anh.

Hermione rùng mình khi cô thấy sự tin tưởng trần trụi ánh lên trong đáy mắt màu bạc của Draco. Lốp lốp cảm hờn, khinh bỉ, ngờ vực đã bị lột bỏ, khiến Draco trở nên... mong manh. Lúc ấy, Hermione biết anh đã trao cô cả tâm hồn mình.

‘Có đúng không?’ anh hỏi, giọng run run không thể kiểm soát. ‘Hermione, nếu em đang nói dối anh...’

‘Em sẽ không bao giờ nói dối anh, không bao giờ sau khi anh đã chân thành với em đến vậy,’ Hermione nhẹ nhàng nói, và dù trong lòng đang chết lặng, cô gơ bàn tay dịu dàng chạm vào má Draco. ‘Em yêu anh.’

‘“Tình bạn không phải thứ cân đo đong đếm cho đi và nhận lại”,’ anh buồn rầu trích lời, mắt anh xoáy sâu vào mắt cô như chờ đợi cô lộ ra dụng ý thật của mình. ‘Nói với anh... điều này là thật.’

‘Nó là thật!’ Hermione nói lần thứ hai khi cô cố nhón chân về phía Ron mà không làm Draco chú ý. ‘Nếu những cảm xúc này không phải là thật, Draco, em không biết cái gì là thật nữa!’

Anh lại nắm lấy cổ tay cô. ‘Nếu em đến bên hân ta, anh sẽ giết hân,’ anh lạnh lùng nói, và tức thì tia tin tưởng trong mắt anh bị dập tắt, như ánh lửa tàn biến mất trong ngọn gió. Anh chĩa đũa phép vào Ron, người đang nằm bất động ở bức tường phía xa.

Hermione đông cứng lại. ‘Sao anh lại làm vậy?’ cô thì thầm, sự tuyệt vọng dâng lên trong cổ, làm từ ngữ nghẹn ứ lại. ‘Em tin anh! Em nghĩ anh đã thay đổi!’

Mắt Draco nheo lại. Anh không nói gì.

Hermione yếu ớt lắc đầu. ‘Anh đã lừa em...’

Draco siết cổ tay Hermione chặt hơn. Giọng nói nhuốm màu cay đắng, anh rít lên, ‘Là anh hay hân, Hermione.’

Nếu Hermione còn đủ sức lực, cô sẽ vỡ òa ra khóc. Nhưng giờ cô quá bất an, quá sợ hãi, quá khổ sở để làm bất cứ việc gì ngoài bất lực nhìn chằm chằm vào Draco.

Anh đã ra cho cô tối hậu thư cuối cùng: lựa chọn giữa hai người mà cô không thể sống thiếu được. Dù lựa chọn của cô có là gì, cô cũng mất một trong số họ.

Cảm giác tan nát cõi lòng trước phán quyết này ngự trị trong cô. Hermione không thể không nhớ đến câu nói mà Draco và Robards đã nói với mình: ‘Bởi ai biết điều gì sẽ xảy ra nếu cô một lần làm điều gì đó mà không được cho phép chứ?’... ‘Cô biết tôi không ngu ngốc đến mức mong cô làm việc gì mà không có hướng dẫn chỉ

tiết trước chứ Granger’...

Cô có thể làm được không? Cô có thể nghe theo mong muốn của trái tim mình một lần không? Hermione và Ron thuộc về nhau, họ đều nói vậy. Có lẽ điều đó đúng. Có lẽ đó là lí do tại sao cô sợ ở bên Draco – anh ấy không chắc chắn, anh ấy không thể đoán trước. Draco sống không có quy tắc. Liệu cô có thể chứng minh rằng họ đã sai?

Hermione quay lại bất lực nhìn vào Ron: vào khuôn mặt cởi mở tin tưởng, vào đôi mắt xanh sáng chỉ chứa sự ấm áp, thoải mái và an toàn... Anh đã luôn yêu cô; anh đã luôn ở bên khi cô cần ai đó ôm lấy mình...

Đôi mắt cô chuyển về Draco. Đôi mắt xám dữ dội gặp đôi mắt cô tràn đầy đam mê, ham muốn, khao khát, tất cả được bao quanh bởi sự hồ nghi. Khuôn mặt nhợt nhạt nổi bật trong ánh sáng mờ mờ, hư hại bởi hai vết sẹo đau đớn anh mang như một dấu hiệu tội lỗi.

Sự thấu hiểu lóe lên trong cô. Draco sẽ luôn khiến cô rơi – rơi mãi mà không chạm đáy. Cô biết ít nhất với Ron cô có thể tin anh sẽ ở đó đón lấy cô, không kể bất cứ hoàn cảnh nào. Cô sẽ từ bỏ cảm xúc ập ủ dưới ý thức cô dành cho Draco suốt mấy tuần qua nếu chỉ có đôi tay ấy ngăn cô lao thẳng xuống hố đen tối tăm vô tận.

Và ngay giây phút ấy, cô biết. Dù nó làm cô xé lòng, dù trái tim cô gào thét phản đối dữ dội, cô biết mình phải làm gì.

~~*~*~*~o~*~*~*~*

~‘Malfoy.’ Từ ấy như một lưỡi dao sắc ngọt, đâm xuyên trái tim Draco, làm tâm hồn anh vỡ ra từng mảnh.

Cánh tay đang giơ lên của anh buông thõng và đũa phép anh rơi xuống sàn đánh cạch.

‘Em xin lỗi. Em không thể ở bên anh khi biết rằng anh có thể biến thành... biết rằng anh không phải... Em chỉ... Ron là người em muốn ở bên.’

Draco thấy Hermione ôm lấy mình. Anh biết cô đang chờ anh mất bình tĩnh, nhưng không. Anh không gào thét hay nguyên rủa hay thậm chí nhấc đũa phép lên giết Ron như anh từng thề mình sẽ làm. Thay vì vậy, anh mỉm cười. Anh mỉm cười trước sự điên loạn của tất cả mọi chuyện.

Cuối cùng, chính tình yêu ám ảnh của anh dành cho cô đã đẩy cô trở về vòng tay Ron.

‘Anh hiểu rồi,’ anh buồn bã lầm bầm. Giọng anh chưa bao giờ dao động, dù trong lòng anh đang chết lặng. ‘Anh đoán bằng luôn vỡ vụn trước khi nó tan chảy, đúng không?’

Draco thấy ánh nhìn như bị tra tấn trong mắt cô. Anh biết cô cũng tuyệt vọng yêu anh; anh biết hết. Nhưng anh cũng biết mình đã đẩy niềm tin của cô đi quá xa. Nền móng họ xây mọi thứ lên quá mỏng manh để chịu đựng sức nặng của hiện thực.

Đã quá muộn để anh sửa chữa những tổn hại mà lỗi lầm của anh gây nên, quá muộn để nói với cô, và giờ anh đang trả giá cho điều đó.

Cuối cùng, tất cả chỉ là một ảo ảnh nghiệt ngã.

Hermione tiến về phía anh, anh ngần ngại. ‘Em yêu anh,’ cô thì thầm vào tai anh.

Anh cứng người lại. ‘Em không biết bằng cách nào hay tại sao, nhưng đúng là vậy.’

Cô hít sâu. ‘Nhưng em không thể ở bên anh. Anh hiểu mà, đúng không... Shadow?’

‘Không,’ Draco cay đắng nói. Anh áp tay vào mặt cô và cúi xuống. ‘Anh sẽ không bao giờ hiểu được,’ anh thì thầm, và rồi hôn cô lần cuối. Khi môi họ chạm vào nhau, anh thấy tim mình bật mở và mọi nỗi đau, căm ghét anh đang kìm nén trào ra, dâng lên cho đến khi nó chảy tràn qua miệng anh vào miệng cô.

Cô dịu dàng đẩy anh ra. ‘Phải kết thúc ở đây thôi.’ Đôi mắt cô đánh lại quyết tâm, nhưng Draco thấy môi cô khẽ run rẩy.

‘Đi ra,’ anh nói, giọng cay nghiệt nhẩn tâm. ‘Mang hân đi đi.’

Không nói lời nào, Hermione rời Draco và chạy về phía Ron. Draco lấy đũa phép phạt khoảng không trước mặt, đám dây thừng trói lấy Ron dễ dàng tách ra rơi xuống, biến mất vào thinh không trước khi chạm mặt sàn.

‘Ron,’ Hermione thở hắt ra, quỳ xuống cạnh hân và nắm lấy vai hân. ‘Ron, anh ổn không? Anh thở được không?’

‘ĐI RA!’ Draco gầm lên, chìa đũa phép vào cửa, cánh cửa tức thì bật mở với một tiếng rầm. Ngực anh nhấp nhô lên xuống khi anh cố hít thở qua cổ họng bị siết chặt. Anh không thể chịu nổi... anh không thể nhìn cô được nữa...

Hermione không một lần nhìn về hướng Draco khi cô giúp Ron đứng dậy và để hân tựa vào vai mình. Họ cùng nhau rời khỏi căn phòng, tay trong tay, vai kề vai. Rất lâu sau khi tiếng bước chân vọng lại của họ biến mất, rất lâu sau tiếng cửa chính của anh mở ra rồi đóng lại vang đến tai, Draco tiếp tục nhìn chăm chăm không chớp mắt vào bóng tối ngoài ngưỡng cửa trống không.

Anh thấy có gì đó cào xé trong mình, một sinh vật dữ tợn đang cố sức thoát ra. Đau đớn khổ sở. Chưa bao giờ anh cảm nhận dữ dội đến vậy. Anh không thể nào hiểu nổi. Nếu Draco nhìn vào gương lúc này, anh thậm chí sẽ không thể nhận ra đôi mắt xám của chính mình; nỗi đau sôi sục trong đó đã biến chúng thành sắc đen vô tận.

Chậm chạp, như đang ở trong mơ, Draco bước đến bên giường. Anh chạm vào tấm chăn, nhớ lại Hermione đã nằm đây chưa đến một giờ trước đó, hứa lời hứa giả dối về mãi mãi mà rồi cũng hóa thành hư vô. Giận dữ, anh chộp lấy cái gối ném nó ra xa.

Cái gương vẫn còn ở đây, khung vàng lung linh trong mờ ảo. Draco cầm nó lên. Nó nặng hơn Draco nhớ, nhưng anh vẫn nâng lên và nhìn vào nó.

Anh chỉ vừa đủ nhận ra hình phản chiếu của chính mình nhờ đôi mắt lấp lánh như hai mảnh bạc. Sợ hãi, anh đưa cái gương lại gần khuôn mặt, đặt đôi môi khô khốc bồn chồn lên mặt kính lạnh lẽo trơn nhẵn và thì thầm, ‘Starlight.’

Draco hồi hộp chờ đợi, cầu nguyện, ước mong với tất cả những gì anh có...

Từng phút lê thê trôi qua và mặt gương vẫn trống không. Nhận thức tàn khốc dần buông xuống anh; anh dữ dội xua nó đi. Nó phải hoạt động. Cô ấy nói nó sẽ hoạt động...

‘Hermione Granger,’ anh nói gần như van vãn. ‘Hermione. Hermione. Hermione...’

Nhưng hình ảnh phản chiếu duy nhất trên gương là khuôn mặt nhợt nhạt đầy sẹo của chính anh, lu mờ bởi nước mắt trong mắt anh. Chiếc gương chỉ phơi bày sự thật; sự thật Draco đã sống cuộc đời lẻ loi khốn khổ; sự thật anh đơn độc giữa thế giới này.

‘Nên nếu bao giờ bạn cần, cứ gọi tên tôi...’

Draco trừng mắt vào hình phản chiếu đáng ghét của mình. Anh cần cô ngay bây giờ; cô đang ở đâu?

‘...bùa phép chỉ mất tác dụng khi một người quyết định rời bỏ người còn lại...’

Phép thuật không bao giờ trục trặc và Draco không phải một thằng ngốc. Anh biết sự tan biến của bùa phép chỉ có một ý nghĩa duy nhất: Hermione đã rời bỏ anh, bỏ anh lại với sự tồn tại đáng khinh của chính anh. Sự thật đã được lập lại.

Và trong một thoáng theo sau nhận thức kinh khủng ấy, trái tim Draco vỡ tan. Cái nhìn cuồng dại hiện ra trong mắt anh, anh ném cái gương vào bức tường đối diện. Nó đập vào cạnh bàn anh và vỡ vụn. Draco đứng đờn nhìn những mảnh kính rơi xuống sàn nhà, lấp lánh trong ánh nến như tuyết, hay có lẽ là mưa trong ánh mặt trời.

Anh rời phòng và đi xuống hầm. Noah Lawley đang chờ anh ở đó.

‘Mày là ai?’ Lawley hỏi dồn, bật dậy khi thấy Draco vào.

Draco không cảm xúc nhìn nó. Không nói một lời, anh thò tay vào túi, lấy ra cái lọ nhỏ anh đã mang theo và giờ nó ra.

‘Gì thế?’ Lawley hỏi, nhìn cái lọ cảnh giác. ‘Mày muốn tao làm gì với nó?’

‘Uống,’ Draco gay gắt nói. Nắm tay anh siết chặt quanh ống thủy tinh. ‘Chúng tao đến để đưa mày cái này. Nó sẽ hóa giải bệnh hóa sói.’

Sự hoài nghi hiện lên trên đường nét méo mó của khuôn mặt sẹo Lawley. ‘Làm gì có thứ đó,’ nó giận dữ nói.

‘Giờ có rồi,’ Draco khạc ra. Anh đang run bần bật vì phần nộ. ‘Uống nó. Ngay.’

‘Tao không tin mày,’ Lawley khẳng khái, khoanh tay ngoan cố. Giờ nỗi sợ hãi đã pha lẫn nghi ngờ. ‘Tất cả những gì tao biết là mày đang cố đưa tao vài thứ được an thần để đưa tao đến Bộ. Tao – tao không muốn dính dáng đến Bộ. Tao muốn trở về với Greyback.’

‘Sao mày phải làm điều khỉ gió ấy?’ Draco gầm gừ. Anh đến gần Lawley. ‘Có lẽ bây giờ mày còn quá trẻ để hiểu hết, nhưng Greyback chẳng quan tâm gì đến mày đâu. Hắn muốn lợi dụng mày vì mục đích của riêng gã thôi.’

‘Im đi!’ Lawley gào, lùi xa khỏi Draco. Mắt nó trợn lên. ‘Lũ ở Bộ chúng mày điên rồi đúng như những gì Greyback đã nói với tao. Anh ta bảo chúng mày sẽ cố làm tao quay lưng lại với anh ta. Tao không ngu đâu!’

‘Mày bày trò giỏi đấy,’ Draco hầm hè. Anh túm áo của Lawley và ném nó vào tường. Ghé mặt sát Lawley, anh cay độc nói, ‘Nhìn tao này. Tao có những vết sẹo này từ ma thuật hắc ám, giống mày, và vì chúng mà tao sống trong địa ngục suốt cả cuộc đời. Mày có muốn có kết cục giống vậy không? Muốn không?’

Lawley nghiêng răng. ‘Tránh xa tao ra!’ nó rên ư ử.

Draco thả nó ra. Lùi lại vài bước, anh hỏi bằng một giọng bình tĩnh đáng sợ, ‘Nói tao biết, Lawley... cảm giác làm người sói như thế nào? Miêu tả quá trình biến hình cho tao.’

Lawley rùng mình thấy rõ. ‘Cái gì...’ Nó ấp úng, liếm đôi môi nứt nẻ. ‘Cái đó liên quan gì đến mày?’

‘Tao muốn biết trước khi tổng thứ thuốc này xuống họng mày,’ Draco nói gần như rất dễ chịu. Miệng anh cong lên thành một nụ cười nửa miệng độc ác. ‘Nào. Kể đi. Mày thích cảm giác tứ chi bị xé toang đầy tàn bạo rồi lại gắn lại với nhau chứ? Mày có thích cảm giác thứ máu bị nguyên rửa chảy trong huyết mạch và đầu độc tri giác mày không? Hay...’

Draco bỏ lửng. Nụ cười của anh lan rộng trước hình ảnh hoàn toàn hãi hùng trên nét mặt biến dạng của Noah. ‘Hay mày chọn hóa sói để trốn thoát mọi chuyện?’ anh nhẹ nhàng nói nốt.

Lawley giật mình.

‘Không có gì phải xấu hổ cả,’ Draco lạnh nhạt nói. ‘Nhưng trước khi vào vấn đề đó, uống thứ thuốc này đi.’ Anh lại giơ nó ra. ‘Mày và tao đều biết dính líu đến Greyback sẽ không đưa mày đến đâu cả.’

Bất chấp sự tự tin đã được tính toán, Draco vẫn ngạc nhiên khi thấy Lawley vươn tay lấy lọ Độc dược Bả Sói II từ mình. Anh không ngờ tên người sói lại đầu hàng dễ dàng thế.

‘Mày sẽ không – Greyback sẽ không biết được, đúng chứ?’ y hỏi, giọng run rẩy.

‘Không.’

‘Và nó an toàn chứ?’

‘Nó – có.’

Dường như không chú ý đến sự do dự của Draco khi trả lời câu hỏi cuối cùng,

Lawley mở nút lọ và lo lắng nhìn chăm chăm vào nó. Rồi, sau vài phút suy tính, nó đưa đến gần miệng, nhắm chặt mắt và uống thuốc.

Nó hít vào, buông rơi cái lọ. Gương mặt méo mó, nắm tay siết lại và gập người xuống, có vẻ đang đau đớn dữ dội. Draco bình thần nhìn. Anh không còn quan tâm thứ thuốc có thành công hay không; anh đã quyết định phải làm gì.

Từng giây nhích qua. Cuối cùng, Lawley thẳng người, quệt mồ hôi trên trán. Nó sợ sệt nhìn Draco bằng đôi đồng tử đã giãn ra. ‘Làm sao – làm sao tôi biết được thuốc có hiệu quả hay không?’ nó khào khào.

‘Đợi.’ Draco tiến đến gần Lawley. Những mảnh vỡ của chiếc lọ nhỏ kêu lạo xạo dưới chân anh. ‘Đợi đến khi trăng tròn tới. Xem điều gì xảy ra.’

‘Tôi thấy khác lạ,’ Lawley ngập ngừng nói. ‘Như – tôi không biết...’

‘Cho đây là dấu hiệu thuốc đã có tác dụng đi,’ Draco lạnh lùng nói. ‘Giờ trả lời câu hỏi vừa rồi của tao. Sao mày lại nhập bọn với Greyback?’

Lawley ngoảnh đi. ‘Mẹ tôi chết trong trận chiến,’ nó nhẹ nhàng nói. ‘Tôi sống một mình, và tôi... tôi mệt mỏi vì cuộc sống này. Nhưng tôi không định – để bị cắn. Nhưng việc đó đã xảy ra, và tôi không có ai để cậy nhờ nên Greyback thu nhận tôi. Anh ta bảo tôi... anh ta nói –’

‘Nó có hiệu quả không?’ Draco cắt ngang.

‘Biến hình có làm giảm đi gánh nặng không?’

Lawley thẳng người. ‘Không, không hẳn,’ nó nói vẻ buồn bã. ‘Tôi chỉ có một đêm mỗi tháng thôi. Cơn đau thân thể giúp tôi lãng quên, nhưng ngoài đó ra... tôi chỉ thực sự có thể cảm thấy khá hơn khi tôi’ – nó nhăn mặt – ‘giết chóc.’

Draco chậm chậm gật đầu. Lùi lại, anh nói, ‘Nhưng vẫn hiệu quả.’

‘Nhưng không đáng,’ Lawley nói. Giờ tia nghi ngờ ánh lên trong mắt nó. Nó dường như biết chính xác Draco đang nghĩ gì. ‘Tôi hối hận vì đã chấp nhận điều đó.’

Nheo mắt lại, Draco trầm giọng nói, ‘Đủ rồi. Mày có thể rời nhà tao. Đi đến bộ và giải trình. Nói rằng mày bị bắt bởi Draco Malfoy và – và Hermione Granger.’

Lawley giật mình, như thể lời nói của Draco đã nhắc nhở nó gì đó. ‘Cô Hermione Granger đó...’ nó nói khi đi đến cầu thang. ‘Anh yêu cô ấy sao?’

Draco vô thức lùi lại. ‘Cái gì?’ anh rít lên.

‘Cảm giác thôi,’ Lawley nhún vai nói, nhưng Draco biết dù thẳng nhóc ngu ngốc, nó đã hiểu. ‘Cách anh bảo vệ cô ấy ở trong rừng... tôi đoán ra...’

Không thể chịu nổi nữa, Draco rút đũa phép. ‘Cút,’ anh ra lệnh, chĩa đũa phép vào ngực Lawley. ‘Tao đã làm nhiều điều ày hơn là mày đáng được hưởng.’

‘Đ-được,’ Lawley lắp bắp. Không nói thêm lời nào, nó xoay phắt đi và loạng choạng lên cầu thang.

Với tiếng thổ rời rạc của chính mình vọng trong tai, Draco băng qua căn phòng với những sải bước ngắn nhanh nhẹn. Anh dừng lại cạnh vạc Độc được Bả Sói II.

Không cần nhắc thêm, anh làm Mất Sạch thứ thuốc ấy.

Tất cả kết thúc rồi. Đũa phép của Draco rơi khỏi tay khi anh đổ sụp xuống nền đất dưới chân vạc. Tất cả những thứ anh làm việc vì chúng, tất cả những thứ anh sống vì chúng... Anh không còn lại gì trừ sự đau đớn không thể chịu đựng nổi đang làm thối rữa cả tâm hồn anh, làm máu trong huyết quản anh đông lại, hút cạn những suy nghĩ lí trí và chỉ để lại những cảm xúc trần trụi.

‘Đúng,’ anh nghẹn lại khi nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, chảy xuống bề mặt gợn lên của những vết sẹo. ‘Đúng, tôi yêu cô ấy...’

Bóng đêm trùm xuống căn hộ của Draco, nhưng anh không nhúc nhích. Chỉ một lần khi con gia tinh nhòm xuống tầng hầm, nhưng khi thấy dáng người cúi gập của chủ nhân mình, nó quay lại dọn dẹp phòng khách không nói một lời. Nó đã ở bên ông chủ nhiều năm và vì vậy biết chính xác khi nào nên xen vào và khi nào nên tránh xa.

Nhiều giờ trôi qua sau khi Draco cuối cùng cũng đứng dậy nhặt đũa phép. Anh sẽ đi gặp Greyback.

Anh bước đến dừng lại ở chân cầu thang. Sự kết hợp tỏa sáng của trăng và sao từ cửa sổ phòng bếp xuyên qua ngưỡng cửa chiếu xuống nơi anh đang đứng, rọi những vạt ánh sáng mờ ảo xuống mỗi bậc thang. Draco ngó qua sau vai, nhìn vô số những chiếc vạc anh đã cẩn thận giữ gìn suốt mấy năm qua. Bóng những chiếc vạc sợ hãi thứ ánh sáng đang xâm lấn tràn ngập khắp phòng, những khoảng tối nổi bật đối lập với nền nhà bê tông được thấp sáng mờ.

Draco thở dài. Anh chậm chạp trèo lên cầu thang. Ngay khi chạm chân lên sàn nhà bếp, anh khê khàng đóng cánh cửa phía sau, khóa căn hầm trong bóng đêm lần nữa.

Anh bước đến mở cửa chính. Bầu trời đêm rải rác vài ngôi sao và anh dừng lại nơi ngưỡng cửa ngẩng nhìn chúng. Vô thức, môi anh động đập, thầm gọi tên cô lần cuối.

‘Starlight...’

T/N: tiếp theo sẽ là 2 kết thúc, các bạn thích đọc cái nào cũng được. Nhưng theo mình thì nên đọc cả 2!!!
À, và còn có một kết thúc happy ending nữa, nhưng là của chị nào đó bên page của mình sáng tác. Túm lại là đọc cả 3 cái luôn đi!!!

35. Chương Kết Thúc 1: Thế Giới Không Còn Bóng Đêm

Epilogue Part 1: Thế giới không còn bóng đêm

‘Hermione...’

‘Em ổn mà Ron,’ Hermione run run nói, quay đi để giấu những giọt nước mắt. ‘Em chỉ... em cần ở một mình một lúc...’

Rời căn hộ của Draco, họ lập tức Độn thổ về Hang Sốc. Lúc này họ đang đứng ngoài lều Độn thổ, cả hai đều không thoải mái vì biết mọi chuyện giữa họ không bao giờ có thể trở lại như xưa. Đó là một cảm giác chẳng mấy dễ chịu, nhất là với hai người bạn từ thuở bé.

‘Anh không thể thực sự nói là mình xin lỗi được; em biết mà đúng không?’

‘Em biết.’ Hermione nhìn chằm chằm xuống nền đất còn sót lại bông tuyết cứng đầu cuối cùng không chịu tan chảy bất chấp bao nhiêu trận mưa. Sự thật là cô thậm chí còn không muốn Ron xin lỗi. ‘Nhưng em rất hối hận.’ (*)

‘Đó – đó không phải lỗi của em...’

Hermione không nói gì. Ron đã hiểu sai câu nói của cô, nhưng cũng chẳng cần đính chính.

‘Thôi nào, vào trong thôi... Chúng ta có thể quên chuyện đã xảy ra đi...’

Em không muốn, giọng nói nhỏ xíu trong đầu cô phản đối. Em không thể cứ giả vờ như tháng vừa rồi chưa từng tồn tại được!

‘Anh cứ đi đi,’ cô nói thành tiếng. ‘Em cần vài phút.’

‘Em chắc không?’ Ron nghi ngờ hỏi. Rõ ràng vẫn nghĩ rằng cô sẽ chọn Draco sau tất cả mọi chuyện. ‘Anh sẽ ở với em.’

‘Em không cần anh ở lại,’ Hermione nói gần như tức giận. ‘Thật đấy Ron, em sẽ ổn thôi. Anh ấy sẽ không đến tìm em đâu. Em đã lựa chọn. Anh ấy chấp nhận điều đó.’

Ron nheo mắt. ‘Được rồi,’ anh thấp giọng nói.

Hermione nhìn Ron rời đi và tự nhủ cô sẽ lại yêu anh vô điều kiện lần nữa. Nhưng dù tin vào điều đó, cô vẫn không thể xóa bỏ dấu vết của loại tình yêu khác mà Draco để lại trong đời cô. Nguy hiểm, tối tăm, vô định. Giống như anh. Anh đã nói dối cô, làm cô tin rằng mình là một con người khác, nhưng anh đã yêu cô – có lẽ còn nhiều hơn cô yêu anh.

Cô nhận ra mình sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân bởi mọi chuyện cô đã làm với Ron, với Draco, với chính cô.

Hermione dựa vào lớp gỗ ướt nước mưa của căn lều Độn thổ nhà Weasley và để bản thân khóc. Cô phải vượt qua chuyện này. Cô phải bước tiếp. Cô sẽ bước tiếp.

Nhưng hiện giờ, điều duy nhất cô có thể làm là khóc và mong cho cơn đau tự dịu bớt.

~~*~*~*~*o~*~*~*~*

~Hai tháng trôi qua trước khi Hermione nhìn thấy Draco lần nữa. Họ cuối cùng cũng gặp lại nhau ở quán Brown, tiệm trà nho nhỏ nằm bên kia phố đối diện với Bộ.

Điều đầu tiên cô nghĩ khi thấy anh ngồi ở chiếc bàn quen thuộc là đồ uống thường thấy của anh đã khác rồi. Tóc anh mỏng hơn và rối bù hơn; làn da nhợt nhạt bình thường của anh một mực và có chút xám lại. Sự kiêu hãnh anh từng mang trên đôi vai giờ đã biến mất, và anh trông hoàn toàn kiệt sức.

Khi Hermione đến gần anh, anh ngược lên với đôi mắt vô hồn đỏ ngầu. Khó lòng nhận ra nổi con người màu xám của anh; chúng giống sắc đen mỗi một hơn. Cái nhìn như không nhìn mà anh chĩa vào Hermione thật trống rỗng, nhưng không phải theo cách để phòng mà Hermione từng quen thuộc. Đúng hơn, đó là ánh mắt hoàn toàn thiếu vắng cảm xúc hơn là ánh mắt được che đậy cẩn thận.

‘Draco?’ cô ngập ngừng.

Giọng nói Hermione dường như đánh thức Draco khỏi tình trạng chìm trong tiềm thức. Anh nhìn xuống tách trà còn đầy một nửa.

‘Em ngồi được không?’

Anh lắc đầu. Hermione vẫn ngồi xuống.

Khi Draco không nói gì, Hermione hỏi bằng giọng chỉ hơn tiếng thì thầm một chút,

‘Anh... anh ổn chứ?’

Anh lại lắc đầu lần nữa. Tiếng Hermione hít một hơi thật sâu không bị nghe thấy bởi tiếng rì rầm nói chuyện dễ chịu tràn trong căn phòng.

‘Em không gặp anh ở Bộ,’ cô thử lần nữa. Thái độ như có bệnh của anh bắt đầu làm cô hoảng.

Anh khoắc ly trà, vẫn không nhìn vào mắt cô. Hermione để ý đôi tay anh đầy những vết trầy và vết cắt nông.

Thở dài, cô đứng dậy. Câu ‘Em xin lỗi’ cô đã chuẩn bị thốt ra nhưng rồi lại không thể. Cô không muốn đào sâu thêm vào thứ mình không thể rút lại. Mang hôm ấy ra chỉ khiến việc lãng quên khó khăn hơn mà thôi.

‘Tạm biệt Draco,’ cô khẽ nói.

Cô quay đi trở lại bàn nơi cô ngồi đợi Ron trước khi nhìn thấy Draco. Nhưng cô chỉ kịp đi ba bước khi Draco lên tiếng.

‘Hermione.’ Giọng anh khản đục, như tiếng sỏi nghiền trên bê tông. Cô khựng lại.

‘Đừng nhìn anh,’ anh vội nói trước khi cô kịp quay lại. ‘Đây có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Từ giờ anh phải giải quyết công chuyện khác nên đừng dò hỏi nếu em không nghe được tin gì về anh. Cứ... để anh nói một điều cuối cùng.’

Hermione đứng bất động, lưng quay về phía Draco. Trái tim cô đập nhanh đến nỗi cô bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Hay có lẽ chỉ vì Draco cuối cùng đã gọi tên cô.

Sau một khoảng dài đầy tra tấn, Draco vẫn không nói gì. Rồi, bằng một tiếng thì thầm không hiểu sao xuyên qua được những mẩu trò chuyện hòa lẫn trong phòng và vang đến tai Hermione, anh nói một điều thật giản đơn nhưng cũng thật kinh hãi khiến trái tim Hermione bỗng nhiên run rẩy ngưng hẳn lại.

‘Anh yêu em.’

Hermione không có thời gian phản ứng lại câu nói ấy bởi khi nào cô đang xử lý chúng, cô đã thấy vai anh sụt qua vai cô lúc anh đi ngang qua, đầu cúi thấp để không chạm mắt cô. Trước khi cô kịp ngăn lại, anh đã rời cửa tiệm. Cánh cửa gỗ đung đưa đóng lại sau anh, sập vào khung mạnh đến độ Hermione dường như cảm nhận được sự va chạm ấy. Cô lao đảo lùi lại, buông mình xuống chỗ vừa ngồi mà không nghĩ ngợi.

Cô đã tự do. Anh đã để cô đi, và cô được tự do sống theo cách trước khi cô hòa làm một với Starlight. Nhưng nếu cô đã tự do, sao cô vẫn khổ sở hệt như trước vậy?

Hermione vội chạm vào vết sẹo ngay dưới xương đòn bên phải – vết sẹo Greyback để lại. Vết thương cắt sâu vào da thịt, một sự bất toàn xấu xí trái ngược với làn da mịn màng của cô. Nó giống với vết sẹo hủy hoại gương mặt Draco, không bao giờ có thể mờ đi. Thay vào đó nó sẽ mãi tồn tại như một lời nhắc nhở nghiệt ngã về hậu quả chết chóc khi đụng độ với phép thuật hắc ám.

Sự vỡ lẽ soi tỏ Hermione khi cô nhẹ nhàng lần theo đường cong lờm chờm của vết sẹo. Câu trả lời cho câu hỏi của cô thật đơn giản.

Lí do họ làm việc ăn ý với nhau trong vụ án, lí do cho sự trống rỗng nhức nhối cô đang cảm thấy... Đó là bởi Draco làm cô toàn vẹn. Anh là tất cả những gì cô không có: liều lĩnh, say đắm, táo bạo, và sẵn sàng đánh liều mọi thứ vì những điều anh tin tưởng. Anh chính xác là sự bổ sung của cô; anh lấp đầy khoảng trống tri thức của cô bằng kiến thức của anh; anh cân bằng sự thận trọng và logic của cô bằng sự thành thật đến đáng sợ cô chưa bao giờ có với Ron.

Và giờ đây, không có anh, cô không bao giờ toàn vẹn được nữa.

(*) Hermione nói ‘I’m sorry’ với hàm ý tiếc nuối, nhưng Ron lại hiểu thành Hermione đang xin lỗi.

36. Chương Kết Thúc 2: Hồi Chuông Kết Thúc Và Tượng Thiên Thần

Nơi yên nghỉ của Ron Weasley và Hermione Granger

Bị sát hại trong vụ tấn công của người sói

Draco cay đắng nhìn bia mộ. Một nghìn giọt lệ anh khóc thương cô – mỗi giọt ột ngày đầy giày vò anh phải chịu đựng từ ngày cô chết. Mỗi giọt thấm vào khe nứt của đá, thấm vào mặt đất hằng hằng ẩm ướt để mãi

mãi không được hồi đáp. Dù vậy hàng đêm anh vẫn quay lại đây khóc nhiều hơn, mong ước tha thiết rằng việc ấy sẽ làm anh phát điên, rằng nó sẽ quay ngược thời gian và cho phép anh sửa chữa sai lầm.

Nhưng đến giờ, hi vọng của anh vẫn chưa được đáp lại.

Nhưng anh cũng chưa bao giờ thực sự nắm được khái niệm của hi vọng. Anh đoán cô đã gieo hạt giống hi vọng nhỏ xíu đó vào trong anh, bông hoa tỏa sắc vàng nay đã héo rũ bởi sự ra đi của cô, để anh lạnh lẽo và trống rỗng hơn bao giờ hết.

Trong những giây phút hạnh phúc nhất anh thậm chí còn tưởng tượng một thế giới với cô, một thế giới nơi anh không bao giờ đơn độc – một thế giới chỉ tồn tại trong tâm trí anh và rồi cũng biến mất khi cô không còn.

Draco cúi xuống chạm vào dòng chữ khắc tên Hermione. Thở dài, anh thò tay vào túi và rút ra lọ mực với hình ngôi sao bốn cánh chạm nổi trên bề mặt. Mực đen đầy lưng chừng bên trong. Giờ không còn làm việc ở Bộ, Draco cũng không cần nó nữa. Tuy nhiên anh vẫn luôn giữ cái lọ bên mình, không thể dứt khỏi thứ mực chứa trong ấy – đó là một sự gợi nhớ về Starlight và bức thư anh viết cho cô.

Draco khựng lại vài giây rồi đặt lọ mực lên phiến đá nứt vỡ đánh dấu ngôi mộ của Hermione. Anh ngồi xổm, ép màn sương mù trong tâm trí tan đi. Đã gần đến lúc phải đi nhưng anh muốn ở cùng cô thêm chút nữa.

Anh mở miệng, nhưng không thể nghĩ ra nên nói gì nên lại ngậm miệng vào. Lần trong tiệm trà là lần cuối cùng anh gặp cô trước khi tin cô chết đến tai anh một tháng sau. Kể từ đó, thỏa thuận của anh với Greyback cộng với sự hiện diện không ngơi nghỉ của cô trong tâm trí khiến anh như sống trong địa ngục. Anh có vô số điều muốn nói với cô nhưng rồi anh nhận ra, trong khi chiến đấu với sức mạnh độc ác đang cố giành quyền kiểm soát tâm trí mình để hình thành những suy nghĩ mạch lạc, rằng tất cả chúng chỉ gói gọn trong một điều. Và dù anh đã nói câu đó rất nhiều lần, khi đám mây mù che phủ mặt trăng bắt đầu tản ra, Draco không ngại ngần thì thầm chúng một lần nữa:

‘Hermione, anh yêu em...’

Draco đứng dậy, rời khỏi sự che chở của bóng tấm bia mộ và đối diện với sức mạnh của ánh trăng tròn. Anh sống vì những đêm như thế này: những đêm anh tìm thấy sự an ủi trong đơn độc và thờ ơ, trong sự đau đớn xé toạc nhân dạng và mùi máu tươi đầy cảm dỗ kích thích giác quan nhạy bén của anh dưới ánh trăng ảm đạm.

Tiếng hét thống khổ trong đầu anh thoát ra ngay khi làn da nhợt nhạt của anh gặp vầng sáng còn nhợt nhạt hơn của mặt trăng. Anh đổ sập xuống nền đất, những vật ánh sáng mờ ảo vây lấy cơ thể đang quần quai của anh, nghiền nát xương anh, vặn xoắn thịt anh, bào mòn da anh. Một tiếng thét khủng khiếp xé toạc cổ họng anh khi cơ thể con người và những ý nghĩ bị bỏ ra làm hai rồi biến lại thành hình dạng một con sói. Con đau chỉ kéo dài vài giây và khi nó lui đi, một sinh vật xấu xí giống sói đứng dậy thay vì Draco.

Con sói ngửa đầu tru lên. Con gió lạnh buốt mang theo sự xuất hiện của một sinh vật sống khác gần đó, và khao khát giết chóc đột nhiên trở thành ưu tiên hàng đầu.

Xoay phắt lại, con sói lao vào bóng đêm không chút nghĩ ngợi.

Khi sinh vật ấy chạy đi, một cái chân dài của nó sượt qua lọ mực đặt ở chân bia mộ. Cái lọ nghiêng ngã; một lúc sau có vẻ như nó lại có thể đứng vững, nhưng rồi nó lật ngược, va vào tảng đá với một tiếng rạn vang vọng trong màn đêm tĩnh mịch và vỡ tan thành hàng triệu mảnh pha lê ánh lên dưới ánh trăng.

Mực trong lọ nhanh chóng tràn ra, chảy vào những kẽ hở trên tảng đá, giăng ra như thứ máu nhơ bẩn chảy qua tĩnh mạch lạnh lẽo đông cứng. Nó nhuộm đen những con chữ khắc gỗ ghè trên phiến đá trước đó còn trống trơn:

Một nghìn lời nói không thể mang em trở lại

Anh biết vì mình đã thử

Một nghìn giọt lệ cũng vậy

Anh biết bởi mình đã khóc

Lúc ấy, trong bóng tối của khu rừng bao quanh nghĩa trang, con sói chạy đua cùng cơn gió, rên rỉ hài lòng tận hưởng sự tự do mà khoảng đất im ắng xung quanh cho phép. Trên đầu nó, qua những vòm cây, một con cú tuyết sải cánh bay, màu trắng bạch nổi bật trên nền trời đen đặc không sao. Con cú đi theo con sói phía dưới một đoạn ngắn rồi chao mình biến mất vào khoảng không.

Đâu đó sâu thẳm trong tâm trí con sói, con người bên trong quan sát ý nghĩa sự việc kia. Nó cuối cùng đã hiểu rằng mọi chuyện thế là hết, rằng không gì có thể ngăn nó có kết cục như vậy.

Và, chấp nhận sự thật đó, một bản thể khác của con sói cuối cùng đã thừa nhận thua cuộc. Anh biết mình sẽ không bao giờ toàn vẹn được nữa.

~The End~

37. Chương Kết Thúc Thay Thế

T/N: Nhẹ nhàng và khác hẳn, hạnh phúc quá T^T

Ron cố thuyết phục Hermione xin nghỉ ốm vào sáng hôm sau nhưng cô không đồng ý. Cô chưa bao giờ lỡ một ngày làm việc trong 4 năm làm Thần Sáng, và cô sẽ không để Draco Malfoy làm hỏng kỉ lục tuyệt hảo ấy.

Mọi thứ đều có vẻ bình thường khi Hermione bước vào trụ sở. Rất bình thường khi nửa số nhân viên không có mặt.

Đoán có chuyện gì hệ trọng vừa xảy ra, Hermione lập tức quay lại hành lang. Cô vờ vai dừng một pháp sư đi ngang qua và lịch sự hỏi, ‘Xin lỗi ngài. Cho hỏi liệu ngài có biết các Thần Sáng đang có cuộc họp hay việc gì tương tự như vậy không?’

Người pháp sư trông có vẻ ngạc nhiên. ‘Cô là Hermione Granger đúng không?’

Hermione chớp mắt. ‘Đúng là tôi.’

‘Nghe vài đồng nghiệp nhắc tên cô gần phòng họp. Cô có thể kiểm tra ở đó.’

‘Cảm ơn ngài,’ Hermione nói vẻ biết ơn, vội vàng hướng đến phòng họp.

Lách qua hành lang đông đúc, cô cố tập trung để không suy nghĩ lan man. Cô sẽ không để bản thân nhớ lại đêm hôm trước; cô sẽ không để bản thân nghĩ những ánh mắt tò mò và và lời xì xào theo sau mình là điều gì bất thường.

Không có gì thay đổi. Không có gì khác biệt. Chỉ là một ngày bình thường ở Bộ, chỉ là một ngày bình thường... không có Draco.

May thay trước khi cô kịp chồm vào suy nghĩ ấy, Hermione đã đến phòng họp. Cánh cửa đóng chặt, cô gõ cửa hai lần trước khi xoay tay nắm mở hé cửa.

‘Hermione!’ một giọng nói nhẹ nhõm vang lên trước khi Hermione kịp nhìn xung quanh.

‘Chú Kingsley?’ Hermione hỏi, đẩy rộng cửa và thấy Giám đốc Pháp sư Thủ tiêu đứng gần một trong những ô cửa sổ nhìn ra ngoài phố. Cô nhìn quanh khoảng 20 Thần Sáng và Pháp sư Thủ tiêu đang ngồi nơi chiếc bàn dài, bối rối.

‘Vừa kịp lúc, Granger,’ Robards quát từ chỗ đứng cạnh Kingsley. ‘Ngồi đi; chúng ta vừa lướt qua vài sự lựa chọn.’

‘Lựa chọn?’ Hermione hỏi, bước vào phòng và đóng cửa lại phía sau. Cô thấy nhói lên một cơn nhức nhối khó chịu. Họ đang họp mà không có cô – điều này không bình thường chút nào.

‘Chúng ta đang cố quyết định cách tốt nhất để thỏa thuận với Greyback,’ Kingsley giải thích qua tiếng chuyện trò rì rầm giữa những người trong phòng. ‘Hắn vừa bị bắt.’

‘Ồ, nhưng cháu tưởng – bắt?’ Hàm Hermione tự động rớt xuống khi cô hiểu ra câu nói của Kingsley. ‘Ý chú là có người –?’

‘Draco Malfoy, chính xác là vậy,’ Kingsley gật đầu nói.

Căn phòng tức thì im bật trước cái tên của Draco. Mọi cặp mắt không chút ngưng ngừng vụt lao về phía Hermione.

Hermione nuốt khan. Nghiến răng, cô nói bằng giọng điềm tĩnh gượng gạo, ‘Đúng là rất... ấn tượng. Nhắc cháu chúc mừng anh ấy sau nhé.’

‘Hay cô có thể chúc mừng tôi ngay bây giờ,’ một giọng nói lạnh lùng vang lên đằng sau cô. Hermione giật bắn người xoay phắt lại, trái tim đột nhiên như nghẹn ứ trong cổ họng. Trong khi cô bận giữ giọng nói thờ ở thần nhiên, Draco Malfoy đã lặng lẽ mở cánh cửa đằng sau cô và nhẹ nhàng vào phòng.

‘Ah, Malfoy. Thật tốt vì cậu đã đến,’ Kingsley nói. Giọng ông nghe xa xăm kì lạ, như thể ông đang nói từ đầu một hành lang rất rất dài, và Hermione đang lắng nghe sau mấy cánh cửa khóa chặt ở đầu bên kia.

‘Shacklebolt,’ Draco trợn tru đáp, bước qua Hermione đến chỗ cấp trên của mình. ‘Tôi e rằng mình không được thông báo về buổi họp bé nhỏ này cho đến tận bây giờ.’

‘Huh. Cậu có thể nói chuyện với trợ lí về sự nhanh nhẹn của cô ấy khi chuyển giấy tờ,’ Kingsley vỗ vai Draco. ‘Giờ cậu ở đây rồi, sao không ngồi xuống? Chúng tôi vừa cho cô Granger biết về tình hình hiện tại.’

‘Tuyệt hảo,’ Draco nói, giữ bất cứ cảm xúc gì anh có thể đang giấu được che đậy một cách hoàn hảo. Anh kéo cái ghế cạnh thành viên mới nhất của đội Thần Sáng, John Benjamin, ngồi xuống và dựa lưng, phong thái tựa như của một người đàn ông không quan tâm đến bất cứ chuyện gì trên đời.

‘Như tôi chuẩn bị nói trước khi Malfoy quyết định ban cho chúng ta sự có mặt của mình,’ Robards cộc cằn tiếp tục, ‘Noah Lawley đã đến Bộ giải trình tối qua. Cô biết điều đó chứ Granger?’

Hermione quay qua Robards, hơi sững sờ. Dạ dày cô giờ đang lộn vòng đầy xao lãng nên tất cả những gì cô có thể nói là, ‘C-có, thưa ngài.’

‘Tốt,’ Robards nói gọn. Dường như chỉ có ông và Draco là những người duy nhất không nhận ra sự căng thẳng đột ngột trong phòng. Các phù thủy và pháp sư quanh bàn đang ngo ngoáy không yên theo dõi Hermione, chờ cô sẽ hành động gì tiếp theo, như đám điều hâu bao vây con mồi.

Cổ hết sức, Hermione vẫn không thể rời mắt khỏi Draco. Cô mơ hồ tự hỏi từ khi nào hít thở trước mặt anh lại khó đến vậy, và rồi thầm khen ngợi bản thân vì vẫn còn đủ sức đứng trên hai chân, là một phù thủy thông minh nên cô biết, thiếu oxy thường khiến việc đứng thẳng người là một kì tích đầy thử thách.

‘Hermione? Cháu có nghe không vậy?’

‘Có,’ cô nói dối ngay lập tức khi được Kingsley gọi. Cô ép mắt mình không liếc về phía Draco. ‘Chú Kingsley à, thật ra cháu đang bận khoản liệu mình có thể ra ngoài một lúc và hít thở chút không khí trong lành không. Trong này hơi ngột ngạt.’

Kingsley nhăn trán thật sâu. ‘Ừm, nếu cháu thấy cần...’

‘Cháu sẽ quay lại nhanh thôi,’ Hermione giọng cao vút đáp, gần như nhẹ nhõm lao mình ra khỏi cửa. Cô phải vận dụng tất cả sự kiềm chế của bản thân để không đóng sầm cánh cửa phía sau khi cô vội vã đi vào hành lang.

Ngay khi an toàn yên vị trên băng ghế cạnh một chậu cây lớn, Hermione dựa vào tường lấy tay bóp trán. Đầu cô quay mòng mòng với với một loạt câu hỏi, tất cả chúng đều đòi một lời giải thích cho sự hiện diện đầy bất ngờ và không mong muốn của Draco trong căn phòng phía sau cô, tấn công khả năng nắm bắt tình hình giờ đang sờn rách của cô. Ít ra đa số trong số chúng là như vậy. Phần đang dần tăng lên trong đó tập trung nhiều hơn vào việc phán đoán làm cách nào Draco lại có thể tự mình bắt được Greyback mang đến Bộ.

‘Tên kiêu căng, liều mạng, hấp tấp chết tiệt!’ cô rít lên. Nửa phần trí não cô muốn quay vào trong và tặng anh một bạt tai vì cách hành xử vô trách nhiệm kia. Anh có thể chết vì theo đuôi kẻ thù mà không có lực lượng hỗ trợ. Anh không học được bất cứ điều gì sau 4 năm làm Pháp sư Thủ tiêu sao? Anh không biết điều đó sẽ giằng xé Hermione khi biết anh bị giết trong khi cô ở Hang Sóc nức nở trên tấm chăn vì sai lầm đã không lựa chọn ở bên cạnh anh sao?

Bởi khi mọi việc sáng tỏ, lí do cô cực kì muốn tránh mặt Draco không phải vì cô sợ anh sẽ cố giành cô lại một khi anh ở một mình với cô, như Ron vẫn tưởng. Đó là bởi cô sợ cô sẽ cố giành anh lại. Cô biết mình đã lựa chọn sai ngay khi nỗi lo sợ ạng sống của Ron tan đi, nhưng lúc ấy cô đã trở lại Hang Sóc và không còn đường quay lại. Ít ra cô đã nghĩ vậy.

Tuy nhiên giờ sự nghi ngờ lại hành hạ Hermione. Cả đêm cô tự hỏi liệu cô có phải là người đáng trách cho hành động bất ngờ của Draco không. Ý nghĩ ấy khiến cô co rúm người bối rối, suy cho cùng, cô thực sự là người khiến anh lầm tưởng. Cô yêu anh bất chấp mối quan hệ của cô với Ron, nghĩa là Draco có mọi quyền để nói và làm những gì anh đã làm với cô. Nếu cô không... nếu cô ngăn anh – ngăn chính mình – khi cô có cơ hội, cô sẽ không phải chịu đau khổ và Draco cũng vậy.

Nhưng đó là nếu anh thấy đau khổ. Bởi từ những gì Hermione suy ra trước khi cô lao ra khỏi phòng họp thì Draco chẳng cảm thấy bất cứ điều gì – không hối hận, không tội lỗi, không đau đớn hay bất cứ gì tương tự. Như thể cuộc sống của anh vẫn tiếp tục mà không dừng lấy một nhịp khi cô bước ra khỏi cửa. Anh hoàn thành công việc và bắt Greyback, và giờ anh trở lại Bộ, đối xử với Hermione như một đồng nghiệp bình thường.

Rồi Hermione nhận ra từ khi cô rời căn hộ của Draco cùng Ron, chưa một lần cô nghĩ về thân phận khác của anh – Shadow. Nhưng thực sự rất hợp lý.

Shadow là Draco. Anh là một mặt khác của Draco, mặt Draco đã che giấu trước ánh sáng rõ ràng công khai. Đó là một sự trùng hợp may mắn khi Hermione được ghép cặp với anh trong thử thách liên bộ bởi tìm hiểu Shadow cũng đồng nghĩa với tìm hiểu Draco. Yêu Shadow cũng đồng nghĩa với yêu Draco, mà có lẽ đó là lí do tại sao cô chưa bao giờ thấy phải lựa chọn giữa hai người họ.

Tất nhiên điều này giờ không giúp ích được nhiều cho cô. Thật ra nó chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn bởi nó nhắc cô rằng mình không có quyền quyết định việc ai yêu cô là tốt hơn mà chỉ dựa vào 10 phút quan trọng ấy. Draco đã vài lần chứng minh cho cô thấy anh có khả năng làm – không, rằng anh là – một người tốt, nhưng rồi chỉ một trận thịnh nộ của anh cũng đã thuyết phục cô điều ngược lại. Ron... cô biết anh yêu cô, nhưng có công bằng không khi cô chọn anh chỉ vì anh đã trao cô niềm tin tưởng và tình bạn trọn đời? Ai có thể nói rằng Draco không thể?

‘Đó là điều xảy ra khi suy nghĩ vội vàng đẩy Hermione,’ cô rên rỉ, chống lại thôi thúc muốn đập đầu vào bức tường đằng sau. Không, khi mình nghĩ quá logic, cô thăm sửa lỗi chính mình. Bởi, theo một cách nào đó, nếu cô lỡ đi trí óc mình và nghe theo từng centimet đang gào thét trên người cô, cô sẽ vẫn đang ở bên Draco.

Hermione thẳng lưng đứng dậy. Than khóc cũng chẳng ích gì. Đã quá muộn để xóa bỏ những việc cô đã làm, quá muộn để cho Draco một cơ hội thứ hai mà anh xứng đáng được có. Một người như Draco sẽ không bao giờ giành cô lại, dù dưới bất cứ hoàn cảnh nào; lòng tự trọng của anh quá lớn. Hermione phải đối diện với điều ấy: cô đã sai lầm.

~~*~*~*~o0o~*~*~*~*

~Draco im lặng thở dài nhẹ nhõm khi cuối cùng Kingsley cũng thông báo buổi họp kết thúc. Anh đã dùng cả hai giờ đồng hồ cố không tỏ ra quá lộ liễu trong việc dán chặt mắt vào cánh cửa, nhưng anh e rằng gã ngồi cạnh mình đã để ý thấy điều đó. Hay ít nhất Draco nghĩ đó là lí do tại sao anh nhận được vẻ mặt gằn giông với sự thích thú tò mò từ hân.

Dù gì thì việc Hermione không quay lại phòng họp cũng không phải việc quá ngạc nhiên với anh. Anh biết sự hiện diện của mình khiến cô hoang mang và anh có lẽ là người cuối cùng cô muốn gặp vào lúc này. Nhưng đó chính xác là lí do tại sao anh lại xuất hiện ở buổi họp, sau khi mất nửa tiếng cân nhắc lợi hại của việc

làm đó. Anh ghét cô vì đã làm anh mất mặt và tổn thương anh, nhưng anh vẫn yêu cô nhiều đến độ những chuyện đó chẳng thành vấn đề – tất cả những gì anh muốn là gặp lại cô.

Anh không biết thứ gì đã xúi giục anh thay đổi kế hoạch tối hôm qua. Anh đã rời nhà, dự định làm một cuộc thỏa thuận với Greyback – mà phần bồi thường của anh sẽ là một vết cắn nghe sao thật cảm dỗ với sự đau đớn của anh. Nhưng buổi đêm đó đã diễn ra khác hoàn toàn. Thay vì dụ ngọt Greyback cho anh gia nhập trở lại, Draco lại dùng một chuỗi những lời nguyên và bùa chú khéo léo để khuất phục và bắt trói tên người sói. Anh Độn thổ về Bộ cùng một thân hình bất tỉnh để giải trình. Thời gian còn lại của đêm đó là sự xôn xao của những Thần Sáng phấn khích, những công chức sưng sờ và những khách thăm hoảng sợ.

Nhưng tại sao? Draco tự hỏi, lướt ra khỏi phòng họp, lơ đãng việc Shackbolt đang cố gọi anh lại. Anh chẳng được gì và mạng sống có thể mất khi lên đường tự mình tìm Greyback. Tất cả quyền hành ở Bộ anh cần đều đang ở trong tay anh, bắt Greyback cũng chẳng giúp ích được gì cho anh.

Anh ngược lên và bắt gặp mái tóc dày được túm lại vội vã đằng sau bằng một dải ruy băng nhấp nhô phía cuối hành lang, và anh nhận ra rằng có lẽ anh làm vậy vì một nỗ lực vô vọng cuối cùng để có được sự tha thứ của cô. Có lẽ đó là cách của riêng anh để cầu xin cô về bên anh mà không cần thực sự phải quỳ xuống và nói câu đó. Anh chưa bao giờ giỏi trong việc thả lỏng và cởi mở cảm xúc của mình, đặc biệt là khi anh không có mặt nạ của Shadow và những lá thư để trốn đằng sau. Lần duy nhất anh bộc lộ tâm hồn chân thật của mình, cô đã từ chối nó vì Ron Weasley.

Ồ, nhưng Draco đã hi vọng. Anh đã hi vọng cô sẽ nhận rằng anh có thể tặng cô những dải ngân hà(*) nhiều hơn Weasley có thể làm được, và cô sẽ lựa chọn dựa trên thực tế ấy. Lần đầu tiên anh hi vọng cô có thể mang cho anh một điều có thật và vĩnh cửu. Nhưng trên tất cả, anh đã hi vọng cô sẽ tìm và học cách tin tưởng vào Starlight.

Draco sai bước dài hơn, bị thôi thúc, anh nhanh chân bắt kịp với mái tóc nâu ở đầu kia hành lang. Anh đã sai khi nghĩ rằng Hermione sẽ dễ dàng vượt qua được sự gắn bó với Weasley. Ngay khi những mảnh tin tưởng mong manh của cô dần xếp vào chỗ, anh lại nặng nề giẫm lên chúng, và mọi thứ sụp đổ. Giao nộp Greyback cho Bộ là nỗ lực cuối cùng của anh để hàn gắn chúng lại. Greyback là mối hiểm họa duy nhất với hạnh phúc của cô và đó là cách tốt nhất – ít đau đớn nhất – để chứng tỏ rằng cô có thể tin tưởng anh.

Trước khi anh kịp nghĩ thêm, Draco đã đứng ngay đằng sau phù thủy tóc nâu. Không nghĩ ngợi, anh nắm lấy bờ vai cô và nói, ‘Hermione.’

Cô phù thủy quay lại, lông mày kinh ngạc nhướn lên. Không phải Hermione.

Draco thở hắt thất vọng. ‘Không có gì,’ anh đáp lại vẻ dò hỏi của cô gái, quay lại bước về phía anh vừa đi tới.

Anh tìm Hermione cả tầng lầu, nhưng rồi anh phải bất đắc dĩ thừa nhận không thể tìm thấy cô. Nhấn mặt, anh quay lại văn phòng mình.

Và may mắn thay, ngay khi rẽ vào hành lang dẫn đến Trụ sở Pháp sư Thủ tiêu, Draco thấy một mái tóc nâu dày khác – lần này chắc chắn thuộc về Hermione. Cô đang ngồi trên băng ghế đối diện Trụ sở Thần Sáng, đầu cúi thấp và bàn tay siết chặt đặt trên đùi.

Draco vội đi đến bên cô. Bị vây quanh bởi tiếng ồn của các phù thủy và pháp sư khác đi ngang qua hành lang, cô dường như không nghe thấy tiếng anh lại gần. Tuy nhiên, cô ngược lên với vẻ choáng váng sưng sờ khi anh ngồi xuống cạnh cô.

‘Ồ. Là anh,’ cô gọn lỏn nói, vội vàng rời mắt đi – nhưng Draco đã kịp nhìn thấy cái cau mày thoáng hiện trên nét mặt buồn rầu của cô.

‘Phải,’ Draco đáp, cố duy trì tông giọng xa cách. ‘Tôi đến vì lời chúc mừng. Có vẻ cô đã quên kéo dài nó vì sự phấn khởi theo sau sự có mặt muộn màng của tôi trong phòng họp.’

‘Đương nhiên rồi,’ cô nói. Giọng cô run run không kiểm soát nổi làm Draco gần như thấy thương cho cô. Anh biết cô đang cố hết sức không để lộ cảm xúc của mình, nhưng một lần nữa cô lại thất bại thảm hại. ‘Chúc mừng,’ cô thêm, nụ cười gượng gạo cứng ngắc trên môi. ‘Một mình đánh bại Fenrir Greyback... đó

chắc chắn là kì tích xứng đáng một tràng pháo tay. Có lẽ Kingsley còn thăng cấp cho anh như anh hằng mong muốn nữa kia.'

'Thăng chức không phải thứ tôi muốn,' Draco nói, đảo tròn mắt. Với tất cả trí thông minh của mình, Hermione không thể chậm hiểu hơn khi dính đến việc thấu hiểu tình yêu vận hành ra sao.

'Đương nhiên anh luôn muốn nhiều hơn thế rồi. Những thứ ngoài tầm với của mình,' Hermione gất. Nửa giây sau, mắt cô mở lớn, như thể nhận ra ý nghĩa thứ hai sau câu đối đáp vừa rồi. 'Em không có ý –'

'Thường là vậy,' Draco lạnh lùng đáp, sự thất vọng lạnh lẽo tràn qua anh. Sao anh có thể ngu ngốc đến độ nghĩ rằng bắt Greyback sẽ làm cô cảm động mà về bên anh? Đó dù sao cũng là một phần công việc của anh.

Nhưng anh sẽ không là người đầu tiên thừa nhận mình vẫn muốn cô. Anh kìm lại, và nếu cảm xúc này cả hai người đều có, anh sẽ chờ cô từ bỏ lòng kiêu hãnh của mình và thốt ra nó trước. Đứng đây, anh gặt đầu cộc lốc với Hermione. 'Gặp lại sau Granger.'

'Malfoy, đợi đã.' Draco tự động quay lại và rồi thăm rửa bản thân vì không đủ lí trí từ chối cô.

'Cái gì?' anh đều đều hỏi.

'Sao anh lại làm vậy – tự mình đuổi theo Greyback?' Hermione có vẻ lo lắng, gần như rụt rè, và cô lại tránh ánh mắt Draco.

Bàn tay Draco giấu dưới tay áo chùng thùng thành vô thức siết lại. Phong cách điển hình của Hermione, hỏi câu hỏi duy nhất mà anh sẽ – không thể – trả lời.

'Chuyện đó không quan trọng,' anh lầm bầm.

'Anh mạo hiểm mạng sống của mình để làm việc đó; đương nhiên nó quan trọng rồi!'

Draco cười chua chát. 'Điều gì khiến em nghĩ mạng sống đối với anh là quan trọng?' anh chế nhạo. Anh biết mình thật thảm hại. Một tháng trước, anh sẽ không bao giờ có ý nghĩ muốn có một cái chết đau đớn bằng việc đuổi theo Fenrir Greyback, tên người sói mà thế giới pháp thuật đều khiếp hãi, mà không có hỗ trợ, nhưng giờ anh chào đón hiểm nguy mà cuộc truy bắt mang lại – nó thêm vào tia lửa duy nhất, sự hồi hộp duy nhất vào sự tồn tại ảm đạm và trống rỗng của anh.

Hermione nhìn anh chăm chăm, mắt mở to sững sờ, rồi hét lên, 'Nhưng nó quan trọng với em!'

Sự im lặng trùm lấy họ. Vài thành viên Hội đồng Phép thuật ném cho Hermione cái nhìn kì quái khi họ đi qua, nhưng cả Draco lẫn Hermione đều không thèm chú ý.

'Em vừa nói gì?' Draco hỏi nhát gừng, khẳng định rằng tai mình vừa nghe nhầm.

Hermione đỏ mặt, vẻ phòng thủ. 'Đừng cư xử như anh không nghe thấy em vừa nói gì!' cô nóng nảy nói lớn. 'Kiểu thái độ đó chính xác là lí do tại sao mọi người không thể chịu nổi anh đấy Draco Malfoy!'

'Xin lỗi?' Draco nói, quá sững sốt trước cơn bộc phát đột ngột của Hermione để đắp lại một câu phản pháo sắc sảo hơn.

'Anh bỏ cuộc quá dễ dàng!' cô liến thoắng. 'Nếu anh không có được thứ mình muốn ngay lập tức, nếu mọi việc không được dâng trên một khay bạc khi anh muốn chúng, anh thấy thế là hết và cuộc sống không còn đáng sống nữa!'

Draco chớp mắt. 'Em vừa nói gì?' anh chậm chậm nhắc lại.

'Em nói –' Hermione bỏ lửng, như thể đã nhận ra Draco đang hỏi gì. 'Em nói mạng sống của anh quan trọng với em,' cô nói nốt, giọng nhỏ hơn trước nhiều.

Lần này, cơn sốc khi nghe Hermione nói điều anh tưởng mình sẽ không bao giờ được nghe tan đi nhanh hơn. Nhả ra một tràng cười ngắn cay nghiệt như sủa,

Draco chua chát nói, 'Thông minh thật. Rất vui tính, Granger. Một tràng pháo tay cho óc hài hước của em. Tiếp là gì? "Em muốn anh giành em lại"?'

Hermione ngáy ra nhìn Draco. ‘Chúng ta có thể nói chuyện này ở đâu riêng tư hơn được không?’ cô hỏi.

‘Không,’ Draco dứt khoát. ‘Dù em phải nói gì, em có thể nói với anh ngay tại đây. Anh mệt mỏi phải lén vào góc khuất và phòng chứa đồ rồi.’

‘Draco!’

‘Không phải tối qua nó là “Malfoy” à?’ Draco hỏi, giọng mỉa mai làm câu nói ác ý hơn. ‘Hay là em đã quên rồi?’

‘Thế đấy,’ Hermione nói, mắt cô xoáy vào mắt Draco, ngập ngừng nhưng kiên quyết cùng lúc. ‘Em không quên được.’

Draco mở miệng để che giấu tia sáng hi vọng thăm hại đột ngột trong lồng ngực bằng một câu nhận xét day nghiến, như anh vẫn thường làm, nhưng Hermione tiếp tục.

‘Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu anh biến mất, Draco – nếu em không phải nhìn thấy anh mỗi ngày. Em có thể đốt tất cả... những lá thư. Và em có thể thuyết phục chính mình rằng anh vẫn chỉ là Malfoy và em hạnh phúc nhất khi ở bên Ron.’ Cô hít nhanh một hơi, kiên quyết duy trì ánh mắt với Draco. ‘Nhưng anh không biến mất. Và cả tháng vừa qua nữa.’

Draco đảo mắt với Hermione, môi mím chặt. ‘Bỏ qua phần mào đầu và vào điểm chính luôn đi Granger.’

‘Anh biết điểm chính là gì rồi đấy.’

Và đúng là vậy; Draco có biết. Anh biết câu hỏi không lời mà sự kiêu hãnh của Hermione không cho phép cô lên tiếng đang hỏi anh – và dù câu trả lời hiển nhiên đang kéo căng và chuẩn bị vượt khỏi môi anh, lòng kiêu hãnh của chính anh buộc nó kìm xuống, sợ rằng lặp lại việc ấy lần thứ hai sẽ là một tai họa. Nên anh lảng tránh câu hỏi.

‘Cái gương thì sao? Anh gọi tên em và em không đáp lại,’ anh lạnh lùng nói sau chừng một phút. Cái gương được hóa phép không hoạt động là thứ cuối cùng neo chân anh lại, sợi chỉ thực tế duy nhất giữ anh khỏi lao mình vào thế giới của những giấc mơ hão huyền mà tất cả đều thành sự thật. Nhưng bất chấp sự thận trọng sắt đá của anh, một niềm hi vọng ngu ngốc đã soi rọi trong sâu thẳm tâm hồn Draco bắt đầu lớn dần.

‘Anh không đọc lá thư em gửi kèm nó sao?’ Hermione lắc đầu, nụ cười tiếc nuối làm tan đi vẻ nghiêm nghị trong mắt cô. ‘Em đã cố học bùa chú ấy; thực sự là vậy. Nhưng nó phức tạp kinh khủng. Em sẽ ngạc nhiên nếu hiệu quả của nó kéo dài được đến 1 tuần đấy.’

‘Vậy ý em nói là –’

‘Em nghĩ nó hết hiệu nghiệm rồi,’ Hermione nhún vai nói. Cô nhăn trán, như thể thất vọng bởi bản thân không đủ khả năng học câu thần chú. ‘Em thực sự xin lỗi, Draco. Em không định –’

‘Và Weasley,’ Draco nhanh chóng cắt lời, trước khi quyết tâm đang yếu dần đi của anh hoàn toàn đổ sụp. Anh liếm môi trên, nếm dư vị đắng ngắt của cái tên Ron Weasley luôn để lại trong miệng anh. ‘Hắn thì sao?’

‘Chuyện rất phức tạp,’ Hermione nói, như thể Draco không biết điều ấy.

‘Em thích phức tạp mà,’ Draco khô khốc đáp.

Hermione lắc đầu, khóe miệng nhấc lên thành một nụ cười trước giọng nói thiếu sự cay đắng của Draco. ‘Không thích nếu nó liên quan đến chúng ta. Em đã đi một con đường dài trong suốt vài tháng qua; thay vì đi đường tắt, em đã thử mọi khúc ngoặt trong mê cung. Những lá thư, những biệt danh, sự cộng tác... những thứ đó đều không có ý nghĩa gì cả. Em đã sai lầm vì không nhìn ra anh và chuyện giữ chúng ta có thể giản đơn đến mức nào, dù mọi thứ đã rõ ràng ngay từ lúc bắt đầu.’

‘Chúng ta chưa bao giờ đơn giản cả. Chúng ta cần mọi thứ xúc tác để đến được ngày hôm nay.’ Draco chán chừ, nhưng nụ cười của Hermione dễ dàng đến không thể cưỡng lại. Ngập ngừng, anh nói, với chỉ một chút xiu thoải mái trong giọng nói,

‘Nhận thức muộn màng. Em đánh giá mình quá cao đấy Granger.’

Nụ cười của Hermione rộng hơn. ‘Chúng ta có thể thử trở về từ bước căn bản không?’

Draco gằng sức duy trì khuôn mặt lãnh đạm và mỉa mai đáp, ‘Chỉ khi Weasley không phản đối.’

‘Em không thể bảo đảm điều đó,’ Hermione nhẹ nhàng nói, ‘nhưng em có thể hứa rằng dù anh ấy có phản đối gì thì nó cũng không nằm trong danh sách ưu tiên hàng đầu của em.’

Và rồi, bởi trái tim anh giờ đang tỏa ra thứ ấm áp ngu ngốc mà sau anh sẽ gạt đi là do hiệu ứng còn sót lại của sự phấn khích từ cuộc đụng độ vừa rồi với Greyback, và bởi đó dường như là điều đúng đắn phải làm, Draco buột miệng, tiến lại gần Hermione hơn, ‘Anh có thể hôn em ngay bây giờ không?’

Hermione nuốt khan, nhưng cô dường như không ngạc nhiên. ‘Ngay ở đây?’ cô hỏi, giọng trầm xuống hồi hộp. ‘Mọi người sẽ thấy...’

Draco lùi lại, nhưng trong sự kinh ngạc của anh, Hermione nắm cánh tay anh ngăn lại. Đôi mắt cô lấp lánh, nói thêm, ‘Dù sao cuối cùng họ cũng sẽ biết thôi...’

‘Anh nghĩ họ đã biết rồi,’ Draco nói, nghiêng rằng để kìm chế nụ cười đang chực chờ xuất hiện. Anh ghé sát hơn vào Hermione, ngửa một tay cô đang đặt trên băng ghế giữa họ lên, áp vào lòng bàn tay phải của anh trong khi bàn tay trái đặt trên vai cô,

‘Vậy em đã chắc chắn về việc này chưa? Em đã lướt qua mọi lựa chọn khả thi khác và quyết định đây là lựa chọn tốt nhất chưa?’

‘Chưa,’ Hermione đáp, nhúu mày bối rối. ‘Draco, anh biết là em không –’

‘Tốt,’ Draco nói gọn lỏn. Trước khi cô kịp nói thêm từ nào, anh xóa nốt khoảng cách còn lại giữa họ và đặt một nụ hôn kiên định lên môi cô.

Và khi Hermione dựa sát vào đáp lại nụ hôn khiến Draco hồi hộp, nhưng chưa đủ làm họ bối rối, Draco giữ tay áo chùng và ấn một thứ vào lòng bàn tay đang mở của cô. Hermione không chú ý ngay, nhưng sau khi họ rời nhau ra (và thấy một đám đông nhân viên Bộ choáng váng và câm lặng, đông cứng tại chỗ), cô nâng tay nhìn con hạc giấy nhỏ xíu trong lòng bàn tay, lắc lư cái đầu bé tẹo, đôi cánh gấp lại mang dòng chữ:

Starlight

Một nghìn câu nói không bao giờ đủ

Shadow

Bây giờ mới nói “The End” được!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/a-thousand-words-mot-nghin-tu>